C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\McCaffrey_Anne-Drakeni_z_Pernu_2-Draci_skok.PDB

PDB Name: McCaffrey_Anne-Drakeni_z_Pernu_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.5.2005
Modification Date: 8.5.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Drakeni z Pernu

DRAČÍ SKOK

Anne McCaffrey

PŘEDMLUVA

"Rukbat v souhvězdí Střelce byla zlatá hvězda spektrální třídy G. Měla pět planet, dva pásy asteroidů a jednu bludnou oběžnici, kterou k sobě kdysi přitáhla a držela ji u sebe už celá tisíciletí. Když se na třetí planetě Rukbatu usídlili lidé a dali jí jméno Pern, zpočátku tomu novému krvavě rudému tělesu, kroužícímu kolem své nové základny po nevypočitatelně nepravidelné eliptické dráze, mnoho pozornosti nevěnovali. Po celé dvě generace jim nestála ani za zamyšlení - až do té doby, kdy tento zoufalý poutník dobloudil ke své nevlastní sestře téměř na dosah.
Za příznivých podmínek, když byl rušivý vliv ostatních planet téměř mizivý, snažil se život na toulavé planetě překonat onu propast, která jej dělila od pohostinnější a ne tak rozžhavené planety.
Počáteční ztráty, které kolonisti utržili, byly doslova otřesné. A právě v průběhu následujícího dlouhého boje o přežití a zničení té hrozby, kanoucí z pernské oblohy v podobě stříbřitých vláken, už tak ojedinělé styky obyvatel Pernu s jejich mateřskou planetou ustaly docela.
Aby ty útoky smrtících Vláken mohli odrazit (neboť vesmírné lodě, ve kterých přiletěli, stačili už dávno rozebrat a technické vědomosti, jež jim na této romantické planetě nebyly k užitku, stačili dávno zapomenout), sestavili ti důvtipní lidé plán, k jehož uskutečnění se počítalo s celými věky. První fáze zahrnovala vypěstování vysoce specializovaných druhů z těch životních forem, jež byly jejich novému světu vlastní. Muži a ženy s hluboce rozvinutými schopnostmi vcítění a telepatie pak procházeli výcvikem, který je učil využívat tato neobvyklá zvířata a současně zušlechťovat jejich chov. "Draci" (pojmenovaní po bájeslovných zvířatech ze Země, které vzhledem připomínali) měli totiž dvě vrcholně užitečné vlastnosti: dokázali se téměř v mžiku přemístit z jednoho místa do druhého a - po sežvýkání nerostu obsahujícího fosfiny - uměli chrlit hořící plyn. Jelikož draci byli schopni letu, dokázali spalovat Vlákna ještě ve vzduchu a přitom sami uniknout jejich smrtícím účinkům. Tato první fáze boje proti Vláknům stačila lidi zaměstnat na celé dlouhé generace. Druhá fáze zamýšlené obrany proti hrozbě vražedných výtrusů ovšem dozrávala ještě mnohem déle, neboť Vlákno, vesmírem putující bakteriální spora, hltalo organické látky s bezmyšlenkovitou žravostí, a pokud se zabořilo do hlíny, šířilo se a rozmnožovalo s rychlostí, nad níž stydla v žilách krev.
Autoři dvoufázového obranného programu však nedomysleli význam psychologického účinku, který v sobě neslo viditelné vyhlazování tohoto nenasytného nepřítele. Ohroženého Perňana totiž pohled na Vlákno, sežehnuté ve vzduchu na neškodný prach, uklidňoval a současně hluboce uspokojoval. Navíc na tom Jižním Světadíle, kde s druhou fází obrany už začali, svůj úkol lidé nezvládli a celou zdejší kolonii museli přestěhovat na sever, kde před Vlákny nalezla úkryt v tamních přirozených jeskyních řetězce severních horstev. Jižní polokoule ztratila v tom nekonečném úsilí o založení nových sídel na severu svůj význam. S každou nastupující generací vzpomínky na Zemi postupně bledly, až nakonec vědomí o původu zdejších lidí pokleslo do, podoby legend či mýtů a nakonec do úplného zapomnění.
Původní pevnost Fort, která byla vybudována na východní straně dlouhého pásu Západního Pohoří, pak brzy přestala kolonistům stačit. Kus dál, směrem k jihu, bylo proto založeno další sídlo v blízkosti velikého jezera, které se příhodně rozkládalo vedle skalního útesu provrtaného jeskyněmi. Ruathská Držba se však po několika generacích rovněž naplnila lidmi až k prasknutí.
Protože Krvavice vycházela na východě, rozhodli se lidé, že další Držby budou stavět v horách táhnoucích se na východ, pochopitelně pouze tam, kde jsou podmínky k osídlení příznivé. Těmi podmínkami mysleli jeskyně, jelikož pouze pevná skála nebo kov (jehož se však na Pernu nacházelo až zoufale poskrovnu) dokázaly spalující Vlákna zadržet.
Okřídlení a ocasatí draci s ohnivým dechem byli teď už vyšlechtěni do velikosti, která vyžadovala více prostoru, nežli do skalních útesů vestavěné Držby mohly poskytnout. Ve věkovitých a jeskyněmi provrtaných kráterech dávno vyhaslých sopek stačilo provést pouze menší úpravy a rázem se staly obyvatelnými. Ovšem pro tuto práci

spotřebovaly razicí stroje poslední zdroje energie, jež byly původně vyhrazeny pouze pro nenáročné důlní práce a ne pro vydlabávání celých skalních masívů, takže další Držby a Weyry už musely být vytesány ručně.
Draci a jezdci ve svých obydlích vysoko nad zemí a lidé ve svých jeskyních pokračovali v plnění svých odlišných poslání a každé to společenství si vypěstovalo návyky, jež se staly závaznými obyčeji a ty se postupně přetavily do pevné podoby Tradic nepřekročitelných stejně jako zákon.
Poté následovalo období - zahrnující celých dvě stě Oběhů planety Pernu kolem její mateřské stálice - kdy Krvavice dlela na opačném konci své nepravidelné dráhy jako osamělý, nehybný zajatec a na pernskou půdu se nesnášela žádná Vlákna. Obyvatelé se začali těšit ze života přesně tak, jak si to při prvním přistání na této líbezné planetě představovali jejich předkové. Zapomněli na pustošivé účinky Vláken a pustili se do pěstování obilí, vysazování sadů a zalesňování svahů, sežehlých kdysi dávno Vlákny. Přestali myslet dokonce i na tak závažnou věc, jako byla ta dávná hrozba bezpodmínečné záhuby. Potom se však Krvavice opět vydala na cestu kolem jejich hojností kypící planety a začala shůry shazovat smrt - a Perňané zase vzdávali díky svým předkům, nyní už po kolik generací zapomenutým, že vypěstovali ty draky spalující Vlákna svým ohnivým dechem ještě ve vzduchu.
Během tohoto období se dařilo i drakanům, to jest plemeni draků včetně jejich jezdců, kteří společně zabydlili další čtyři místa, přesně podle plánu předběžné obrany proti Vláknům. Skutečnost, že v boji s Vlákny se počítalo ještě s dalšími kroky, se lidem podařilo beze zbytku zapomenout.
V průběhu třetího Míjení Krvavice se vytvořil složitý sociálně politicko-ekonomický systém, který měl přispět k lepšímu ovládnutí tohoto stále se vracejícího zla. Všech šest Weyrů, jak se ta stará sopečná sídla drakenů nazývala, se zaručilo za ochranu celého Pernu. Každý Weyr měl doslova pod svými křídly určité území severního světadílu. Zbytek obyvatelstva jim měl přispívat desátky, protože tito bojovní jezdci na dracích nevlastnili ve svých skalnatých sídlech vůbec žádnou ornou půdu a navíc jim při chovu draků nezbýval čas, aby se mohli věnovat ještě jiným činnostem, a to ani během mírového období, natožpak v průběhu Míjení, kdy museli ochraňovat celou planetu.
Všude, kde ve skalách příroda vytvořila jeskyně, vznikala sídla označovaná jako Držby. Některé z nich byly, pochopitelně, rozsáhlejší a výhodněji položené než ty ostatní. Udržet při útoku Vláken děsem šílené lidi pod kontrolou, to vyžadovalo vskutku silnou osobnost. K tomu bylo zapotřebí moudrého hospodaření, aby se vytvořil dostatek potravinových zásob na období, kdy se bezpečně nedalo pěstovat vůbec nic. A pouze zvláštní opatření mohla udržet populaci v činnosti a při zdraví ji dovést do časů, kdy hrozba z nebes zase minula. U každé větší Držby lidé s výjimečnými dovednostmi ve zpracování kovů, chovu domácích zvířat, farmaření, rybaření, v těžbě (toho mála surovin, které se tady nacházely) a tkaní vytvářeli Řemeslnické Síně a podřizovali se jedné Mistrovské Síni svého Cechu, kde se vyučovalo základům jejich Řemesla a kde se dovednosti každého Cechu strážily a předávaly z jedné generace na druhou. Proto tedy žádný Vládce Držby nemohl výrobky Řemeslnické Síně, umístěné na jeho držbě, odmítnout ostatním obyvatelům planety. Cechy měly zaručenou nezávislost na své Držbě. Každý Řemeslník byl však vázán věrností k Mistru svého Cechu, který tento titul obdržel ve volbách podle svých řemeslných i správních schopností. Mistr Cechu zodpovídal za výrobky svých dílen a za jejich spravedlivé a nepředpojaté rozdělování nikoliv pouze v rámci Držby, ale v rámci obyvatel celé planety.
Různým Vládcům Držeb a Mistrům Cechů, stejně jako - což bylo pouze přirozené - i dračím jezdcům, u nichž během Spadů Vláken hledal spásu celý Pern, připadaly jisté výsady a práva.
Krvavice se vždy znovu neúprosně Pernu přiblížila, ale se stejnou pravidelností nastával i konec každého Míjení a život lidí se zas mohl ustálit v méně horečném tempu. Občas se však přihodilo, že konjunkce pěti přirozených satelitů Rukbatu zamezila Krvavici v Míjení Pernu, takže na něj ony smrtonosné výtrusy nedopadly. Ovšem jindy se stávalo, že sesterská planeta Pernu jako by Krvavici přitáhla neobvykle blízko (tak to sourozenci občas dělávají), takže Vlákna z nebe na nešťastnou oběť doslova nelítostně pršela. Vlastním otcem fanatismu je strach a Perňané v tomto ohledu nepředstavovali žádnou výjimku. Pern tedy mohli spasit pouze drakeni a jejich místo ve společenské struktuře planety se stalo neotřesitelným.
Lidstvo má za sebou dlouhou historii zapomínání na věci nepříjemné a nechtěné. Dokonce dokáže zapomenout i na zdroj minulých Hrůz, a to jednoduše tak, že jeho existenci nebere na vědomí. A Krvavice tentokrát nemíjela Pern natolik blízko, aby na něj Vlákna dosáhla. Lidské společenství vzkvétalo, počet lidí vzrůstal a postupně zabydlili rozlehlé plochy úrodné půdy, vytesávali do skal další a další Držby, zkrátka zabrali se do té své práce tak důkladně, aniž si uvědomili, že na obloze se vznáší sotva hrstka draků a že na celém území Pernu zbyl pouze jediný Weyr s dračími jezdci.
Krvavice se neměla ukázat ještě hodně dlouho, předlouho. A proč si připouštět starosti kvůli hrozbě tak vzdálené? A kdoví, třeba už ani neexistuje. Během pěti nebo kolika generací upadli hrdinní drakeni v nemilost a legendy o jejich dávné statečnosti a vlastně i samotný smysl jejich existence získaly hanlivý přídech nevážnosti.
Když se pak, následkem působení přirozených sil, začala Krvavice stáčet opět blíže k Pernu a svým zlověstně rudým okem pomrkávala na svoji budoucí a dávno jí přisouzenou oběť, jeden muž jménem F'lar, jezdec na bronzovém draku Mnementhovi, uvěřil, že ty pradávné povídačky říkaly pravdu. Jeho nevlastní bratr F'nor, jezdec na hnědém Canthovi, si jeho argumenty nechal vysvětlit a shledal, že víra v ně s sebou přináší mnohem více vzrušení, nežli ten nudný život v osamělém Weyru. Zatímco tedy poslední zlaté vejce umírající zlaté královny tvrdlo v Bendenském Líhništi, využili F'lar a F'nor této příležitosti k získání vlády nad celým Weyrem. Při pátrání po silné a neobyčejnými schopnostmi nadané ženě, která se měla stát jezdkyní na budoucí královně, F'lar a F'nor objevili Lessu, jediného přežívajícího člena kdysi pyšné linie Krve majitelů Ruathské Držby. Lessa pak skutečně Zasvětila mladou Ramoth, novou královnu, a stala se tak Weyrenou Bendenského Weyru. Když během královnina prvního zásnubního letu nalétl na Ramoth F'larův bronzový Mnementh, stal se F'lar Vůdcem Weyru, v němž žili zbývající drakeni. Tito tři jezdci, čili F'lar, Lessa a F'nor přinutili Pány Držeb a Řemeslníky, aby si konečně uvědomili stále se přibližující nebezpečí a připravili téměř bezbrannou planetu na obranu proti nebezpečným Vláknům. Bylo však zoufale zřejmé, že sotva dvě stovky draků z

Bendenského Weyru nemohou ubránit ta hojná a po celém Severním Světadíle rozesetá sídla. Za starých dob bylo zapotřebí šesti plně obydlených Weyrů, a přitom osídlená plocha byla mnohem menší. Když se Lessa učila navádět svoji královnu mezimezím z jednoho místa do druhého, zjistila, že draci se mohou stejně dopravovat i mezi časy. S nasazením života vlastního i života jediné pernské královny se Lessa přemístila zpátky časem o celých čtyři sta Oběhů, až do doby, než došlo k tajemnému zmizení obyvatel dalších pěti Weyrů, a přistála tam přesně v tom okamžiku, kdy skončilo poslední Míjení kruté Krvavice.
Všech pět Weyrů, které zažívaly úpadek své slávy a po životě plném vzrušujících bojů se nyní tou nucenou nečinností nudily, ochotně souhlasilo, že Lessinu Weyru pomohou, a přicestovalo do její přítomnosti.
Od té velkolepé jízdy časem kupředu už stačilo uplynout celých sedm Oběhů a počáteční vděk Držeb i Řemeslnických Cechů vůči spásonosným Weyrům Pamětníků vybledl a začínal dostávat zvláštní pachuť. Sami Pamětníci nebyli současným Pernem také nijak nadšeni. Čtyři sta Oběhů s sebou přineslo příliš velké množství plíživých a nenápadných změn. Neshody se postupně stávaly každodenním jevem.

I. KAPITOLA

- Ráno v Síni Mistra Cechu na Fortské Držbě
- O několik odpolední později v Bendenském weyru
- Pravé poledne (Telgarského Času) v Síni Cechu
Mistra Kováře na Telgarské Držbě

Tak jak mám vlastně začít? dumal Robinton, Mistr Harfeník na planetě Pernu.
Zamyšleně se mračil na uhlazený, navlhčený písek do tenka rozprostřený v mělkých miskách, které měl rozloženy na pracovním stole. Protáhlý obličej se mu poskládal do hlubokých vrásek a rýh a oči, z nichž obvykle šlehaly blesky na důkaz Mistrova skrývaného pobavení, měl potaženy šedavou mázdrou nezvykle vážného znepokojení.
V duchu se mu zdálo, že písek před ním doslova žadoní, aby už byl rozryt slovy a notami, zatímco on, nejlepší pernský pramen a tvůrce všemožných Balad, Ság i různých popěvků, tu najednou sedí zcela bez inspirace. A přitom měl za úkol složit Baladu k nadcházejícímu sňatku Pána Asgenara z Lemoské Držby s nevlastní sestrou Pána Larada z Držby Telgarské. A jelikož poslední dobou dostával od početného houfu svých bubeníků a Harfenických tovaryšů, rozptýlených po celém Pernu, hojné zprávy o různých projevech nespokojenosti, Robinton se rozhodl, že při této vhodné příležitosti připomene hostům - neboť pozvání měl obdržet každičký Pán Držby i každý Mistr Cechu - naprosto všechno, co Perňané dluží drakenům. Jako téma si pro svou novou Baladu vybral vylíčení té úžasné jízdy mezi časy, kterou uskutečnila Lessa, Weyrena z Bendenského Weyru, na své mohutné zlaté královně Ramoth. Tehdy, po příjezdu drakenů z pěti starých Weyrů, kteří překročili časovou propast čtyři sta Oběhů z minulosti až do současnosti, se Páni Držeb i Mistři Cechů vděčností neznali.
Jak jen má ale vměstnat tyto neuvěřitelné dny plné šíleného vzrušení a hrdinských činů do pouhých několika veršů? Vždyť ani ty nejbouřlivější tóny nemohou věrně zobrazit ten prudký var krve, ten zatajený dech, to mrazení strachu i tu beznadějnou touhu po naději, všechny ty rozbouřené pocity, jež převládly onoho rána, kdy se nad Neratskou Držbou snesla první Vlákna a kdy F'lar z Bendenského Weyru shromáždil všechny k smrti vyděšené Pány ze všech Držeb i Mistry všech Cechů a dokázal na nich vymámit pomoc, poskytovanou dokonce i s ochotou a s nadšením.
Pochopitelně, že Pány Držeb k těmto činům nepřivedlo snad jejich náhle znovuprobuzené vědomí dávno zapomenuté věrnosti, ale až příliš hmatatelná hrozba záhuby, neboť zčistajasna si uvědomili, že ty jejich vzkvétající Držby by mohly být do černa sežehnuté Vlákny, nad kterými už dávno pohrdavě mávli rukou jako nad pouhou legendou. Vyburcovala je děsivá představa do hlíny zarytých a bleskově se množících parazitů i vidina lidí, zabarikádovaných v Držbách vytesaných do skály a utěsněných mohutnými kovovými dveřmi a okenicemi. Tehdy byli ochotni upsat se F'larovi třeba duší, jen aby je před nebezpečím Vláken ochránil. A byla to právě Lessa, od níž přišlo ono kýžené vykoupení, ačkoliv ona sama za ně zaplatila téměř vlastním životem.
Robinton zvedl od svých pískem naplněných misek zrak a v očích mu seděl bezútěšný smutek.
"Písek lidské paměti vysychá až příliš rychle," zašeptal a zahleděl se přes obydlené údolí až ke srázu, na němž se tyčila

Fortská Držba. U spališťových hrází tam postával jediný osamělý strážce. Správně by jich tam mělo být šest, jenomže teď byl právě čas setby; Pán Fortské Držby Groghe zahnal každého, komu nohy jen trochu sloužily, pracovat na pole, a to včetně té tlupy dětí, která měla jinak za úkol vyrýpávat z mezer mezi kamenným dlážděním jarní trávu a strhávat ze zdí mech. To loni Pán Groghe svoji povinnost nezanedbal bez ohledu na to, kolik dračích délek země se chystal osít.
Pán Držby Groghe byl teď nepochybně rovněž na polích a křižoval z jednoho konce svých pozemků na druhý. Najisto přitom seděl na jednom z těch dlouhonohých jezdoňů, které se podařilo vypěstovat Mistru Pastýři Sogranymu.
Fortský Pán Groghe byl člověk doslova neúnavný, jeho nepatrně vystouplým modrým očím nikdy neunikl ani jeden neprořezaný strom, ani jedna špatně vyoraná brázda. Byl to člověk hřmotné postavy, s prošedivělými vlasy, jež nosil úhledně stažené páskou. Pleť měl silně krevnatou, což ostatně odpovídalo i jeho celkové letoře. Pokud však honil do práce svoje Držebníky, uplatňoval stejný přístup i sám k sobě. Od svých lidí, vlastních dětí i osvojenců nikdy nevyžadoval více, než kolik byl schopen splnit i on sám.
Pokud se způsob jeho myšlení jevil jako poněkud ustrnulý, pak to zavinil jediný důvod, a sice ten, že nalézal bezpečí v hranicích svých vlastních vědomostí.
Robinton se přemýšlivě zatahal za spodní ret. V duchu se tázal, zda je Pán Groghe ve své lhostejnosti vůči povinnostem odstraňovat z okolí příbytků veškerou zeleň, skutečně pouze výjimkou. Nebo je snad tohle jednání Groghova odpověď na rostoucí rozhořčení Fortského Weyru, jehož drakeni musí ochraňovat obrovské zalesněné plochy patřící právě Fortské Držbě? Vůdce Fortského Weyru T'ron a jeho Weyrena Mardra už přestali tak úzkostlivě sledovat, jestli snad drakenům neproklouzlo nějaké to Vlákno a nezarylo se do tučné lesní půdy. To zas Pán Groghe byl v období Spadu Vláken nad svými lesy ve vysílání pozemních hlídek s ohňomety až chorobně pečlivý. Po celém území své Držby měl promyšleně umístěnou síť rychloběžců, která se, pokud šlo o překonávání vzdáleností, účinností plně vyrovnala schopnostem drakenů, a v případě Vláken, jež by snad unikla plamennému dechu létajících zvířat, poskytovala i spolehlivou pozemní ochranu.
Poslední dobou se však Robintonovi donesly nepěkné povídačky, a to nejenom z Fortské Držby. Jelikož se dřív nebo později stejně pokaždé dozvěděl všechny hanlivé klepy i obvinění, která kdy na Pernu vypustil kdo z úst, naučil se vydělovat pravdu od pomluvy a nactiutrhání od skutečného zločinu. Povahou Robinton rozhodně nebyl žádný panikář, neboť se cítil příliš nadřazen běhu událostí a času jako takového. Nyní však v duši pociťoval bouři neklidu.
Mistr Harfeník se pohodlně rozvalil v křesle a vyhlížel z okna na ten zářivý den, na pole zelenající se čerstvým osením, na žlutě rozkvetlé stromy v ovocných sadech, na úpravné kamenné Držby, které lemovaly cestu vzhůru až k Hlavní Držbě, na shluk domků místních Řemeslníků pod širokou půlkruhovou plošinou lemující Hlavní Vnější Nádvoří Fortské Držby.
Ale co když má ta jeho podezíravost skutečné opodstatnění, co pak? Má tedy složit Píseň, která by je všechny pokárala? Třeba nějakou satiru? Robinton si nespokojeně odfrkl. Pán Groghe je příliš bez fantazie, než aby satiru dokázal pochopit, a kromě toho je natolik spravedlivý, že si takové pokárání nezaslouží. A navíc, napřímil Robinton záda a opřel se o lokty, pokud se Pán Groghe chová poněkud nedbale, pak tím jenom vyjadřuje vzdor vůči daleko rozsáhlejší a závažnější nedbalosti ze strany Weyru. Při představě, jak na obrovských zalesněných plochách kypré půdy vyrývají Vlákna své zlověstné brázdy, se Harfeník až otřásl.
Svoje námitky by měl zřejmě vyzpívat T'ronovi a Mardře, nakonec ti dva přece stojí v čele Weyru, ale i tohle by bylo jenom plýtvání energií. Poslední dobou je Mardra nějaká zapšklá. Měla by mít dost rozumu, aby se konečně posadila do křesla a nechala o svou přízeň zápasit ostatní jezdce, když už ji T'ron nepřitahuje. Podle řečí, které zaslechl od děvčat na Držbě, byl T'ron stále pořád při chuti, popravdě by mu vlastně neuškodilo, kdyby se alespoň trochu držel zpátky. Pán Groghe rozhodně nijak nejásá, když mu většinu děvčat z ženského osazenstva Držby obtěžká draken.
Takže tady máme další bezvýchodnou situaci, pomyslel si Robinton s kyselým úsměvem. Zvyky na Držbách se totiž s morálkou Weyrů neslučují ani v nejmenším. Co takhle, kdyby ztratil nějaké slovo s F'larem z Bendenského Weyru? Ani to by zřejmě nikam nevedlo. Především neexistuje žádný způsob, jímž by bronzový jezdec mohl do běhu událostí jakkoliv zasáhnout, protože Weyry jsou zcela samostatné, a kromě toho, že by se T'ron mohl F'larovým zásahem cítit nemile dotčen, Robinton navíc nepochyboval, že F'lar by se určitě postavil na stranu Pána Držby.
A v posledních měsících to nebylo ani zdaleka poprvé, co Robinton zalitoval, že se F'lar tak snadno a vlastně docela dychtivě vzdal svého velení hned poté, kdy Lessa skokem mezi časy přivedla do přítomnosti těch pět ztracených Weyrů. Od té doby uběhlo celých sedm Oběhů a během následujících několika měsíců byl skutečně celý Pern sjednocen pod F'larovým a Lessiným velením v jednom šiku proti odvěké hrozbě Vláken. Každičký Držebník, příslušník Řemeslnické Kasty, Rolník i všichni ostatní byli naprosto ve všem zajedno. Ovšem tato vzácná jednota vzala za své, když Vůdcové Pamětnických Weyrů opět zavedli svou bývalou nadvládu nad Držbami, připoutanými ke svým Weyrům potřebou ochrany. Vděčný Pern jim tato práva samozřejmě postoupil. Bohužel, během čtyř set Oběhů se výklad této prastaré nadvlády pozměnil natolik výrazně, že žádná z obou stran si nebyla jista tím, jaká práva jí ve skutečnosti nyní přísluší.
Možná, že teď by byl vhodný čas připomenout Pánům Držeb ty nebezpečné dny před sedmi Oběhy, kdy všechny jejich naděje závisely pouze na křehkých dračích křídlech a obětavosti necelé dvoustovky jezdců.
Ale u Vejce, i Harfeník má přece svoje povinnosti, říkal si v duchu Robinton a přitom docela zbytečně uhlazoval vlhký písek. A jeho poslání šířit tyto zprávy je zcela závazné!
Za dvanáct dní vdává Larad, Pán z Telgaru, svou nevlastní sestru Famiru za Asgenara, Pána Lemoské Držby. Mistr Harfeník by se rád objevil s novými vhodnými písněmi, aby oslavě dodal ten správný lesk. Pozvání dostal i F'lar s Lessou, neboť Lemoská Držba je vázána právě k Bendenskému Weyru. Aby se ovšem naznačilo, o jak významnou událost se vlastně jedná, bude sezváno i množství dalších významných představitelů z ostatních Weyrů, Držeb i Cechů.

"Nu, a do těch veselejších písní přimíchám také něco mnohem vážnějšího."
Robinton se uchechtl, protože ho ta vyhlídka pobavila, a natáhl se po svém rydlu.
"Pro Lessu musím zvolit něžné, ale spletité téma. Však je to děvče už teď živoucí legendou." Harfeník se mimoděk pousmál, to když si připomněl tu dětsky útlou postavičku Weyreny s její bělostnou pletí, oblakem temných vlasů a jiskrným pohledem jejích šedých očí, když si vybavil ten její nabroušený a přitom chytrý jazýček. Na celém Pernu neexistoval jediný člověk, který by před ní necítil úctu nebo který by riskoval její nepřízeň. Tohle ovšem neplatilo pro F'lara.
Okázalý vojenský pochod by zase dobře vystihoval Bendenského Vůdce Weyru s těma jeho jantarovýma očima, přirozenou nadřazeností, s tou nepopiratelnou silou štíhlé postavy rozeného bojovníka. Jestlipak by on, Robinton, dokázal F'lara vyburcovat z toho jeho zdrženlivého odstupu? Nebo že by ty Harfeníkovy starosti ohledně těch drobných třenic mezi Pány Držeb a Vůdci Weyru opravdu neměly vážnější opodstatnění? Vždyť ale bez pernských dračích jezdců by Vlákna sežehla a strávila půdu na suchou drť, i kdyby byl ohňomety vyzbrojen každý muž, každá žena i každé dítě na celém Pernu. Jedna dobře uchycená brázda plná Vláken by se dokázala přeřítit přes roviny a lesy rychlostí dračího letu, přičemž by zhltala všecičko, co roste, co je živé, a ušetřila by pouze skály, vodu a kov. Robinton potřásl hlavou, jak ho ty jeho vlastní představy znechutily. Jako kdyby bylo možné, aby drakeni vůbec kdy Pern opustili a zřekli se tak svého odvěkého poslání.
A teď - pořádný úder na ten největší buben, to za Fandarela, Mistra Kováře, s tou jeho nekonečnou zvídavostí, obrovskýma rukama zručnýma a jemnýma až k nevíře, s myslí až beznadějně roztoulanou při tom neustálém pátrání po co nejvyšší dokonalosti. Přitom by člověk spíše očekával, že tak obrovský člověk bude mít myšlenkové pochody pomalé podobně jako jsou rozvážné pohyby jeho těžkého, hřmotného těla.
A potom smutný, pořádně dlouhý tón za Lytola, který kdysi v Bendenu létal na drakovi a přišel o svého Lartha nešťastnou náhodou při Jarních Hrách - je tomu už čtrnáct nebo patnáct Oběhů? Lytol pak opustil Weyr - pobyt mezi drakeny by vědomí obrovské ztráty neustále jitřil - a připojil se k Cechu Tkalců. Když F'lar na své Pouti objevil Lessu, pracoval právě jako Mistr Tkalcovské Dílny na Držbě na Výšinách. Nu, a když se Lessa zřekla svého práva na Ruathu ve prospěch malého Jaxoma, jmenoval F'lar Lytola Zástupcem Pána právě na této Držbě.
A jak by se dali nejlépe symbolicky vyjádřit hudbou ti draci z Pernu? Žádný motiv se Robintonovi nejevil dost vznešeným pro tato obrovitá, okřídlená zvířata, jejichž něze se vyrovnala pouze jejich velikost, ti obři, kteří jsou už v okamžiku Vylíhnutí Zasvěceni člověku, jenž na nich létá, aby ohněm sežehl Vlákna, který je hýčká, miluje, s nímž jsou neodlučně spjati, jedna mysl s druhou v nerozborném a věčném poutu telepatické a obyčejnému rozumu se vymykající mluvy. (Jaké to vlastně asi ve skutečnosti je? ptal se v duchu Robinton, který si připomněl svou mladickou ctižádost zařadit se mezi drakeny.) Ti pernští draci, kteří se jakýmsi záhadným způsobem dokázali přemisťovat mezi jedním místem do druhého dřív, než člověk stačil zamžikat! Uměli dokonce cestovat i mezi časy!
Povzdech Harfeníkovi sice unikl až ze samé hloubi srdce, ale jeho ruka se přece jen vztáhla k písku a vyryla tam první notu a vepsala první písmeno. Sám byl žádostiv, jestli se mu v té písni podaří najít nějakou smysluplnou odpověď na všechny otázky.
Sotvaže hotovou partituru vyplnil hlínou, aby z ní vytvořil tabulku, zaslechl první zadunění bubnu. Rychle zamířil na Malé Vnější Nádvoří Síně Mistrů Cechu; přitom pozorně nakláněl hlavu, aby zachytil smysl poselství, neboť se jednalo o vzkaz, a to ve velice naléhavém tempu. Soustředil se na hřmění bubnů tak hluboce, že mu docela ušlo, jak v Síni Harfenického Cechu utichl jinak běžný ruch.
"Vlákna?" V hrdle mu naráz vyschlo. Robinton nepotřeboval nahlédnout do časových tabulek, aby si uvědomil, že Vlákna se snášejí na pobřeží Tillekské Držby předčasně.
Na baště Fortské Držby na druhém konci údolí pokračoval osamělý strážce dál ve své jednotvárné obchůzce, aniž by si byl vědom blížící se zkázy.

Jarní odpoledne vonělo vlahým protepleným vzduchem, když se z otvoru svého weyru v Bendenu vynořil F'nor se svým mohutným hnědým Canthem. F'nor lehce zívl a protáhl se, až mu v páteři zapraštělo. Celý předchozí den strávil na západním pobřeží, kde během Pouti pátral po vhodných mladících - a vlastně i po dívkách, neboť v žáru Bendenského Líhniště tvrdla i skořápka jednoho zlatého vejce. Bylo nutno včas se přichystat na obřad příštího Zasvěcení. Nebylo pochyb, že Bendenský Weyr produkuje více draků a královen, nežli těch pět Pamětnických Weyrů dohromady, říkal si F'lar.
"Nemáš hlad?" otázal se zdvořile svého draka, když mu pohled zabloudil ke Krmišti tam dole ve Žlebu. Právě teď se tam nežívil ani jeden drak, takže stádo si hovělo s roztaženýma nohama a s hlavami sehnutými ke kostnatým kolenům blaženě podřimovalo v hřejivé sluneční záři.
Spát se mi chce! trucoval Canth, ačkoliv se osvěžil stejně dlouhým a stejně hlubokým spánkem jako jeho jezdec. Hnědý drak se poklidně uvelebil na sluncem vyhřáté římse a se spokojeným povzdechem opět zalehl.
"Ty lenochu, že se trochu nestydíš," usmál se F'nor láskyplně na svého letoně.
Slunce teď stálo přímo na opačné straně obrovité horské prohlubně, jež vytvářela obydlí drakenů na východním pobřeží Pernu. Boční stěny útesů byly provrtány temnými otvory vchodů do jednotlivých dračích weyrů. Tam, kde se slunce opíralo o slídové pláty ve skále, skála oslnivě jiskřila. Ve Weyrském jezírku, napájeném bohatým pramenem, se blýskaly rozčeřené vlnky, to jak se tam koupali dva zelení draci, zatímco jejich jezdci se rozvalovali na travnatém břehu. Vzadu, před kasárnami weyrlinků, stáli mladí jezdci v půlkruhu kolem svého Mistra.
F'norův úsměv se ještě rozšířil. Nedbale si protáhl své štíhlé tělo a připomněl si, kolik takových nudných hodin v podobném půlkruhu strávil on sám. Už tomu bude celých dvacet Oběhů. Ty donekonečna omílané lekce, které jako weyrlinek odříkával, měly pro tuto skupinu budoucích jezdců nekonečně větší význam, nežli mívaly pro F'nora za časů

jeho vlastního dospívání. Tenkrát v tom Oběhu se stříbrná Vlákna, jež byla všudypřítomným tématem povinných textů, neodvíjela z Krvavice už více než po čtyři sta Oběhů, aby se propalovala do masa lidí i zvířat a pohltila na Pernu veškerý život. Ze všech drakenů na posledním Pernském Weyru věřil v pravdivost těchto starých legend pouze F'norův nevlastní bratr F'lar. Nyní však Vlákna představovala neoddělitelnou součást skutečnosti, která se na Pern snášela z oblohy s neúprosnou pravidelností. Nyní tedy těmito lekcemi dostávali mladíci příležitost naučit se, jak si zachránit kůži, život a to nejdůležitější, svoje draky.
Ti weyrlinci vypadají docela slibně, poznamenal Canth, když si složil křídla na zádech a svinul si ocas kolem zadních nohou. Uložil si hlavu na přední pazoury. Mnohofasetové oko, které se tak ocitlo těsně u F'nora, na svého jezdce něžně zazářilo.
F'nor vyhověl druhově němé prosbě a začal ho škrábat na nadočnicovém hrbolku, dokud Canth nezačal tiše vrnět rozkoší.
"Ty jedna kůže líná!"
Náhodou když já pracuju, tak už to stojí za to, nedal se Canth.
Jakpak bys bez mojí pomoci poznal, kteří synci kterých Držebníků mají dost talentu k tomu, aby se z nich stali dobří jezdci? A kdopak jiný než já dovede rozeznat, která děvčata by představovala skvělé jezdkyně pro královny?
F'nor se shovívavě rozesmál, ale přitom si moc dobře uvědomoval, že Canthovy schopnosti vytipovat vhodné kandidáty jak pro bojové draky, tak i královny zajišťující rozmnožování, si drakem z Bendenského Weyru vysoce cení. Potom si však F'lar zachmuřeně připomněl to podivné nepřátelské chování všech drobných Držebníků a Řemeslníků, s nimiž se poslední dobou setkal na Držbách Jižního Bollu a v obydlích Řemeslnických Kast. Pravda, lidé se chovali nepřátelsky pouze do toho okamžiku, než se představil jako draken z Bendenského Weyru. Byl by si myslel, že tomu bude právě naopak. Jižní Boll měl přece závazky vůči Fortskému Weyru, takže tradičně - a F'nor se hořce pousmál, protože Vůdce Fortského Weyru T'ron byl v dodržování všech tradičních zvyklostí až chorobně úzkostlivý a přísný... a taky nepřístupný vůči sebemenším změnám - Weyr, který ochraňoval určité území, měl na nadějné budoucí jezdce přednostní právo. Jenomže všech pět Pamětnických Weyrů při vyhledávání vhodných kandidátů zabrousilo mimo oblast svých Dolních Jeskyní jen velice zřídka. Což je nakonec pochopitelné, pomyslel si F'nor, vždyť zlaté královny Pamětníků nedosahují ani zdaleka tak početných snůšek jako ty dnešní, na množství zlatých vajec nehledě. Když si to tak spočítá, ve Weyrech Pamětníků se za celých sedm Oběhů, které od jejich příchodu pod Lessiným vedením uplynuly, vylíhly pouze tři královny.
Nu, pokud to Pamětníkům dodává vědomí nějaké nadřazenosti, jen ať se svých prastarých zvyků klidně drží dál, ale F'nor naprosto souhlasí s F'larem. To přece dá i prostý selský rozum, že dráčata by měla mít možnost co největšího výběru. A člověk mohl stokrát tvrdit, že obyvatelky Dolních Jeskyní jsou nepochybně přitažlivé, přesto však nemohl popřít, že Weyr neměl dostatek vlastních chlapců, aby to postačilo množství vylíhlých dráčat.
Nu, a kdyby jeden z Vůdců ostatních Weyrů, třeba G'narish z Igenského Weyru nebo R'mart z Telgarského Weyru, dovolili, aby se k prvnímu zásnubnímu letu královen připojili i bronzoví draci z jiných Weyrů, jistě by Pamětníkům neušlo, jak by se potom vylepšil počet vajec v každé snůšce i velikost nově vylíhlých draků. Vždyť je to hloupost, pěstovat si donekonečna jenom svoji vlastní Rasu.
Zdvihl se poryv odpoledního větříku a přivál sem dráždivě štiplavý zápach par vařící se znecitlivující masti z uspavce. F'nor zasténal. Dočista zapomněl, že dnes ženy vyrábějí uspavcové mazání, které sloužilo jako univerzální lék na spáleniny po Vláknech i na všechna ostatní bolestivá zranění. To byl také hlavni důvod, proč se F'nor vydal včera na Pouť. Zápach uspavce byl všudypřítomný. Včerejší snídaně chutnala po léku a chléb vůbec nepřipomínala. Jelikož výroba uspavcové masti představovala proces nejen páchnoucí, ale i značně zdlouhavý, většina drakenů se v tomto období snažila vytratit mimo území Weyru. F'nor se zadíval přes celý Žleb ke královninu weyru. Ramoth byla pochopitelně v Líhništi, kde se rozplývala nad svojí nejnovější snůškou, ale bronzový Mnementh se na své oblíbené římse nevyhříval. Spolu s F'larem se toulali bůhvíkde, zřejmě aby unikli jak uspavcovému zápachu, tak i Lessiným nevypočitatelným náladám. Ta se totiž právě věnovala plnění těch nejobtížnějších a nejnepříjemnějších povinností každé Weyreny, a ona v nich také nenacházela nějaké zvláštní zalíbení.
Přestože uspavec děsně páchl, dostal F'nor pořádný hlad. Neměl v ústech nic od včerejšího podvečera, a protože mezi Jižním Bollem na západním pobřeží a Bendenským Weyrem na pobřeží východním byl časový rozdíl dobře šesti hodin, podařilo se mu večeři v Bendenském Weyru zameškat naprosto bez náhrady.
Na rozloučenou ještě Cantha podrbal a oznámil mu, že si jde sehnat něco k jídlu, načež se ze své římsy rozběhl po kamenné stezce dolů. Jednou z výhod, kterou F'norovi poskytovala jeho funkce Zástupce Velitele Letky, byla možnost volby obytných jeskyní, a protože Ramoth jako nejstarší královna svolila k přítomnosti pouze dvou mladších královen, zůstávaly v Bendenském Weyru prázdné jeskyně, kde by se správně měly usídlit další dvě Weyreny. F'nor si jeden z těch souborů jeskyní vybral pro sebe, takže když se mu zachtělo sestoupit do nižších pater, nemusel přitom vyrušovat svého Cantha.
Když se blížil ke vchodu do Dolních Jeskyní, zápachem vařícího se uspavce se mu až rozslzely oči. Popadl trochu klahu, chléb a pár kousků ovoce a šel si poslechnout Mistra přednášejícího weyrlinkům, protože k nim vítr ten puch nezanášel. Jakožto Zástupce F'nor s oblibou sledoval pokroky nových jezdců, zvláště pak těch, kteří původně nepocházeli z Weyru. Od mladíků z Držeb a z Řemeslnických Kast vyžadoval způsob weyrského života značnou dávku přizpůsobivosti. Svoboda a množství výsad občas stouply chlapcům do hlavy, obzvlášť poté, co byli schopni cestovat s drakem mezimezím - kamkoliv po celém Pernu - rychlostí, co bys do tří napočítal. A opět F'nor souhlasil s F'larem v tom, že je při obřadu Zasvěcení lépe využít už starší mladíky, ačkoliv Pamětníci této Bendenské novoty rovněž želeli. Jenomže, u Skořápky Zlatého Vejce, mladíci blížící se dvacítce jsou přece lépe schopni rozpoznat své povinnosti dračích jezdců, a to se týkalo i hochů zrozených na Držbách. Celkově byli citově vyzrálejší, a zatímco tato

skutečnost nikterak nesnižovala pevnost svazku Zasvěcení s drakem, dokázali vnímat a pochopit význam onoho celoživotního spojení, toho niterného propojení, toho absolutního souznění mezi jezdcem a jeho drakem. Starší chlapci se nenechali jenom tak unést citem. Byli natolik rozumní, že dokázali situaci zvládat až do doby, než se instinktivní cit a rozum jejich dráčat plně rozvinul. Čerstvě vylíhlé dráčátko totiž rozumu příliš nepobralo, a pokud mu nějaký pošetilý weyrlinek dovolil, aby se přecpávalo po libosti, trpěl pak se zvířátkem celý Weyr. Dokonce i starší mláďata neuměla žít jinak než právě v přítomném okamžiku a na přítomném místě, bez nějakých zvláštních starostí ohledně budoucnosti a bez zátěže vzpomínek - jež by se vymykaly přirozenému instinktu - na minulost. Tohle nakonec bylo podle F'nora naprosto v pořádku, protože hlavní nápor poranění Vlákny nesli právě draci. Dost možná, že kdyby jejich vzpomínky byly přesnější a ne pouze namátkové, mohli by klidně odmítnout jít jednoho dne do boje.
F'nor se zhluboka nadechl a v těch parách vycházejících z kuchyně se zuřivě rozmrkal. Všude kolem něho to vřelo horečnou činností. Podle F'norova mínění byla do výroby zapojena dobrá polovička ženského osazenstva Weyru, neboť rozměrné kotle zabíraly všechna větší ohniště na vnější straně Kuchyně. U širokých stolních desek seděla spousta žen a všechny omývaly a okrajovaly kořínky, ze kterých se potom vařila mast. Další ženy nabíraly vroucí lektvar do obrovských hliněných nádob. Ženy, které tu klokotající masu míchaly vařečkami s dlouhou násadou, měly přes ústa a nos uvázané roušky a v jednom kuse se shýbaly, aby si otřely slzy vyvolané těmi štiplavými parami. Starší děti sloužily jako přinašeči paliva a odnašeči plných nádob do jeskyní, kde se lektvar chladil. Prostě každý tu měl práce až nad hlavu.
Naštěstí krb určený pro noční provoz, který byl mimochodem nejblíž vchodu, fungoval naprosto normálně, takže se tam nad žhavými uhlíky pohupoval objemný kotel klahu a kotlík s dušeným masem. Právě když si F'nor plnil šálek, zaslechl svoje jméno. Rozhlédl se a spatřil svou pokrevní matku Manoru, jak ho vybízí, aby k ní zašel. Na své obvykle vážné tváři teď měla nechápavý a rozpačitý výraz.
F'nor tedy poslušně zamířil k ohništi, kde matka, Lessa a ještě jedna mladičká žena, která mu byla povědomá, ačkoliv si ji nedokázal přesně zařadit, pozorně zkoumaly obsah malého kotlíku.
"Zdravím tě, Lesso, Manoro -" tady se zarazil, jak pátral v paměti po třetím jménu.
"Brekke by sis ale pamatovat měl, F'noře!" vytkla mu Lessa a nad jeho zapomnětlivostí jen po vytáhla udiveně obočí.
"Jak po mně můžeš, prosím tě, chtít, abych v takhle zamlžené místnosti vůbec někoho rozeznal?" bránil se F'nor a demonstrativně si nepřestával otírat oči rukávem. "Navíc od té doby, co jsme tě, Brekke, odnesli s Canthem z tvé rodné Řemeslnické Kasty, aby ses Zasvětila mladé Wirenth, jsem tě zas tolik nevídal."
"F'nore, tys ale stejně příšerný jako F'lar!" vykřikla Lessa trochu popuzeně. "Drakovo jméno, to nezapomeneš nikdy, ale jezdcovo s čistým svědomím!"
"A jak prospívá Wirenth, pověz, Brekke?" vyzvídal F'nor, aniž by vzal Lessin útok na vědomí.
Děvče se zatvářilo poplašeně, ale nakonec se přece jenom zmohlo na rozpačitý úsměv a vrhlo významný pohled na Manoru ve snaze odvrátit od sebe pozornost. Brekke byla o chloupek hubenější, než odpovídalo F'norovu vkusu, a Lessu, jejíž nepatrný vzrůst v žádném případě nesnižoval její autoritu a míru úcty, kterou k ní ostatní cítili, převyšovala jen docela nepatrně. Přesto však byla Brekkina vážná tvářička zarámovaná kupodivu nádherně temnými kučeravými kadeřemi a vyzařovala z ní hluboká něha, což F'nor shledal rysem velice přitažlivým. I ta její skromnost se mu moc zamlouvala. Napadlo ho, jak asi vychází s tou bouřliváckou a nezodpovědnou starší Weyrenou Kylarou v Jižním Weyru, ale myšlenky mu překazila Lessa, která poklepala na prázdný hrnec, který měla stát před sebou.
"Jen se podívej sem, F'nore! Poleva popraskala a všechna ta uspavcová mast, která v kotlíku byla, je od toho úplně barevná!"
F'nor udiveně hvízdl.
"Ty asi nemáš ponětí, čím Kováři pokrývají povrch kovových nádob, viď?" zeptala se ho Manora. "Takhle zbarvenou mast si použít netroufnu, ale na druhou stranu bych ji zase nerada vyhodila jen tak, pokud by k tomu nebyl vážný důvod."
F'nor si nádobu prohlédl na světle. Matně hnědá barva jako by na jedné straně byla plná pavučinově jemných prasklinek.
"Jenom se podívej, co to udělalo s mastí!" přistrčila k němu Lessa malou misku.
Znecitlivující mast, která za normálních okolností měla barvu světle žlutavou jako smetana, byla zabarvená do rudohněda. Podle F'norova názoru to vyhlíželo, dost odpudivě. Přičichl k masti a strčil do ní prst. V mžiku ucítil, jak mu pokožka zmrtvěla.
"Ale účinnost ta mast neztratila," prohodil a pokrčil rameny.
"Jistě, ale co až dám tuto podivně zabarvenou tekutinu na otevřenou popáleninu po Vláknu?" starala se Manora.
"To je rozumná připomínka. Co na to říká F'lar?"
"Ach ten!" Lessa zkrabatila své jemné rysy do významného úšklebku. "Právě teď je na Lemoské Držbě, aby se podíval, jak si Dřevařští Mistři u Pána Asgenara vedou s výrobou listů z dřevité kaše."
F'nor se zazubil. "Nikdy není po ruce, když ho máš nejvíc zapotřebí, co, Lesso?"
Weyrena už otvírala ústa k nějaké rázné odpovědi. Z šedých očí metala vzteklé blesky, ale pak si uvědomila, že F'nor ji jenom škádlí.
"Jsi stejný neřád jako on," prohlásila a usmála se na Zástupce, který se jejímu Weyrenovi tolik podobal. A přitom se oba muži naprosto lišili jak povahově, tak i celkovým přístupem k životu, přestože skutečnost, že měli stejného otce, se projevila v černé houštině jejich husté hřívy, ve výrazných rysech a v štíhlém pružném těle (F'nor měl hranatější a rozložitější kostru příliš málo obalenou svaly, takže se v jistém směru jevil ještě nevyzrále). F'nor byl méně ponořený sám do sebe a vycházelo se s ním mnohem lépe než s jeho nevlastním bratrem, který byl starší o pouhé tři Oběhy. Weyrena se občas přistihla, že s F'norem jedná jako s neoddělitelnou součástí jeho bratra, a to byl možná ten pravý

důvod, proč se s ním dokázala škádlit a kočkovat. Se spoustou ostatních lidí tohle jednoduše neuměla.
F'nor Lesse úsměv oplatil a poděkoval jí za lichotku lehce výsměšnou úklonou.
"Dobrá, nemám nic proti tomu, abych s tím vaším případem zaletěl do Síně Cechu Mistra Kováře. Stejně bych měl být na Pouti, takže své poslání mohu vykonávat na Telgarské Držbě stejně dobře, jako kdekoliv jinde. R'mart není ani zdaleka takový škrobený panák, jako ti Vůdcové ostatních Pamětnických Weyrů." Sebral kotlík z háku, ještě jednou do něj pro jistotu nakoukl a potom se rozhlédl po místnosti plné pilně pracujících lidí. "Já ten kotlík tedy Fandarelovi odvezu, ale stejně se mi zdá, že už máte masti tolik, že byste s ní mohly pomazat každého draka všech šesti - pardon, sedmi - Weyrů!" Usmál se na Brekke, protože mu to děvče připadalo celé nesvé. Je možné, že se na ně Lessa utrhovala, protože nevěděla, kam dřív skočit. Ramoth zrovna vyváděla nad svojí první snůškou jako prvnička, což Lessu popuzovalo ještě víc. Stejně ale bylo divné, že Weyrena z Jižního Weyru musí pomáhat s mícháním nějakých lektvarů v Bendenu.
"Uspavcové masti není v žádném Weyru nikdy dost!" usadila Manora stroze hnědého jezdce.
"A navíc nejde jen o tento jediný kotlík, i na jiných se ty prasklinky ukázaly," vpadla ji do řeči svárlivá Lessa. "A my teď musíme nasbírat další kořínky, abychom tu ztrátu nahradily..."
"Na Jižním Weyru zrovna uzrává druhá letošní úroda uspavce," vmísila se do řeči i Brekke a potom se nad svojí vlastní opovážlivostí vůbec otevřít ústa krvavě zarděla.
Avšak pohled, který Lessa Brekke věnovala, vyjadřoval pouze nesmírnou vděčnost. "V žádném případě nehodlám, Brekke, nějak zasahovat do tvých zásob, když tvůj Jižní Weyr musí ošetřovat každého hlupáka, který nedokázal včas uhnout před Vláknem."
"Vždyť já si ten kotlík přece beru, slyšíte? Beru si ho!" ujišťoval je F'nor rozjařeně. "Ale nejdřív bych snad měl do sebe dostat i něco víc, než jenom šálek klahu!"
Lessa se na něho zadívala a pohledem pak zabloudila k východu z jeskyně, kde se odpolední slunce opíralo šikmo do dveří.
"Na Telgarské Držbě právě minulo poledne," vysvětloval F'nor trpělivě. "A včera jsem byl celý den na Pouti v Jižním Bollu, takže jsem jídlo zameškal." Potlačil zívnutí.
"Na to jsem nevzpomněla. A měl jsi štěstí?"
"Canth se nenamáhal ani zastříhat ušima. A teď mi honem dejte něco k snědku, ať z toho děsivého smradu co nejdřív vypadnu. V životě nepochopím, jak v tom dokážete vydržet."
Lessa si odfrkla. "To proto, že nedokážeme snášet to kňourání, když vás, vy slavní jezdci, tou uspavcovou mastí nenamažeme!"
F'nor se na svoji Weyrenu usmál a uvědomil si, že Brekke nad jejich dobromyslným škádlením nestačí v údivu valit oči. Měl Lessu upřímně rád i jako člověka, ne pouze jako Weyrenu Bendenské nejstarší královny. Z hloubi srdce schvaloval F'larův pevný vztah k této dívce, ačkoliv naděje, že by Ramoth k nalétnutí někdy připustila někoho jiného než Mnementha, byla stejně pramalá. A zrovna tak, jako Lessa byla pro Bendenský Weyr v roli Weyreny naprosto dokonalá, tak i F'lar byl beze všech diskusí tím nejvhodnějším bronzovým jezdcem, který mohl stát v čele Weyru. Ti dva se doplňovali přímo báječně a Bendenský Weyr - a ostatně i celý Pern - měl z toho spojem jenom užitek. To platilo i pro ty tři Držby, které pod ochranu Bendenu odedávna spadaly. Potom si však F'nor připomněl to nepřátelské chování lidí v Jižním Bollu, které se rázem vytratilo, jakmile zjistili, že pochází z Bendenu. Zrovna se o tom chtěl zmínit Lesse, když mu Manora obrátila proud myšlenek jiným směrem.
"To zabarvení mi dělá těžkou hlavu, F'nore," pravila. "Tumáš. Ukážeš to Mistru Kováři Fandarelovi," nařídila, načež do větší nádoby vložila dva malé kotlíky. "Alespoň si bude moci ten rozdíl pořádně porovnat. Brekke, budeš tak hodná a obsloužíš F'nora u stolu?"
"Není třeba," odmítl F'nor spěšně a s kotlíkem, houpajícím se mu na ruce, honem vycouval. Odjakživa ho rozčilovalo, že Manora, která byla koneckonců pouze jeho matkou, se nikdy nedokázala zbavit představy, že její syn prostě není schopný postarat se sám o sebe. Své osvojence přitom vedla k samostatnosti beze všech cavyků stejně, jako to prováděla jeho adoptivní matka s ním.
"A neupusť ten kotlík, až vzlétneš do mezimezí," napomenula ho ještě před odchodem.
F'nor se v duchu uchechtl. Žádnou matku člověk prostě nepředělá, říkal si, protože Lessa s Felessanem, svým jedináčkem, nadělala zrovna tolik. Nakonec to osvojování, které se ve Weyrech stalo pravidlem, mělo určitě své velké výhody. Felessan - a tak slibného chlapíčka, vhodného pro Zasvěcení bronzovému drakovi, na své mnoho Oběhů trvající Pouti F'nor ještě neviděl, vycházel se svojí poklidnou a mírnou adoptivní matkou mnohem líp, nežli by vycházel s Lessou, pokud té by připadla jeho výchova.
Zatímco si do misky nabíral porci dušeného masa, přemýšlel F'nor o tom, jak jsou ty ženské vlastně podivné a zvláštní. Děvčata nepřestávala žadonit, aby se mohla přestěhovat do Bendenského Weyru. Tady se od nich totiž neočekávalo, že budou pouze rodit dítě za dítětem, až budou celé strhané a předčasně zestárlé. Ženy ve Weyrech měly své významné poslání a dokázaly si udržet svoji přitažlivost. Například Manora prožila dvakrát tolik Oběhů co nejnovější manželka Pána Sifera z Držby Bitra, a přitom Manora vyhlížela mnohem mlaději. Však on si také každý jezdec svoje milenky vyhledával sám a nenechal si je vodit jako ovce. A v Dolních Jeskyních teď bylo žen, že si člověk mohl vybrat po libosti.
Ten klah by mohli docela dobře vydávat za uspavcovou mast. Pít se to rozhodně nedalo. F'nor do sebe tedy honem naházel dušené maso a přitom se snažil nevnímat jeho chuť. Třeba se mu podaří přijít k něčemu slušnému v Síni Mistra Kováře na Telgarské Držbě.
"Canthe! Manora má pro nás práci!" varoval svého hnědého draka, když se konečně vynořil z Dolních Jeskyní. Žasl, jak v tom puchu ženy vůbec dokážou vydržet.

Canth byl na tom zřejmě podobně jako jeho jezdec, protože páry, které se neustále valily z jeskyně, mu na té jeho vyhřáté římse úspěšně bránily ve spánku. Byl proto celý nadšený, že mají výmluvu, jak z Bendenského Weyru co nejrychleji vypadnout.
F'nor se vynořil nad Telgarskou Držbou v jasném slunečním svitu časného jitra. Nasměroval pak svého hnědého Cantha nahoru dlouhým údolím, na jehož konci se na levé straně Vodopádů rozkládal soubor mnoha budov. Slunce házelo oslnivé blesky z vodních kol, která se neustále otáčela pod spádem tří Vodopádů a dodávala energii kovářským výhním. Podle úzkého černého pramínku kouře, jenž se vznášel nad kamennými budovami, bylo teď v dílnách tavení a vykovávání v plném proudu.
Jak Canth sklouzl níž, povšiml si F'nor v dálce obláčků prachu, což značilo, že od průplavu největší Telgarské řeky sem míří další kolona vozů vrchovatě naložená rudou. Fandarelův nápad umístit na prámy kolesa zkrátil čas, potřebný k přepravě vykutané rudy dolů po řece a přes celé území od hlubokých dolů v Telgaru a Cromu až do kovářských dílen na celém Pernu, vlastně na pouhou polovinu.
Canth zatroubil na uvítanou a tu se mu dostalo podobné odpovědi od dalších dvou draků, zeleného a hnědého, kteří hřadovali na úzké římse vysoko nad Hlavní Síní Cechu.
To je Beth a Seventh z Fortského Weyru, prozradil Canth svému jezdci, ale F'norovi ta jména neříkala vůbec nic.
To už je hodně dávno, kdy člověk znal jménem každičkého draka i jeho jezdce na celém Pernu!
"Připojíš se k nim?" zeptal se F'nor svého mohutného hnědáka.
Oni už jsou spolu, odvětil Canth natolik věcně, že se F'nor musel v duchu pousmát.
Podle všeho tedy zelená Beth neměla námitky vůči dvoření hnědého Seventha. Když se tak díval na její svítivě zářivou barvu, říkal si F'nor, že opustit Weyr s tímto párem zrovna v tomto období nesvědčí o přílišné zodpovědnosti jejich jezdců. Sledoval, jak hnědý drak rozepjal křídla a majetnicky jimi zelenou samičku zastřel.
F'nor polaskal Canthův hebký krk u prvního šíjového hrbolku, ale nezdálo se, že by jeho hnědý drak potřeboval jakoukoliv útěchu. Ten, koneckonců, nedostatkem samiček rozhodně netrpí, pomyslel si F'nor trochu ješitně. Zelené samičky dávaly hnědákovi, který se vzrůstem vyrovnal většině bronzových draků z celého Pernu, výraznou přednost.
Canth tedy přistál a F'nor z něho rychle seskočil. Prach zčeřený dračími křídly vytvořil dvojitý vír, kterým teď F'nor na své cestě k Síni Kovářského Cechu míjel množství mužů zaměstnaných nesčetnými pracovními úkony, z nichž většina byla hnědému jezdci dobře známa. U jedné dílny se však zarazil a pokusil se vysledovat, proč ti potem zalití dělníci protlačují kov skrze síto a navíjejí jej na mohutnou cívku. Po chvilce mu došlo, že takto ze surové hmoty vzniká jemný drát. Původně se chtěl o tom procesu dozvědět něco víc, ale když si všiml zachmuřeného a odmítavého výrazu kováků, jen vlídně pokývl a pokračoval dál, přičemž mu ta lhostejnost - vlastně ne, to bylo přímo znechucení - jakou projevovali k jeho přítomnosti, docela upřímně dělala těžkou hlavu. Pomalu začínal litovat, že Manořinu přání vyhověl.
Ale Vrchní Mistr Kovář Fandarel byl tím nejvyhlášenějším odborníkem přes kov a jistě bude vědět, proč velký kotlík tu uspavcovou mast zničehonic obarvil. F'nor zatřásl kotlíkem, aby se ujistil, že obě nádobky s příslušnými vzorky zůstaly uvnitř, a při tom gestu se rozjařeně zazubil; na vteřinku si připomněl své dávné dětské obavy, že by svěřenou věc mohl ztratit.
Vchod do Hlavní Síně Kovářského Cechu působil velkolepým dojmem; tím mohutným portálem by bok po boku mohli proběhnout čtyři jezdoni současně a přitom by o postranní stěny ani nezavadili. Že by Pern kdysi osidlovala rasa Kovářských Mistrů, která by takovému vchodu proporčně odpovídala? ptal se v duchu F'nor, když ho ten obrovitý otvor pohltil, neboť gigantická kovová křídla dveří zela rozevřená dokořán. Původní Kovářské řemeslo se postupně proměnilo ve skutečnou uměleckou činnost. U ponků a dřevěných lavic kováci leštili, ozdobně vytepávali a vůbec ještě všelijak jinak vylepšovali již hotová díla. Okny zasazenými vysoko ve zdi se dovnitř lil sluneční jas, okenice na východní straně se blyštěly paprsky ranního slunce, které se navíc odrážely i od spousty různých zbraní a jiných kovových výrobků, vyložených na otevřených policích uprostřed rozlehlé Síně.
F'nor se zpočátku domníval, že zastavení veškeré činnosti v Hlavní Síni zavinil jeho příchod, ale potom si povšiml dvou drakenů, kteří vyhrožovali Terrymu. Ačkoliv s překvapením vycítil to napjaté ovzduší, které kolem něho panovalo, F'nora daleko víc zaskočilo, že předmětem útoku byl právě Terry, protože tento Kovář byl Fandarelovým Zástupcem a rozhodně si zasloužil titul jeho hlavního vynálezce a zlepšovatele. Bez dlouhého rozmýšlení zamířil F'nor rázně přes Síň, až na kamenných dlaždicích odletovaly od jeho podpatků jiskry.
"Dobrý den ti přeju, Terry, i vám pánové," pozdravil F'nor a zasalutoval s hranou vlídností oběma jezdcům. "Jsem F'nor, jezdec na Canthovi z Bendenu."
"B'naj, jezdec na Seventhovi, z Fortu," prozradil na sebe ten vyšší a prošedivělejší z obou jezdců. Nikterak nezakrýval, že má proti vyrušení z F'norovy strany vážné námitky, a nepřestával si významně pleskat do dlaně překrásné zdobenou dýkou, určenou k zavěšení na opasek.
"T'reb, jezdec na Beth, také z Fortského Weyru. A pokud je ten tvůj Canth bronzový, měl bys ho před Beth raději varovat."
"Canth v cizím revíru nepytlačí," odpověděl F'nor sice s úsměvem, ale velice dobře si uvědomil, že Trebovo vzrušené rozpoložení je silně ovlivněno chováním jeho samičky.
"Když on člověk nikdy pořádně neví, čemu se v tom vašem Bendenském Weyru vlastně učíte," vyštěkl Treb se špatně zastřeným pohrdáním.
"Mezi jinými věcmi i slušnému způsobu, jak oslovovat Zástupce Velitele Letky," prozradil mu F'nor, aniž by na okamžik opustil svůj přátelský tón. T'reb však na něho vrhl pronikavý pohled, neboť nenápadný rozdíl ve F'norově chování jeho pozornosti neušel. "Milý Mistře Terry, jestlipak bych si mohl promluvit s Fandarelem?"
"Je právě ve své pracovně."
"A nám jsi tvrdil, že je kdovíkde!" skočil mu do řeči T'reb a popadl Terryho za laclík jeho pracovní zástěry ze silné wheří

kůže.
F'nor zareagoval doslova bleskově. Opálenou dlaní obemkl T'rebovo zápěstí a prsty mu zaťal do šlach tak bolestivě, že ruku zeleného jezdce na chvíli dočista ochromil.
Když už byl zase volný, T'reb o kousek couvl. Oči mu hořely a čelisti měl zaťaté vztekem.
"Výchova ve Fortském Weyru má zřejmě co dohánět," utrousil F'nor a vycenil zuby v úsměvu stejně nelítostném, jako bylo to sevření, jímž před chvílí počastoval T'reba. Teď se ale do celé záležitosti vložil i druhý Fortský jezdec.
"T'rebe! F'nore!" B'naj oba soupeře od sebe odtrhnul. "Ta jeho zelená dračice je neklidná až běda, F'nore. On za to ani nemůže!"
"V tom případě by se měl zdržovat ve svém Weyru."
"Benden nebude Fortu v ničem radit!" zařval T'reb a snažil se proklouznout kolem svého druha. Dlaní přitom svíral jílec díky.
F'nor o krok ucouvl a ze všech sil se pokoušel zachovat si chladnou hlavu. Celý tenhle výstup byl přece k smíchu! Jezdci na dracích si svoje účty na veřejnosti nevyřizují! A k Mistrovu Zástupci by se nikdo neměl chovat takovým způsobem! Zvenčí se ozval řev draků.
F'nor si přestal T'reba všímat a obrátil se k B'najovi. "Nejlíp, kdybyste odtud co nejrychleji zmizeli. Ta samička se začne pářit co nevidět!"
Jenomže umlčet vzpurného T'reba nebylo tak jednoduché.
"Hele, nech si ty svoje rady, jak mám zacházet se svým drakem, ty..."
Urážka zanikla ve druhém společném dračím ryku, k němuž teď svoje zabručení připojil i Canth.
"Nedělej ze sebe hlupáka, T'rebe!" napomenul druha B'naj. "Jdeme pryč! A to hned!"
"Však já bych tu ani nebyl, kdybys ty nechtěl tu dýku. Seber ji a pojď!"
Dýka, se kterou si B'naj prve pohrával, ležela na zemi u Terryho nohou. Řemeslník po ní hrábl takovým způsobem, že F'norovi bylo naráz jasné, proč vlastně v Síni vládlo takové napětí. Drakeni se chystali tu dýku násilím zabavit, čemuž on svým příchodem zabránil. O podobném vydírám se poslední dobou doslechl nejednou.
"Radši byste měli jít," vyzval je dračí jezdec a postavil se před Terryho.
"Přišli jsme si pro dýku a bez ní se odtud nehneme!" rozeřval se T'reb a s neočekávanou rychlostí se vrhl kupředu, proklouzl kolem F'nora a popadl dýku, kterou Kovář svíral v ruce. Vytrhl mu ji z dlaně tak surově, až Mistrovi čepelí rozřízl palec.
F'norovi se opět podařilo zachytit T'rebovo zápěstí. Zakroutil s ním, až zelený jezdec dýku upustil.
T'reb ze sebe vyrazil chrčivý výkřik plný vzteku a dříve, než F'nor stačil uskočit či B'naj jakkoliv zasáhnout, rozběsněný zelený jezdec zabořil F'norovi do ramene svou vlastní dýku, a navíc s ní zlomyslně smýkl dolů, takže se zarazila až o klíční kost.
F'nor se zapotácel dozadu. Uvědomil si bolest, z níž se mu tmělo před očima, uvědomil si Canthův nesouhlasný jek, divoký řev zelené samičky i hřmotné troubení hnědého draka.
"Koukej s ním okamžitě vypadnout!" vyrazil ztěžka ze sebe na B'najovu adresu, zatímco Terry se ho pokoušel podepřít.
"Vypadněte!" zdůraznil Kovář drsně. Naléhavě mávl na ostatní dělníky, kteří se teď už bez váhání vrhli k drakenům. B'naj honem bezohledně vyvlekl T'reba ze Síně.
F'nor se bránil, když se ho Terry pokoušel odvést k nejbližší lavici. Bylo dost zlé, že draken vůbec napadl drakena, ale F'nora daleko více šokovala skutečnost, že se jezdec přestane starat o stav svého zvířete jen kvůli lačné touze po takové tretce!
V jekotu zelené samičky se dala rozeznat naléhavost hraničící s pološílenstvím. F'nor si ze srdce přál, aby T'reb i B'naj už seděli na svých zvířatech a mizeli v dálce. Obrovský vchod do Síně Kovářského Cechu náhle cosi zastínilo. Byl to Canth, který úzkostlivě naříkal. Hlas zeleného draka najednou zmlkl.
"Už jsou pryč?" zeptal se F'nor svého hnědáka.
Nadobro pryč, ujistil ho Canth a málem si vykroutil krk, jak usilovně se snažil zahlédnout svého jezdce. Ale tys zraněný!
"Kdepak, to je jenom škrábnutí. Jsem úplně v pořádku," lhal F'nor a konečně se podrobil Terrymu úsilí mu pomoci. V černavé mlze ucítil, že ho kdosi nese a pokládá na tvrdou lavici. Pak už ho mdloby a bolest připravily i o poslední zbytek vědomí. Jeho závěrečná smysluplná myšlenka patřila Manoře. Ta se ale bude zlobit, že ze všeho nejdřív nešel za Fandarelem!

II. KAPITOLA

- Večer (podle času Fortského Weyru)

- Setkání Vůdců Weyru ve Fortském Weyru

Když se Mnementh nad Fortským Weyrem vyloupl z mezimezí, vystoupil nad weyrské pohoří tak vysoko, že se ze štítů staly jen stěží rozeznatelné černé body na tmavnoucí zemi. F'larovu překvapenému výkřiku učinil ráznou přítrž řídký ledový vzduch, který mu spálil plíce.
Musíš za každou cenu zůstat klidný a nedat se ničím vyprovokovat, prohlásil Mnementh, čímž jezdcovo překvapení ještě znásobil. Na tomto setkání bys tón měl určovat právě ty! Poté začal bronzový drak v rozmáchlých spirálách klouzat dolů do Weyru.
F'lar věděl až příliš dobře, že pokud Mnementh zvolí takový rozhodný přístup, nepohne s ním vůbec nic. Teď pouze žasl nad tím, jak klidně převzalo jeho obrovské zvíře iniciativu. Musel však uznat, že bronzový drak mu radí víc než dobře.
F'lar by totiž pravděpodobně stejně ničeho nedosáhl, kdyby se na T'rona a ostatní Vůdce oprávněně rozeřval, hnán touhou nalézt zadostiučinění pro svého zraněného Zástupce. Nebo případně kdyby nepokrytě vřel hněvem nad promyšlenou urážkou jeho samého, danou už pouhým načasováním této schůzky. Jako Vůdce Weyru, z něhož původce sporu pocházel, si T'ron na F'larovu zdvořile formulovanou žádost o setkání všech Vůdců Weyrů, aby společně projednali onen nešťastný střet v Síni Kovářského Cechu, dal pěkně načas. Nu, a když ta očekávaná odpověď přece jen dorazila, stanovila termín schůzky na dobu první hlídky Fortského času, čili na dobu, kdy na Bendenu panuje nejhlubší noc a kdy se čas jednání naprosto jednoznačně nehodí nejen F'larovi, ale určitě i všem Vůdcům ostatních východních Weyrů, to je Igenského, Istanského a dokonce i Telgarského. D'ram z Weyru Ista a R'mart z Telgaru a nejspíše i G'narish z Igenu jistě T'ronovi o vhodnosti této doby sdělí něco zatrachtile peprného, a přitom jejich časový posun není ani zdaleka tak velký, jako v případě Bendenského Weyru.
Tohle může znamenat pouze jedinou věc, a sice že T'ron chce F'lara vyvést z míry a docela obyčejně ho naštvat. A právě z toho důvodu bude F'lar líbeznost sama. Dokonce se D'ramovi, R'martovi i G'narishovi omluví, že jim způsobil takové nepříjemné potíže, přičemž dá ovšem zřetelně každému na vědomí, že zodpovědnost leží hlavně na T'ronovi.
Jak tak o tom F'lar teď už klidně uvažoval, hlavní problém stejně nespočíval v tom útoku na F'nora. Jednalo se především o přestoupení dvou základních zákonů všech Weyrů, a to právě těch zákonů, nemožnost jejichž porušení měli mít všichni drakeni v krvi a měli je považovat za vyloučené.
Bylo jasné nade vší pochybnost, že jezdec nemá vyvádět zelenou samičku nebo královnu mimo území Weyru v době, kdy se každou chvilku může začít pářit. A skutečnost, že díky žvýkání Ohňovce je zelený drak neplodný, nemění na celé té záležitosti vůbec nic. Její chtíč totiž může přivést do sexuálního vytržení i ty nejméně vnímavé prosté Weyřany. Pářící se dračice vysílá své pocity do značně širokého okruhu. Páření některých zelených samiček s hnědými samci probíhá často stejně hlučně jako v případě královny s bronzákem. Široko daleko se splaší stáda a pštrosovci, wherysové a wherové začnou vyvádět jako smyslů zbavení. Ani vnímavost lidí není zanedbatelná a nevinní mladičtí Držebníci někdy na tuto událost reagují s důsledky, jež budí skutečné rozpaky. Tento poněkud zvláštní doprovodný rys dračího páření ovšem nedělal těžkou hlavu těm Weyřanům, kteří zákazem sexuálních hrátek už dávno pohrdali. Ne, žádný jezdec si za žádných okolností neměl dovolit odlet z Weyru, pokud byl jeho drak v takovém stavu!
Pro způsob F'larova uvažování bylo zcela vedlejší, že onen druhý přestupek měl svůj původ právě v tom prvním. Od okamžiku, kdy jezdec dokázal se svým drakem létat v mezimezí, měl příkaz vyhýbat se všem situacím, které by mohly vést k souboji, zvláště pak proto, že souboj patřil mezi tradiční zvyky příslušníků Řemeslnických Kast a Držebníků. Jakékoliv neshody mezi jezdci se vyřizovaly půtkami v přísném soukromí Weyrů, a to beze zbraní. V případě smrti svých jezdců páchají totiž draci sebevraždu. A když se stane, že jezdec upadne na dlouho do bezvědomí nebo utrpí těžké zranění, může zvíře nadobro ztratit hlavu. A drak, který není tak docela při smyslech, je potom téměř nezvládnutelný. Jeho případné úmrtí má těžké následky pro život v celičkém Weyru. Z tohoto důvodu patří ozbrojené souboje, při nichž může být zraněn nebo zabit drak, mezi zákazy, které nepřipouštějí výjimek.
Teď však došlo k tomu, že jezdec z Fortského Weyru vědomě -alespoň podle svědectví, které F'larovi poskytl Terry a ostatní přítomní Kováři - přestoupil obě tato přísně dodržovaná pravidla. Skutečnost, že útočící jezdec pochází z Fortského Weyru, nepřinesla F'larovi pocit žádného zadostiučinění, ačkoliv tím se T'ron, hlavní kritik poněkud volnějšího přístupu k Tradicím na Bendenském Weyru, ocitl ve velice nezáviděníhodné situaci. F'lar se mohl stokrát bránit, že žádná z jím zavedených novot neporušila nějaký zásadní předpis či příkaz Weyrské Tradice, přesto však všech pět Weyrů kategoricky odmítalo jakýkoliv návrh, který měl svůj původ právě v Bendenu. T'ron přitom v jednom kuse blekotal cosi o hanebných způsobech současných Držebníků a Řemeslníků, tak odlišných - prostě méně podřízených, vyjádřil by to přesněji F'lar - od trpné povolnosti Držebníků a Řemeslníků v jejich pradávné minulosti.
Jistě bude moc zajímavé, říkal si v duchu F'lar, poslechnout si toho Tradice opěvujícího T'rona, jak zdůvodňuje chování svých jezdců, kteří se proti Tradici provinili mnohem více, nežli kteroukoliv svojí novotou F'lar.
Zdravý rozum kdysi vedl F'lara - tenkrát před osmi Oběhy - aby se obřadu Zasvěcení mohli svobodně účastnit i vybraní a slibní mládenci z Držeb a Řemeslnických Kast; v Bendenském Weyru tehdy nebylo dost chlapců ve vhodném věku, aby postačili pro všechna snesená vejce. A kdyby Pamětníci dovolili zásnubní lety svých mladých královen s bronzovými draky ostatních Weyrů, určitě by dosáhli stejně početných snůšek jako oni v Bendenu a nepochybně by se rovněž dočkali královského vejce. Flar si však pocity Pamětníků představit dokázal. Bronzoví draci v Bendenu a v Jižním Weyru byli mnohem mohutnější, nežli většina Pamětnických bronzáků. Zcela logicky tedy nalétávali na královny právě oni. Ale, u Skořápky Velkého Vejce, F'lar přece vůbec nenavrhoval, že by se náletů na starší královny měli účastnit všichni bronzáci v otevřeném boji. Zdaleka nezamýšlel provokovat Pamětnické Vůdce Weyrů současnými obrovskými bronzovými draky. Měl prostě jenom pocit, že by z přílivu nové krve do plemene

svých vlastních zvířat mohli mít jen a jen užitek. A což snad neplatilo, že každé vylepšení dračí rasy je ku prospěchu všech Weyrů bez rozdílu?
A zvát Držebníky a Řemeslníky k obřadu Zasvěcení, to zase plnilo jiný praktický účel. Na celém Pernu skutečně nebylo živáčka, který by v duši nehýčkal tajné přání Zasvětit se drakovi. Ach, moci tak být po celý život milován a hluboce obdivován jedním z těchto něžných obrů! Moci tak přelétnout na dračím hřbetě jediným mžiknutím oka celý Pern! Nemuset nikdy trpět osaměním, jež patřilo k údělu většiny Perňanů - vždyť jezdec svého draka neustále vnímá! A proto, zatímco někteří prostí lidé měli v Líhništi svého příbuzného a doufali, že se mu podaří Zasvětit se dráčeti, ostatní přihlížející prožívali vzrušení už z pouhé účasti, byli alespoň svědky toho "tajemného rituálu". F'lar zjistil, že lidem poněkud zvedla sebevědomí i skutečnost, že taková oslnivá kariéra není uzavřena ani těm šťastnějším z těch, kteří nevyrostli přímo ve Weyru. A podle F'lara by Držebníci podřízení Weyru měli znát všechny jezdce osobně, neboť právě tito jezdci zodpovídají za jejich životy i živobytí.
Jako velice praktické opatření se rovněž ukázalo umístění drakena - posla - na každou hlavní Držbu a do každé Řemeslnické Kasty tenkrát v dobách, kdy na celém Weyru byl pouze jediný dračí Weyr. Severní světadíl byl nesmírně rozlehlý a dopravit zprávu z jednoho pobřeží na druhé trvalo mnohdy celé dny. Systém vybubnování poselství, který zavedl Cech Harfeníků, byl jen ubohou náhražkou dračí schopnosti přemístit v mžiku sebe i posla s nezkomolenou zprávou na kterékoliv místo na planetě Pernu.
I F'lar si byl až příliš živě vědom nebezpečí, které drakenům hrozilo z izolace. V těch dnech, než se na Pern začala opět snášet Vlákna - je možné, že by to bylo teprve před pouhými sedmi Oběhy? - Bendenský Weyr právě vinou svého odloučení málem zanikl a tím téměř přivodil i zkázu celičké planety. V oblastech života, v nichž by podle F'lara měli drakeni být co nejpřístupnější a nejpřátelštější, byli Pamětníci svou touhou po soukromí a uzavřenosti doslova posedlí, což ovšem poskytovalo žírnou půdu pro takové půtky, k jaké právě došlo. T'reb se na své zelené, říji se blížící samičce spustil u Síně Kovářského Cechu a tam vymáhal - nežádal - aby mu Řemeslníci vydali hotové dílo vyrobené na příkaz hlavního a mocného Pána Držby.
S hlavou plnou myšlenek, které měly blíže k rozčarování než k pomstychtivosti, si F'lar uvědomil, že Mnementh rychle přelétá rozeklané útesy Fortského Weyru. Kamenná Hvězda i jezdec dlící na hlídce se ostře rýsovali proti zapadajícímu slunci. Za nimi F'lar rozeznal těla dalších tří bronzových draků. Jeden z nich byl o dobrou polovinu ocasu delší, než ti ostatní. To bude určitě Orth, což znamená, že T'bor z Jižního Weyru už dorazil. Ale proč jenom tři bronzáci? Kdopak se na tu schůzku ještě nedostavil?
Salth z Velkých Výšin a Branth s R'martem z Telgarské Držby, sdělil svému jezdci Mnementh.
Tihle dva že by chyběli? Inu, T'kul z Velkých Výšin se nedostaví nejspíš záměrně. To je ale zvláštní: ten uštěpačný Pamětník by si právě dnešek neměl nechat ujít ani za celý svět. Měl by plno příležitostí rýpat jak do F'lara, tak i do T'bora, a T'ronovy rozpaky by jistě vychutnal s patřičným gustem. F'lar nikdy k tomu zatrpklému, snědému Vůdci Velkých Výšin žádné přátelství nepociťoval a od něho sklízel zřejmě totéž. Občas si myslíval, že právě to byl důvod, proč Mnementh T'kulovo jméno nikdy nevyslovil, neboť draci mívali ve zvyku neužívat lidská jména v případě, že se jim nezamlouval jejich nositel. Ale nevyslovit jméno Vůdce Weyru, to bylo i na draka velice neobvyklé!
F'lar zadoufal, že R'mart z Telgaru se ale ukáže. Mezi Pamětníky patřil R'mart s G'narishem z Igenu mezi ty nejmladší, a proto nebyli ve svých názorech ještě tak zkostnatělí. Ačkoliv ve většině případů stranili svým současníkům ve sporech proti F'larovi a T'borovi, kteří představovali moderní Vůdce Weyrů, F'lar si poslední dobou všímal toho, že mnohé z jeho návrhů se jim zřejmě jevily jako použitelné. Nedalo by se tohle právě dnes využít v jeho prospěch? Zalitoval, Že s ním nemohla přiletět i Lessa, protože ta ovládala umění, jak duševním nátlakem ovlivnit rozkolníky a často vymáčkla odpověď i z ostatních draků. Musela přitom ovšem zachovávat tu největší opatrnost, protože drakeni mívali sklon k podezření, že s nimi někdo manipuluje.
Mnementh se teď už ocitl uvnitř samotného Žlebu a mířil k římse u weyru nejstarší královny. T'ronův Fidranth nebyl nikde v dohledu, zřejmě hlídal svoji královskou družku, jak by na jeho místě učinil i Mnementh. Ale dost možná, že Mardra, nejstarší Weyrena, byla někde na cestách. Pokud šlo o námitky a pohrdání vůči některým osobám, nedělala s nimi žádné ciráty, zrovna jako T'ron, i když svého času by ji za netýkavku nikdo nepovažoval. Během těch prvních dní, kdy se ztracené Weyry opět objevily, byly ty dvě s Lessou doslova nerozlučné, ale Mardřino nadšené přátelství se postupně přetavilo v nezastíranou nenávist. Mardra byla doopravdy pohledná, s plnoštíhlou a ženský vyvinutou postavou, a ačkoliv svou přízeň nerozdávala tak štědře jako Kylara, přesto ji bronzoví jezdci často vyhledávali. V povaze měla silně majetnické sklony a jak si F'lar uvědomil, rozumu dvakrát nepobrala. Nu, a Lessa, okouzlující tou svojí zvláštní krásou, se díky svému neuvěřitelnému skoku mezi časy proměnila v živou legendu celého Weyru a nevědomky přetáhla pozornost mužů na sebe. Mardra zřejmě vůbec nevzala v potaz tu skutečnost, že Lessa záměrně nehnula ani malíčkem, aby od ní odlákala některého jejího oblíbence, ani (což F'lara těšilo ze všeho nejvíce) s žádným z těch mužů ani trochu nekoketovala. K tomu se navíc přimíchal i ten jejich společný Ruathský původ - a Mardra začala Lessu ze srdce nenávidět. Podle všeho se domnívala, že Lessa, jakožto poslední potomek linie jejich společné Krve, neměla prostě právo zříkat se svého nároku na Ruathskou Držbu ve prospěch malého Jaxoma. Ne snad, že by kterákoliv Weyrena mohla na nějaké Držbě vládnout, nebo že by o to vůbec stála. Mardra si pro svoji nenávist vůči Lesse prostě potřebovala najít záminku. Lessa přece svou vlastní krásu nijak ovlivnit nemohla, a pokud jde o Ruathskou Držbu, žádnou jinou volbu stejně neměla.
Takže nakonec bylo přece jenom lepší, že z této schůzky byly Weyreny vyloučeny. Stačí dostat Mardru s Lessou do jedné místnosti a o starosti rázem nebude nouze. A k tomu ještě přidat Kylaru z Jižního Weyru, která vytvářela problémy záměrně už jenom kvůli ryzímu potěšení z toho, že k sobě poutá pozornost tím rozčilováním ostatních, a k žádné dohodě by nikdo jaktěživ nedošel. Nadira z Igenského Weyru měla Lessu docela ráda, ale najevo to moc nedávala. Bedella z Telgarského Weyru byla hloupá a Fanna z Isty zase nesmírně zamlklá. Nu a Merika z Velkých Výšin

byla stejně zakyslá jako její Vůdce Weyru T'kul.
Tohle ale byla mužská záležitost.
F'lar Mnementhovi poděkoval a svezl se z jeho hřejivých plecí na římsu, kde okamžitě klopýtl, protože jeden podpatek mu uvízl v rýze, kterou ve skále zanechaly dračí pazoury. Taky tu mohl T'ron postavit košík se Světleny, pomyslel si navztekaně, ale potom se zas honem uklidnil. Tohle je přece jenom další z těch triků, jak každého naštvat předem co možná nejvíce.
Loranth, nejstarší královna Fortského Weyru, F'lara při jeho vstupu do hlavní jeskyně Weyru vážně pozdravila. Srdečně ten pozdrav opětoval, přičemž se snažil zakrýt úlevný pocit, že Mardra není nikde v dohledu. Pokud se takhle ponuře tváří i Loranth, pak Mardřina nálada musí být rozhodně pod psa. Podle všeho Fortská Weyrena trucovala někde za závěsem oddělujícím weyr a ložní jeskyni. Třeba byl tento nevhodný čas přímo i její nápad. Na západní straně bylo už dávno po večeři a tudíž bylo v tomto časovém pásmu pozdě na cokoliv jiného, než byla číška vína. Mardra se tím vyhnula svým povinnostem hostitelky.
To Lessa by se k takhle podlým úskokům v životě nesnížila. F'lar moc dobře věděl, kolikrát už horkokrevná Lessa spolkla jedovatou odmluvu, když se jí Mardra snažila všemožně radit. Pokud se vzal v úvahu Lessin temperament, pak její trpělivost vskutku neznala mezí a rovnala se malému zázraku. F'lar předpokládal, že jeho družka cítí zodpovědnost za vykořenění Pamětníků z jejich vlastního času a prostředí. Ale konečné rozhodnutí přestěhovat se časem kupředu vyšlo přece od nich!
Dobře tedy. Pokud Lessa dokázala snášet Mardřino povýšenecké chování čistě jen z pocitu vděčnosti, pak se F'lar může pokusit vyjít smírně i s T'ronem. Ten člověk uměl s Vlákny bojovat skutečně jako ďábel a F'lar musel uznat, že v první řadě se od něho spoustu věcí naučil. A tak se v záměrně dobrém duševním rozpoložení pustil F'lar odhodlaně tou krátkou chodbičkou do Poradní Síně Fortského Weyru.
T'ron, usazený ve velkém kamenném křesle v čele Stolu, vzal F'larův příchod na vědomí upjatým přikývnutím. Záře Světlenů na stěnách vrhala na Pamětníkovu hranatou zbrázděnou tvář nelichotivé stíny. Najednou F'lara jako blesk zasáhlo poznání, že ten člověk kromě boje s Vlákny nikdy nic jiného nepoznal. Jeho narození se muselo překrývat s obdobím, kdy Krvavice začala své poslední, padesát Oběhů trvající Míjení kolem Pernu, a T'ron tedy s Vlákny bojoval až do doby, dokud se Hvězda zase nevzdálila. A potom se vydal s Lessou časem kupředu. Člověk se může bojem s Vlákny pekelně unavit už po pouhých sedmi Obězích! F'lar úvah na tohle téma raději honem zanechal.
D'ram z Weyru Ista a G'narish z Igenu se rovněž spokojili s pouhým přikývnutím, zatímco T'bor přivítal F'lara opravdu srdečně. Oči mu radostí jenom jiskřily.
"Dobrý večer, pánové," oslovil F'lar všechny přítomné. "Velice se omlouvám, že jsem vás svojí prosbou o toto naléhavé setkání všech Vůdců Weyrů odvedl od vašich vlastních záležitostí, ale nemohu, bohužel, čekat až na pravidelné Shromáždění v čase Slunovratu."
"Tuhle schůzku ve svém Fortském Weyru řídím já, Bendene!" vyštěkl T'ron stroze a mrazivě. "Než začneme projednávat tu tvoji -tvoji stížnost, počkám ještě na příchod T'kula a R'marta!"
"Nemám námitek."
T'ron na F'lara zazíral, jako kdyby takovou odpověd neočekával ani ve snu a jako kdyby mu tím unikla příležitost k hádce. F'lar usedl vedle T'bora a kývl na něho.
"Řeknu ti jenom tohle, Bendene," pokračoval T'ron. "Příště, až se rozhodneš vytáhnout nás zničehonic z našich Weyrů, měl by ses nejdřív laskavě obrátit na mě. Fort je přece nejstarší pernský Weyr. Neměl bys jen tak na vlastní pěst vysílat posly na všechny strany!"
"Podle mého názoru se ale F'lar nijak nezodpovědně nezachoval!" zasáhl do hovoru G'narish, jehož T'ronův postoj zcela neskrývaně překvapil. G'narish byl podsaditý mladík o pár Oběhů mladší než F'lar a z těch Vůdců Weyrů, kteří se přesunuli časem kupředu, byl úplně nejmladší. "Kterýkoliv z Vůdců Weyrů má přece právo svolat společné sezení, pokud to okolnosti naléhavě vyžadují. A podle mne se právě o takový případ jedná!" G'narish své prohlášení zdůraznil prudkým pokývnutím, to když zjistil, že Fortský Vůdce Weyru se na něho přísně mračí. "Ano, to se tedy každopádně jedná!"
"Vždyť tím útočníkem byl přece tvůj vlastní jezdec, T'rone!" připomenul D'ram přísně. Měl rozložitou postavu, která se léty stala šlachovitější než bývala zamlada, ale jeho překvapivě hustá rezatá hříva mu na spáncích prošedivěla jen docela maličko. "F'lar jednal podle svého práva!"
"Tys měl zas možnost výběru času a místa konání naší schůzky," poukázal F'lar, který se rozhodl nebrat si nadále servítky.
T'ronovo zachmuření se ještě prohloubilo.
"Škoda, že sem ještě nedorazil Vůdce z Telgaru," pravil temně a podrážděně.
"Nedáš si trochu vína, F'lare?" vyzval ho T'bor, kterému na rtech pohrával úsměv téměř zlomyslný, protože tato nabídka náležela mezi T'ronovy první povinnosti. "Samozřejmě, Bendenskému vínu se nevyrovná, ale není špatné. Kdepak, vůbec není špatné!"
F'lar upřel na T'bora varovný pohled a vzal si nabízenou číšku. Ale Vůdce Jižního Weyru teď sledoval, co na to T'ron. Bendenská Držba neodváděla své slavné víno ostatním Weyrům tak štědře jako tomu, který ji měl pod svojí přímou ochranou.
"A kdypak ochutnáme některé druhy tvých jižních vín? Pořád o nich pěješ takové chvalozpěvy! Co ty na to, T'bore?" otázal se G'narish, který se instinktivně snažil uvolnit to narůstající napětí.
„Jak je všem jasné, u nás teď nastává podzimní období," sdělil jim T'bor takovým způsobem, jako by za ten chlad vně i uvnitř Weyru mohl právě Fort. "V každém případě očekáváme, že s lisováním hroznů začneme co nevidět. A co bude navíc, to stejně vypijete vy, seveřané."

"Jak to myslíš, co že budete mít navíc?" vyštěkl T'ron a nespouštěl z T'bora rozezlený pohled.
"Jak jistě víš, u nás na Jihu ošetřujeme všechny zraněné drakeny. Potřebujeme tedy mít po ruce řádnou zásobu vína, aby mohli patřičně utápět svůj žal. Neměl bys zapomínat, že Jižní Weyr nebere žádné desátky a podporuje se výhradně z vlastních zdrojů."
F'lar prudce T'borovi dupl na nohu v těžké holínce, zatímco se vyptával D'rama, jak že na Istanském Weyru dopadla poslední snůška.
"Výborně, děkuju za optání," odvětil D'ram přátelsky, ale F'lar dobře poznal, že stárnoucímu Vůdci se houstnoucí atmosféra vůbec nezamlouvá. "Miranth, však víš, ta Fannina, snesla celých pětadvacet vajec, a já bych na to vzal jed, že tam bude půl tuctu bronzáků."
"Istanští bronzáci jsou na celém Pernu ti nejrychlejší," zalichotil mu F'lar vážně. Když zaslechl, že se T'bor vedle něho nepokojně vrtí, honem vyslal tichý vzkaz Mnementhovi. Řekni Orthovi, aby T'bora laskavě požádal, ať si dá pozor na ústa, mohlo by to pro nás mít vážné důsledky. D'rama a G'narishe si znepřátelit nesmíme! A nahlas dodal: "Weyr nemá bronzáků nikdy dost. I kdyby jenom proto, aby činili královnu šťastnou." Opřel se pohodlně do křesla a koutkem oka pozoroval T'bora, aby zachytil jeho reakci po obdržení Orthovy zprávy. T'bor sebou najednou prudce škubl, potom pokrčil rameny a pohledem přelétl od D'rama k T'ronovi a nazpátek k F'larovi. Tvářil se přitom spíš vzpurně než chápavě. F'lar se otočil zpátky k D'ramovi. "Kdybys snad pro.nějaká zelená dráčata potřeboval pár vhodných kandidátů, pak bych věděl o několika chlapcích..."
"D'ram se drží Tradice, Bendene!" usápl se T'ron. "Pro dračí plémě jsou nejvhodnější chlapci narození přímo ve Weyru. A u zelených to platí obzvláště!"
"Opravdu?" ušklíbl se na T'rona T'bor zlomyslně, aby ho ještě více rozzuřil.
D'ram si spěšně odkašlal a pak pronesl snad až příliš nahlas: "Čirou náhodou máme v našich Dolních Jeskyních docela slušný počet ucházejících mladíků. Při posledním Zasvěcení v G'narishově Weyru mu pár mládenců vybylo a on se laskavě nabídl, že je převede do Istanského Weyru. Takže tvůj návrh s díky odmítám. Je to od tebe ušlechtilé, zvlášť když teď sám máš v Bendenském Líhništi vejce, kterým teprve zatvrdá skořápka. A jak jsem se doslechl, budete mít zase novou královnu?"
D'ram nedal nad novým královským vejcem v Bendenu znát ani stopu závisti, a to přitom Fannina Miranth nesnesla jediné zlaté vejce už od těch dob, kdy se mezimezím přestěhovali do současnosti.
"Však štědrost Bendenu je veleznámá!" pošklebovalo se výsměšně T'ron. Oči mu těkaly po celé místnosti a vyhýbaly se pouze F'larovi. "Vnucuje svou pomoc všude tam, kde o něho nestojí. A plete se do věcí, po kterých mu nic není."
"Já bych tedy netvrdil, že mu po té záležitosti v Kovářské Síni nic není!" zastával se F'lara D'ram. Jeho zbrázděná tvář zvážněla.
"Ale já myslel, že budeme čekat na T'kula a R'marta!" poznamenal G'narish a s úzkostlivou starostlivostí se podíval k přístupové chodbě.
Takže to znamená, říkal si v duchu F'lar, že D'ram a G'narish jsou dnešními událostmi parádně znechuceni.
"T'kul je mnohem proslavenější schůzkami, na které se nedostavil, než těmi, kterých se zúčastnil," přisadil si T'bor.
"Ale na R'marta je spolehnutí," namítal G'narish.
"Ať už je to jak chce, nepřišel ani jeden z nich. Kvůli jejich libovůli už dále čekat nebudeme," rozhodl T'ron a povstal.
"V tom případě by zřejmě bylo nejlépe poslat pro B'naje a T'reba," navrhl D'ram s hlubokým povzdechem.
"Ti ale přece nejsou schopni zúčastnit se tohoto sezení!" T'rona ta D'ramova žádost zřejmě nesmírně překvapila. "Jejich draci se vrátili ze zásnubního letu teprve po západu slunce!"
D'ram zůstal na T'rona nevěřícně civět. "Tak proč jsi potom, ksakru, svolával poradu na dnešní večer?"
"To na mě naléhal F'lar!"
T'bor vyskočil s námitkami ještě dřív, než ho F'lar stačil zadržet, ale D'ram na něho velitelsky mávl, jen ať se zase posadí, a stroze T'ronovi připomenul, že čas sezení přece určoval Vůdce Fortského Weyru a ne F'lar z Bendenu.
"Koukejte, jednou už jsme tady," doplnil T'bor a navztekaně praštil pěstí do stolu. "Takže se o tom jednat zkrátka bude! Na Jižním Weyru teď máme půlnoc! Začínám mít dojem..."
"Schůzkám na Fortském Weyru předsedám já, Jižane!" oznámil T'ron hlasitě a pevně, ačkoliv jeho brunátný obličej a lesklý zrak prozrazovaly, s jakým úsilím drží svůj hněv na uzdě.
"Tak tedy předsedej!" vyštěkl T'bor. "Tak nám tedy prozraď, proč ten tvůj zelený jezdec odletěl se svou samicí z Weyru, když se měla začít každým okamžikem pářit!"
"T'reb přece nemohl vědět, že..."
"Nesmysl!" vybuchl T'bor a rozzuřeně se na T'rona podíval. "Donekonečna nám tady omíláš, jak že věrně dodržuješ Tradice a jak dokonale vycepované že máš všechny svoje jezdce! Tak nám teď nevykládej, že takový zkušený jezdec jako T'reb nedokáže odhadnout, v jakém stavu se to jeho zvíře vlastně nachází!"
F'lar začínal postupně docházet k závěru, že o spojence T'borova typu ani dvakrát nestojí.
"Zelené samičky navíc mění barvu dost výrazně," připojil se G'narish, i když F'larovi neušlo, že tak nečiní moc ochotně.
"A to dokonce celý den předtím, než jsou připraveny k nalétnutí."
"Ale ne na jaře," poukázal T'ron rychle. "A ne, když nedostávají Ohňovec pro boj s Vlákny. Pak k tomu může dojít velice rychle, a tak to také proběhlo!" T'ron hovořil velice hlasitě, jako kdyby halasnost jeho zdůvodnění byla mnohem důležitější než jeho logika.
"Tak tomu skutečně může být," připustil D'ram váhavě a několikrát pokýval hlavou. Pak se teprve otočil k F'larovi, aby si ověřil i jeho úsudek.
"Já ale tuto možnost nepopírám," odvětil F'lar a podařilo se mu nezvýšit přitom hlas. Uviděl, jak T'bor otvírá ústa k námitce, a tak ho pod stolem nenápadně nakopl. "Na druhou stranu bych ale zas rád připomenul, že podle tvrzení

Mistra Terryho můj jezdec na T'reba opakovaně naléhal, aby se svým drakem odletěl pryč. T'reb ovšem i nadále pokračoval ve svém úsilí získat - získat tu zdobenou dýku."
"A pro tebe má snad slovo obyčejného Perňana větší váhu, nežli slovo dračího jezdce?" chytil se T'ron F'larova prohlášení s přehnaně strojeným užaslým rozhořčením a nevírou.
"Copak by asi ten Mistr," a F'lar jeho titul záměrně zdůraznil, "mohl získat falešným svědectvím?"
"Tihle Kováři jsou přece nejznámější ničemníci z celého Pernu," odbyl jeho námitku T'ron, jako kdyby šlo o osobní urážku. "A pokud jde o to, pustit z poctivě nárokovaného desátku chlup, není jejich podlosti rovno!"
"Drahým kamením vykládaná dýka přece nespadá do seznamu desátků!"
"A je v tom snad nějaký rozdíl, Bendene?" zaútočil T'ron.
F'lar upřel na Fortského Vůdce Weyru pohled plný úžasu. Tak T'ron se tedy snaží svalit všechnu vinu na Terryho! V tom případě mu tedy musí být více než jasné, že se provinil právě jeho jezdec! Proč to nemůže jednoduše přiznat a jezdce pro výstrahu potrestat? F'lar se přece chtěl pouze ujistit, že k opakování takové půtky už nikdy v budoucnu nedojde!
"Ten rozdíl totiž spočívá v tom, že ona dýka byla vyrobena na zakázku Pána Larada z Telgarské Držby jako dar pro Pána Asgenara z Lemosu k jeho svatbě, která se bude konat ode dneška za šest dní! Ta zbraň tedy Terrymu nepatřila a on neměl žádné právo ji komukoliv dávat nebo odpírat, prostě ta věc už dávno patřila Pánu Držby. A z toho důvodu jezdec neměl..."
"Čekal jsem, že zcela přirozeně budeš stranit svému jezdci, Bendene," skočil mu do řeči T'ron s mírným, avšak jízlivým úsměvem. "Ale když jezdec a dokonce i Vůdce Weyru podporuje Pána Držby proti drakenům -" a T'ron se obrátil k D'ramovi a G'narishovi s náznakem bezmocného pokrčení rameny.
"Kdyby tu byl R'mart, tak bys -" spustil T'bor.
D'ram ho však pohybem ruky zarazil. "My se teď nebavíme o tom, co komu patří, ale o zjevném a závažném porušení disciplíny Weyru," prohlásil natolik rázně, že T'borův protest pod jeho slovy dočista zanikl. "Nicméně ty, F'lare, uznáváš, že zelená samička, která je momentálně vyřazená z bojů s Vlákny, se může dostat do říje i bez projevu předchozích varovných příznaků?"
F'lar vycítil, že T'bor touží, aby tuto možnost rozhodně popřel. Dobře věděl, že zdůrazněním skutečnosti, že dýka byla vyrobena z příkazu Pána Držby, se dopustil vážné chyby, protože se postavil na stranu Držebníka, který není podřízen Bendenské Držbě. Kdyby tu tak byl R'mart, který by mohl promluvit ve prospěch Pána Larada! Ale takhle celému případu jenom uškodil. Ta půtka rozčílila D'rama natolik, že ten člověk záměrně zavíral oči před skutečností a vyhledával všechny polehčující okolnosti. I kdyby F'lar D'rama přiměl nazírat celou tu událost ve správném světle, dokázal by tím něco člověku, který prostě odmítá uvěřit, že i jezdec na drakovi se může dopustit chyby? Donutil by D'rama uznat, že i Držby a Řemeslnické Kasty mají své určité výsady?
Zhluboka nabral vzduch do plic, aby potlačil pocit bezmocného hněvu. "Musím vskutku uznat, že zelená samice může začít říjet za těchto okolností i bez předchozích varovných příznaků." Vedle sebe zaslechl T'borovu tlumenou kletbu.
"Ale právě tohle považuju za ten hlavní důvod, proč mělo být T'rebovi jasné, že se s ní od Weyru nemá vůbec vzdalovat!"
"Ale T'reb patří mezi jezdce Fortského Weyru," spustil zase T'bor dopáleně, dokonce na to vyskočil. "A já už jsem tolikrát slyšel, že..."
"Jednáš proti pravidlům, Jižane!" okřikl ho T'ron hlasitě, přitom se ale díval na F'lara a ne na T'bora. "Což skutečně nemůžeš svého jezdce trochu ohlídat, F'lare?"
"Tak to by stačilo, T'rone!" zvolal D'ram, který už také nevydržel sedět.
V okamžiku, kdy oba Pamětníci navzájem zkřížili svoje rozezlené pohledy, F'lar T'borovi naléhavě zašeptal: "Cožpak tys ještě nepochopil, že se nás snaží schválně rozzuřit? Nenechávej se vyvést z míry!"
"Snažíme se objasnit, jak došlo k tomu nedorozumění, T'rone," pokračoval D'ram nesmlouvavě, "a nebudeme to ještě komplikovat nějakými nepodstatnými osobnímu urážkami! Možná by však bylo lépe, kdybych tomuto sezení předsedal já, protože ty patříš mezi osoby v tomto sporu zúčastněné. Samozřejmě jenom s tvým svolením, Forte."
F'lar tento návrh pochopil jako nepřímé D'ramovo přiznání, že si přes všechno to kličkování vážnost situace plně uvědomuje. Istanský Vůdce Weyru se potom otočil k F'larovi. Hnědé oči měl starostmi celé potemnělé. F'lar na okamžik zadoufal, že D'ram T'ronovu vyhýbavost a záměrnou snahu o zamlžení celé té události prokoukne, ale hned následující Pamětníkova slova ho vyvedla z omylu. "Já s tebou, F'lare, nesouhlasím, že by Mistr jednal správně a s tím nejlepším úmyslem. Ne, počkej, až domluvím! Přišli jsme vám na pomoc v dobách, jež byly pro vás nesmírně těžké, a za to jsme očekávali náhradu a podporu, jak se sluší a patří, ale množství desátků i způsob, jakým jsou z Držeb a Řemeslnických Cechů do Weyrů dodávány, ani zdaleka neodpovídají našim představám. Pern je mnohem úrodnější, než býval před čtyřmi sty Oběhy, ale jeho bohatství se v těch desátkách neodráží. Je tu čtyřikrát více obyvatel, nežli bývalo za naší Doby, a k tomu i nesrovnatelně více obdělávané orné půdy. Tohle všechno představuje pro Weyry obrovskou zodpovědnost. Ale" - tady se odmlčel, aby ze sebe mohl vyrazit ubohou náhražku smíchu - "já tady vlastně plácám úplné zbytečností. Stačí, abych řekl, že jakmile bylo zřejmé, že draken nalezl v oné dýce zalíbení, Terry mu ji měl bez rozmýšlení dát. Tak, jako to Řemeslníci dělávali, bez všelijakých výmluv a řečí.
A potom," D'ramova tvář se mírně rozjasnila, "by T'reb i B'naj odletěli dříve, než by se zelená samička dostala do plné říje, a ten tvůj F'nor by se nezapletl do té ponižující a navíc veřejné výtržnosti. Nu ano, všechno je to docela prosté," a D'ram napřímil ramena až dosud shrbená pod tíhou zodpovědnosti. "První, kdo se dopustil chybného jednání, byl v každém případě Řemeslník." Podíval se na každého z přítomných zvlášť, jako kdyby za Řemeslníkovo jednání hledal omluvu. T'bor mu odmítl pohledět do očí a hlučně zašoupal podpatkem po kamenné podlaze.
D'ram se tedy znova zhluboka nadechl. Že by snad měl, dumal roztrpčeně F'lar, nějaké potíže, aby strávil vlastními ústy

vynesený rozsudek?
"Pochopitelně však nemůžeme dovolit, aby se ta záležitost s říjejícím zeleným drakem ještě někdy opakovala mimo prostory Weyru. To se týká i ozbrojených soubojů mezi drakeny..."
"Tady přece nešlo o žádný souboj!" T'bor ta slova přímo vyplivl. "T'reb F'nora napadl bez předchozího varování a způsobil mu tak bodnou ránu! Vždyť F'nor svoji dýku ani nevytáhl! To přece nikdo soudný nemůže nazývat soubojem! Jde o naprosto jasný případ jednoznačného napadení..."
"Jezdec, jehož zelený drak je v říji, bývá ve svých činech naprosto nevypočitatelný!" prohlásil T'ron hlasitě, aby T'bora přehlušil.
"Ten zelený drak neměl především vůbec opouštět Weyr, T'rone, tancuj si kolem pravdy jak chceš, tohle nepředěláš!" vyjel si na něho T'bor, bezmocí už celý zoufalý. "První chybný krok udělal T'reb! Nesváděj teď všechno na Terryho!"
"Ticho!" zařval D'ram, aby ho umlčel. Ze svého weyru se ozvala znepokojená Loranth.
"Tak to by stačilo!" rozhodl T'ron a vyskočil. "Nenechám si tady kvůli vám rozčilovat svoji nejstarší královnu! Setkání se podle tvého přání uskutečnilo, Bendene. Tu svou stížnost jsi nám vyložil víc než dostatečně. Tímto prohlašuju sezení za ukončené!"
"Za ukončené?" opakoval G'narish úžasem celý bez sebe. "Ale -vždyť jsme přece vůbec nic nevyřešili!" Vůdce Igenského Weyru se střídavě díval na D'rama a na T'rona a přitom se tvářil nechápavě. "F'larův jezdec přece utrpěl zranění! Jestli ten útok byl..."
"Jak vážné je to jezdcovo poranění?" obrátil se D'ram spěšně na F'lara.
"Jo, to se tedy ptáš brzy," zavrčel T'bor.
"Naštěstí," F'lar zachytil T'borovy oči a uštědřil jim přísný a varovný pohled, nežli se s odpovědí otočil nazpět k D'ramovi, "není ta rána příliš vážná. Vládu nad svojí paží, doufám, neztratí."
G'narish do sebe s hvízdnutím vtáhl vzduch. "Myslel jsem, že šlo o pouhé škrábnutí. V tom případě bychom..."
"Když jezdcova draka popadne chtíč..." zkusil to znovu D'ram, ale zarazil se, když zahlédl v T'borově tváři neskrývaný vztek a ve F'larově obličeji upjatý výraz. "Draken nikdy nesmí zapomenout na svoje poslání a svoji zodpovědnost vůči vlastnímu drakovi či celému Weyru. Taková věc se už nikdy nesmí opakovat! Samozřejmě, že s T'rebem promluvíš, je to tak, T'rone?"
Ten ale při D'ramově otázce jenom vyvalil oči. "Promluvit? Buď si jist, že mu to vyříkám pěkně od plic! A B'najovi jakbysmet!"
"Výborně," prohlásil D'ram a zatvářil se, jako kdyby právě vyřešil velice obtížný úkol. Potom kývl na ostatní. "Bylo by jedině rozumné, kdybychom my, Vůdcové Weyrů, varovali všechny své jezdce před možností případného opakování podobného incidentu. Ať si všichni dávají řádný pozor!" Nepřestával si ke svému proslovu přikyvovat, jako kdyby chtěl ostatním tu námahu ušetřit. "Už takhle je těžké s některými těmi namyšlenými Držebníky či Řemeslníky vycházet, i když jim člověk záminku k tomu, aby nás poškodili ani nedává." D'ram si zhluboka povzdechl a poškrábal se na hlavě. "V životě nepochopím, jak prostí Perňané mohou jen tak lehce zapomenout, kolik toho drakenům vlastně dluží!"
"V průběhu čtyř set Oběhů se člověk dokáže naučit mnoho nového," odpověděl mu na to F'lar. "Půjdeme, T'bore?" zeptal se takovým tónem, že to skoro vyznělo jako rozkaz. "Vyřiďte mé pozdravy svým Weyrenám, jezdci! Dobrou noc!"
Vypochodoval z Poradní Síně. T'bor dusal těsně za ním a chrlil ze sebe zuřivé kletby, dokud se nedostali do chodby, vedoucí na venkovní římsu Weyru.
"Ten starý moula neměl pravdu, F'lare, a ty to moc dobře víš!"
"Čekals snad něco jiného?"
"Tak proč jsi potom..."
"...mu to nedal zbaštit i s chlupama?" dopověděl F'lar. Zarazil se v půli kroku a otočil se v té temné chodbě k T'borovi tváří.
"Drakeni přece mezi sebou nebojují. A pro Vůdce Weyru to platí zvlášť!"
T'bor pouze vyrazil výkřik plný vzteku, kterým se pokusil vyjádřit míru svého znechucení.
"Jak jen sis mohl nechat proklouznout mezi prsty takovou příležitost? Když si vzpomenu, jak tě zasypával těmi výtkami - i nás všechny -" T'bor nedokončil větu. "V životě nepochopím, jak prostí Perňané mohou kdy zapomenout, kolik toho drakenům vlastně dluží!" napodobil D'ramův nabubřelý tón. "Jestlipak to doopravdy chce pochopit..."
F'lar popadl T'bora za ramena. Hluboce si citů tohoto mladého muže vážil.
"Což můžeš něco takového vykládat člověku, který ti jednoduše nechce naslouchat? Vždyť my jsme ho nepřiměli ani k přiznání, že chyba byla na T'rebově straně. Že za to všechno mohl T'reb a ne snad Terry nebo F'nor! Ale já osobně si myslím, že k podobnému omylu už v žádném případě nedojde, a to také byla moje hlavní starost."
"Cože?" zůstal na F'lara popleteně zírat T'bor.
"Daleko víc mě totiž trápilo, že k podobné nehodě vůbec mohlo dojít, než kdo tady chybil a z jakého důvodu."
"Nerozumím ti o nic víc než T'ronovi!"
"Ale vždyť je to úplně jednoduché! Drakeni souboje nevedou. Vůdcové Weyrů je ani vést nemohou. T'ron doufal, že budu takový hlupák, že ztratím sebekontrolu. Určitě se těšil, jak ho napadnu!"
"Tohle nemůžeš myslet vážně!" T'bor byl F'larovým sdělením doslova otřesený.
"Tak jen si laskavě vzpomeň na to, že T'ron se považuje za nejstaršího Vůdce Weyrů na celém Pernu a z toho důvodu si osobuje právo na neomylnost!"
Na to pravil T'bor něco neslušného. F'lar se proti své vůli zazubil.
"Je to tak," pokračoval, "ale já neměl k souboji s ním žádný důvod. Nezapomínej, kolik nás toho Pamětníci naučili o Vláknech! Ani o spoustě jiných věcí jsme neměli sebemenší ponětí!"

"No a co, však naši draci strčí ty Pamětnické do kapsy!"
"Na tom přece nesejde, T'bore. Ty a já máme jako příslušníci moderních Weyrů nad Pamětníky naprosto nepopiratelnou převahu - vezmi si velikost našich draků i počet našich královen - ale já nemám zájem na tohle poukazovat jenom proto, abych nadělal zlou krev. Nicméně, bez Pamětníků jsme v boji proti Vláknům bezmocní. Uvědom si, že my potřebujeme Pamětníky víc, než oni potřebují nás." F'lar se na T'bora trpce pousmál. "Svým způsobem měl D'ram pravdu. Draken nikdy nesmí zapomenout na své poslání, na svoji odpovědnost. Ovšem mýlil se, když to vztahoval pouze na drakenův Weyr a jeho vlastního draka. Naše prvotní a bezpodmínečná zodpovědnost se vztahuje k celému Pernu, k lidem, jež máme za úkol ochraňovat."
Došli až k římse a spatřili své draky, jak se jim z výšky snášejí vstříc. Celý Fortský Weyr teď zahalovala neproniknutelná tma, která jen zdůrazňovala tu únavu, která F'lara doslova zaplavila.
"Jestliže se Pamětníci uzavírají světu, my z Bendenu a Jihu si to dovolit nemůžeme. My totiž našemu věku i našim lidem rozumíme. A musíme prostě najít způsob, jak Pamětníky naučit, aby jim rozuměli zrovna tak."
"Souhlasím, ale T'ron stejně neměl pravdu!"
"A kdybychom ho donutili, aby to přiznal, byla by snad naše pravda o to pravdivější?"
T'bor spolkl hněvivou odpověď a F'lar zadoufal, že jeho vzpurnosti se zvolna obrušují hrany. Vůdce Jižanského Weyru měl dobré srdce a bystrý rozum. Jako jezdec byl skvělý, jako bojovník s Vlákny neocenitelný a celá jeho letka ho následovala jako jeden muž. Když zrovna nelétal, bylo možné mít k němu jisté výhrady, ale s nenápadnou pomocí Bendenu se mu z Jižního Weyru podařilo vytvořit výnosné a soběstačné sídlo. Podvědomě se obracel k F'larovi a k celému Bendenskému Weyru nejen pro rady, ale i pro přátelství a spojenectví. Částečně spočíval důvod tohoto konání i v nevyzpytatelné povaze Jižní Weyreny Kylary, se kterou vyjít bylo téměř nemožné.
Občas F'lar dokonce litoval, že z bronzových jezdců obstál T'bor jako jediný, pokud šlo o to, vůbec s tou ženskou vydržet. Občas si F'lar v duchu lámal hlavu, jaké nepochopitelné pouto ty dva vlastně spojuje, protože T'borův Orth se železnou pravidelností předháněl všechny ostatní bronzáky a nalétával na Prideth, Kylařinu královnu, ačkoliv bylo všeobecně známo, že v Kylařině loži se střídá značné množství mužů.
Možná, že byl T'bor trochu příliš horkokrevný a v umění diplomacie se moc nevyznal, nicméně na jeho věrnost bylo spolehnutí a F'lar mu za to byl neskonale vděčný. Škoda jen, že se dnes v noci neovládal trochu líp...
"No, ty většinou víš, co děláš, F'lare," připustil Vůdce Jižního Weyru neochotně, "ale Pamětníky stejně nechápu a poslední dobou začínám mít pocit, že o to už ani příliš nestojím."
Mnementh se s jedním pazourem napřaženým vznášel přímo u římsy. Za ním oba muži slyšeli tlukot Orthových křídel, to jak drak čekal, až přijde na řadu, a zůstával viset na jednom místě.
"Vyřiď F'norovi, ať všechno bere s rozvahou a rychle se uzdravuje. Však já dobře vím, že u vás na Jihu je v těch nejlepších rukou!" dodal ještě F'lar, když se vyškrábal na Mnementhovy plece a vybídl ho, aby Orthovi uhnul z cesty.
"Postavíme ho na nohy co nevidět. Vždyť ty se bez něho neobejdeš," odpověděl Tbor.
Pravda, myslel si F'lar, když Mnementh nabíral výšku nad Žlebem Fortského Weyru, bez F'nora bych se skutečně neobešel. Například dneska večer by se mi ten jeho rozvážný rozum nějak hodil! Jistě by vymyslel, jak odrazit ty T'ronovy nenávistné pokusy svést vinu na někoho jiného!
No ale, i kdyby se jednalo o jiného jezdce zraněného za stejných okolností, stejně by F'nora s sebou přivést nemohl. A ten horkokrevný T'bor by se schůzky stejně zúčastnil v každém případě a zase by T'ronovi v těch jeho výpadech tak nádherně nahrával. Těžko však může mít T'borovi cokoliv za zlé. Sám pociťoval stejně stravující touhu donutit ty Pamětníky, aby skutečnost nazírali v té pravé perspektivě. Ale - cožpak můžeš navést draka na místo, které jsi v životě neviděl? A T'borovy výbuchy vzteku stejně k ničemu nevedly. Je to zvláštní, ale jako weyrlinek ani jako Zástupce Velitele Letky v Bendenu T'bor takhle popudlivý určitě nebýval. Změnil se až poté, co se jeho družkou ve Weyru stala Kylara, ale ta ženská by dokázala naštvat úplně každého; to by zvlášť platilo pro D'rama.
F'lar si v živých barvách představil obrázek, jak zlatovlasá a smyslná Kylara svádí sukovitého Pamětníka. Ne snad, že by jí Istanský Vůdce Weyru někdy stál za jediný pohled. A věrná by mu v žádném případě nebyla F'lar byl moc rád, že jim nezůstala v jejich Bendenském Weyru i nadále. Přivedli ji ze stejné Pouti jako tenkrát Lessu, je to tak? A odkud že vlastně pochází? Ach ano, z Telgarské Držby! Když o tom teď F'lar přemýšlí, je Kylara ve skutečnosti vlastní sestrou současného Pána! Nakonec měla Kylara štěstí, že se dostala do Weyru. S těmi svými sklony by si v některé z Držeb nebo Řemeslnických dílen už dávno vykoledovala prořízntuté hrdlo.
Mnementh je oba přenesl do mezimezí a z toho chladu a příšerné prázdnoty až v kostech bolelo. Potom se vynořili nad Bendenskou Kamennou Hvězdou a hlídkujícímu jezdci odpovědeli na pozdrav.
Lesse se zpráva z toho sezení dvakrát zamlouvat nebude, říkal si v duchu F'lar. Kdyby tak D'ram, který je v podstatě nesmíně čestný, uměl nezavírat oči před tak zjevnou pravdou! Ale G'narish toho zřejmě schopen byl.
Ano, Cnarishovi ta událost zřejmě dělala starosti. A je navíc docela možné, že až se Vůdcové Weyrů sejdou na příští poradě, postaví se G'narish na stranu novodobých drakenů.
F'lar jenom zadoufal, že kvůli takové stížnosti, jaká se probírala dneska, se už nikdy scházet nebudou.

III. KAPITOLA

- Ráno na Lemoské Držbě

Ramoth, Bendenská zlatá královna, seděla právě v Líhništi, když od zeleného draka na Lemoské Držbě dostala poplašnou zprávu.
Vlákna v Lemosu! Na Lemos padají Vlákna! křičela Ramoth na každičkého draka i jezdce tak hlasitě, až se její břeskné troubení rozléhalo celým Žlebem.
Muži spěchem celí zdivočelí vyskakovali z postelí, vylézali z koupacích jezírek, převraceli stoly a odhazovali nástroje ještě dřív, nežli dozněla první ozvěna. F'lar, který jen tak z nudy přihlížel výcviku weyrlinků, měl bojovou výstroj už na sobě, protože Weyr se toho dne skutečně chystal odletět na Lemos, ale později. Mnementh, jeho obrovitý bronzák, který se slunil na římse, sjel k zemi takovou rychlostí, až špičkou levého křídla vyryl do písku úzkou rýhu. V mžiku mu F'lar seděl na hřbetě a zakroužili směrem ke Kamennému Oku dřív, než Ramoth stačila z Líhniště vydusat ven.
Vlákna v severovýchodním Lemosu, hlásil Mnementh, jenž tuto zprávu obdržel od své družky Ramoth, která sama teď letěla jako střela na římsu svého weyru pro Lessu. Z každého dalšího vchodu do ostatních weyrů se vyléval nekonečný proud draků, zatímco jejich jezdci ve spěchu zápasili s bojovou výstrojí nebo na draky připevňovali pytle plné Ohňovce.
F'lar si teď nemohl dovolit, aby ztrácel drahocenný čas nějakým divením, proč že se Vlákna začala snášet o tolik hodin dříve, než podle rozvrhu čekali, nebo proč místo na jihozápadě teď padají na severovýchodě. Ohlédl se, aby se přesvědčil, že se stačilo shromáždit dostatečné množství jezdců, kteří sestaví celou protivláknovou letku. Ještě chviličku zaváhal, aby Mnementhovi poskytl dostatek času k vydání příkazů všem weyrlinkům, podle kterých se měli okamžitě přesunout do Lemosu a posílit tam pozemní hlídky, načež svému drakovi nařídil, aby celou letku vedl do mezimezí.
Vlákna tam skutečně padala, hustá záplava se snášela kolmo rovnou k čerstvě olistěným, svěžím lesům sestávajícím z tvrdodřevin, jež v zalesňovacích plánech Pána Asgenara hrály hlavní roli. S jekotem a plameny se draci vyloupli z mezimezí a spěšně se mihli nad jarním lesem, aby si udělali obrázek o celé situaci dřív, než vzlétnou útočícím Vláknům vstříc.
Vypadalo to sice jako zázrak, ale nakonec F'lar doopravdy mu sel uvěřit, že k těm lesům dorazili dřív než Vlákna. Ten zelený jezdec by si zasloužil dostat cokoliv, co mu F'lar mohl za odměnu poskytnout. Představa Vláken na těchto zalesněných svazích zamrazila Vůdce Weyru daleko děsivěji, nežli by to dokázala hodina strávená v mezimezí.
Přímo nad F'larem zavřískal drak. I když se podíval okamžitě nahoru, aby zjistil, které zvíře je zraněné, drak i jezdec mezitím stačili skočit do mezimezí, kde ten příšerný mráz přilepená Vlákna zmrazí, takže se stačí odloupnout ještě dřív, nežli se zahryznou do blan a do masa.
Že by při tomto útoku byly také ztráty? I při útoku, který přišel tak nečekaně časně? F'lar až zamžikal, jak ho to udivilo.
To je Virianth, R'norův hnědák, oznámil mu Mnementh a vrhl se vzhůru, aby si našel další cíl. Napjal svůj šlachovitý krk a širokým obloukem přehlédl les pod sebou, jestli se snad někde nezačíná zarývat chuchvalec Vláken do země.
Potom vyrazil na adresu svého jezdce varovný výkřik a vrhl se dolů rychlostí až krkolomnou. Když potom Mnementh vydýchl oheň, F'lar s úsměvem vrcholného uspokojení přihlížel, jak se Vlákna zkroutila a v podobě neškodného černého prachu odplynula do lesního porostu.
Virianth si popálil špičku křídla, hlásil Mnementh, když bušil křídly při dalším stoupání. Ale vrátí se. Budeme ho potřebovat. Tahle Vlákna totiž, padají úplně špatně.
Špatně a navíc moc brzy, zaskřípěl F'lar zuby, když se mu při jejich prudkém vzletu zakousl vítr řezavě do tváře. Kdyby býval nezavedl ten zvyk vysílat posla na každou Držbu, kde se Spad Vláken očekával...
Mnementh ho na poslední chvíli varoval, aby se držel co nejpevněji, protože zprudka zakormidloval k hustému propletenci Vláken. Závan žhoucího dechu F'lara málem zadusil. Bleskově zdvihl paži, aby si před zuhelnatělými úlomky Vláken ochránil alespoň obličej. Poté Mnementh obrátil hlavu, aby přijal další odštěpek Ohňovce, a řítil se střemhlav za dalšími Vlákny.
Na nějaké uvažování nezbývala jezdcům ani chvilka času. Dalo se pouze jednat a rychle reagovat. Bleskově se vrhnout dolů. Pálit plamenem. Další dávka Ohňovce pro Mnementha. Zavolat weyrlinka se zásobním pytlem Ohňovců. Chytit ho obratně přímo ve vzduchu. Přeletět nad bojující letkou kvůli kontrole, v jakém rozložení draci bojují. Vodotrysky ohně se rozstřikují po nebi. Slunce se odráží od zelených, modrých, hnědých a bronzových dračích hřbetů. Draci uhýbají do stran, stoupají, klesají, chrlí na Vlákna plameny. F'lar pozorně sledoval, která ze zvířat uskakují do mezimezí, a s napětím vyhlížel jejich zpětné vynoření, nebo očekával Mnementhovo hlášení o jejich návratu. Jednou částí své mysli sledoval tyto nehody, druhou hlídal útvar letky a okamžitě napravoval, když se jezdci začali v řadě navzájem překrývat, nebo se naopak roztáhli na nebi až příliš do široka. Kromě toho si neustále uvědomoval přítomnost zlatého trojúhelníku, který hluboko dole vytvořila letka královen lapající Vlákna, jež uklouzla pozornosti drakenů vysoko nahoře.
Než konečně Vlákna přestala padat a draci se počali krouživě snášet dolů, aby pomohli pozemním hlídkám z Lemosu, F'lar se nad Mnementhovým hlášením vzteky málem pominul.
Devět menších pohmožděnin, čtyři z nich jsou jenom na špičce křídla, dvě vážnější sežehnutí, to se týká Sorentha a Reltha, a dva jezdci mají spáleniny v obličeji.
Spálené špičky křídel byly zaviněny docela obyčejným špatným odhadem, kdy jezdci brali nutnost uhýbat na příliš lehkou váhu. Ale tohle přece nebyly jezdecké závody, tohle byl opravdový boj! F'lar jenom zaskřípěl zuby...

Sorenth tvrdí, že při vynoření z mezimezí vlétli rovnou do chuchvalce Vláken, který tam vůbec neměl co dělat! Vlákna prostě nepadají tak, jak by měla, oznámil bronzový drak. To samé se přihodilo Relthovi a T'gorovi.
Tímto vysvětlením však F'larovo zoufalství nezmínili ani v nejmenším, protože T'gor a R'mel byli známi jako vynikající jezdci.
Jak jenom mohlo dojít ke Spadu Vláken na severovýchodě a ráno, když je všichni očekávali až večer a navíc na jihozápadě? lámal si F'lar hlavu a ty starosti ho zlobily až běda.
Automaticky požádal Mnementha, aby k nim zavolal Cantha. Teprve potom si vzpomněl, že F'nor je zraněný a navíc ještě leží na druhém konci planety v Jižním Weyru. F'lar tedy začal dlouze a vynalézavě klít, čímž vyjadřoval své přání, aby T'reb z Fortského Weyru uvázl v mezimezí a společníka aby mu přitom dělal Vůdce Weyru T'ron. Proč jenom musí F'nor chybět zrovna v téhle době! F'lara ještě pořád nepřestalo štvát, jak se Fortský Vůdce Weyru snažil přesunout zodpovědnost ze svého jednoznačně provinilého jezdce na chudáka Terryho. V životě ještě nezažil ubožejší, vykonstruovanější a směšnější svár, nežli byl ten s T'ronem!
Lamanth létá moc dobře, poznamenal bronzový drak a přerušil tím tok jezdcových myšlenek.
Tohle nečekané vyrašení překvapilo F'lara natolik, že se dolů na vznášející se mladou královnu honem podíval.
"Máme štěstí, že nás dneska mohlo vyletět takhle moc," řekl F'lar, kterého přes všechny ty jeho starosti Mnementhova pošetilá poznámka docela pobavila. Lamanth byla královna, která se narodila z Ramothina a Mnementhova druhého zásnubního letu.
Na to, že právě opustila Líhniště, si ani Ramoth nevede zrovna špatně. Osmatřicet vajec a mezi nimi další královské, dodal Mnementh beze špetky skromnosti.
"S tou třetí královnou to budeme muset nějak vymyslet."
Na tohle Mnementh jenom něco zabručel. Ramoth se o bronzové draky ve svém Weyru odmítala dělit s příliš velkým počtem královen, a to i navzdory skutečnosti, že se pářila výhradně s Mnementhem. Velké množství královen bylo důkazem samčí zdatnosti jejího bronzového partnera, proto bylo jen přirozené, že se chtěl Mnementh svojí mužností pochlubit. Bendenský Weyr jistě potřeboval víc než jednu královnu, aby si na své přišli i ostatní bronzáci a rasa se tak celkově vylepšovala, ale přece jenom, mít hned tři?
Po té schůzce, která se minulé noci odehrála ve Fortském Weyru, se F'lar dost rozmýšlel, jestli má nějakému Vůdci Weyru novou královnu nabídnout. Nejspíš by se jim to nezdálo správné vůči Ramoth, nebo by v tom viděli nějaký Lessin úskok. V každém případě však Bendenské královny byly mnohem větší, než ty Pamětnické, což ostatně platilo i pro novodobé bronzáky. Ale třeba zrovna R'mart z Telgarského Weyru jeho nabídku jako urážku nebral. A co G'narish? F'lar si nedokázal představit, kolik královen ve svém Igenském Weyru může G'narish vůbec mít. Představil si, jak se T'ron asi zatváří, až se doslechne, že Benden rozdává královny. V duchu se zašklebil.
"Benden je svou štědrostí sice proslavený, ale kdoví, co tímhle počinem vlastně sleduje?" bude T'ron poštívat ostatní.
"To přece vůbec neodpovídá Tradici!"
V tom by se ale mýlil. Podobné případy už tady kdysi byly. A F'lar by se daleko lépe dokázal vyrovnat s T'ronovým uštěpačným popichováním než s Ramothiným hněvem. Při pohledu dolů opět zahlédl ten třpytný trojúhelník letky složené ze samých královen. Ramoth bez sebemenší námahy svištěla kupředu, zatímco mladší zvířata měla co dělat, aby jí vůbec stačila.
Vlákna, padající mimo časový plán! F'lar v ústech drtil kletby. Vždyť úplně nejhorší je, že se snášejí v jinou dobu, než jakou určuje rozvrh, který tak pracně a s vypětím všech sil sestavil před sedmi Oběhy podle údajů ze stovek rozpadajících se kůží s Letopisy, aby svou tehdy tak špatně chráněnou planetu připravil k boji co nejlépe. Ach, ty časové rozvrhy, připomněl si F'lar trpce, které Pamětníci ocenili s takovým nadšením a které sami užívali - ačkoliv s Tradicí neměly pranic společného. Byly ovšem užitečné.
Jak si ale vysvětlit, že Vlákna, která nemají rozum a žádnou inteligenci, se najednou odchýlí od časových plánů, podle nichž se snášely na zlomek vteřiny přesně po celých sedm Oběhů? Jak se - v podstatě přes noc - mohlo změnit místo i čas? Ten poslední Spad nad územím Bendenského Weyru i Bendenské Držby se přece dostavil tehdy a tam, kde byl očekáván!
Bylo by možné, že ten rozvrh pouze nesprávně přečetli? F'lar si usilovně namáhal paměť, ale v mysli se mu vybavovaly jenom pečlivě narýsované mapy. I kdyby on skutečně nějakou chybu udělal, Lessa by ji určitě nepřehlédla!
Jakmile se vrátí do Weyru, hned se o tom přesvědčí, ale ne jednou, raději rovnou dvakrát. Nejdřív by se měl ale podívat, zda po tom Spadu nezůstaly někde na postiženém území tragické následky. Nakázal tedy Mnementhovi, ať vyhledá Asgenara, Pána Lemoské Držby.
Mnementh poslušně změnil směr svého lenivě klouzavého letu a prudce zamířil dolů k zemi. Flar mohl děkovat osudu, že svoje vysvětlení dluží právě Pánu Asgenarovi z Lemosu, a ne třeba Siferovi z Držby Bitra nebo Raidovi z Bendenské Držby. Ten první by svoje nářky nad nespravedlivým osudem jistě přeháněl a ten druhý by předčasný Spad Vláken chápal ze strany drakenů jako osobní urážku. Páni Držeb Raid a Sifer občas lezli F'larovi silně na nervy. Musel ovšem uznat, že právě tyto tři Držby, to je Benden, Bitra a Lemos, odváděly své desátky velice svědomitě, i když Bendenský Weyr ještě býval jediným dračím Weyrem na celém Pernu. Ovšem Páni Raid a Sifer měli ten nepříjemný zlozvyk, že Bendenskému Weyru svoji věrnost připomínali při každičké příležitosti. Nu a vděčnost je halena, která dobře padne málokomu a po delším nošení může začít i zapáchat.
Jenomže Pán Asgenar z Lemoské Držby byl ještě mladý a v jeho funkci ho Konkláve Pánů Držeb potvrdila teprve před pěti Oběhy. Jeho vztah k Weyru, který ochraňoval pozemky náležející k Držbě, nebyl nijak narušen nenávistnými připomínkami minulých služeb.
Mnementh se tedy snesl k ohromné ploše Velkého Jezera, které oddělovalo Lemoskou Držbu od horní Držby Telgarské. Postupující záplava Vláken těsně minula zelenající se lesy z tvrdodřevin, které lemovaly celé severní pobřeží.

Mnementh se obloukem snesl dolů, takže F'lar se musel sklonit těsně k jeho mohutnému krku a pevně se zachytit uzdy, jež patřila k bojové výstroji draků. Navzdory únavě a starostem ho opět zalila prudká vlna radostného vzrušení, které ho ovládlo pokaždé, když letěl na svém mohutném bronzovém zvířeti; ten zvláštní pocit splývání sebe sama a draka v proudění vzduchu a větru, takže už nebyl pouze F'lar, Vůdce Bendenského Weyru, ale kupodivu i Mnementh, nekonečně mocný a svobodný až k nevíře.
Na pahorku, z něhož se dala přehlédnout široká lučina svažující se dolů k Velkému Jezeru, zahlédl F'lar zeleného draka. Pán Lemoské Držby Asgenar bude určitě někde poblíž. Při tom pohledu se F'lar jedovatě pousmál. Ať si Pamětníci reptají sebevíc, ať stokrát nesouhlasí, když F'lar na dračí hřbety posazuje jezdce nepocházející z Weyru, kdyby tomu tak nebylo, pak by se Vlákna snesla na tyto tvrdodřevé lesy úplně bez povšimnutí.
No ano, ty stromy! Ty představovaly další předmět sporu mezi Držbou a Weyrem, v němž F'lar věrně stál na straně Držebníků. Před čtyřmi sty Oběhy tak rozsáhlé zalesněné plochy totiž neexistovaly, prostě neměly dovoleno vyrůst. Znamenalo by to příliš mnoho živé zeleně, která by vyžadovala ochranu. Jistě, Pamětníci se předmětů ze dřeva nemohli nabažit a Fandarelova Mistra Truhláře Bendareka neustále zasypávali dalšími a dalšími objednávkami. Na druhé straně však nedovolili, aby pod Bendarekovým vedením vznikla Síň nového Truhlářského Cechu. Důvod tkvěl nejspíše v tom, pomyslel si F'lar zahořkle, že Bendarek chtěl zůstat poblíž Lemoských tvrdodřevých lesů, takže by jeho Řemeslnická Síň spadala pod správu Bendenského Weyru. U Velkého Vejce, ti Pamětníci někdy ale skutečně přinášeli víc potíží než užitku!
Mnementh přistál s mohutnými zpětnými záběry perutí, pod nimiž hustá luční tráva lehla jako ve vichřici. F'lar pak sklouzl z bronzákovy šíje, aby se připojil k Pánu Asgenarovi, zatímco Mnementh troubením vyjadřoval pochvalu zelenému drakovi i jeho jezdci F'radovi.
F'rad by tě chtěl varovat, že Asgenar...
"Bendenským letkám toho moc neunikne," pravil Asgenar místo pozdravu, takže Mnementh svoji větu nedokončil. Mladík si z obličeje setřel saze a pot, protože mezi Pány byl on jediný, kdo svoje pozemní hlídky řídil osobně a netrčel v teple své hlavní Držby. "A to i když Vlákna začnou padat mimo plán. Jaké máš pro všechny ty nedávné změny vysvětlení?"
"Říkáš změny?"opakoval F'lar a připadal si nesmírně hloupě, protože šestým smyslem nějak vycítil, že Asgenar nehovoří pouze o dnešní neobvyklé události.
"Nu ano! A my si mysleli, že ty časové mapy budou platit jednou provždy! Že se na ně můžeme spoléhat napořád, zvlášť když je prověřili a schválili i Pamětníci." Asgenar se po F'larovi zchytrale podíval. "Ale jdi, F'lare, já tě přece z ničeho neviním! Ve všem jsi s námi vždycky jednal na rovinu. Já osobně považuju za štěstí, že spadám právě pod tvůj Weyr. Člověk ví, co si má o Bendenském Weyru myslet. Můj švagr, Pán Larad, měl s T'kulem z Weyru na Výšinách pořádné potíže, to snad víš. Proto od té doby, co začaly ty předčasné Spady v Tilleku a Horním Cromu, sestavil plán nepřetržitých hlídek." Tady se Asgenar zarazil, protože si povšiml F'larova užaslého mlčení. "Nemám v úmyslu kritizovat vaši práci, Weyřani," prohlásil škrobeně, "ale pomluva letí rychleji než drak a já se pochopitelně doslechl o těch druhých Spadech téměř ihned. Oceňuju sice, že Weyry nechtějí mezi prostými Perňany vyvolat paniku, ale stejně - no, nepatrné varování bych považoval za obyčejnou zdvořilost."
"Ten dnešní Spad se nedal předpovědět za žádných okolností," přiznal F'lar protáhle, ale myšlenky mu přitom vířily tak prudce, že se mu z toho udělalo nevolno. Proč mu vlastně nikdo a nic předem neřekl? R'mart z Telgarského Weyru se toho jednání o T'rebově přestupku nezúčastnil. Že by právě v té době měl plné ruce práce s Vlákny? Pokud jde o T'kula z Weyru na Výšinách, nedalo se očekávat, že by sdělil jakoukoliv informaci, zvlášť když se jednalo o novinu, jež by ho stavěla do špatného světla. Ten člověk by se ke spolupráci nesnížil, i kdyby to mělo zachránit jinému drakenovi život. Kdepak, ti museli mít nějaký jiný a moc dobrý důvod, proč se před F'larem oné noci o předčasném Spadu Vláken ani slůvkem nezmínili! T'kul to možná svěřil všem ostatním, ale proč se v tom případě tak podivně zachoval i R'mart?
"Ale Bendenský Weyr v tomhle ohledu neselhal a nenechal se nachytat! Těmhle lesům by přitom stačilo jediné opomenutí, co říkáš, F'lare?" povídal právě Asgenar a majetnicky přehlížel své lesy.
"V tom máš pravdu. Jednou by bylo až dost. Jaké máš zprávy z obou bočních hranic toho Spadu? Už sem dorazili tví běžci?"
"Letka tvých královen je před dvěma hodinami prohlásila za bezpečné," usmál se Asgenar a zhoupl se na podpatcích. Svoje sebevědomí si dnešním nečekaným vývojem událostí nedal narušit ani v nejmenším. F'lar mu tu jeho vyrovnanost ze srdce záviděl.
Bronzový jezdec opět vzdal v duchu díky osudu, že se tohle dohadování odehrává tady s Pánem Asgenarem a ne s puntičkářským Raidem nebo s podezřívavým Pánem Siferem. Upřímně přitom doufal, že se tento mladičký Pán Držby ve své důvěře nezklame. Přesto ho nepřestávala stražit otázka: jak se mohla Vlákna takhle změnit?
Vůdce Weyru spolu s Pánem Držby náhle celí ztuhli, když si povšimli modrého draka, který pozorně zkoumal skupinku stromů na severovýchodě. Když pak zvíře pokračovalo v dalším letu, obrátil Asgenar na F'lara ustaraný pohled.
"Myslíš si, že kvůli těmto podivným a záludným Spadům bude třeba tyto stromy pokácet?"
"Můj názor na lesy přece znáš, Asgenare. Jako zboží jsou příliš cenné, příliš výnosné, než abychom je za každou cenu obětovali."
"Ale to znamená, že k jejich ochraně musíš využít každičkého draka..."
"A tobě to je snad proti mysli?" zeptal se ho F'lar trochu pobaveně. Uchopil Asgenara za rameno. "Nařiď svým lesařům, ať drží nepřetržité hlídky! Právě jejich bdělost je pro nás nejdůležitější!"
"To tedy znamená, že časový posun ve Spadu Vláken doopravdy neznáte?"
F'lar váhavě přisvědčil. Nechtěl tomuto člověku nic nalhávat. "Nechám ti tady našeho bystrozrakého F'rada."
Na úzké, ustarané tváři Pána Držby se rozsvítil široký úsměv.

"Nemám právo tě o to žádat, ale bude to úleva. Nerad bych tě ale zneužíval."
F'lar se na něho pronikavě zahleděl. "Proč si to myslíš?"
Asgenar mu věnoval nakyslý úsměv. "Vždyť právě na tohle si ti Pamětníci v jednom kuse stěžují, ne? Možnost bleskového přesunu na kterékoliv místo na Pernu přece představuje velké pokušení, nemám pravdu?"
F'lar si se smíchem připomněl, že Asgenar, Pán Lemoské Držby, si má vzít za ženu Famiru, nejmladší sestru Larada, Pána z Držby Telgarské. Zatímco Telgarské pozemky s Lemoskými přímo sousedily, Držby samotné byly odděleny hlubokými lesy a několika pásmy srázných a skalnatých pohoří.
Nad hlavami se jim objevili a zakroužili tři draci. To příslušníci jednotlivých letek podávali hlášení o výsledku pozemních kontrol. Bylo zjištěno devět napadených míst, ovšem ta byla zlikvidována s minimálními ztrátami na majetku. Jezdci, kteří pročesávali střeď území, nad nímž proběhl Spad, hlásili, že celá plocha je naprosto čistá. F'lar jim dal pokyn k odletu. Přes louku klusal ke svému Pánovi Držby běžec. Úzkostlivě se přitom držel na několik dračích délek od obou zvířat. Ačkoliv všichni Perňané věděli, že lidským bytostem by z draků neublížil ani jediný, mnozí z nich ještě před nimi neztratili svou uctivou bázlivost. Draci byli projevem této nedůvěry zmateni natolik, že F'lar raději honem jakoby nic přistoupil ke svému bronzákovi a láskyplně ho začal drbat na levém nadočnicovém hrbolku, dokud Mnementh rozkoší nespustil přes jedno třpytivé, duhově hrající oko průsvitné víčko.
Běžec měl za sebou značný kus cesty, nicméně se mu podařilo vyrazit ze sebe přerývaně svou potěšující zprávu dřív, než se úplně zhroutil k zemi. Hrudník se mu křečovitě dmul námahou, jak vyčerpanými plícemi lapal po dechu. Asgenar svékl svoji vlastní blůzu a přehodil ji přes ležícího posla, aby muž neprochladl, a potom mu ze své vlastní láhve nabídl posilující doušek.
"Dvě nakažená místa na jižním svahu jsou spálená na uhel!" oznámil Asgenar Vůdci Weyru, když se k němu opět připojil. "To tedy znamená, že tvrdolesy zůstaly v bezpečí." Asgenarova úleva byla tak nesmírná, že si z láhve zavdal i on sám. Potom ji spěšně nabídl jezdci, když ale F'lar zdvořile odmítl, Asgenar pokračoval: "Může přijít další tuhá zima a moji lidé se bez toho dřeva neobejdou. Uhlí z Cromu je pekelně drahé."
F'lar přikývl na souhlas. Příděl palivového dřeva zdarma představuje pro průměrného Držebníka obrovskou úsporu, ačkoliv tohle si uvědomil jen málokterý Pán Držby. Například Pán Meron, Vládce z Nabolu, svým poddaným porážet laciné dříví na otop nedovolil a nutil je platit nehorázné ceny za uhlí z Cromu, přičemž se na těchto obchodech zištně přiživoval.
"Ten běžec přiklusal až z jižního svahu? Tak to je opravdu rychlý!"
"Moji lesaři jsou nejlepší na celém Pernu. Meron z Nabolu se mi už dvakrát právě tohoto muže pokoušel odlákat."
"A jak uspěl?"
Pán Asgenar se jenom zasmál. "Kdopak by věřil Meronovi? Ten můj člověk se samozřejmě doslechl, jak Meron se svými lidmi vlastně zachází!" Zdálo se, že chce ještě něco dodat, ale najednou si odkašlal a neklidně se ohlédl, jako kdyby něco spatřil na samém kraji lesa.
"Ze všeho nejvíc teď Pern potřebuje účinný způsob, jak si co nejrychleji předávat zprávy," poznamenal draken při pohledu na běžce, který pořád ještě nemohl popadnout dech.
"Účinný?" Asgenar se nahlas rozesmál. "Že by se tou Fandarelovou chorobou nakazil už celý Pern?"
"Taková nemoc může Pernu jedině prospět." Ihned po návratu do Weyru se musí s Mistrem Kovářem dostat do spojení. Pern ještě nikdy nepotřeboval nápady toho obrovitého Fandarela tolik, jako nyní.
"Ano, ale jestlipak se z té naší horečné touhy po dokonalosti někdy uzdravíme?" A potom už bez úsměvu Asgenar s hranou lhostejností dodal: "Už jsi se doslechl o tom rozhodnutí ohledně Bendarekova Cechu?"
"Ještě ne."
"Já přece nijak netrvám na tom, že Síň Mistrovského Čechu musí mít sídlo právě v Lemosu -" začal Asgenar. Najednou hovořil vážně a naléhavě.
F'lar zdvihl dlaň. "Stejně tak i já, ačkoliv přesvědčit ostatní o své upřímnosti se mi nedaří. Právě Lemoská Držba má největší zalesněné plochy. Bendarek potřebuje být co nejblíže co nejlepšímu zdroji materiálu, a přitom sám z Lemoské Držby pochází!"
"Každičká námitka, kterou proti záměru kdokoliv vznesl, je prostě směšná," potvrdil Asgenar a šedé oči mu rozhněvaně zajiskřily. "Víš stejně dobře jako já, že Mistr Cechu není Pánovi Držby povinen žádným slibem věrnosti. Pokud jde o oddanost čemukoliv, je Bendarek stejně bez předsudků jako Fandarel, stojí slepě pouze za svým Cechem. Ten člověk nedokáže myslet na nic jiného než na to svoje dřevo a tu papírovitou hmotu a ty nově vytvořené archy, nebo čert ví jak se jmenuje ta věc, ve které se teď šťourá."
"Já vím, tohle já přece vím, milý Asgenare. Larad z Telgarské Držby a Corman z Keroonské ti prý straní, alespoň mě o tom ujišťovali."
"Až se v Telgarské Držbě sejdou Pánové Držeb na příští Konkláve, chystám se přednést jim řeč. Páni Raid i Sifer se za mne postaví, i kdyby jenom proto, že spadáme pod jeden společný Weyr."
"Konečné rozhodnutí však nezáleží na Pánech nebo Vládcích Držeb," připomněl F'lar odhodlanému mladíkovi. "Závisí na Mistrech ostatních Cechů. To bylo první, co mne napadlo, když Fandarel navrhl ustanovit úplně nový Cech."
"Tak mi potom vysvětli, kde to vlastně vázne? Všichni Mistři Cechů se přece zúčastní té svatby na Telgarské Držbě! Dohodneme to tam jednou provždy a dovolíme Bendarekovi, aby se osamostatnil!" Asgenar zoufale rozhodil pažemi.
"Přece potřebujeme, aby se už jednou usadil, potřebujeme ty jeho výrobky, a nemůžeme přitom na něm chtít, aby se cele věnoval své práci, když kolem sebe má neustále povyk a v jednom kuse se někam stěhuje!"
„Jakýkoliv návrh, který by přinesl změnu právě teď" - (a zvlášť teď, pomyslel si v duchu F'lar při představě dalšího Spadu) - "některé z Vůdců Weyrů a Pánů Držeb vyděsí až k smrti. Občas mi napadá, že neustálou a výraznou změnu hledají jenom Cechy, že pouze Řemesla jsou natolik vynalézavá a přizpůsobivá, aby dokázala posoudit, co je skutečné

vylepšení nebo pokrok. Ovšem Pánové Držeb a -" F'lar se zarazil.
Naštěstí se k nim teď přibližoval další běžec, tentokrát mířil od severu. Nohy mu pracovaly jako silné písty. Proběhl těsně vedle zeleného draka a nejkratší cestou zamířil ke svému Pánovi.
"Pane, severní oblast je docela čistá! Tři nalezené brázdy byly vypáleny. Všechno je v pořádku a v bezpečí."
"Výborně. A zaběhl jsi to na jedničku!"
Muž, celý zrudlý chválou i námahou, svému Pánu i Vůdci Weyru zasalutoval, načež odkráčel k ležícímu poslu a začal mu masírovat stehenní svaly. Sám přitom dýchal těžce a zhluboka, nicméně bez námahy.
Asgenar se na F'lara usmál. "Nemá cenu, abychom si znovu opakovali všechny naše argumenty. Shodujeme se vlastně ve všem. Ještě kdyby se nám tak podařilo přesvědčit i ty ostatní!"
Mnementh zaburácel, že ostatní letky hlásí všude čisto. Natáhl přitom svou přední pazouru tak výmluvně, až se Asgenar rozesmál.
"Takže ujednáno," řekl. "Máš ponětí, kdy asi tak můžeme čekat další Spad?"
F'lar zavrtěl hlavou. "Bude tu hlídat F'rad. Ale tak asi sedm dní byste měli mít pokoj. Jakmile se dozvím něco určitého, okamžitě se s vámi spojím."
"Ale za šest dní se uvidíme na Telgaru, nebo snad ne?"
"Jistě. Jinak by mi Lessa utrhla uši!"
"Vyřiď své paní moje uctivé poručení!"

Mnementh vynesl F'lara nahoru po obloukové dráze, která jim umožnila poslední kontrolní pohled na zalesněné plochy. Na severu a dále k východu se kadeřily proužky dýmu, ale Mnementh jim zřejmě nepřikládal žádný význam. F'lar mu nařídil, aby se přehoupl do mezimezí. Obličej spálený Vlákny ho v tom krutém mrazu rozbolel ještě víc. Konečně se ocitli nad Bendenským Weyrem. Mnementh troubením oznámil jejich návrat a zůstal viset nehybně ve vzduchu, dokud nezaslechl Ramothinu dunivou odpověď. Přesně v tu chvíli se na okraji weyrské římsy objevila Lessa, drobounká postavička zmenšená vzdáleností až na samý práh viditelnosti. Zatímco Mnementh plavně slétal k zemi, Lessa se řítila po kamenném schodišti dolů přesně stejným krkolomným způsobem, který už tolikrát vytýkali svému synkovi, weyrlinkovi Felessanovi.
A v případě Lessy má veškeré napomínání naprosto stejný účinek, pomyslel si F'lar. Potom si všiml, co to Lessa nese v rukou, a hněvivě se obořil na Mnementha: "Mám sotva škrábnutí a ty se mnou naděláš jako s weyrlinkem!"
Když však Mnementh křídly rozpřaženými dozadu brzdil své lehýnké přistání hned vedle Krmiště, netvářil se ani trochu kajícně. Popáleniny od Vláken bolí.
"Já ale nechci, aby si Lessa dělala starosti kvůli každé hlouposti!"
A já zase kvůli každé hlouposti nechci rozzlobit Ramoth!
F'lar sesedl z bronzákova krku. Přitom se zaťatými zuby potlačoval bolest, protože řezavý vítr vanoucí od Krmiště se mu surově zakusoval do mrazem rozjitřených ran. Tohle byl jeden z mála okamžiků, kdy mu oboustranná těsná vazba mezi jezdcem a jeho drakem byla vysloveně na obtíž, zvláště, když se Mnementh takto ujímal iniciativy, což ovšem mezi typické dračí vlastnosti nepatřilo.
Mnementh neobratně poskočil nahoru, aby Lessa mohla projít. Ještě si ani nestačila převléci svůj jezdecký úbor z wheří kůže, a jak jí tak v běhu pleskal cop o ramena, vyhlížela mnohem mlaději, než jak se na Weyrenu vůbec slušelo. Ačkoliv ani mateřství, ani těch sedm let strávených v bezpečí Weyru neobalilo její útlou kostru žádným masem, přesto své ženský zaoblené boky a hrudník nijak nezapřela. V šedivých očích jí seděl ten zvláštní výraz, o kterém bylo F'larovi už známo, že je vyhražen pouze pro něho.
"A ty si troufáš kritizovat, když se zpozdí jiní jezdci?" vyhrkla udýchaně, když prudce zabrzdila vedle svého Vůdce. Než se mohl začít nějak bránit, že jeho zranění nestojí ani za řeč, už mu po spáleninách roztírala znecitlivující uspavcovou mast. "Jakmile to přestane bolet, budu ti muset ty rány vymýt. Cožpak ses ještě nenaučil uhýbat horkému popelu z Vláken? Virianth bude v pořádku, ale Sorenth a Relth schytali pořádně ošklivé spáleniny. Strašně moc bych si přála, aby ten Fandarelův Sklenář - Wansor se jmenuje, viď - už dokončil výrobu těch chránidel na oči, o kterých v jednom kuse vykládá. Manora doufá, že se jí podaří P'ranatovi zachránit nepoškozený zrak, ale zatím nám nezbývá nic než čekat, jak to s jeho okem vlastně dopadne." Odmlčela se, aby se mohla zhluboka nadechnout. "Ostatně tohle má i svoje výhody, protože kdyby nepřestal na chvíli krást ze všech Držeb stále nové a nové milenky, těžko bychom pro všechny ty děti našli dost adoptivních rodičů. Tyhle držebnické dcerky jsou totiž přesvědčeny, že potrat je ten nejčernější hřích." Zmlkla a sevřela rty do úzké čárky. Podle toho F'lar už dávno rozpoznával, že Lessa uhýbá před bolestným tématem.
"Lesso, no tak! Ne, neuhýbej mi očima!" Násilím si ji přidržel za bradu, aby mu musela pohledět do obličeje. Ona sama nemohla počít a proto muselo být pro ni velice kruté, když pomáhala ukončit nechtěné těhotenství. Což ta její touha po druhém dítěti opravdu nikdy nezeslábne? Jak jenom mohla tak rychle zapomenout, že Felessanův porod ji stál málem život? Když zjistil, že podruhé už neobtěžká, pocítil F'lar velikou úlevu. Vůbec se mu nechtělo zaobírat se možností, že by snad Lessu mohl ztratil. "Tak časté létání v mezimezí zřejmě Weyrenám donošení dalšího plodu znemožňuje."
"Tohle ovšem, jak je vidět, takové Kylaře vůbec nevadí," poznamenala Lessa s trpkým vzdorem. Odvrátila se a pohlédla na Mnementha, který trhal tučného bezela, s natolik výmluvným výrazem, že F'larovi bylo naráz jasné, že pohled na takhle rozervanou Kylaru by jenom uvítala.
"To víš, Kylara!" vybuchl F'lar smíchy. "Ty moje zlatíčko, jestli si jako Weyrena bereš při plození dětí příklad z ní, tak tě mám raději neplodnou!"
"My ale musíme projednat důležitější problémy, nežli je Kylara," obrátila se k němu Lessa s náladou náhle zcela proměněnou. "Co říkal Pán Asgenar na ten Spad? Byla bych se k vám na té louce ráda připojila, ale Ramoth si

najednou vzala do hlavy, že nemůže svou snůšku nechávat déle bez dozoru, aby ji, probůh, někdo neokukoval. A ano, do všech ostatních Weyrů jsem rozeslala posly se vzkazem, co se vlastně stalo. Měli by to vědět, aby byli na stráži!"
"Bylo by od nich zdvořilé, kdyby to ráčili oznámit nejdřív oni nám!" vyletěl F'lar tak pohněvaně, až k němu Lessa překvapeně vzhlédla. Prozradil jí tedy, co se na té horské louce dozvěděl od Pána Držby.
"Chceš mi tím říct, že podle Asgenara jsme o tom všichni věděli? Že je to čistě otázka posunu časů v našich tabulkách?" Z tváří jí zmizel úlek a Weyrena přivřela oči, metající rozhořčené blesky. "Přála bych si, abych pro ty Pamětníky nikdy neodletěla Však ty bys jistě přišel na to, jak nás z té šlamastyky vytáhnout!"
"S tou důvěrou v moje schopnosti to snad přece jenom přeháníš, má lásko!" Objal ji, její oddaností celý dojatý. "Ať už je to jak chce. Pamětníci jsou jednou tady a my s nimi musíme vycházet."
"To je úplně jasné! Zmodernizujeme je tak rychle, že..."
"Lesso!" zatřásl s ní něžně F'lar, jehož pesimismus Lessa svou ráznou odpovědí a zjevným bleskovým uvažováním, jak této přeměny dosáhnout co nejlépe, naráz zaplašila. "Z hlídacího whera draka neuděláš, má lásko..."
A stojí o to vůbec nikdo? vpadl jim z Krmiště do řeči konečně nasycený Mnementh.
Lessa se po drakově jízlivé poznámce rozesmála. F'lar ji vzal něžně do náruče.
"Pravda, tohle bychom těžko zvládli," přiznala se bez vytáček a dovolila, aby ji cestou do weyru k sobě pevně tiskl paží. "Od T'kula na těch takzvaně nadřazených Výšinách bych nic jiného ani nečekala. Ale že by i R'mart z Telgarského Weyru?"
"Jak je to dlouho, co ti tvoji poslové odletěli?"
Lessa, ozářená jasným poledním sluncem, pokrčila přemýšlivě nosík. "Před malou chviličkou. Čekala jsem ještě na poslední zprávy od jezdců, kteří prováděli pozemní obhlídku."
„Jsem vyhládlý jako Mnementh. Sežeň mi něco k jídlu, děvče!"
Bronzový drak se vznesl na římsu, aby se tam uvelebil na svém oblíbeném místě. Zrovna v tom okamžiku začal v Průchodu vřít neobvyklý ruch. Drak roztáhl křídla, jako kdyby byl připravený vzlétnout, a hlavu otočil směrem k jedinému podzemnímu přístupu do dračího Weyru.
"To jsou jenom vozy, co nám z Bendenu přivážejí víno, hlupáčku," vysvětlila mu Lessa a zasmála se. Mnementh vřeštivě a nespokojeně zaburácel a opět se začal usazovat. Vozy s vínem ho nezajímaly ani za mák. "Radši se o nových zásobách vína před Robintonem ani nezmiňuj, F'lare! Víš, že se nejdřív musí uležet!"
"A proč myslíš, že bych před Mistrem Harfeníkem vůbec něco říkal?" urazil se Flar, který právě v duchu žasl, jak jenom mohla Lessa poznat, že si teď na Robintona skutečně vzpomněl.
"Když máme nějaké potíže, tak se ještě nestalo, abys pro Mistra Harfeníka a Mistra Kováře okamžitě neposlal!" Zhluboka si vzdychla. "Kdybychom tak měli stejnou podporu i u našich lidí!" Najednou jí pod F'larovou paží tělo celé ztuhlo. "Tamhle přilétá Fidranth a vzkazuje, že T'ron je rozčilením bez sebe!"
"T'ron že je rozčilený?" F'lar v mžiku překypěl hněvem.
"Vždyť to povídám," potvrdila Lessa, vykroutila se mu a v běhu začala brát schody po dvou. "Objednám ti nějaké jídlo." Na vteřinku se zarazila a ještě křikla před rameno: "A koukej se držet zpátky! Mám takový dojem, že T'kul to neprozradil vůbec nikomu! Je to přece jasné, že T'ronovi nikdy neodpustil, že ho přemluvil k té cestě kupředu časem!"
F'lar počkal vedle Mnementha, až Fidranth rychle a krouživě přistál u weyru. Z Líhniště sem dolehla Ramothina svárlivá otázka. Mnementh ji konejšivě uklidnil, že vetřelcem je pouze Fidranth a že žádné nebezpečí nehrozí. Alespoň ne té její snůšce. Potom bronzový drak stočil své ohnivě sršící oči ke svému jezdci. Tahle výměna pohledů, která tak často probíhala i mezi ním a Lessou, stačila zahnat všechen F'larův hněv. A nakonec to bylo asi to nejlepší, co se mohlo stát, protože T'ronovy nezastřené výpady by se jen stěží daly nazvat diplomatickými.
"Našel jsem to! Mám to! Našel jsem, cos ty zapomněl přidat k těm svým takzvaně neomylným tabulkám!"
"A co jsi tedy vlastně našel, T'rone?" vyptával se F'lar, který se nutil ke klidu. Pokud ten člověk skutečně našel něco, co by mohlo pomoci, nemohl si ho předem znepřátelit.
Mnementh sice zdvořile ustoupil stranou, aby Fidranthovi uvolnil místo na přistání, ale obě mohutná bronzová těla zabírala na římse tolik místa, že T'ron z draka sklouzl těsně před Vůdcem Bendenského Weyru a zamával mu kouskem Letopisné kůže přímo před nosem.
"Tady je důkaz, žes do svých časových tabulek nezahrnul úplně každou zprávu, která se z našich Letopisů dala vyčíst!"
"V životě jsi o těch tabulkách nezapochyboval, T'rone," připomněl F'lar rozrušenému muži klidně.
"Jen se nesnaž kličkovat, F'lare! Právě teď jsi přece poslal jezdce se vzkazem, že Vlákna padají mimo časový rozvrh!"
"A byl bych velice ocenil, kdyby se někdo obtěžoval mi oznámit, že Vlákna padala mimo plán i v Tilleku a Horním Cromu, a že je tomu sotva pár dní!"
Výraz zděšeného překvapení na T'ronově tváři vypadal příliš opravdově, než aby ho bylo možno zahrát jenom tak.
"Možná by bylo líp, kdybys občas naslouchal i obyčejným lidem, T'rone, a nezazdíval se pořád jenom v tom svém Weyru," vytkl mu F'lar. "Asgenar o tom věděl, zatímco T'kul ani R'mart nepovažovali za nutné tuhle skutečnost ostatním Weyrům vůbec sdělit, takže jim nedali příležitost se připravit a být na stráži. Naštěstí jsem měl F'rada..."
"Snad jsi zas neumístil na Držbách svoje drakeny?"
"Vždycky den před očekávaným Spadem tam vysílám pozorovatele. A kdybych tento svůj zvyk nedodržoval, Asgenarovy lesy by touhle dobou už dávno neexistovaly!"
V tu chvíli svého ve hněvu nerozvážně proneseného přiznání litoval. Tím pouze dal T'ronovi podnět k dalšímu poučování ohledně toho, jak Benden svoje služby přehání. Aby honem odvedl drakenovu pozornost jinam, natáhl se F'lar po útržku Letopisu, ale T'ron mu ho zase vytrhl zpátky.
"Budeš mi to muset uvěřit..."

"Pochyboval jsem snad někdy o tvém slovu, T'rone?" I tato slova mu vyklouzla dřív, než se F'lar stačil zarazit. Povedlo se mu však udržet si bezvýraznou tvář, zatímco doufal, že T'ron z té věty nevyčte žádnou narážku na minulé společné sezení. "Jak vidím, je ten Letopis celý rozpadlý, ale pokud se ti podařilo ho rozluštit a pokud se v něm opravdu skrývá záhada dnešního nepředvídaného Spadu, budeme ti všichni nesmírně zavázáni!"
"F'lare?" Dolů k nim chodbou doletěl Lessin zvučný hlas. "Copak se stalo s tvým dobrým vychováním? Klah začíná vychládat a podle T'ronova času právě svítá!"
"Číškou bych skutečně nepohrdl," přiznal T'ron, který to vyrušení uvítal se stejnou úlevou jako F'lar.
"Omlouvám se, že jsem tě probudil..."
"Pokud se jedná o takovou zprávu, není omluv potřeba!"
Najednou se F'larovi ulevilo až nezodpovědně. Uvědomil si totiž, že T'ron podle všeho o Spadu Vláken skutečně nevěděl. Vyzývavě se sem přiřítil celý nadšený, že má příležitost nachytat F'lara a celý Benden při omylu. V žádném jiném případě by nejednal tak bleskově - viz vyhýbavost a rozporuplnost jeho řečí o souboji kvůli té zdobené dýce - kdyby o tom měl předem třeba jenom zdání.
Když oba muži vstoupili do královnina weyru, Lessa v dívčích šatech a s vlasy volně přichycenými v umně pletené síťce seděla elegantně u stolu. Nic nenasvědčovalo tomu, že celé dopoledne strávila vyčerpávajícím letem a že se takhle upravila teprve před pěti minutami.
Takže Lessa je v plné zbroji a snaží se T'rona zase okouzlit? Hleďme! I za těchto nešťastných okolností to F'lara docela pobavilo. Přese všechno se však obával, že tato léčka T'ronovo nepřátelství nijak neumenší. Neměl ponětí, kolik pravdy je na těch povídačkách, že T'ron s Mardrou dvakrát dobře nevycházejí, přestože zastávají role Vůdce Weyru a jeho Weyreny.
"Kdepak je Ramoth?" zajímal se T'ron, když míjeli prázdný královnin weyr.
"Kde jinde než v Líhništi! Kvoká tam nad svojí poslední snůškou," odpověděla Lessa právě s tou přesnou dávkou lhostejnosti.
T'ron se však stejně zamračil, protože si nepochybně připomněl, že v horkém Bendenském písku spočívá vejce s další královnou, zatímco královny Pamětníků zlatá vejce téměř nesnášejí.
"Skutečně upřímně se omlouvám, že jsi ten den musel začínat tak záhy," lichotila mu Lessa a hbitě mu naservírovala úhledně nakrájené ovoce a snažila se upravit klah podle hostovy chuti. "Ale když my se bez tvé rady a pomoci neobejdeme."
T'ron zavrčel poděkování a pečlivě položil Letopis písmem dolů.
"Vlákna by mohla padat po libosti, kdybychom neměli na starosti všechny ty zatracené lesy," brblal T'ron a skrze páru z kouřícího klahu pohlédl na F'lara, který také právě zvedal džbánek ke rtům.
"Cože? A jak bychom se obešli bez dřeva?" děsila se Lessa a dlaněmi přejížděla po vyřezávaném křesle, které svým mistrovským uměním vyzdobil Bendarek. "Ta kamenná sedadla možná vyhovují tobě a Mardře," pokračovala líbezně, "ale já osobně z nich mám zadek studený jako led!"
T'ron pobaveně zafrkal. Očima hltal půvabnou Weyrenu tak neomaleně, že se Lessa raději prudce předklonila a poklepala na Letopis.
"Nerada bych tě svým žvatláním okrádala o drahocenný čas. Objevils tedy něco, co nám před tím ušlo?"
F'lar zaskřípěl zuby. Nepřehlédl přece v těch plesnivých Letopisech jediné čitelné slovo; jak tedy Lessa může tak lhostejně připouštět možnost jeho případné nedbalosti?
Odpustil jí však, když T'ron převrátil popsanou kůži. "Je v hrozném stavu, to je pochopitelné," a z jeho úst to vyznělo, jako by na vině byla špatná péče Bendenu a ne čtyři sta Oběhů, po které se ta kůže válela kdovíkde. "Když jsi však poslal toho weyrlinka se zprávou, náhodou jsem si vzpomněl, že jsem zahlédl odkaz k Míjení právě v tom bodě, o kterém nám ostatní Letopisy neprozradily vůbec nic. I to byl jeden z důvodů, proč jsme se my s těmi nesmyslnými časovými tabulkami nikdy neobtěžovali."
F'lar měl už na jazyku otázku, proč se tedy žádný z Pamětníků rovněž neobtěžoval o této maličkosti alespoň zmínit, ale zachytil Lessin přísný pohled. Násilím tedy svou poznámku spolkl.
"Vidíš, tahle věta není úplná, ale když sem dosadíš ‚nepředvídatelné posuny', tak smysl dává!"
Lessa, šedé oči rozšířené na důkaz nepředstírané úcty (z té její přetvářky F'larovi málem zaskočilo), vzhlédla od Letopisu zpátky k T'ronovi.
"Má pravdu, F'lare. Vážně to dává smysl. Podívej -" a hbitě vytrhla Letopis z T'ronových neochotných prstů a podala ho F'larovi. Ten po něm rychle sáhl.
"Je to tak, T'rone! Čistočistá práce! Tohle je jedna z těch starších kůží, které jsem musel vynechat, protože jsem ji nedokázal rozluštit!"
"Inu, ony byly pochopitelně mnohem čitelnější, když jsem je zkoumal před čtyřmi sty Oběhy. Teď ale vybledly přímo ostudně." T'ronovo samolibé jednání se dalo překousnout jen těžko, ale pořád se s tím člověkem takhle dalo vyjít lépe, než když si připadal ublíženě a věčně někoho podezříval.
"Jenže se odtud nedozvíme, jak se ty posuny střídají, ani jak dlouho vlastně tehdy trvaly," prohodil F'lar.
"K tě záhadě přece musí existovat ještě nějaký jiný klíč, T'rone!" naléhala Lessa a svůdně se k Vůdci Fortského Weyru naklonila, protože ten se po F'larově připomínce začal ježit. "Proč tedy Vlákna padají mimo časový plán, který po celých sedm Oběhů platil přesně na vteřinku? Ty sám jsi mi přece říkal, že ve tvé Držbě jste si jiného rytmu Spadu povšimli také. Lišil se tehdy takhle výrazně?"
Tron se nad rozmazanými řádky zachmuřil. "To nelišil," přiznal se váhavě a potom do toho mizerného cáru udeřil pěstí. "Proč jen jsme museli zapomenout takovou spoustu vědomostí? Proč právě Letopisy selhávají, když je nejvíc potřebujeme?"

Mnementh na své římse začal troubit a Fidranth se k němu připojil.
Lessa naklonila hlavu k rameni a zaposlouchala se.
"Přilétají D'ram a G'narish," oznámila. "Mám takový pocit, že T'kula ani očekávat nemusíme, ale R'mart přece není zlý ani domýšlivý!"
D'ram z Istanského a G'narish z Igenského Weyru vstoupili dovnitř společně. Oba muži byli krajně rozčilení a neztráceli čas žádnými zbytečnými zdvořilostmi.
"Co to slyším o předčasném Spadu Vláken?" vybuchl D'ram. "A proč tu není T'kul a R'mart? Přece jste pro ně poslali, nebo ne? Utrpěly vaše letky hodně vážné ztráty? Kolik Vláken vyrylo brázdy?"
"Ani jedno. Přiletěli jsme hned na začátku Spadu. A moje letky se skutečně několika zraněním nevyhnuly, ale v každém případě oceňuji tvoji starostlivost, D'rame. A pro všechny ostatní Vůdce jsme opravdu poslali."
Ačkoliv od Mnementha nepřišlo žádné varování, kdosi teď vběhl chodbou do weyru. Všichni se v očekávání chybějících Vůdců Weyru otočili, ale dovnitř se přiřítil jenom weyrlinek, který byl vyslán jako posel.
"Moje pozdravení, pánové," lapal chlapec po dechu, "ale R'mart je moc vážně zraněný a v celém Telgarském Weyru je tolik poraněných draků a jezdců, že to je pohled doslova příšerný. A polovina Držeb na Horním Cromu je prý doslova spálená Vlákny."
V mžiku byli všichni Vůdcové Weyrů na nohou.
"Musím tam poslat nějakou pomoc -" spustila Lessa, ale T'ronovo zamračení ji zarazilo. K tomu si povšimla, jak divně se tváří D'ram. Netrpělivě si odfrkla. "Slyšeli jste přece toho chlapce! Je tam plno zraněných lidí i draků, celý Weyr je vzhůru nohama! Ta stařičká říkanka o nezávislosti Weyrů se dá vykládat na tisíc způsobů, a tohle je právě jeden z nich! Odmítnout pomoc Telgarskému Weyru, copak je tohle za nesmysl!"
"A má pravdu, abyste věděli!" podpořil ji G'narish a F'lar si uvědomil, že se ten draken zase o krůček přiblížil k modernímu myšlení.
Lessa vyběhla z místnosti a přitom si mumlala něco o tom, že do Telgarského Weyru zaletí osobně. Weyrlinek, kterého F'lar kývnutím propustil, pelášil za ní.
"T'ron našel nějakou narážku na ty nečekané posuny v časových tabulkách, tady na té prastaré Letopisné kůži," oznámil potom F'lar, který se ujal velení. "D'rame, nevzpomínáš si náhodou na něco z toho, co jsi tenkrát před čtyřmi sty Oběhy studoval v Istanských Letopisech?"
"Byl bych moc rád, kdybych ti mohl říct, že ano," odvětil Istanský Vůdce docela pomalu a potom se obrátil na G'narishe, který jenom potřásl hlavou. "Než jsem opustil Weyr, nařídil jsem okamžité vyslání hlídek, které mají strážit území podléhající mému Weyru, a ostatním bych doporučoval udělat totéž."
"Ze všeho nejvíc teď potřebujeme rozmístit hlídky úplně po celém Pernu," začal F'lar a slova se snažil vybírat co nejopatrněji.
Přesto však neoklamal T'rona, který praštil do stolu s takovou silou, až nádobí poskočilo. "Už zase paseš po příležitosti, jak bys na těch Držbách a Řemeslnických Síních mohl usadit ty svoje draky, co? Ale drakané jsou výlučně dračí plémě a tradičně drží jenom spolu..."
"Jak například předvedl T'kul s R'martem tím, že nás ostatní nevarovali?" zeptal se D'ram tak kysele, že T'ron raději zmlkl.
"Když se to ale vezme kolem a kolem, proč by se drakané vůbec měli namáhat, když jsou teď Držby plné zahálejících lidí?" divil se G'narish. Jakmile však zjistil, že na něho všichni zůstali koukat, objevil se mu na tváři rozpačitý úsměv. "Chtěl jsem tím jenom naznačit, že každá Držba by bez námahy mohla dodat ty strážce, které potřebujeme."
"A navíc k tomu mají i prostředky," souhlasil F'lar. T'ronův překvapený výkřik se ani neobtěžoval brát na vědomí. "Není tomu tak dávno, co na každém pahorku a kopci, které se tady střídají s rovinami, byly připraveny signální ohně, to pro případ, že by se Fax zase pustil na další loupežnou výpravu. Vlastně bych se ani příliš nedivil, kdyby většina těch strážních ohňů zůstala doposud zachována"
Výraz na okolních třech tvářích ho docela pobavil. Pamětníci se nikdy nesmířili s tak neslýchaným rouháním, jaké představuje pokus některého Pána vlastnit víc než jedno území. F'lar nepochyboval o tom, že právě tohle ponoukalo takové staromilce jako byl T'kul a T'ron, aby prostým lidem při každé příležitosti vtloukali do hlavy, jak závislí vlastně na dračím plemeni jsou, jak mnoho vděčí drakenům; a jistě to byl i důvod, proč se tak snažili omezit a okleštit jejich současnou svobodu a výsady. "Ať tedy Držebníci při spatření husté chumelenice Vláken na obzoru rychle zažehnou ohně - pár strategicky umístěných jezdců dokáže přehlédnout rozsáhlé území. Pověřte tímto úkolem své weyrlinky, alespoň nebudou mít čas na neplechu a navíc se jim dostane řádného výcviku. Jakmile zjistíme, podle jakého časového rozvrhu padají Vlákna nyní, dokážeme si vypočítat i ten zlořečený posun." F'lar se násilím přinutil ke klidnému úsměvu. "Nezdá se mi, že by šlo o tak vážnou záležitost, jak nám to připadá na první pohled. Zvlášť, jestli k těm posunům docházelo i dříve. Samozřejmě, pokud bychom někde našli zmínku o tom, jak dlouho takový posun trvá a jestli se Spad Vláken vůbec vrátí k původnímu časového rozvrhu, představovalo by to pro nás významnou pomoc."
"Nejvíc by pomohlo, kdyby T'kul poslal vzkaz, jako jsi to udělal ty," zahučel D'ram.
"Vždyť ale všichni víme, jaký ten T'kul vlastně je," bránil ho F'lar smířlivě.
"Přesto ale nemá sebemenší právo zamlčet nám takové životně důležité informace!" rozkřikl se T'ron a znovu praštil pěstí do stolu. "Weyry mají držet pěkně pohromadě!"
"Vládcům Držeb se tenhle plán moc zamlouvat nebude," poznamenal G'narish, který měl na mysli nepochybně Pána Cormana z Keroonu, což byl jeden z nejprotivnějších Držebníků spadajících pod jeho Weyr.
"A co kdyby," navrhoval F'lar už s daleko větší sebedůvěrou, než jakou pociťoval, "co kdybychom jim řekli, že jsme během tohoto Míjení takový posun právě očekávali..."
"Ale...co ty časové tabulky, které všichni mají? Takoví hlupáci zase nejsou," vyprskl T'ron.

"Jenomže my jsme plémě drakenů, T'rone! My jim přece nejsme povinni říkat úplně všechno, čemu by stejně nerozuměli - jenom by jim to přidělávalo starosti," trval F'lar neústupně na svém. "Konec konců, vždyť my se jim vůbec zpovídat nemusíme. Takže žádné vysvětlení od nás ani nedostanou."
"Najednou mluvíš úplně jinak, viď, F'lare?" divil se D'ram.
"Kdybys jen trochu zavzpomínal, zjistil bys, že já jsem svoje jednání nikdy nevysvětloval, D'rame. Vždycky jsem jim pouze oznámil, co mají udělat, a oni mě poslechli."
"To tedy museli před těmi sedmi Oběhy být strachem úplně zpitomělí," poznamenal Cnarish. „Jinak by jistě nezapomněli, že nás tehdy přivítali s otevřenou náručí a zasypali nás dary."
"Jestli budou chtít, abychom jim ochránili všechny ty lesy a zasetá pole, tak se podle našich příkazů zařídí, jinak tu úrodu mohou rovnou spálit!"
"Jen ať Pán Oterel z Tilleku nebo ten idiot Pán Sangel z Bollu začnou mít proti mým příkazům ty sebemenší námitky, a já jim ty jejich lesy vypálím osobně," pohrozil T'ron a začal se zdvihat.
"Takže jsme domluveni," pravil F'lar spěšně, dřív než se mu nad vlastním pokrytectvím začne zdvihat žaludek.
"Postavíme tedy hlídky za pomoci Držebníků a budeme se snažit vypozorovat, jaký má ten nový posun vlastně řád. Určitě se co nevidět dozvíme, jak se k tomu všemu postavit."
"A co T'kul?" zeptal se Cnarish.
D'ram se zpříma podíval na T'rona. "Však my mu celou tu situaci vysvětlíme."
"Ano, vás dva on uznává," souhlasil F'lar. "Ale možná, že by bylo moudřejší, kdybyste se před ním nezmiňovali o..."
"My už si s T'kulem poradíme i bez tvých připomínek, F'lare," skočil mu do řeči prudce D'ram a Flar pochopil, že onen soulad, který mezi nimi zavládl, se nenávratně vytratil. Pamětníci se opět postavili v jednom šiku proti zločinným současníkům navlas stejně jako na té nevyvedené schůzce, která se odehrála před pár večery. Mohl se ovšem utěšovat vědomím, že se jim nepodařilo ujít veškerým důsledkům této nešťastné události.
Právě v tu chvíli vběhla zpátky do weyru zase Lessa. Tváře měla celé zardělé a oči jí svítily jako drahokamy. Dokonce i D'ram jí na odchodu vysekl hlubokou poklonu.
"Počkejte ještě, D'rame a T'rone! Nesu dobrou zprávu z Telgarského Weyru!" vykřikla, ale když zachytila F'larův významný pohled, nesnažila se jim v jejich loučení dál bránit.
"R'martovi se tedy nic nestalo?" zajímal se G'narish, který se pokusil zakrýt trapnost celé té situace.
Lessa se naráz vzpamatovala a mile se na Igenského Vůdce usmála.
"No, on totiž ten poslíček - vždyť je to ještě malý kluk - prostě to přehnal. Ramoth si promluvila se Solth, což je starší královna v Telgarském Weyiu. Pravda, R'mart je skutečně nehezky popálený. Teď ho Bedella podle všeho předávkovala uspavcovým práškem. Ji ani ve snu zřejmě nenapadlo, že by mohla poslat někam pro pomoc. A Zástupce Velitele Letky zase předpokládal, že informace všichni do jednoho máme, protože zaslechl R'marta, jak žádá Bedellu, aby rozeslala posly. V životě by ho nenapadlo, že to Weyrena neudělá. Když potom R'mart ztratil vědomí, pustila to jednoduše z hlavy." Lessa pokrčila rameny, čímž naznačila, jak ubohé mínění o Bedelle má. "Zástupce Velitele Letky vzkazuje, že bude vděčný za každou vaši radu."
"V Telgarském Weyru dělá Zástupce H'ages," vzpomněl si G'narish. "Docela rozumný jezdec, ale samostatného rozhodování dvakrát schopen nebude. Ale koukám, že tys to od Vláken také pěkně schytal, F'lare!"
"Ale, to nic není."
"Krvácí ti to!" napomenula ho Lessa. "A navíc jsi nesnědl ani sousto!"
"Já se v tom Telgarském Weyru zastavím, F'lare, a zkusím si s H'agesem trochu promluvit," nabídl se G'narish.
"Moc rád bych se k tobě připojil, G'narishi, tedy pokud nebudeš mít nějaké námitky..."
"Námitky mám já!" vložila se do řeči Lessa. "G'narish jistě dokáže rozsah tamního Spadu odhadnout sám a potom nám dá vědět. Doprovodím ho na římsu, zatímco ty začneš okamžitě jíst!" Lessino ochranitelské vystupování vyvolalo u G'narishe úsměv. Uchopila ho pod paží a zamířila směrem k východu. "Ještě jsem se nepozdravila s Gyarmathem," zašveholila líbezně a vzhlížela G'narishovi přímo do tváře, "a ty sám přece víš, že je to můj oblíbenec."
Koketovala tak nestydatě, že F'lar nestačil žasnout, proč se Ramoth nesouhlasně nerozeřve. Jako kdyby Gyarmath mohl Ramoth vůbec kdy dohonit! Jenže potom zaslechl Mnementhovo pobavené zarachocení a zase se upokojil. Radši jez, poradil mu jeho bronzák. Jen ať Lessa G'narishovi trochu zalichotí. Gyarmathovi to nevadí a mně a Lesse jakbysmet.
"Co bych pro svůj Weyr všechno neudělala," postěžovala si s přehnaným povzdechem Lessa, když se po pár minutách zase vrátila.
F'lar se na ni jízlivě podíval. "G'narish má ze současného myšlení víc, než si on sám vůbec připouští."
"Potom je naší povinností, abychom ho přinutili konečně si to uvědomit!" prohlásila Lessa nelítostně.
"Ale klidně, pokud ho o tom budeme přesvědčovat skutečně ‚spolu'!" odvětil F'lar s hranou přísností, popadl ji za ruku a přitáhl k sobě.
Projevila sice náznak odporu, jako ostatně vždycky, a k tomu se zuřivě zamračila, aby mu pak doslova bez přechodu spočinula blaženě na rameni. "Signální ohně a dračí stráže nebudou stačit, F'lare," pronesla zamyšleně. "Ačkoliv já si na druhou stranu myslím, že ty své starosti kvůli posunu Spadů trochu přeháníme."
"Tenhle nesmysl stačil obalamutit G'narishe a ty druhé, ale o tobě jsem si myslel..."
"Tak tys ještě vážně nepochopil, že máš vlastně pravdu?"
F'lar se na ni dlouze a nedůvěřivě zadíval.
"U Velkého Vejce, milý Vůdče Weyru, ty mě ale překvapuješ! Pročpak by nemohlo dojít k nějakým těm odchylkám? Jenom proto, žes ty tabulky sestavil ty, F'lar, a že by měly zůstat neomylné, jen abys pozlobil Pamětníky? U Velkých Zlatých Vajec, člověče, existovala přece Mezidobí, v nichž nepadala vůbec žádná Vlákna! Vždyť tohle víme oba! Proč

by se tedy nemohl změnit rytmus Spadů během jediného Míjení?"
"A proč by měl? Řekni mi jediný rozumný důvod!"
"Řekni mi tedy jediný rozumný důvod, proč by nemohl! Ta stejná neznámá věc, která ovlivňuje běh Krvavice, takže se nepřiblíží vždycky natolik, aby na nás mohla spouštět svoje Vlákna, ji může z dráhy vychýlit natolik, že se změní i samotný Spad! Krvavice přece nepatří mezi tělesa, která by vycházela a zapadala naprosto pravidelně! Může tam přece existovat i jiné nebeské těleso, které neovlivňuje pouze nás, ale i Krvavici!"
"Ale kde?"
Lessa netrpělivě pokrčila rameny. "Vím já? Nejsem přece bystrozraká jako F'rad! Ale přesto se to můžeme pokusit vyzkoumat. Nebo že bys během těch sedmi Oběhů, plných pravidelnosti a jistoty, dočista zpitoměl?"
"Tak hele, Lesso..."
Najednou se k němu přitiskla. Svým vlastním ostrým jazýčkem si přivodila záchvat kajícnosti. F'lar si ji přidržel v náručí; příliš dobře si uvědomoval, kolik pravdy teď vlastně vyslovila. Trvalo dlouho, předlouho, nežli se on a Mnementh dočkali. A ta strašlivá rozpolcenost víry v jeho vlastní proroctví, že Vlákna začnou vbrzku padat, a strachu, že jezdce na dracích z té jejich netečnosti nevyburcuje už vůbec nic! Potom to zdrcující poznání, že hrstka těchto drakenů je právě to jediné, co může spasit celý jejich svět před záhubou; ty tři dny pekelných muk mezi prvním Spadem, který ohrozil Neratskou a Telgarskou Držbu, a Lessou ztracenou kdovíkde. Neměl snad právo slevit trochu ze své bdělosti? Oddechnout si od té drtící tíhy zodpovědnosti?
"Nemám právo ti nic podobného vytýkat," šeptala mu Lessa něžné sebevýčitky.
"Ale jdi, a pročpak ne? Vždyť je to ryzí pravda!"
"Nikdy bych neměla snižovat ani tebe, ani to všechno, cos udělal, jen abych si tím naklonila trojici úzkoprsých staromilců, kteří nedohlédnou ani za hranice svého Weyru..."
Uzavřel jí ústa polibkem, nejprve škádlivým, ale brzo v něm převládla vášeň. Když mu však smyslně ovinula paže kolem krku a zavadila přitom o kůži sežehnutou Vlákny, bolestí až zamrkal.
"Ach, promiň! Ukaž, já ti -" a Lessina omluva zůstala nedopovězená, protože se musela otočit celým tělem, aby dosáhla na nádobku s uspavcovou mastí.
"Prominu ti, drahá, dokonce i to tvoje dnešní pletichaření," ujistil ji F'lar pohotově. "Ono je opravdu snadnější mužům lichotit, než s nimi bojovat. Je to strašná škoda, že právě teď tu nemáme F'nora!"
"Tomu starému hlupákovi T'ronovi jsem to ještě pořád neodpustila," hněvala se Lessa s očima přísně zúženýma a s ohrnutými rtíky. "Proč jenom F'nor toho T'reba nenechal, aby si ten zatracený nůž vzal?"
„F'nor jednal tak, jak mu velelo jeho svědomí," naježil se F'lar nesouhlasně.
"V tom případě měl tedy hbitěji uhýbat. A ty nejsi o nic lepší." Dotýkala se ho přejemně, ale spáleniny žhnuly jako živý oheň.
"Že by? Já zase uhýbám před svou zodpovědností k našemu Pernu v tom, že jsme sem přivedli Pamětníky. Nechali jsme se vehnat do tak malicherných sporů, jako například, kdo že vlastně může za tu oslovskou rvačku v Síni Kovářského Cechu. Ten skutečný problém je však jiný, a sice jak usmířit staré s novým. A třeba se nám, Lesso, povede, aby nám tahle krize přinesla jenom výhody."
Všimla si, jak mu hlas zvučí novým oživením, a souhlasně se na něho usmála.
"Když už jsme jednou prolomili tu bariéru Tradic, myslím tím dobu ještě před Příchodem Pamětníků, současně s tím jsme pochopili, jak prázdné a omezující některé z nich vlastně jsou, například to dodržování prakticky nulových styků mezi Držbou, Řemeslnickou Kastou a Weyrem. Ale jistě, když my jsme si přáli promluvit s jiným Weyrem, dostali jsme se tam na drakovi za pár vteřin, ale Držebník nebo Řemeslník strávil cestou z jednoho místa na druhé celé dny. Před sedmi Oběhy měli všichni pocit pohody. Neměl jsem se dát nikdy Pamětníky přemluvit, abych z Držeb a Řemeslnických Síní odvolal všechny draky, kteří jim zajišťovali spojení se světem. Ty strážní ohně a hlídkující jezdci nám nebudou nic platní. V tomhle jsi měla, Lesso, naprostou pravdu. Kéž by ten Fandarel vymyslel nějaký náhradní způsob, jak... Co se děje? Proč se tak usmíváš?"
"Vždyť jsem to věděla. Moc dobře jsem věděla, že se budeš chtít s Harfeníkem a Kovářem setkat, takže jsem pro ně už dávno poslala. Ale pozor, nepřijdou, dokud se nenajíš a trochu si neodpočineš!" Sáhla na jeho čerstvý obklad z uspavcové masti, aby zjistila, jestli už zatvrdá.
"Samozřejmě že ty ses už najedla a dávno si odpočala, viď?"
Jediným plavným pohybem se mu svezla z klína. Oči jí téměř zčernaly. "Až na mne dolehne únava, tak já budu mít tolik rozumu, abych šla spát, ale ty budeš s Fandarelem a Robintonem žvanit ještě dlouho po tom, co ten svůj problém rozžvýkáte na padrť. A budeš pít - jako bys už dávno nezjistil, že Harfeníka může přepít jenom drak a že ten Kovář -"
Tady se Lessa opět odmlčela, ale její úšklebek se změnil v zadumané zachmuření. "A když už o tom uvažuju, možná bychom měli pozvat i Lytola, tedy jestli by to pozvání vůbec přijal. Ráda bych se naprosto přesně dozvěděla, jak se k tomu všemu majitelé Držeb stavějí. Ale nejdřív ze všeho se pustíš do jídla!"
F'lar se smíchem poslechl a v duchu žasl, jak se může zničehonic cítit tak optimisticky, když teď už bylo víc než zřejmé, že všechny potíže planety Pernu se opět vrátí na svůj domovský hřad na římsách jeho vlastního Weyru.

IV. KAPITOLA

- Poledne v Jižním Weyru

Kylara se zatočila před zrcadlem, natočila hlavu, aby na svůj štíhlý odraz viděla líp, a pozorně sledovala rozhoupané sklady na sukni šatů z těžké, temně rudé látky.
"Jako kdybych to nevěděla! Přece jsem ho upozornila, že ten dolní lem není vůbec rovný!" vztekala se. Prudce se zastavila a při pohledu do zrcadla jí najednou došlo, že se umí kabonit docela přitažlivým způsobem. Chvilku si ten výraz ještě procvičovala, potom nasadila jiný, který ji doslova hyzdil, a pečlivě se učila, jak se mu propříště vyhýbat.
"Zachmuření, to je mocná zbraň, zlatíčko!" poučovala ji kdysi opakovaně její adoptivní matka, "ale prosím tě, nacvič si ho v nějaké přijatelné podobě. Zkus si představit, co by se stalo, kdyby ti tvář tak náhodou zamrzla!"
Tohle pózování ji na chvilku zabavilo, ale jen do toho okamžiku, než se ve snaze spatřit vlastní profil otočila a opět zahlédla zhoupnutí toto zlořečeného lemu.
"Rannelly!" křikla a netrpělivě vyčkávala, protože stařena okamžitě neodpověděla. "No tak, Rannelly!"
"Už jdu, panenko moje! Starým kostem to už jde pomaleji. Dávala jsem ti vyvětrat tvé šaty. Z toho rozkvetlého stromu ti vane tak sladce mámivá vůně! Inu, je to div, když felysový strom doroste do takové obří velikosti!" V okamžiku, kdy ji Kylara zavolala, spustila Rannelly nepřetržitý monolog, jako kdyby teprve vyslovením jejího jména začala fungovat i její hlava. Alespoň Kylara o tom byla nezvratně přesvědčena, protože její stará chůva opakovala pouze to, co viděla nebo slyšela, jako kdyby se z ní stala přihlouplá, nemyslící ozvěna.
"Tihle Krejčí neudělají ani o chlup práce navíc, a ke všemu šaty ani pořádně nevypracují, podívej se na to lajdáctví," zamumlala Rannelly, když Kylara učinila jejímu blábolení přítrž ostrým poukázáním na zjištěný nedostatek. S dunivým zachrčením ztěžka poklekla a pleskla do neposlušné sukně. "Jo, a koukni se na tyhle stehy! Ty byly dělaný sakramentsky narychlo a v jehle měl ten lotr příliš mnoho nití..."
"Ten člověk mi slíbil, že šaty ušije do tří dnů, a když jsem si pro ně přijela, ještě je došíval. Když já se bez nich ale neobejdu!"
Rannelly ruce zamrzly v půlce pohybu; vzhlížela ke své chráněnce jako zkamenělá. "Tys ale ještě nikdy předtím neopustila Weyr jen tak, beze slova..."
"Chodím a lítám si, kam se mi zachce!" dupla si nožkou Kylara. "Už dávno nejsem malá holka, abych ti musela hlásit každý svůj krok! Jsem tady na Jihu Weyrenou! Létám si na královně! Kdepak, na mě nikdo nemůže! Na to bys neměla zapomínat!"
"Cožpak bych někdy mohla zapomenout na svoji zlatou panenku..."
"A tohle ke všemu ani není pořádný Weyr..."
"...a já povídám, že to je urážka pro moje děťátko, urážka, že musí být právě tady..."
"Ne snad, že by zrovna jim na tom nějak záleželo, ale brzy přijdou na to, že s nikým z Telgarské Krve nemohou zacházet takhle nezdvořile..."
"A kdopak to byl nezdvořilý k té mojí maličké..."
"Dej ten lem do pořádku, Rannelly, a ať ti to netrvá celý týden! Jedu přece domů, tak musím vypadat trochu k světu!" vyštěkla Kylara a přitom natáčela horní polovinu těla do všech stran a pozorně studovala, jak jí po zádech splývají husté, zlaté, kadeřavé vlasy. "Tohle je na tom příšerném, povídám, příšerném místě to jediné ucházející. Ze mi tady na slunci zůstávají vlasy pořád stejně zářivé."
"Jsou jako sluneční vodopád, ty můj cukroušku. Však ti je taky každý den kartáčuju, až se celé lesknou. Každičké ráno a každičký večer je kartáčuju, ani jedinkrát nevynechám! To jenom, když jsi pryč. Před chvilkou tě tady hledal on..."

"O něho se nestarej! A dej rychle do pořádku ten lem!"
"Ale jistě, jistě, ráda to pro tebe udělám. Jen si ty šaty svlékni. Tak, tak. Óóch, ty můj drahoušku, ty moje panenko! Kdopak ti takhle ošklivě ublížil? To on ti udělal takové modřiny na..."
"Sklapni!" Kylara rychle vykročila ze šatů, které jí spadly ke kotníkům. Až příliš dobře si uvědomovala nápadné, jasně modré pohmožděniny, které se zřetelně odrážely od její světlé kůže. Další důvod, aby si vzala ty nové šaty. Vklouzla do nařaseného lněného šatu, který měla na sobě předtím. Přestože byl bez rukávů, obrovská modřina na její pravé paži se v jeho záhybech téměř ukryla. Ostatně vždycky to může svést na nešťastnou náhodu. Ne snad, že by jí za mák záleželo na T'borově mínění, ale o vzájemné obviňování dvakrát nestála. A on si stejně nikdy nepamatuje, co to vlastně prováděl, když mu víno stouplo řádně do hlavy.
"Z toho nemůže vzejít nic dobrého," sténala Rannelly, když sbírala rudé šaty a pajdala s nimi do své komůrky. "Ty teď přece patříš k Weyřanům. Z těch tvých pletek s Držebníky nemůže pojít nic dobrého. Drž se, holka, těch svých. Tady jsi přece jen někdo..."
"Zavři klapačku, ty starý blázne! Teď jsem Weyrena, a celý vtip spočívá v tom, že si můžu dělat, co se mi zlíbí! Nepleť si mě s mojí matkou. Bez těch tvých rad se docela pohodlně obejdu!"
"Nu, je to tak a já to vím až moc dobře!" odsekla jí stará chůva s takovou hořkostí, že za ní Kylara zůstala chvíli překvapeně koukat.
Tak, a teď se zamračila zrovna nehezky! Musí si pamatovat, že nesmí takhle vraštit obočí, zůstaly by jí potom vrásky. Kylara si dlaněmi pohladila boky, smyslně vychutnala jejich hladké křivky a potom si přejela přes ploché břicho, ploché dokonce i po těch pěti spratcích. Nu, však on další už v žádném případě nebude. Už na to přišla. Stačí jen, aby se ve správný čas zdržela o chviličku déle v mezimezí a...
Se smíchem se zatočila dokola a paže napjala ke stropu tak, že jí svaly málem praskaly. Zhmožděný biceps ji přitom zabolel, až zasykla.
Meron nepotřebuje... Roztouženě se zasmála. Ale Meron potřebuje, protože to potřebuje právě ona!
Ale není to žádný draken, připomněla jí Prideth, která se zrovna probudila ze spánku. V hlase zlaté královny však neznělo žádné odsouzení; prostě jen konstatovala skutečnost. Především ovšem tu skutečnost, že Prideth už byla k smrti znuděná výlety, které daleko častěji končily na Držbách než v nějakém jiném Weyru. Když se jí díky Kylařiným vrtochům podařilo přece jen navštívit nějaké jiné draky, byla Prideth víc než spokojená. Ale Držba, kde jí nechutně podřadnou společnost dělal jenom hlídací wher, to byla otrava.
"Máš pravdu, on skutečně není žádný draken," souhlasila Kylara významně a na plných rudých rtech se jí při vzpomínce na prožitou rozkoš objevil úsměv. Náhle vypadala něžně, záhadně a svůdně, nebo si to při pohledu do zrcadla alespoň myslela. Jenomže jeho povrch byl plný skvrn a při bližším prozkoumání dodával její pleti chorobného vzezření.
Svrbí mě kůže, postěžovala si Prideth a Kylara zaslechla, jak se její drak nepokojně vrtí. Pod královninými pazoury se dunivě rozechvěla hlína.
Kylara se shovívavě rozesmála, naposledy se zatočila a udělala na sebe před tím mizerným zrcadlem obličej, načež honem odspěchala, aby Prideth ulevila. Kdyby tak dokázala najít opravdového muže, který by ji chápal a zbožňoval tak oddaně, jako ten její drak! Kdyby tak, kupříkladu, F'lar....
Mnementh patří Ramoth, připomněla Prideth své jezdkyni, která právě vstoupila na paseku, jež tady na Jihu sloužila zlaté královně jako weyr. Drak obrousil hlínu ze skalnatého podloží, které se nacházelo těsně pod povrchem. Jižní slunce vzniklý kamenný plát krásně vyhřívalo, takže vydával teplo i za těch nejchladnějších nocí. Všude kolem se skláněly koruny obrovských felysových stromů a růžové hrozny květů naplňovaly vzduch omamnou vůní.
"Mnementh by klidně mohl patřit tobě, hlupáčku," popíchla Kylara svého letoně, zatímco drbala svrbící místo kartáčem s dlouhou rukojetí.
Ne. S Ramoth já soupeřit nechci.
"Však ty by ses o to snažila ještě ráda, jen kdybys byla rozpálená říjí," odvětila jí Kylara, která zatoužila, aby i ona byla schopná takového aktu. "Spojení s vlastním otcem nebo oplodnění vlastní matky zas tak moc nemravné není..."
Kylara si vzpomněla na svou pravou matku, příliš brzy opotřebovanou a odkopnutou Pánem Telgarské Držby, aby ji mohly vystřídat mladší a zábavnější souložnice. Vlastně, kdyby ji tenkrát nevybrali na té Pouti, zřejmě by se i ona musela provdat za toho - kdoví jak se jmenoval! V životě by se z ní nestala Weyrena a žádná Prideth by ji nezahrnovala svojí láskou. Zuřivě drbala naznačené místo, dokud Prideth v úlevné extázi nesfoukla z větví tři hrozny květů najednou.
Ty jsi moje matka, pravila Prideth a obrátila k jezdkyni svoje duhově zbarvené oči. Hlas jí přetékal láskou, obdivem, oddaností, úctou i čirým štěstím.
Přestože v duchu se Kylara zaobírala myšlenkami, které v ní budily jenom rozhořčení, věnovala své dračici něžný úsměv. Cožpak by se na to zvíře vůbec mohla hněvat, zvlášť, když ji sleduje takovým pohledem? Zvlášť, když Prideth ji, Kylaru, miluje beze všech výhrad a nade všechno pomyšlení? Weyrena vděčně poškrábala citlivý hrbolek nad Pridethinou pravou očnicí, dokud se ochranná víčka samou rozkoší postupně nepřivřela. Pak se opřela o klínovitou dračí hlavu a na okamžik pocítila vnitřní mír a vyrovnanost se světem. Balzám Pridethihy lásky alespoň na čas odplavil její vlastní rozervanost a nespokojenost.
Pak v dálce zaslechla T'borův hlas, jak popohání weyrlinky, a zase se od Prideth odtáhla. Proč to musel být zrovna T'bor? Vždyť je úplně k ničemu. Nikdy ji nedovedl ani k náznaku toho pocitu, jako to dokázal Meron, pokud se ovšem nepočítá chvíle, kdy Orth nalétl na Prideth, a i potom, nu, i potom to ještě taktak ušlo. Ale Meron i bez draka uměl víc, než skoro mohla snést. Meron byl bezohledný a ctižádostivý právě natolik, že společně by mohli ovládnout celý Pern..
"Dobrý den, Kylaro."

Kylara se tvářila, že jeho pozdrav ani nezaslechla. T'borův násilně rozverný tón jí napověděl, že je odhodlaný se s ní nepohádat, ať už s ní chce hovořit o čemkoliv. V duchu se divila, jak jí kdy mohl připadat přitažlivý, ačkoliv byl urostlý a ne nevzhledný; to z drakenů byl ovšem jenom málokterý. Tenoučké jizvy po Vláknech působily spíš přitažlivě než odpudivě. T'bor zjizvený sice vůbec nebyl, ale jeho bojácné kabonění a nervózní těkání očima veškerý dobrý dojem z jeho vzezření pokazilo.
"Dobrý den, Prideth," dodal ještě.
Já ho mám ráda, řekla Prideth své jezdkyni. A on k tobě cítí opravdovou náklonnost. Ty se však k němu nechováš hezky.
"S hezkým chováním to daleko nedotáhneš!" vyštěkla Kylara na své zvíře. Potom se s lhostejností, vystavenou na odiv až nezdvořile, otočila ke svému Vůdci Weyru. "Tak co mi vlastně chceš?"
T'bor zrudl, jako ostatně pokaždé, když Kylara použila tento tón. Chtěla ho záměrně rozrušit.
"Potřebujeme zjistit, kolik máme volných weyrů. Telgarský Weyr se o to zajímá."
"Zeptej se Brekke! Odkud já bych to měla vědět?"
T'borův ruměnec ztmavl a jezdec zaťal zuby. "Bývá zvykem, že Weyrena se o své lidi stará sama..."
"Takový zvyk ať klidně spálí Vlákna! Ona to ví a já ne, no! A navíc nechápu, proč Jih musí pořád dělat hostitele každému idiotovi, který včas nedokáže uhnout před Vláknem!"
"Podívej, Kylaro, ty víš moc dobře, proč Jižní Weyr..."
"Za celých sedm Oběhů jsme v našich řadách neměli ani jedno zranění!"
"Však také u nás nemáme tak hustý a pravidelný Spad, jako mívají na severním světadíle, a teď mi teprve dochází..."
"Zato mně nedochází, proč jejich zranění musejí v jednom kuse ujídat z našich zásob..."
"Kylaro! To musíš odporovat každému slovu, které vypustím z úst?"
Kylara se od něho s úsměvem odvrátila. Potěšilo jí, že ho dohnala až tak daleko, že málem porušil to svoje dětinské rozhodnutí.
"Zjisti si to u Brekke. Ona za mne zaskakuje moc ráda!" Ohlédla se přes rameno, aby se přesvědčila, že její narážce dobře rozuměl. Byla si stoprocentně jistá, že kdykoliv se ona vytratí za svými záležitostmi, Brekke sdílí T'borovo lože. Ta hloupá Brekke, o níž Kylara přece už dávno věděla, že pálí za F'norem.
Když si s T'borem spočívali v náručí, určitě si přitom vybavovali skutečný předmět svých neopětovaných tužeb.
"Brekke je dvojnásob ženštější a pro roli Weyreny daleko vhodnější, než ty sama!" ucedil T'bor sevřeným hlasem, který sotva ovládal.
"Tak tohle ti nedaruju, ty špíno, ty ufňukanče, stejně jsi na chlapečky!" rozječela se Kylara, kterou jeho odveta náhle rozběsnila do nepříčetnosti. Potom však vybuchla smíchy, to když si představila Brekke jako Weyrenu, jako vášnivou a vzrušující milenku, za jakou se považovala ona sama. Brekke Chudoprsá, vždyť ta neměla hrudník o nic zaoblenější než kluk! Dokonce i ta Lessa vedle ní vypadala jako ženská!
Pomyšlením na Lessu však Kylara naráz vystřízlivěla. Znovu se pokusila sama sebe přesvědčit, že pro ni Lessa nepředstavuje žádnou hrozbu, žádnou překážku v tom jejím plánu. Lessa se teď chovala vůči F'larovi tak pokorně a natolik se zaobírala svou bolestnou touhou po dalším těhotenství, prostě hrála poslušnou Weyrenu tak pilně, že si nevšímala, co se jí děje přímo před nosem. Lessa byla hloupá. Kdyby jen malíčkem hnula, mohla by vládnout celému Pernu. Příležitost k tomu měla a naprosto dětinsky ji promarnila. Vždyť to byla vyložená pitomost, že cestovala časem nazpátek, aby přivedla ty Pamětníky, když se svou jedinou žijící královnou mohla být výsadní vládkyní celého Pernu.
Ať je to jak chce, Kylara se rozhodně odmítala zahrabat tady v tom Jižním Weyru a pokorně ošetřovat zraněné jezdce z celé planety a k tomu pro zpestření obdělávat rozsáhlé lány, aby z toho měl užitek každý kromě ní. Každé vejce potřebuje k vylíhnutí svůj čas, ale nakřápnutí v pravou chvíli může vývoj událostí vítaně urychlit.
A Kylara teď byla připravená nakřápnout dokonce několik vajec najednou, a to výhradně způsobem, který se bude zamlouvat pouze jí. Urozený Larad, Pán na Telgarské Držbě, si sice dovolil nepozvat svou vlastní sestru na svatbu, ale určitě neexistuje důvod, proč by se neměla dostavit, když se její nevlastní sestra, s níž má společného otce, právě vdává za Pána Držby v Lemosu.
Brekke zrovna F'norovi vyměňovala na paži obvaz, když zaslechla, že na ni T'bor volá. Celá ztuhla a tvář jí na chvíli zastínil výraz starostlivosti a soucitu.
"Jsem právě ve F'norově weyru!" křikla nahlas směrem k otevřeným dveřím.
"To bych rád věděl, proč tak tvrdošíjně nazýváme tuhle dřevěnou držbu pořád weyrem," nechápal F'nor, udivený Brekkinou odpovědí. Bylo to takové vážné děcko, na svůj věk se chovalo až příliš vyzrále. Možná že právě role mladší Weyreny pod Kylařiným poručnictvím způsobila, že předčasně vyspěla. Trvalo dlouho, než si zvykla na jeho škádlení. Nebo že by se snad ona snažila zabavit mě, přemýšlel F'nor během bolestivého převazování té hluboké rány. Pousmála se na něho. "Weyr je všude, kde je drak, a na tom, jak a z čeho je vystavěný, nesejde ani trošičku."
V tu chvíli vstoupil T'bor. Hrbil se v ramenou a předkláněl hlavu, ačkoliv dveře by jeho výšce stačily docela dobře.
"Co dělá tvoje paže, F'nore?"
"Pod Brekkinou zkušenou péčí se úžasně rychle hojí. Však ono se všude kolem povídá," zazubil se F'nor lišácky na Brekke, "že lidé se posílají na Jih právě proto, aby se rychleji uzdravili."
"Jestli je tohle jeden z důvodů, proč se jich taková spousta zase vrací nazpátek, tak to bych pro ně našel jiné povinnosti." T'borova slova zněla tak trpce, že F'nor na něho zůstal překvapeně zírat. "Brekke, kolik zraněných můžeme ještě ubytovat?"
"My jenom čtyři, ale Warena ze Západu by jich zvládla nejmíň dvacet."
F'nor ovšem z její tváře snadno vyčetl, jak doufá, že tolik lidí snad zraněno nebylo.
"R'mart by jich rád poslal deset, ale z toho má opravdu vážné zranění pouze jediný," oznámil T'bor, ale znělo to pořád

dost rozmrzele.
"Tak ten by měl raději zůstat tady."
F'nor začal namítat, že Brekke už tak přepíná své síly. Bylo mu naprosto jasné, že při té své nepatrné hrstce výsad převzala za Kylaru všechny její povinnosti, jelikož Kylara je plnila, jenom když se jí milostivě uráčilo. A navíc si neustále stěžovala, že Brekke lajdačí či s něčím skrblí. Brekkina královna Wirenth byla ještě pořád příliš mladičká, takže potřebovala neustále spoustu péče; k tomu Brekke adoptovala malou Mirrim, ačkoliv zatím žádné vlastní děti neměla a nebylo zřejmé, že by některý z Jižanských jezdců sdílel její lože. Přesto si Brekke ještě vzala na starost ošetřování těch nejvážněji zraněných drakenů. Ne snad, že by jí F'nor nebyl vděčný. Zdálo se, že dívka má zvláštní šestý smysl, který ji zavčas prozradí, kdy je potřeba obnovit uspavcový obklad na ráně nebo kdy je. horečka natolik vysoká, že je z ní nemocný popudlivý a celý nesvý. Její dlaně, to byl něžný a chladivý zázrak, ovšem dokázaly jednat také pořádně nelítostně, to když musela ukáznit pacienty, kteří by si nevědomostí mohli poškodit své zdraví.
"Já si tvé pomoci moc vážím, Brekke," složil jí poklonu T'bor. "Namouduši, že je to tak."
"A mě by zajímalo, jestli je zapotřebí učinit nějaké další opatření," prohodil F'nor jen tak na zkoušku.
"Co máš na mysli?"
A jejej, ten člověk je ale netýkavka, pomyslel si F'nor. "Po celé stovky Oběhů se dračí jezdci docela úspěšně zotavovali ve svých vlastních Weyrech. Proč zrovna ten Jižanský musí být neustále zatěžován spoustou zraněných a neužitečných mužů, posílaných sem za uzdravením?"
"Benden jich posílá pramálo," namítla Brekke tiše.
"Já ale nemyslím jenom Benden. Právě teď polovičku místních raněných tvoří jezdci z Fertského Weyru. Stejně dobře by se přece mohli opalovat i na plážích v Jižním Bollu..."
"T'ron přece není žádný Vůdce -" skočil mu do řeči pohrdavě T'bor.
"O čemž nás s oblibou přesvědčuje hlavně Mardra," vložila se do řeči Brekke a z jejího hlasu zaznělo takové odsouzení, že T'bor na ni zůstal udiveně koukat.
"Tobě toho moc neujde, co, panenko?" vyprskl se smíchem. "Tohle o tobě říkává Lessa a já s ní vřele souhlasím."
Brekke zrudla.
"Jaks to myslela, Brekke?" vyzvídal dál T'bor,
"Jenom tak, že pět nejvážněji zraněných mužů letělo zrovinka v Mardřině letce!"
"V její letce?" F'nor se prudce ohlédl po T'borovi, jestli je to pro něho také taková novinka.
"K tobě se to ještě nedoneslo?" divila se Brekke zahořkle. "Od té doby, co D'neka popálila Vlákna, tak létá..."
"To tedy znamená, že její královna žvýká Ohňovec? Proto tedy nevzlétá k páření?"
"Já přece netvrdím, že Loranth žvýká Ohňovec," bránila se Brekke. "Trochu toho rozumu Mardře přece jenom zůstalo. Neplodná královna není o nic lepší než zelená samička. A Mardra by pak přestala patřit mezi starší či mezi Weyreny. Kdepak, ta používá ohňomet!"
"Tam v horních řadách?" užasl F'nor. A to měl, prosím, T'ron tu drzost žvástat o tom, jak se ve Fortském Weyru dodržují Tradice!
"To je taky jeden důvod, proč má v té své letce tolik raněných; draci k ní přilétají co nejblíže, aby svou královnu ochránili. Ohňomet vrhá plameny dolů a ne do šířky takže při plné rychlosti, jakou létají draci, stejně snášející se Vlákna spálit nestačí."
"To je přece jasné...au!" F'nor zamžikal bolestí, protože nerozvážně pohnul zraněnou paží. "Hloupější a směšnější věc jsem jaktěživ neslyšel. Jestlipak o tom ví F'lar?"
T'bor jenom pokrčil rameny. "I kdyby věděl, co by tak asi mohl dělat?"
Brekke stáhla F'nora zpátky na židli, aby mu upravila uvolněný obvaz.
"A co bude následovat teď?" naléhal, ale ta otázka vlastně nikomu z nich nepatřila.
"Ty už mluvíš jako Pamětník," zasmál se drsně T'bor. "Budeš tu kňourat nad mizejícími pořádky, nad zhýralostí doby, která se vymyká zaběhnutému řádu..."
"Změna přece není chaos."
T'bor se kysele rozesmál. "To záleží, z jaké strany na to koukáš."
"A z jaké na to koukáš ty, T'bore?"
Vůdce Weyru se dlouze a upřeně zahleděl na hnědého jezdce. Tvář se mu přitom složila do tak hořkých brázd, že naráz zestárl o spoustu Oběhů.
"Už jsem vám přece vyprávěl o té frašce, když na tom nočním sezení Vůdců Weyrů T'ron trval na tom, že všechno byla jenom Terryho chyba." T'bor praštil pěstí do dlaně druhé ruky a rty se mu při té vzpomínce zkřivily do znechucené grimasy. "Weyr je prostě nade vše, dokonce i nad zdravý rozum. Drž se těch svých, protože odpadlíky pohltí mezimezí. Nu, a já se řídím podle vlastní rady. A svoje weyřany vedu k podobné ukázněnosti. Všechny do jednoho! V případě nutnosti bych dokonce přinutil i Kylaru..."
"U všech Skořápek, co to má Kylara teď vlastně za lubem?"
T'bor se na F'nora zamyšleně podíval. Potom pokrčil rameny a řekl: "Ode dneška za čtyři dny se Kylara chystá vyrazit na Telgarskou Držbu. Jižní Weyr pozvání neobdržel, ale já to jako urážku neberu. Jižní Weyr nemá k Telgarské Držbě žádné závazky a svatba, to je záležitost čistě držebnická. Přesto jsem si jistý, že tam chce vyvolat nějaké potíže. To už na ní poznám. A kromě toho v jednom kuse navštěvuje Pána z Nabolské Držby."
"Merona?" F'nor ho jako původce potíží nebral moc vážně. "Meron, Pán z Nabolu, byl přece vyšachován a naprosto zesměšněn v té nevyvedené bitvě před osmi Oběhy tam u Bendenského Průsmyku. Žádný Pán Držby by se už nikdy nedal s Meronem dohromady. Dokonce ani Pán Nessel z Cromu, a ten si rozhodně nešel pro rozum dvakrát. Jak ho jen mohla Konkláve potvrdit ve funkci Pána Cromské Držby, to je mi, namouduši, záhadou."

"Jenže my se nemusíme mít napozoru před Meronem, ale před Kylarou. Ať sáhne na cokoliv, všechno zmrzačí."
F'nor moc dobře věděl, jak to T'bor myslí. "Kdyby létala, řekněme, za Pánem Groghem do Fortské Držby, hlavu bych si s tím nelámal. Ten by ji totiž nejraději uškrtil. Ale nesmíme zapomínat, že je pokrevní sestrou Pána Larada z Telgarské Držby. A kromě toho, Larad si s ní umí poradit. A bude tam navíc i Lessa s F'larem. S Lessou si Kylara určitě nic nezačne. Co tedy může vlastně provést? Změnit řád ve Spadu Vláken?"
F'nor zaslechl, jak Brekke do sebe prudce vsrkla vzduch a všiml si, že Tbor zkřivil tvář, jako kdyby se najednou ulekl.
"Ona přece řád Spadu Vláken nezměnila. Nikdo neví, proč se to vlastně stalo," zahučel potom T'bor ponuře.
"Cože se stalo?" vyskočil F'nor a odstrčil od sebe Brekkiny dlaně.
"Tos ještě neslyšel, že Spad Vláken se už neřídí podle časových tabulek?"
"Ne, tak to jsem ještě opravdu neslyšel," a F'nor se z T'bora podíval na Brekke, která měla náhodou plné ruce práce se svými léky.
"Ty bys to nijak nezměnil, F'nore," řekla mu dívka nevzrušeně.
"A když jsme se to dozvěděli, ležel jsi navíc v horečkách..."
T'bor si odfrkl. Oči se mu třpytily, jako by se na F'norově rozčilení pásl přímo s rozkoší. "Samozřejmě, že nás ty vzácné F'larovy mapy o Spadu Vláken nechávají úplně stranou. Koho by ostatně zajímalo, co se děje na takovém zapadlém Jižním světadíle?" Po této poznámce T'bor rázně vypochodoval z Weyru, ale když se F'nor chtěl pustit za ním, Brekke ho chytila za loket.
"Ne, F'nore, nesmíš na něho naléhat! Budeš tak hodný?"
Shlédl na Brekkinu ustaranou tvářičku a povšiml si,, jak účastně a výmluvně ho pozoruje. Že by to bylo takhle? Že by Brekke měla T'bora ráda? Pak je to ostuda, že musí plýtvat city k člověku tak bezvýhradně připoutanému k takové majetnické dračici, jako je Kylara.
"Dobrá, ale teď mi laskavě prozraď úplně všechno, co se týká té změny ve Spadu Vláken. Mám poraněnou paži, ale hlavu, tu mám v pořádku!"
Brekke nevzala jeho výčitku vůbec na vědomí. Podrobně mu vylíčila, co se událo v Bendenském Weyru poté, kdy se nad rozlehlými lesy v Lemosu začala snášet Vlákna několik hodin před vypočítaným Spadem. Těžké poranění R'marta z Telgarského Weyru dělalo F'norovi těžkou hlavu. Ovšem skutečnost, že T'kul z Weyru na Výšinách se vůbec neobtěžoval oznámit svým současníkům, že nad územím podléhajícím jeho Weyru padala Vlákna v naprosto nepředvídaných intervalech, ta ho nepřekvapila ani v nejmenším. Nicméně nakonec připustil, že kdyby tohle všechno věděl od samého začátku, byl by starostmi celý bez sebe. Ne snad, že teď si je nedělal, ale veškeré zprávy nasvědčovaly tomu, že F'lar si umí jako vždycky poradit. Alespoň to trochu vyburcovalo Pamětníky. Dokázala to teprve Vlákna.
"Jenom nerozumím té T'borově stížnosti, že se o události na tomhle konci světa vůbec nezajímáme..."
Brekke se prosebně opřela dlaní o jeho paži. "Život s Kylarou není žádné peříčko, zvlášť v tomhle vyhnanství."
"Jako kdybych to nevěděl!" Když žila Kylara ještě v Bendenském Weyru, měl s ní F'nor jednu hádku za druhou, takže si - jako spousta dalších jezdců - srdečně oddychl, když se z ní stala Weyrena na Jihu. Jediné, co kalilo příjemný průběh zotavování v tomto Weyru, byla právě její přítomnost. Její zájem o Merona z Nabolu se tedy nemohl objevit v příhodnější dobu, neboť F'norovi zaručoval klid.
"Sám přece vidíš, jak za tu řádku Oběhů, co tu je Vůdcem Weyru, T'bor Jižní Weyr nesmírně zvelebil," pokračovala Brekke.
F'nor přikývl na souhlas, neboť T'borovu zásluhu upřímně oceňoval. "Jestlipak už ale prozkoumal celé území Jižního Světadílu?" Nevzpomínal si, že by o této záležitosti do Bendenu dorazilo nějaké hlášení.
"Myslím, že ne. Ty pouště na západní straně jsou děsivé. Jeden nebo dva jezdci na ně byli zvědaví, ale vichřice je zahnaly nazpátek. A na východě, tam leží jenom oceán. Podle všeho se táhne kolem pólu až k těm pouštím. Tady jsi úplně dole, na nejjižnější části planety, to přece víš."
Fnor zkusil svou ovázanou paží zacvičit.
"Tak teď poslyš, ty Zástupče Velitele Letky, F'nore z Bendenského Weyru!" okřikla ho Brekke ostře, neboť si jeho pohyb vyložila naprosto správně. "Rozhodně nejsi v takové kondici, aby ses mohl hrnout zpátky ke svým povinnostem, nebo abys mohl letět na průzkumnou výpravu. Nebudeš přece nedočkavý jako sotva vylíhlé dráče, protože v žádném případě nesmíš do mezimezí. Pro zpola zhojenou ránu je mráz tím nejhorším nepřítelem! To jsi ještě nepochopil, proč tě sem dopravili normálním způsobem?"
"Ale Brekke, já jsem opravdu nevěděl, že ti na mně tolik záleží," divil se F'nor, kterému její rázný protest docela zalichotil.
Dívka mu věnovala pohled plný natolik upřímného zájmu, že mu z toho úsměv rázem pohasl. Potom ho lehce dovádivě postrčila ke dveřím, skoro jako by tu důvěrnost chtěla schválně zastřít škádlením.
"Radši vypadni. Seber toho svého chudáčka opuštěného draka a běž se válet na prosluněnou pláž. Že bys neslyšel, jak tě Canth volá?"
Protáhla se vedle něho ze dveří ven a teprve když přeběhla mýtinu, uvědomil si F'nor, že on Cantha volat neslyšel.
"Brekke?"
Zastavila se u lesa a váhavě se k němu otočila.
"Ty dokážeš slyšet i jiné draky?"
"Ano." Bleskově zmizela.
"U všech -" žasl F'nor. "Proč jsi mi to neprozradil?" obořil se na Cantha, když přišel ke sluncem spečenému povrchu bahniště a zadíval se na svého hnědého draka.
Nikdy ses neptal, odvětil rozvážně Canth. Brekke se mi zamlouvá.

"Tys ale vážně nemožný!" zlobil se popuzeně F'nor a ohlédl se k místu, kde se Brekke ztratila do lesa. "Brekke?" Přísně se otočil ke svému drakovi, jehož tupost ho rozčilovala. Nebývalo zvykem, aby draci nazývali lidi jejich jménem. To spíš jezdci promítli obraz osoby, na niž odkazovali pouze zájmenem, ale jméno, to byla u nich vzácnost. A že Canth, který navíc pocházel z jiného Weyru, hovoří o Brekke takovým důvěrným tónem, to představovalo dvojnásobné překvapení. Musí se o tom zmínit F'larovi.
Chtěl bych se namočit. Canth to pronesl tak toužebně, až se F'nor hlasitě rozesmál.
"Tak si zaplaveš a já se budu dívat."
Canth F'nora něžně šťouchl do zdravého ramene. Už jsi skoro v pořádku. To je dobře. Brzy se budeme moci vrátit do Weyru, kam oba patříme.
"Nevykládej, žes o té změně ve Spadu Vláken věděl dřív než já!"
Jak jinak, sdělil Canth.
"A proč jsi, ty mizerný where, ty dlouhokrký wherýsi, proč jsi mi..."
Občas drak pozná, co je pro jeho jezdce nejlepší. K boji s Vlákny musíš být v naprostém pořádku. A já si chci zaplaval!
Jak F'nor ze zkušenosti věděl, tím všechno dohadování s Canthem končilo. Uvědomil si sice, že na jeho vlastní názory se nikdo neptá, nicméně s tímhle drakem mu nikdo nepomůže, takže tu záležitost zatím pustil z hlavy. Však až bude uzdravený, až se mu rameno úplně zahojí, potom...
K plážím museli letět přímo a ne mezimezím, což byla pro člověka zvyklého cestovat z místa na místo pouhým mžiknutím oka pořádně zdlouhavá cesta. F'nor se rozhodl zaletět hodně daleko na západ. Putoval podél pobřeží tak dlouho, dokud nenarazil na osamělou soutěsku zařízlou do pevniny, jejíž hluboká zátoka vyhovovala jako dračí koupaliště.
Z jihu pláž chránila vysoká písečná duna, navátá zřejmě zimními vichřicemi. Daleko, předaleko odtud se nachově rýsoval mys, který značil hranici Jižního Weyru.
Canth ho složil na jemném propraném písku kousek nad čárou přílivu, načež se znovu vyhoupl do vzduchu a po hlavě se vrhl do jiskřivé modré vody. F'nor pobaveně přihlížel, jak Canth, podobný divné rybě, skotačí na hladině. Prudce vyskakoval z vody, převaloval se na vlnách a hned se zase potápěl do hloubky. Když drak usoudil, že se dostatečně vymáchal, vyhrabal se na břeh, kde zatřepetal křídly tak mohutně, až vítr odvál sprškou krůpějí na vzdáleného F'nora, kterému se to ovšem moc nezamlouvalo.
Potom se Canth vyválel v písku tak důkladně, až F'nor začal vážně uvažovat o tom, že ho pošle zpátky do koupele, ale Canth se nedal. Vždyť písek na kůži je tak příjemný, a jak hřeje! F'nor se tedy vzdal a drak si konečně vyhloubil pohodlný pelech a blaženě se uvelebil na stočeném ocasu. Slunce je oba za chvíli ukolébalo do lenošného polospánku.
F'nore, pronikl do jezdcova blaženého podřimování Canthův hlas, nehýbej se!
Tato jediná věta stačila rozptýlit jezdcovu zasněnou pohodu. Drak ji však pronesl pobaveně, žádný poplach nehrozil.
Opatrné otevři jedno víčko, radil dál Canth.
F'nor rozmrzele, nicméně poslušně pootevřel oko. Pokud chtěl zůstat ležet bezvládně a bez hnutí, jiný pohyb si ani dovolit nemohl. Zkoumavý pohled mu oplácel zlatý dráček, tak drobounký, že se F'norovi pohodlně usadil na holém předloktí. Korálová očička vyhlížející jako mžikavé, zeleně planoucí drahokamy, ho pozorovala s obezřetnou zvědavostí. Nepatrná křidélka, ne větší než rozpětí F'norových prstů, se najednou rozvinula do zlatavého průsvitného závoje, který se na slunci zatřpytil oslnivými záblesky.
"Zůstaň tady," zaprosil F'nor. Maličký dráček naklonil hlavičku ke straně.
Jen tu klidně zůstaň, drobečku, přidal se stejně tiše Canth. Jsme přece jedné krve.
Jezdec i drak vycítili dráčkův nevěřícný úžas i jeho váhavost. Křidélka sice nechal zdvižená, ale nebyla napjatá k okamžitému vzletu. Na místo nerozhodnosti nastoupila zvědavost a stále rostoucí údiv. Dráček přešel přes celý F'norův loket, aby mu mohl zpříma hledět do očí, takže nakonec musel F'nor bolestivě šilhat.
Vycítil ve zvířátku nedůvěru a pochybnosti. Náhle pochopil, co tomu maličkému dělá takové starosti.
"Kdepak, já s tebou jedné krve nejsem. To se týká toho zvířete nad našimi hlavami," vysvětloval F'nor tiše. "To jeho krve jsi."
Hlavička se opět naklonila. Očka se dráčkovi zaleskla, když jimi udiveně a se vzrůstajícími pochybnostmi zakoulel po svém okolí.
Canthovi F'nor sdělil, že zvířátku, které je stokrát menší než on, se drak do zorného pole vejít nemůže.
Tak tedy couvni, navrhl Canth, Sestřičko, jdi s tím člověkem!
Dráček se vznesl a kmitající se křidélka vytvořila nad vstávajícím F'norem rozmazanou skvrnu. Ten poodešel od Canthova rozvaleného těla na vzdálenost několika dračích délek a dráčátko ho následovalo. Když se F'nor otočil a pomalu ukázal zpátky na hnědého draka, zvířátko se rovněž obrátilo, věnovalo Canthovi jediný pohled a naráz zmizelo.
"Vrať se!" křikl F'nor. Třeba se mu to všechno doopravdy jenom zdá.
Canth pobaveně zachrčel. Jakpak by se ti zamlouvalo vidět člověka tak obrovského, jako vedle ní vypadám asi já?
"Canthe, uvědomuješ si, že to byl ohňový dráček?"
Ale samozřejmě.
"Na paži mi vážně seděl ohňový dráček! Víš ty vůbec, kolikrát se už lidé snažili jedno z těch stvořeníček polapit?" F'nor zmlkl. Ještě pořád se s tou novou zkušeností nevyrovnal. Pravděpodobně byl vůbec prvním člověkem, který se k ohňovému dráčkovi takhle přiblížil. A ta drobounká zlatá kráska projevovala vzrušení, rozuměla jednoduchým příkazům a nakonec - zmizela v mezimezí!
Ano, skutečné skočila do mezimezí, potvrdil nevzrušeně Canth.
"Hele, ty haldo písku, chápeš vůbec, co to znamená? Že ty pověsti říkají pravdu! Vypěstovali tě z takové nicky, jako byla ona!"

Tak na to si nevzpomínám, odsekl Canth a z jeho hlasu F'nor vycítil, že mohutné zvíře je přece jenom vyvedeno ze svého pro draky tak typického klidu.
F'nor se usmál a láskyplně Cantha pohladil po čenichu. "Jak bys mohl, ty obře jeden? Vždyť i my - lidé - jsme z našeho bývalého vědění spoustu zapomněli, a to si své poznatky můžeme zapisovat!"
Důležité věci se dají zapamatovat i jinými způsoby, namítl Canth.
"Jen si to představ! Vypěstovat z těch mrňavých ohňových dráčků takové velikány, jako jsi ty!" F'nor to pronesl s úctou. On přece dobře věděl, jak dlouho trvalo, než se podařilo vypěstovat rychlejší jezdoně.
Canth podrážděně zavrčel. Já jsem k užitku. Ona ne.
"Sázím se s tebou, že s trochou pomoci by se hezky rychle vylepšila!" Tato vyhlídka F'nora okouzlila. "Moc by ti to vadilo?"
Proč by mělo?
F'nor se opřel o obrovitou, klínovitě zašpičatělou hlavu a pod její čelistí protáhl paži, kam až mohl nejdále. Cítil, jak nesmírně svého draka miluje, jak je na něho hrdý.
"To ale byla ode mne pěkně hloupá otázka, co říkáš, Canthe?"
Je to tak.
„Jenom by mě zajímalo, jak dlouho by mi mohl trvat její výcvik."
A co by měla umět?
"Samozřejmě nic, co bys ty nedokázal mnohem líp. Ale ne, počkej! Kdyby se mi náhodou podařilo naučit ji doručovat vzkazy... Povídals, že skočila do mezimezí?. Jestlipak by se tam naučila skákat sama a potom zase přilétat zpět? Ach, teď jenom, jestli se k nám odtud vůbec vrátí?" F'norovo nadšení nad novým plánem pohaslo ve stínu nesmlouvavé skutečnosti.
Pravě přilétá, zašeptal tichounce Canth.
"Kde?"
Nahoře, máš ji nad hlavou.
Nesmírně pomalu zdvihl F'nor paži a natáhl ruku s dlaní obrácenou k zemi.
„Pojd, ty malá krasavice, sedni si sem, ať tě můžeme dobře obdivovat! Nechceme ti přece ublížit!" F'nor svému vnitřnímu hlasu vdechl tolik přesvědčivé vemlouvavosti, kolik jí jenom byl schopen.
Koutkem oka zachytil zlatý záblesk a hned potom se dráček snesl do úrovně F'norova pohledu, těsně mimo dosah jeho ruky. Canthovu škádlivou poznámku, že ta maličká má zřejmě sklon k flirtování, nechal bez odpovědi.
Má hlad, prozradil velký drak.
F'nor pozvolna sáhl do své brašny a vylovil roládu ze sekaného masa. Kousek odlomil, pomaličku se sehnul a položil jej na kámen u svých nohou, načež poodstoupil.
"Tady máš jídlo, maličká."
Drobounký ještěr se chvíli vznášel, potom se střemhlav vrhl dolů, chňapl sousto do mrňavých pařátků a opět zmizel.
F'nor přidřepl, aby si na zvířátko počkal.
Ve vteřince se dráče vrátilo a z křehké sítě jeho myšlenek doslova trčelo vědomí sžíravého hladu spolu s toužebným přáním dalšího sousta Když F'nor odlamoval další kus sekaného masa, snažil se ze všech sil přitlumit pocit nadšení. Pokud mu k výcviku poslouží královniččin hlad... Trpělivě ji krmil masitými drobečky, každý kousek kladl k sobě blíž, až nakonec si poslední sousto brala zlatá královnička rovnou z jeho prstů. Když k němu potom natáhla hlavičku, ještě zdaleka ne sytá, ačkoliv spořádala porci postačující dospělému člověku, odvážil se špičkou prstu zlehýnka pohladit hrbolek nad jejím očkem.
Jak se zvolna poddávala lidskému laskání, zatahovala dračí samička jedno opalizující očičko po druhém.
Právě se vylíhla a tys ji Zasvětil, upozornil F'nora potichounku Canth.
"Vylíhla?"
Koneckonců, je to přece jenom sestřička z mé vlastní Krve, takže musí pocházet z vajíčka, prohlásil Canth celkem logicky.
"Takže tu jsou ještě další mládata?"
Samozřejmí. Tam dole na pobřeží.
Opatrně, aby nevyplašil dráčka, ohlédl se F'nor přes rameno. To zvířátko na jeho ruce ho zaujalo natolik, že mezi hlukem příboje ani nerozeznal žalostné pištění a kvičení, které vydávala vysoká vrstva zářících křídélek a tělíček. Nad hranicí příboje, asi dvacet dračích délek od F'nora, byla těch zvířátek zřejmě spousta.
Nehýbej se! varoval ho Canth. Jinak o ni přijdeš!
"Ale jestli se líhnou... to potom mohou být Zasvěceni... Canthe, honem zburcuj celý Weyr! Řekni to Prideth! Řekni to Wiranth! Nařiď jim, ať sem rychle přiletí! A ať přinesou jídlo! Připomeň jim, ať si pospíší! Rychle, než bude příliš pozdě!"
Upřeně se zahleděl na nachovou skvrnu nad obzorem, jež značila polohu Jižního Weyru, jako kdyby on sám dokázal tu velkou vzdálenost myšlenkami překlenout. Jeho pozornost však upoutala šílená vřava na dolní pláži. K břehu se totiž podvědomě stahovali divocí wherýsové, známí pernští mrchožrouti. Jejich křídla rýsovala na jižním nebi zlověstná véčka. Předvoj ptáků nabíral výšku, aby se mohl střemhlav vrhnout na bezbranná, křehká tělíčka mláďat. Každičký nerv F'norova těla křičel touhou vyrazit dráčatům na pomoc, ale Canth zopakoval svoje varování. Stačí jediný pohyb a F'nor roztříští to tenké pouto, které ho spojuje se zlatou královničkou. Ono by vlastně stačilo, uvědomil si F'nor, kdybych na ni přenesl to svoje rozrušení! Raději zavřel oči. Nedokázal se na to dívat.
Ten první bolestný výkřik ho roztřásl stejně jako zlatou královničku. Zaryla se do záhybů šátku, na kterém nosil zraněnou paži, a celá rozklepaná se mu tiskla k hrudnímu koši. Proti své vůli F'nor opět oči otevřel, ale zjistil, že

wherýsové se dolů ještě nesnesli, ačkoliv ted kroužili nízko nad zemí. Vyhlídka brzkých hodů je poháněla ke krkolomné rychlosti. Pod nimi útočila vylíhlá mládata jedno na druhé. F'nor se zachvěl. Královnička chrastila třesoucími se křidélky a tenkým hláskem zoufale naříkala.
"Tady u mne jsi v bezpečí. V tom největším možném bezpečí. Se mnou se ti nemůže nic stát, nic ti neublíží," opakoval jí F'nor pořád dokola a k jeho konejšivému zaříkávání se připojilo chlácholivé Canthovo broukání.
Pronikavý křik, který wherýsové vyrazili z hrdel při svém prudkém skoku za kořistí, se náhle změnil v ohlušující vyděšený nářek. F'nor vzhlédl od toho masakru na pobřeží a na obloze spatřil zeleného draka, jenž na okřídlené útočníky chrlil z tlamy oheň. Zvíře se vznášelo několik dračích délek nad úrovní pláže a hlavou mířilo přímo dolů. Jezdce však na hřbetě neneslo.
V tom okamžiku spatřil F'nor tři postavy, které se řítily ze svahu písečné duny, klopýtaly a samým spěchem se smekaly, přitom však nejkratší možnou cestou mířily k okřídlené změti kanibalů. Přestože se zdálo, že se skutálejí přímo doprostřed té spouště, jakýmsi zázrakem se jim přece jenom podařilo zastavit.
Brekke vzkazuje, že zburcovala všechny, kdo byli nablízku, vyřizoval Canth.
"Brekke? Proč jsi ji vůbec volal? Už takhle má práce až nad hlavu."
Jenže je nejlepší, nepřipouštěl si Canth F'norovu výčitku.
"Nezpozdili se příliš?" sledoval F'nor úzkostlivě oblohu i dunu. Přál si, aby se objevili další lidé, Brekke se ted s rozpřaženýma rukama prodírala k zápasícím mládatům. Ti dva, kteří ji doprovázeli, následovali jejího příkladu. Koho to vlastně přivedla? Proč nesehnala nějaké jezdce? Ti by hned věděli, jak se ke zvířatům přibližovat správně.
Na nebi se vynořili další dva draci, zakroužili a s rychlostí, nad níž se tajil dech, přistáli na pobřeží. Jejich jezdci se okamžitě rozběhli dráčkům na pomoc. Zelený drak zůstával stále ve vzduchu a dál plamenem odháněl tvrdohlavé wherýse. Troubením se teď dožadoval přispění i od svých druhů, kteří sem právě přilétali.
Brekke chytila jednoho. I to děvče. Chlapce také, ale dráček je poraněný. Brekke říká, že spousta jich už zahynula. Vždyť jsem se o pravdivosti pověstí o ohňových dráčcích sotva dozvěděl, tak proč bych měl nad jejich smrtí pociťovat takový žal? nechápal F'nor. Na tomto osamělém pobřeží se ta stvořeníčka líhnou už celá staletí, už celá staletí je tu požírají wherýsové i jejich vlastní druzi, a nikdo je nevidí a nikdo jich také neželí.
Ti silní přežijí, nebál se Canth.
Zachránili jich dohromady sedm, ale dva dráčci byli těžce zranění. Ta mladičká dívenka Mirrim, byla to Brekkina osvojenkyně, získala tři; dva zelené a hnědáčka, který měl svoje měkké bříško ošklivě rozdrásané. Brekke držela bronzového dráčka bez jediného škrábnutí, stejně tak i jezdec stále ještě poletujícího zeleného draka; a ostatní dva jezdci zachránili každý modrého dráčka, ale jeden z nich měl křidélko pochroumané natolik vážně, že se Brekke bála, jestli bude vůbec někdy schopné letu.
"Sedm z více než padesáti," žalovala Brekke smutně, když ta zmrzačená tělíčka spálili ledkovcem. Tohle opatření Brekke navrhla, aby jednak odradila létající mrchožrouty, jednak aby se ohňoví dráčci nezačali pobřeží vyhýbat jako nebezpečnému území. "Zajímalo by mě, kolik by jich nakonec vůbec přežilo, kdybys nás nezavolal."
"Ta moje byla od ostatních už pěkně daleko, než nás našla," poznamenal F'nor. "Buď se vylíhla jako první, nebo ležela úplně nahoře."
Brekke měla tolik duchapřítomnosti, aby nezapomněla přinést celou bezelí kýtu, ačkoliv to znamenalo, že večer se ve Weyru zřejmě příliš nenajedí. Naládovali tedy mláďata až k prasknutí, aby je pak celé rozespalé a poddajné mohli přenést bud do Weyru nebo do Brekkiny Ošetřovny.
"Ty bys měl zpátky letět obyčejně!" nakázala Brekke F'norovi stejným tónem, jakým matka peskuje neposlušného weyrlinka.
"Ano, paní," odvětil F'nor s hranou pokorou, ale potom se usmál, protože Brekkin vážný přístup ho pobavil.
Zlatá královnička se mu v šátku vedle poraněné ruky uvelebila tak spokojeně, jako kdyby právě našla vlastní weyr.
"Weyr je tam, kde je drak, a vůbec nesejde na tom, z čeho je postaven," zašeptal si tiše, když Canth mohutnými rozmachy křídel zamířil k východu.
Po návratu zjistil, že novinka se už zřejmě rozletěla po celém Weyru. Vládla tam totiž atmosféra takového vzrušení, až se F'nor začal obávat, že by se dráčci mohli vyplašit a uniknout do mezimezí.
Žádný drak nemůže létat, když má břicho masem nacpané až ke krku, upozornil ho Canth. A to se týká i ohňových dráčků. Potom tu starost drak pustil z hlavy a odletěl do sluncem vyhřátého pelechu.
"Řekla bys, že je Canth žárlivý?" zeptal se F'nor, když našel Brekke v její Ošetřovně, kde ohňovému modráčkovi připevňovala dlahu na křídlo.
"Dokud dráčci neusnuli, Wirenth se o ně také zajímala," ujišťovala ho Brekke a krátce k němu vzhlédla. V zelených očích jí to jenom hrálo. "A víš sám, jak háklivá teď Wirenth právě je. U Vejce, F'nore, nač by měl velký drak vlastně žárlit? Ti maličcí jsou přece pouhé hračky, v očích těch velikých vypadají jako panenky! Možná - v tom lepším případě - jim budou připomínat děti, které vyžadují péči a ochranu jako kterýkoliv jiný osvojenec!"
F'nor se ohlédl po Mirrim, Brekkině osvojenkyni. Na ramenou jí hřadovali dva spící zelení dráčci. Poraněný hnědáček, od hlavy až po ocásek zavinutý do obvazů, jí podřimoval na klíně. Mirrim seděla prkenně jako člověk, který se bojí pohnout třeba jen jediným svalem. Blaženě se usmívala, jako kdyby svému štěstí ještě pořád nedokázala uvěřit.
"Na tohle je Mirrim příliš mladičká," zavrtěl nesouhlasně hlavou.
"Ale naopak, je jí už tolik, co většině weyrlinků v době jejich prvního Zasvěcení. A v mnoha směrech ji považuji za vyzrálejší než půltucet dospělých žen, o kterých je mi známo, že mají už dokonce několik vlastních dětí!"
"Haha! Jak žena dokáže věrně hájit..."
"Tady není nic k smíchu, F'nore!" usadila ho Brekke tak rázně, že si F'nor rázem vzpomněl na Lessu. "Mirrim to zvládne skvěle. Svoje povinnosti bere velice vážně." Pohled, jímž Brekke přelétla svoji osvojenkyni, byl úzkostný stejně jako

láskyplný.
"Přesto trvám na tom, že je příliš mladá..."
"Cožpak věk představuje hlavní podmínku, aby srdce dokázalo milovat? Že by schopnost vcítění závisela na zralosti? Tak potom mi vysvětli, proč někteří chlapci z weyru zůstávají stát na písku sami a druzí, do kterých by to člověk nikdy neřekl, odcházejí ve společnosti bronzových mláďat? Mirrim Zasvětila dohromady tři, zatímco my ostatní, ať jsme se mezi těmi zvířaty hynoucími nám u nohou snažili sebevíc, jsme dokázali získat pouze po jednom mláděti!"
"Proč mi nikdy nikdo neřekne, co se to děje v mém vlastním Weyru?" zazněl najednou Kylařin rozzlobený hlas. Weyrena stála na prahu Ošetřovny. Tvář měla hněvem celou zardělou, z očí jí šlehaly nelítostné blesky.
"Chtěla jsem za tebou zajít hned po tom, co dokončím obvaz na tuhle zlomeninu," odvětila Brekke nevzrušeně, ale F'nor si povšiml, že záda se jí nepřirozeně napřímila.
Kylara k děvčeti přikročila s tak zjevnou výhrůžkou, že F'nor se před Brekke honem raději postavil sám. V duchu se ptal sám sebe, jestli by se toho opovážil i v případě, že by Kylara byla ozbrojena i čímsi jiným, než jenom rozmrzelostí.
"Seběhlo se to příliš rychle, Kylaro," usmál se mile. "Měli jsme štěstí, že se nám tolik ohňových dráčků vůbec podařilo zachránit. To je ale škoda, žes také nezaslechla Canthův vzkaz. Taky sis mohla nějakého Zasvětit."
Kylara se zastavila tak prudce, až jí nabíraná sukně zavířila kolem kotníků. Zůstala na F'nora překvapeně zírat a přitom škubla spadlým rukávem. Černou pohmožděninu na její paži však F'nor přece jen stačil zahlédnout. Napadnout Brekke nemohla, otočila se tedy a všimla si malé Mirrim. Vrhla se k holčičce s takovým pohledem, že děvče upřelo postrašené oči na Brekke. V tom okamžiku však zavládlo v místnosti silné napětí, které probudilo dráčky. Oba zelení začali na Kylaru syčet, ale Weyreninu pozornost odvedlo křišťálově čisté zatroubení bronzáčka usazeného na G'selově rameni.
"Vezmu si bronzového! No ano, bronzový dráček se mi bude hodit!" vykřikla. V lesku jejích očí i v jejím nechutně řezavém smíchu bylo cosi tak odpudivého, až se F'norovi zježily vlasy na zátylku.
"Na mém rameni se bude ten bronzáček vyjímat líp, co myslíš?" nedala pokoj Kylara a natáhla se po bronzovém dráčkovi.
G'sel pozdvihl varovně dlaň.
"Řekl jsem ti přece, že jsou Zasvěceni, Kylaro," připomínal F'nor a naznačoval mladému jezdci, aby místnost spěšně opustil. G'sel byl obyčejný zelený jezdec a navíc byl ve Weyru nový; rozhodně pro Kylaru nepředstavoval rovnocenného soupeře, zvlášť v tomhle jejím rozpoložení. "Sáhneš na něho pouze na vlastní nebezpečí!"
"Zasvěcení, říkáš?" zaváhala Kylara. Potom se však na F'hora ušklíbla. "Ale co, vždyť to jsou akorát ohňoví dráčci!"
"A z jakého zvířete na Pernu bys řekla, že byli vypěstováni ti naši draci?"
"Jo, to je hloupá povídačka pro děti! Cožpak bys z ohňového dráčka dokázal stvořit draka schopného boje?" Znovu sáhla po malém bronzáčkovi, ale ten rozepjal křidélka a vystrašeně jimi zatřepotal.
"Jestli tě kousne, nedávej vinu G'selovi," protáhl F'nor přátelsky, ačkoliv se musel ovládal ze všech sil. Strašná škoda, že člověk nesměl beztrestně vystupovat proti Weyreně, protože pořádný výprask by Kylaře zatraceně prospěl. Ovšem, její drak by to určitě nedovolil.
"Odkud si můžeš být tak jistý, že se chovají jako draci?" nedala se Kylara a podezřívavě se rozhlédla po přítomných.
"Předtím je ještě nikdo nikdy nechytil a toho mrňouse máte teprve chvilku!"
"Pokud jde o dráčky, nejsme si jisti vůbec ničím," vysvětloval F'nor, kterého to začalo bavit. Kylara zastrašená dráčkem, to nebyl špatný pohled! "Ať je to jak chce, koukni se, jak jsou si podobní. Moje královnička..."
"Cože, ty? Tys Zasvětil královnu?" Když F'nor nedbale odhrnul cípek svého šátku, Kylara zbledla jako stěna. Na látce si hověl spící zlatý dráček.
"Nejdřív se bála a skočila do mezimezí. Ten strach i zvědavost jsme ale vycítili a na oplátku ji ujistili, že od nás jí nic nehrozí. Nakonec se vrátila. Podle Cantha se právě vyklubala. Nakrmil jsem ji a ona už se mnou zůstala. Zachránit se nám podařilo jenom sedm dráčat, která jsme stihli Zasvětit. Z těch zbylých se stali kanibalové. Jak dlouho ale budou ti naši záviset na našem přátelství a na potravě od nás, to všechno jsou jenom dohady. Draci však pokrevní spřízněnost s těmito tvorečky přiznávají a oni jistě znají způsoby, jak to poznat beze všech pochybností, což my, pochopitelně, neovládáme."
"A jak se vám to Zasvěcení podařilo?" vyzvídala Kylara. Všem bylo jasné, co má za lubem. "Ještě nikdy se lidem nepodařilo chytit ani jediného!"
Pokud tohle byl způsob, jak dostat Kylara z Weyru, aby nešlapala Brekke pořád na paty a místo toho se zdržovala na písčitých plážích, pak jí to F'nor hodlal prozradit víc než ochotně.
"Zasvětíš je tak, že budeš přítomna jejich líhnutí, to je stejné jako u draků. Předpokládám, že ti, kteří přežijí, by normálně zdivočeli. A pokud jde o to, že prozatím je ještě nikdo nepolapil, vysvětlení je prajednoduché; ohňoví dráčci slyšeli, že se lidé blíží, a honem skočili do mezimezí." Lidé zlatí, to se spíš v mezimezí oteplí, než se tobě podaří chytit dráčka!
Kylara se opět ohlédla nenávistně po Mirrim a potom stejně nedůtklivě i po D'selovi, takže se mladý jezdec začal ošívat. Jeho bronzový dráček neklidně zachrastil křidélky.
"Tak aby bylo jednou provždy jasno, v tomhle Weyru je hlavní práce. Na neužitečné mazlíčky čas nemáme! Přísně zatočím s každým, kdo bude odbývat svoje povinnosti nebo -" Kylara se zarazila.
"Žádné odbývání povinností nebo toulky po pobřeží, dokud nebudeš mít příležitost si jednoho chytit jako první, co, Kylaro?" zeptal se F'nor se stále neměnným sladkým úsměvem.
"Mám na starosti důležitější věci!" odsekla zuřivě a vykopla sukně, aby mohla dojít ke dveřím.
"Myslím, že bychom ty dráčky měli varovat," poznamenal F'nor trochu nejapně, to jak se snažil v Ošetřovně vylepšit přítomným náladu.
"Před člověkem Kylařina druhu žádná ochrana neexistuje," odpověděla Brekke a kývnutím vyzvala jezdce, aby si vzal svého obvázaného modráčka. "Člověk si na to nakonec zvykne."

G'sel ze sebe vyrazil podivně zajíkavý zvuk a vyskočil tak prudce, že svého dráčka málem vyplašil.
"Jak jenom můžeš tohle vypustit z úst, Brekke? Vždyť ona se k tobě chová tak zlomyslně a podle!" vykřikla Mirrim, ale pod přísným pohledem své osvojitelky se celá schoulila.
"Nesuď, čemu nerozumíš!" napomenula ji Brekke. "Ostatně, já také nebudu trpět jakékoliv vyhýbání se povinnostem kvůli péči o tyhle hezounky! Sama nevím, proč jsme je vlastně zachraňovali!"
"Nesuď, čemu nerozumíš," oplatil jí F'nor.
"Oni nás přece potřebovali!" vyhrkla Minim vášnivě, ale hned se své opovážlivosti sama zalekla a honem se začala věnovat svému hnědáčkovi.
"Ano, potřebovali," souhlasil F'nor, který cítil, jak se mu k hrudi důvěřivě tiskne tělíčko zlaté královničky. Ocásek mu ovinula kolem pasu, kam až to šlo nejdále. "A my jsme jako správní weyreni tělem i duší okamžitě uposlechli volajícího v nouzi."
"Mirrim Zasvětila celkem tři a přitom vůbec není z weyru," upozornila ho Brekke kazatelsky. "A pokud se dají Zasvětit i od jiných lidí než výhradně od jezdců, pak by se námaha s jejich chycením rozhodně vyplatila."
"Jak to myslíš?"
Brekke se na F'nora mírně zamračila, jako kdyby té jeho tuposti nemohla uvěřit.
"Podívej se, F'nore. Neznám jediného z obyčejných lidí, který by tajně nehýčkal sen o polapení ohňového dráčka, čistě jen z toho důvodu, že připomíná draky - ne, nech mne domluvit! Sám víš nejlíp, že jako kandidáti Zasvěcení smějí obyčejní lidé do Líhniště teprve během posledních osmi let. Vždyť i já sama si vzpomínám, jak moji bratři kuli celé noci plány v naději, že se jim podaří chytit ohňového dráčka, který by patřil jenom jim. Přesto se ale domnívám, že ve skutečnosti nikoho vážně nenapadlo, že na té pověsti o dracích - myslím těch z Weyrů - pocházejících z ohňových dráčků může být něco pravdy. To bylo pouze tím, že ohňoví dráčci nebyli pro lidi zakázaní, zatímco draci, ti ano. Ti představovali nesplnitelný sen." Pohladila drobounkého bronzáčka, který jí usnul v ohbí lokte, a oči jí zněžněly láskou. "Je zvláštní, když si uvědomím, že celé generace obyčejných lidí šly po správné stopě a ani to samy nevěděly. Tahle stvořeníčka v nás umějí vzbouzet city stejně jako velcí draci. Už bych si nic dalšího na zodpovědnost brát neměla, ale teď, když se tenhle bronzáček sám začal považovat za mého, nic na světě mne od něj neoddělí!" Rty se jí zvlnily v přeněžném úsměvu. Potom však, jako kdyby si uvědomila, že ze svých citů prozrazuje přespříliš, rázně dokončila: "Pro lidi by to byla úžasná věc - tedy, myslím pro ty obyčejné - kdyby to každý z nich mohl okusit alespoň částečně."
"Ale Brekke, snad se nedomníváš, že by společnost milující dráčka mohla lidi typu Vincenta z Neratu či Merona z Nabolu naklonit vůči dračím jezdcům?" Z úcty k dívce se F'nor raději ovládl a potlačil smích. Brekke totiž dokázala reagovat naprosto nepředvídatelným způsobem.
Podívala se na něho tak káravě a přísně, že té své poznámky začal litovat.
"Kdybys, F'nore, prominul," ozval se G'sel, "ale Brekke to vyjádřila naprosto přesně. Já sám jsem vyrůstal na Držbě. Ty zase ve Weyru. Nedokážeš si proto představit, jaké smýšlení o dračích jezdcích jsem míval. Čestné slovo, že jsem neznal ani sám sebe - předtím, než jsem Zasvětil Roth." Tvář se mu tou radostnou vzpomínkou celá rozsvítila. Bez rozpaků se odmlčel, aby si znovu vychutnal tu chvíli. "Za zkoušku by to rozhodně stálo. I když by se ukázalo, že ohňoví dráčci jsou hloupí, stejně by mohli přinést pořádnou změnu. Ti lidé by přece nedokázali pochopit, že s drakem je všechno úplně jiné! Jen se podívej, F'nore, na tohle přenádherné a okouzlující stvoření, které mi sedí na rameni a naprosto zjevně mě zbožňuje. Bylo připraveno pokousat samotnou Weyrenu, jen aby mohlo zůstat se mnou. Přece jsi slyšel, jak se ten malý rozhněval. Nemáš ponětí, jak - okázale a hrdě - by si obyčejný člověk mohl připadat."
F'nor se podíval na Brekke, na Mirrim, která mu tentokrát neuhnula očima, i na ostatní jezdce.
"Vy všichni pocházíte z Držeb? Neuvědomil jsem si to. Jakmile se člověk jednou stane jezdcem, nějak se zapomíná, že měl kdy předtím také jiná pouta."
"Já vyrostla v Cechu," doplnila Brekke, "ale G'selovo vysvětlení platí pro Cech stejně jako pro Držbu."
"Možná bychom měli T'bora přimět, aby vydal příkaz, že sledování ohňových dráčků teď patří mezi povinnosti Weyru," navrhl F'nor a nejistě se usmál na Brekke.
"A to Kylaře ukáže," pronesl šeptem kdosi v tom koutě, kde posedávala Mirrim.

V. KAPITOLA

- Dopoledne na Ruathske Držbě
- Časný podvečer v Bndenském weyru

Jaxomova radost z vyhlídky na let na dračím hřbetě - dostal totiž pozvání do Bendenského Weyru - značně utrpěla nabručeným nesouhlasem ze strany jeho poručníka. Jaxom se až někdy v budoucnu dozví, že za větší díl rozmrzelosti Zástupce Lytola může cosi mnohem vážnějšího, než jen zvyk jeho neposlušného chráněnce neustále se ztrácet v neužívaných a nebezpečných chodbách Ruathské Držby. Takhle však byl Jaxom celý sklíčený. On přece nechtěl Lytola zlobit, ale prostě se mu nijak nedařilo čímkoliv se mu zalíbit, i když se snažil sebevíc. Těch věcí, které on, Jaxom, Pán Ruathské Držby, musí znát, musí dělat a musí chápat, bylo tolik, že mu z toho šla hlava kolem, takže nakonec utíkal do samoty, kde mohl přemýšlet. A jediná opuštěná místa na celé Ruathě, kde nic nebránilo jeho přemýšlení, kam nikdo nechodil, aby ho neustále vyrušoval, ta byla až v zadních prostorách vydlabané skály, která Ruathskou Držbu vlastně tvořila. A přestože nebylo vyloučeno, že by tam mohl zabloudit či uvíznout za sesuvem ve skalní chodbě (žádný žijící člověk ani Letopisy na Držbě, tedy pokud se daly rozluštit, na nic podobného nevzpomínaly), Jaxom se nikdy neshledal s jakýmkoliv nebezpečím. Vyznal se v těch chodbách naprosto dokonale. Kdo ví? Třeba ty jeho významné výpravy jednoho dne zachrání Ruathu před dalším útočníkem, jakým byl jeho otec Fax. Tady se to však začínalo Jaxomovi plést. Ten otec, jehož v životě neviděl, a matka, která zemřela při jeho narození, ti ho učinili Pánem na Ruathě, ačkoliv matka pocházela z Cromské Držby a Fax, jeho otec, vládl na Výšinách. Přece Lessa, současná Bendenská Weyrena, ta je posledním potomkem Ruathske Krve! Tyto rozpory nechápal a přitom se od něho čekalo, že jim porozumí.

Ze zašpiněného všedního oblečení se teď převlékl do své nejlepší blůzy a kalhot, přes sebe přehodil silnou bundu z wheří kůže a navlékl si vysoké boty. Ne snad, že by ho před tou příšernou zimou v mezimezí tohle dokázalo nějak ochránit! Jaxom se blaženou hrůzou až otřásl. Jako kdyby člověk visel v úplné nicotě, která mu sevře hrdlo, stiskne útroby a hloupě ho vystraší, že už nikdy nezahlédne denní jas či noční temnotu, to podle toho, jaký je v místě určeném k vynoření právě čas. Jaxom nesmírně Felessanovi záviděl, přestože nebylo nijak předem dáno, že se z jeho přítele také stane jezdec na drakovi. Nicméně Felessan opravdu žil v Bendenském Weyru a měl otce i matku a dračí jezdce jako společníky a...

"Pane Jaxome!" přerušil chlapcovy úvahy Lytolův křik. Jaxom se pustil do běhu, neboť ho popadl náhlý strach, že by snad mohli odletět bez něho.

Drak je obyčejný, zelený, pomyslel si Jaxom trochu zklamaně. Člověk by soudil, že pro Lytola, Správce na Ruathě a bývalého jezdce, pošlou přinejmenším hnědáka. Hned nato však Jaxoma přepadla kajícnost. Lytolův drak byl také hnědý a je přece všeobecně známo, že když člověku zahyne drak, jeho přežívající pán se změní na živoucí stín.

Jaxom se drápal po natažené dračí pazouře do sedla, kde ho s úsměvem přivítal mladý jezdec.

"Dobrý den, Jeralte," pozdravil chlapec trochu vyplašeně, protože s tímhle mladíkem si ještě před dvěma Oběhy hrával v Dolních Jeskyních. A teď už je z něho vycvičený jezdec na drakovi!

"To je J'ralt, Pane Jaxone, pěkně prosím," opravil Lytol svého chráněnce.

"Ale to je v pořádku, Jaxome," usmál se J'ralt a zručně chlapci kolem pasu zajistil popruhy od sedla.

Jaxom by se nejraději propadl; ta ostuda, že ho Lytol musí napomínat před Jer - J'raltem! A že si nevzpomněl na tu zkrácenou podobu jména! To vzrušení ze vzletu si ani neužil, ani pohled na vysoké věže Ruathy z dračího hřbetu či údolí rozprostírající se pod svalnatou dračí šíjí jako rozlehlý gobelín. Když však zakroužili, musel se Jaxom opřít o nečekaně jemnou dračí kůži a tento dotyk jako by jeho vnitřní trápení zaplašil. Potom na polích zahlédl řádku plejících lidí a pochopil, že se za drakem určitě všichni dívají. Jestlipak ti neurvalí kluci z Držby vůbec vědí, že na tom drakovi sedí on, Jaxom, Pán na Ruathě? Chlapec se v mžiku cítil opět ve své kůži.

Být drakenem, to musí být ta nejúžasnější věc na světě. Jaxoma najednou zaplavil soucit s Lytolem, který tu rozkoš kdysi prožíval a - přišel o ni, takže teď musí na hřbetě cizího letoně prožívat hotová muka. Jaxom se zadíval na ta prkenná záda před sebou, neboť seděl vmáčklý mezi oba jezdce, a zatoužil svého Správce nějak utěšit. Lytol s ním jednal vždycky na rovinu a pokud od Jaxoma neustále vyžadoval dokonalost, pak jenom proto, že jako Pán na Ruathě Jaxom být dokonalý prostě musí. To ostatně není nijak špatné postavení, ačkoli drakenům se to nevyrovná.

Drakův skok do mezimezí učinil Jaxomovým úvahám ráznou přítrž.

Počítej pomalu do tří, přikázal Jaxom své pološílené mysli, když ztratil schopnost vidět, slyšet a dokonce i cítit tu hebkou dračí kůži pod dlaněmi. Nutil se do počítání, ale nešlo to. Rozum jako by mu zamrzl, ale v okamžiku, kdy se užuž chystal zaječet, vtrhli do záře pozdního odpoledne, které právě vládlo nad Bendenským Weyrem. Ještě nikdy se mu Žleb nezdál tak pohostinný, ještě nikdy nebyly ty vysoké skalní stěny tak měkce zbarvené oslnivým sluncem. Černé zející chřtány jednotlivých weyrů vykutaných do vnitřního srázu vypadaly jako ústa vítající je v němém údivu.

Když se krouživě snášeli dolů, zahlédl Jaxom bronzového Mnementha, což byl určitě ten největší drak, jaký se kdy na Pernu vylíhl, jak si hoví na římse u královnina weyru. Ona bude určitě v Líhništi, protože Jaxom věděl, že poslední snůšce v horkém písku skořápky teprve zatvrdají. Brzy dojde k dalšímu Zasvěcení. A v nové snůšce leží i jedno zlaté vejce s královnou. Jaxom zaslechl, že na poslední Pouti zase vybrali - mezi jinými - i další děvče z Ruathy. Vůbec nepochyboval, že půjde o druhou Ruathskou Weyrenu. Na jeho Držbě vyrostla už spousta Weyren... Mardra, ta se Lesse či Moretě významem sice zdaleka vyrovnat nemohla, ale z Ruathy pocházela také. Ta měla o své rodné Držbě pořádně legrační představy. Lytola vždycky naštvala, to Jaxom bezpečně poznal podle tiku ve Správcově tváři. Při Lessiných návštěvách se mu to nestávalo. Jenomže poslední dobou Lessa už Ruathskou Držbu nenavštěvuje.
Mladičký Pán z Ruathy teď spatřil i Lessu. Právě opisovali další kruh, aby namířili do královnina weyru. Stála s F'larem na římse. Zelený drak zatroubil a Mnementh mu burácivě odpověděl. Weyrem se poté rozezvučel přitlumený řev. To Ramoth, královna, právě vzala jejich přílet na vědomí.
Jaxomovi bylo hned o moc líp, zvláště když navíc zahlédl malou postavičku, která pádila Žlebem ke schodišti vedoucímu do královnina weyru. To byl Felessan. Jeho kamarád. Neviděl ho už kolik měsíců. Na jednu stranu Jaxom toužil, aby let nikdy neskončil, a na druhou se nemohl dočkat uvítání s Felessanem.
Když potom zdvořile vzdával čest Weyreně a Vůdci Weyru, uvědomoval si Jaxom neklidně, jak přísně ho přitom Lytol pozoruje. Pozdravy a úklony si nacvičoval častěji, než mu bylo po chuti, takže by je měl ovládat naprosto bezchybně. Přesto však zaslechl, jak se při těch starodávných frázích zajíká, a připadal si jako malý popleta.
"Tak tys přiletěl, přece jen jsi přiletěl! Však já to Gandidanovi povídal!" povykoval Felessan, když se hnal nahoru a bral přitom schody po dvou. Poskakoval radostí, divže Jaxoma neporazil. Felessan byl sice mladší o celé tři Oběhy, ale pocházel z rodu drakenů, a přestože ho Lessa s F'larem předali osvojitelce, nějakým zdvořilejším způsobům se už dávno mohl naučit. Možná že ty Mardřiny věčné nářky nad nezpůsoby mladých obyvatel weyrů přece jen měly něco do sebe.
V tom okamžiku, jako kdyby mladší z chlapců vycítil kamarádův nesouhlas, naráz se pěkně napřímil a s chvályhodným šarmem se usměvavě poklonil Lytolovi.
"Dobré odpoledne přeji, Pane Správče Lytole. A mnohokrát děkuji, že jste přivedl i Pána Jaxoma. Mohli bychom se teď oba vzdálit?"
Nežli však kterýkoli z dospělých stačil odpovědět, Felessan už držel Jaxoma za ruku a vedl ho po schodišti dolů.
"A žádné nezbednosti, Pane Jaxome!" křikl za nimi Lytol.
"K nezbednostem tu mnoho příležitostí nenajdou," zasmála se Lessa.
"Dneska ráno jsem musel vzbouřit celičkou Držbu, abych ho nakonec našel přímo v nejzazších útrobách Držby, kde hrozí závaly..."
Proč to Lytol musí Lesse všechno prozradit? zasténal v duchu Jaxom. Na chvilku opět podlehl své dřívější rozmrzelosti.
"A našels tam něco?" začal vyzvídat Felessan, sotvaže se dospělým vzdálili z doslechu.
"Kde jsem měl něco najít?"
"No přece v útrobách té vaší Držby!" Felessan vyvalil oči a hlasem napodobil žalujícího Lytola.
Jaxon odkopl kamínek. Nasměroval ho dobře a letěl pěkně daleko. "Ale, pár prázdných místností plných špíny a nějakých starých krámů. A stařičkou chodbu, která končila u hromady sutin. Nic světoborného."
"Tak mažem, Jaxi!"
Znělo to velice tajnůstkářsky. Jaxom se po příteli zvědavě podíval.
"A kam?"
"To uvidíš."
Weyrský chlapec pak Jaxoma zavedl do Dolních Jeskyní. Hlavní sál s klenutým stropem sloužil obyvatelům Weyru k různým společenským událostem i jako jídelna, v níž se podávalo večerní jídlo. Voněl tu teplý chléb i pára z hrnců plných masa. Přípravy k večeři již značně pokročily, stoly byly všechny prostřené a ženy i dívky se s příjemným štěbetáním hemžily sem a tam. Když Felessan přebíhal kolem stolu, kde se připravovalo jídlo, shrábl hrst syrových kořínků.
"Jen se opovažte zkazit si chuť na večeři, vy wherští syčáci!" zahrozila za nimi vařečkou jedna z žen. "A vám přeju dobrý den, Pane Jaxome," dodala ještě.
Odlišný přístup weyřanů k němu a k Felessanovi nepřestával Jaxoma udivovat pokaždé nanovo. Vždyť Felessan byl přece stejně důležitý jako Pán Držby, a přitom ho pořád nehlídali, jako kdyby se mohl rozbít či rozpustit jako sníh.
"Ty máš ale štěstí!" povzdychl si Jaxom, když převzal svůj podíl na Felessanově kořisti.
"A proč?" divil se mladší chlapec nechápavě.
"Protože - zkrátka je to tak, no."
Felessan na to jen pokrčil rameny a s chutí se zahryzl do sladkého kořínku. Vyvedl Jaxoma z Hlavní Jeskyně do dalšího sálu, položeného hlouběji ve skále, který měl sice nižší strop, ale o mnoho menší nebyl. Asi půl dračí délky nad zemí se táhla široká římsa se zábradlím, za nímž se rýsovala řádka vchodů do jednotlivých spacích místností. Podlaha pod římsou byla využita k dalším domácím činnostem. Protože teď vrcholila příprava večeře, neseděl u stavu vůbec nikdo, a zrovna tak se nikdo nekoupal v jezírku na jednom konci jeskyně. U důlku s kuličkami tu však postával hlouček chlapců. Jeden z nich pronesl nějakou poznámku, která se měla donést až procházejícím, ale naštěstí stačila zaniknout v podlézavém řehotu jeho druhů.
"Hoď sebou, Jaxome, honem, než některého z těch mrňousů napadne, že by se nám mohl pověsit na paty," pobízel Felessan.
"A kam to vlastně jdeme?"
Felessan ho však umlčel ostrým zasyknutím a přitom se rychle ohlédl, jestli je někdo nepozoruje. Uháněl tak zostra, že

Jaxom musel pořádně natahovat nohy, aby mu stačil.
"Hele, já se nechci dostat do průšvihu ještě i tady," namítal, když si uvědomil, že oba míří stále hlouběji do jeskyní. Podle Jaxomova pojetí byla dobrodružná výprava na vlastní Držbě něco úplně jiného, nežli totéž na posvátné půdě cizího obydlí, a navíc Weyru! To už se rovnalo téměř rouhání, tedy alespoň tak ho to učíval jeho pěstoun, takto bývalý draken. Ale zatímco s Lytolovým hněvem se dokázal vždycky nějak vyrovnat, nikdy, nikdy, nikdy v životě by se neopovážil rozzlobit Lessu... nebo - a Jaxom to jméno i v duchu dokázal vyslovit pouze šeptem - F'lara!
"Jaký průšvih? Nikdo nás přece nenachytá! Všichni mají plné ruce práce s přípravou té večeře. Kdybys nepřijel, musel bych pomáhat i já!" zazubil se chlapec lišácky. "Mažem!"
Dorazili chodbou k místu, kde se cesta větvila. Jedna zahýbala doleva, do hlubin Weyru, druhá se stáčela vpravo. Ta byla matně osvětlená a Jaxom zaváhal. Na neužívané chodby se Světleny přece neplýtvá!
"Co je?" zamračil se Felessan na svého nerozhodného přítele. "Snad by ses nebál, nebo snad jo?"
"Bát se?" přiskočil Jaxom honem vedle Felessana. "O strachu nemůže být ani řeči."
"Tak teda pojď! A buď zticha!"
"A proč?" Ale to už se Jaxom ptal raději polohlasně.
"Uvidíš, ale teď už mlč! A vezmi si tohle."
Felessan vytáhl z úkrytu zpola zavřený košík s jedním slabounce zářícím Světlenem. Druhý si vzal sám. I kdyby měl Jaxom výhrad sebevíc, před vyzývavým pohledem mladšího přítele by s nimi stejně nevyrukoval. Spěšně se obrátil a do té zšeřelé chodby zamířil jako první. Stopy v prachu, které všechny vedly jedním směrem, ho trochu upokojily. A všechny ty šlépěje byly drobné, neviděl jediný otisk mužské holínky. Kampak se tudy asi dostanou?
Míjeli spoustu uzamčených a zakrytých dveří, zřejmě už dlouho neužívaných. V blikotavém světle vypadaly pořádně strašidelně. Proč jenom nemohl Felessan ukrást pár úplně nových Světlenů, když už tohle všechno plánoval? Tyhle moc dlouho nevydrží. Jaxom by se moc rád dozvěděl, jaký kus cesty ještě vůbec mají před sebou. Putování opuštěnými sály a nebezpečnými chodbami se mu bez pořádného osvětlení, při kterém je dobře vidět a nenutí člověka k těm nejhrůznějším fantaziím, nezamlouvalo ani v nejmenším. Ale vyptávat se nemohl. Co by v těchto vzdálených hlubinách Weyru mohlo vlastně být? Po levici se mu rozzívl obrovitý obdélník černočerné tmy a Jaxom hrůzou až polkl. Felessan však rázoval cílevědomě dál, zatímco jeho dohasínající Světlenek házel zpátky odrazy na další děsivý chřtán nevinně vyhlížející křižovatky.
"Pospěš si!" vybídl Felessan druha stroze.
"A proč?" Jaxom měl radost, že to dokázal pronést klidným a nedbalým tónem.
"Protože touhle dobou ona bývá každý den u jezera a ty už jinou příležitost mít nebudeš."
"Příležitost k čemu? A ona, to je kdo?"
"Ramoth, ty zabedněnče!" Felessan se zastavil tak nečekaně, že do něho Jaxom vrazil. Světlen v košíku se mu rozblikal.
"Ramoth?"
"No jasně. Nebo bys měl z tajného mrknutí na její vejce strach?"
"Na její vejce, povídáš? Čestné slovo?"
V Jaxomovi se teď svářila bezdechá hrůza s nepotlačitelnou zvědavostí a s vědomím, že tento čin by ho bezpochyby postavil weyrským chlapcům na roveň.
"Čestné slovo! Takže poběž!"
Další ústí chodeb, která teď míjeli, ztratila po takovém příslibu pro Jaxoma všechnu strašidelnost. A Felessan znal zřejmě cestu víc než dobře. Chůzí vířili prach, který kalil už tak matnou zář Světlenů, ale daleko vpředu prosvítal úzký proužek světla.
"Právě tam musíme dojít."
"Viděls už někdy Zasvěcení, Felessane?"
"Jasně. Při tom posledním nás tam byla celá parta. Jé, to ti bylo ale napínavé! Vážně, bylo to bezvadné. Nejdřív se ta vejce začala kolíbat sem a tam a potom se na nich objevily takové veliké praskliny. Klikatily se na vejcích po celé jejich délce," nakreslil vzrušený Felessan jejich dráhu svým košíkem. "No a najednou," ztlumil hlas do tajuplného šepotu, "se ukázala obrovská díra velká jako dráče a z ní vykoukla - hlava! A jestlipak víš, jakou to první mládě mělo barvu?"
"Cožpak se to podle skořápky nepozná už předem?"
"Kdepak, to jenom když jde o královnu. To jsou ta největší vejce a tak jako se lesknou. Uvidíš sám."
Jaxom křečovitě polkl, ale teď už by ho nedokázalo zastavit vůbec nic. Z chlapců na Držbě a dokonce ani z ostatních mladých šlechticů neviděl dračí vejce nebo Zasvěcení ani jediný. Třeba by si mohl ještě trochu navymýšlet...
"Hele, přestaň mi šlapat na paty!" vyjel na něho Felessan.
Úzký proužek světla se před nimi pozvolna rozšiřoval a na protější hladkou stěnu házel uklidňující zářící obdélníček. Když se přiblížili natolik, že se k záři jejich Světlenů připojilo i venkovní světlo, rozeznal Jaxom, že přímo za trhlinou ve skále jejich chodba končí. Hromada sutin svědčila o pradávném sesuvu skalních bloků, nicméně chlapci mohli docela bezpečně špehovat strakatá vejce, která tu dozrávala v žárem dýmajícím písku. Zatímco Jaxom okouzleně přihlížel, občas se některé vejce lehounce zakolébalo.
"Které je to s královnou?" zeptal se uctivým šeptem.
"Klidně můžeš mluvit nahlas. Vidíš, ne? Líhniště je prázdné. Ramoth letěla k jezeru."
"Které je tedy to královské?" opakoval Jaxom a nazlobeně si všiml, že mu hlas přeskočil.
"Mělo by být támhle na straně, odtud ho ale nevidíme."
Jaxom natáhl krk nahoru a potom hlavu sehnul, jak se usilovně pokoušel zlaté vejce alespoň zčásti zahlédnout.
"To si ho vážně chceš prohlídnout tak moc?"
"Jasně. Na Pouti vybrali z mé Držby Talinu a ta se určitě stane další Weyrenou. Dívky z Ruathy se Weyrenami stávají

úplně pokaždé."
Felessan se na druha upřeně zadíval a potom pokrčil rameny. Otočil se a vecpal se do skuliny bokem, aby měl snadnější prolézání.
"Polez!" vyzval přítelem chraptivým polohlasem.
Jaxom si skulinu pochybovačně měřil zrakem. Byl vyšší i těžší než Felessan. Přitiskl se bokem ke škvíře a zhluboka se nadechl. Levou nohu i paži prostrčil bez obtíží, ale hrudníkem uvízl mezi skalními stěnami. Ve snaze pomoci ho Felessan popadl za ruku a prudce za ni zatáhl. Jaxom si o skálu odřel koleno i hruď, ale bolestné vyjeknutí mužně potlačil.
"U všech Skořápek, promiň, Jaxome."
"O takové škubání jsem se tě neprosil!" Když však uviděl Felessanův kajícný výraz, honem dodal: "Ale myslím, že se mi toho moc nestalo."
Felessan si povytáhl okraj blůzy a začal jím mladičkému Pánu Držby otírat zkrvavenou hruď. Skála totiž látku roztrhla. Jaxom mu však ruku odrazil, protože rána ho bolela dost i bez téhle Felessanovy péče. Potom si všiml obrovského zlatého vejce, které tu leželo samo, stranou té skvrnité hromady ostatních.
"To se ale - tolik - tolik třpytí," zašeptal a zajíkl se bázlivou úctou i vzrůstajícím pocitem svatokrádeže. Vždyť pohled na Vejce byl výsadou weyřanů.
Felessan zlaté vejce odhadoval zkušeným zrakem.
"A taky je pořádně velké. Rozhodně o moc větší, než to poslední královské vejce ve Fortu. S jejich zvířaty to jde viditelně od deseti k pěti," poznamenal s přezíravým nadhledem.
"Tos asi neslyšel, co vykládá Mardra. Ta totiž tvrdí, že dračí plémě z Bendenu má očividně problémy, protože draci jsou příliš velicí, než aby mohli být ve vzduchu dostatečně mrštní."
"N'ton zase soudí, že podle toho, jak Mardra zachází s T'ronem, musí být vzteky dočista nepříčetná."
Jaxomovi se ten hovor přestal líbit. Koneckonců byla Ruthská Držba Fortskému Weyru podřízená, a i když ho Mardra dvakrát nenadchla, takové řeči by neměl v žádném případě poslouchat.
"No, tohle vejce zase tak moc veliké není. Vypadá spíš jako by je snesl wher. Dokonce i to nejmenší z ostatních je nejmíň dvojnásobné," ukázal a potom pohladil hlaďounkou skořápku jednoho vejce, které se osamoceně choulilo téměř u skalní stěny.
"Nesahej na něj," okřikl Jaxoma viditelně postrašený Felessan.
"A proč bych nemohl? Přece mu tím nijak neubližuju, nebo snad ano? Skořápku má pevnou jako kožený řemen," poklepal na ni Jaxom klouby prstů a potom přitiskl roztaženou dlaň k horní oblině. "Ono hřeje!"
Felessan ho od vejce odvlekl pryč. "Vajec se nemáš vůbec dotýkat! Nikdy! Alespoň ne dřív, dokud nebudeš na řadě. A ty navíc ani nepocházíš z Weyru."
Jaxom se na druha podíval značně pohrdavě. "Vždyť ty se bojíš! " A opět vejce polaskal, jen aby dokázal, že jeho případ to není.
"Já se nebojím! Ale ty se těch vajec okamžitě přestaň dotýkat!" pleskl Felessan Jaxoma přes neposlušnou ruku. "To smějí jenom kandidáti. A tím ty nejsi. Já ostatně taky ještě ne."
"Ne, já jsem totiž Pán Držby," a Jaxom hrdě vypnul hruď. Přesto neodolal, aby malé vejce ještě jednou nepohladil, protože být Pánem Držby nebylo sice zrovna k zahození, nicméně i tak Felessanovi záviděl a na prchavý okamžik zatoužil, aby se i on mohl těšit na to, že z něho jednou bude dračí jezdec. A tohle vajíčko leželo od těch ostatních hodně daleko a vyhlíželo velice zanedbaně a opuštěně.
"To, žes Pánem Držby, by nám bylo platné asi jako zrnko písku z Igenu, kdyby se Ramoth teď vrátila a nachytala nás tady," připomněl mu Felessan a nesmlouvavě táhl Jaxoma ke štěrbině ve skále.
Najednou je polekalo zarachocení u opačného konce Líhniště. Stačil jim jediný pohled na stín dopadající na písek před vchodem. Felessan, který byl hbitější a rychlejší, doběhl k mezeře jako první a rychle se jí protáhl dovnitř. Tentokrát Jaxom ani v nejmenším neprotestoval, když ho Felessan zběsile rval škvírou do skalní chodby. Dokonce se nezastavili ani na tu chvilku, co by se stačili přesvědčit, že jde opravdu o vracející se Ramoth. Drapli košíky se Světleny a pustili se do běhu.
Když světlo, vycházející ze skuliny ve skále, zmizelo za ohybem chodby, Jaxom přestal utíkat. Hrudník ho bolel nejen od namáhavého úprku, ale i od bolestivého prolézání skalní škvíry.
"No tak, padáme!" pobízel ho Felessan.
"Nemůžu. Moje žebra..."
"Moc to bolí?" staral se Felessan a zdvihl svůj Světlen nahoru. Na Jaxomově bílé kůži namalovaly stružky krve rozmazané obrazce. "Dobře to tedy nevypadá. Radši bychom s tím měli jít co nejrychleji za Manorou."
"Ale nejdřív...musím... popadnout....dech!"
Jaxomův Světlen začal poblikávat v rytmu jeho namáhavého dechu, až najednou zhasl nadobro.
"Teď budeme muset jít hodně pomalu," prohlásil Felessan. Hlas se mu tentokrát netřásl námahou po běhu, ale docela obyčejnou úzkostí.
Jaxom vstal. Byl pevně rozhodnutý nedat najevo ani stínek toho zděšení, jež se ho pomalu začínalo zmocňovat. Ledová pěst mu drtila útroby, zatímco prsa měl bolestivě rozpálená. Po čele se mu zvolna spouštěly pramínky potu. Slané krůpěje mu kanuly na hrudník a on zadrmolil několik kleteb oblíbených u strážců v jeho Držbě.
"Radši honem pojďme," zavelel, popadl teď už zbytečný košík na Světleny a sám se zařídil podle svého rozkazu.
Po vzájemné dohodě se drželi u vnější stěny skalní chodby, kde jim nyní už jenom velice matně viditelné stopy dodávaly alespoň trochu odvahy.
"Už to není moc daleko, viď?" zeptal se Jaxom, když druhý Světlenek začal zlověstně pomrkávat.
"É - ne. Alespoň doufám."

"Co se děje?"
"É - akorát jsme teď sešli od těch stop."
Po vlastních stopách se však nazpátek moc daleko nedostali, protože jim vyhasl i druhý ze Světlenů.
"Co si teď počneme, Jaxome?"
"No, například v Ruathě," nabral Jaxom plné plíce vzduchu, aby se mu náhodou hlas nezajíkl, "tam, kdykoliv mě začnou postrádat, pošlou hlídky, aby mne vypátrali."
"V tom případě tě začnou postrádat hned, jakmile se Lytol rozhodne k návratu, viď? Tady se nikdy dlouho nezdrží."
"Ovšem to by neplatilo pro případ, že Lytol dostane pozvání k večeři, a k tomu asi dojde, jestli má ta večeře být tak brzy, jak jsi povídal." Jaxom nad tou nerozvážně podniknutou výpravou dával nyní najevo trpké rozčarování. "Vážně si neumíš představit, kde asi můžeme být?"
"To neumím," musel přiznat Felessan, pro kterého to byl úkol nad jeho síly. "Vždycky jsem šel po stopách, stejně jako dneska. Přece tam byly stopy, sám jsi je viděl."
Souhlasit s tím však v Jaxomově zájmu příliš nebylo, protože to by znamenalo, že za ty jejich nesnáze připouští i svoji spoluzodpovědnost.
"A ty ostatní chodby, které jsme cestou k tomu otvoru míjeli, kam ty vedou?" zeptal se nakonec.
"To nemám ponětí. Strašně velká část Weyru je úplně opuštěná. Já - já sám se nedostal nikdy dál, nežli k té mezeře u Líhniště."
"A co ti druzí chlapci? Jak daleko se odvážili oni?"
"Gandidan nám v jednom kuse líčí, jak hluboko se v těch chodbách dostal, ale - já si to nedovedu přesně vybavit."
"U Velkého Vejce, okamžitě přestaň bulit!"
"Já přece nebulím. Já mám jenom hlad."
"Hlad? To je ono! Necítíš náhodou tu večeři? Mám takový dojem, že ta vůně se za námi táhla chodbou pěkný kus cesty!"
Začichali do všech směrů. Ucítili zatuchlinu, ale rozhodně ne dušené maso. Jaxom si vzpomněl, že lidé někdy najdou cestu zpátky podle závanu čerstvého vzduchu. Natáhl ruku a položil ji na zeď. Hladký, chladivý kámen působil docela konejšivě. To v mezimezí, tam člověk necítí vůbec nic, a přitom je tam stejná tma jako v této chodbě. Hrudník mu pulsoval ostrou bolestí v rytmu jeho tepu a nepřestával krvácet.
S povzdechem se opřel o hladkou skálu a zády se po ní svezl k zemi, kde se s žuchnutím posadil.
"Jaxome?"
"Neboj se, nic mi není. Jsem jenom unavený."
"Já taky," s úlevou přiznal Felessan a posadil se vedle Jaxoma. Ramenem se ho dotýkal. Ta těsná blízkost je oba trochu uspokojovala.
"Rád bych věděl, jaké to asi bylo," poznamenal po chvíli zadumaně Jaxom.
"Jaké bylo co?" zeptal se trochu překvapeně Felessan.
"Tenkrát, když byly Weyry i Držby plně obsazené lidmi. Když tyhle chodby byly osvětlené a plné života."
"Ty ale v životě nikdo neužíval!"
"Hloupost. Zádní lidé by neplýtvali časem, aby vytesali chodby, které nikam nevedou. A podle Lytola je jenom tady v Bendenu více než pět stovek weyrů a z toho se používá sotva polovina..."
"Teď máme v Bendenu čtyři sta dvacet bojeschopných draků!"
"To ano, ale ještě před deseti Oběhy jich nebylo ani dvě stě, tak proč by tu bylo tolik weyrů, kdyby je kdysi neužívali? A proč se táhnou ty míle a míle síní a prázdných místností na mojí Ruathě? Jistě jen proto, že kdysi k něčemu sloužívaly..."
"Co z toho?"
"Jenom bych se rád dozvěděl, kam se všichni ti lidé asi poděli? A vůbec, jak se jim vlastně podařilo vydlabat celá pohoří?"
Tato otázka však Felessanovi zřejmě těžkou hlavu nikdy nedělala."A jestlipak sis všiml, že některé ty skalní stěny jsou hladké jako..."
Jaxom se zarazil, omráčený postupně svítajícím poznáním. Téměř bojácně se otočil a dlaní přejel stěnu za svými zády. A ona byla hladká. Ztěžka polkl a v prsou pocítil bolest ještě silnější, než jakou mu působilo bodání škrábanců.
"Felessane...?"
"Co...co se děje?"
"Tahle stěna je úplně hladká."
"No a co?"
"Ale ona je hladoučká! Není ani trochu drsná!"
"Tak už se vymáčkni, co tím chceš vlastně říct!" Felessan se skoro začínal zlobit.
"Je hladká a přitom je to stará zeď."
"Takže?"
"Dostali jsme se do staré části Bendenu." Jaxom vstal, rukou přejížděl stěnu a přitom pár kroků poodešel.
"Hej!" Slyšel, jak se Felessan drápe na nohy. "Neodcházej! Jaxome! Já tě tu nevidím!"
Jaxom napřáhl ruku, dotkl se látky a trhnutím si Felessana k sobě přitáhl.
"A teď se mne koukej držet. Pokud je tohle stará chodba, dřív nebo později dorazíme na její konec. Bud bude najednou končit ve skále, nebo vyústí do hlavních prostor. Jinak to nejde."
"Jak ale poznáš, jestli jdeš tím správným směrem?"
"To tedy nepoznám, ale všechno je lepší, než tady sedět na zadku a poslouchat, jak mi břicho kručí hlady čím dál tím

hlasitěji." A Jaxom s jednou rukou položenou na stěně a s druhou zaháknutou za Felessanův opasek vyrazil kupředu. Neušli ještě ani dvacet kroků, když Jaxomovy prsty zadrhly o škvíru. Byla to rovná skulinka, která sbíhala kolmo k zemi.
"Hele, snad bys mi mohl říct, kdy se zastavuješ, ne?" zlobil se Felessan, který do Jaxoma narazil.
"Něco jsem našel."
"A co?"
"Prasklinu odshora dolů, a úplně rovnou." Jaxom vzrušeně rozpřáhl paže a hledal druhý kraj čehosi, co docela dobře mohly být i dveře.
Za druhou škvírou právě ve výšce ramen nahmatal čtvercovou desku, a při prozkoumávání na ni zatlačil. Stěna pod jeho druhou rukou rachotivě zasténala a začala se otáčet směrem dovnitř, odkud se náhle objevilo světlo.
Na prohlédnutí oslnivě ozářených zázraků, které se nalézaly na druhé straně prahu, měli chlapci sotva pár vteřin, neboť je zaplavil inertní plyn, který se z objevené místností prudce vyřinul. Ale světlo svítilo dál jako maják ukazující cestu pátrajícím.

"Dnes ráno jsem sehnal všechny lidi z celé Držby, abych ho nakonec našel v útrobách naší Držby, kde mu sesuv zatarasil cestu nazpátek," žaloval Lytol Lesse, zatímco pozoroval chlapce upalující směrem k Dolním Jeskyním.
"Zřejmě jsi zapomněl na svoje vlastní dětství," rozesmál se F'lar a uctivým gestem vyzval Lytola, aby jej následoval dovnitř weyru. "Tys jako weyrlinek snad zadní chodby nikdy neprozkoumával?"
Lytol se zachmuřil a potom zavrčel, ale úsměv se mu na tváři neobjevil.
"Se mnou to bylo něco jiného. Já přece nebyl dědicem Držby."
"Ale jdi, Lytole, dědic Držby sem, dědic Držby tam," uchopila ho Lessa pod paží, "Jaxom je kluk jako každý jiný. Ne, ne, tím tvůj názor nijak nesnižuji. Je to pěkný chlapec, hezky urostlý. Můžeš být na něho pyšný."
"A taky se nese jako rozený Pán," odvážil se přispět se svojí troškou i F'lar.
"Dělám, co je v mých silách."
"V tvých silách je toho zřejmě hodně," prohlásila Lessa s nadšením. "Jenom si vezmi, jak od vaší poslední návštěvy vyrostl!"
Na Lytolově tváři se však opět objevil známý tik a Lessa vzplanula hněvem. Ráda by věděla, proč si poslední dobou Mardra na chlapce tolik stěžuje. Ta ženská by raději neměla strkat nos... Lessa se zarazila a ponuře si uvědomila, že ted je to ona, kdo strká nos do cizích záležitostí, protože pozvala Jaxoma do Bendenu. Až Mardra uslyší, že Lytol tu byl na návštěvě...
"To jsem rád, že to říkáš právě ty," odvětil Lytol a potvrdil tak Lessino podezření.
Ve weyru povstal Harfeník Robinton, aby se s Lytolem zdvořile přivítal, zatímco Fandarelův obličej se zkřivil do téměř zvířecího šklebu, který u něho zastupoval úsměv. F'lar je usazoval ke stolu a Lessa nalévala víno.
"Nová dodávka už sice dorazila, ale víno z ní ještě nedozrálo k pití," zazubila se na Robintona. Byl to takový jejich soukromý žert, že Robinton Benden navštěvuje daleko spíš kvůli vínu nežli kvůli zdejší společnosti nebo kvůli práci.
"Budeš muset vystačit s tím, co zbývá z loňských desátků."
"Bendenské víno se mi zdá vždycky přijatelné," odvětil Robinton dvorně a využil této poklony jako záminky k napití.
"Jsem vám za váš příchod zavázán, pánové," zahájil F'lar schůzku jako hlavní mluvčí. "Velice se omlouvám, že jsem vás od práce odvolal takhle narychlo, ale já..."
"Do Bendenu přicházím pokaždé s největší radostí," zamumlal Robinton a dal si další doušek, přičemž mu v očích jenom hrálo.
"Mám pro vás nějaké zprávy, takže tuhle příležitost dokonce vítám," zabručel Fandarel.
"Stejně tak i já," pronesl zachmuřeně Lytol, kterému to prudce škubalo ve tváři.
"Moje novinky jsou nesmírně vážné a já bych rád znal vaše názory. Došlo totiž k předčasnému Spadu Vláken..." pustil se F'lar do vysvětlování.
"Chceš říci Spadům," opravil ho Robinton, po jehož předchozí rozvernosti nezbylo ani stopy. "Dozvěděl jsem se tu zprávu i z Tilleku a Cromské Držby pomocí bubnů."
"Taky bych si přál mít takhle spolehlivé zpravodaje," poznamenal F'lar trpce a zaskřípěl přitom zuby. "To tě, Robintone, neudivilo, že z Weyrů se neobjevila žádná odezva?" Považoval Harfeníka za svého důvěrného přítele.
"Můj milý F'lare, můj Cech je přece podřízen Fortskému Weyru," odvětil Mistr Cechu s podivným úsměvem. "Ovšem Vůdce Weyru T'ron ten starodávný zvyk, podle něhož se o příznivých událostech slušelo Mistra Harfeníka pravidelně zpravovat, zřejmě nedodržuje. Na Bendenský Weyr navíc nemám ani tajné ani zjevné spojení."
F'lar nabral vzduch hluboko do plic; Robinton mu tím potvrdil, že o vzniklé situaci neví ani T'ron. "Podle všeho se T'kulovi nezdálo nutné, že by o nepředvídaných Spadech Vláken na Tilleku měl kohokoliv informovat."
"To mě ani nepřekvapuje," zahuhlal Harfeník pohrdavě.
"A teprve dneska jsme se dozvěděli, že R'mart při tom Spadu na Cromské Držbě utrpěl tak vážná poranění, že nebyl schopen ani vyslat k nám posla."
"Chtěl jsi říct, že ta přihlouplá Bedella zapomněla na svoje povinnosti Weyreny," doplnila ho Lessa kousavě.
F'lar přikývl. "Benden se o tom poprvé dozvěděl až v okamžiku, kdy Vlákna začala padat i na severovýchodě Lemosu, a to dokonce v pravé poledne, přestože mapy jasně předvídaly večerní Spad na jihozápadě. Protože však pokaždé vysílám jednoho jezdce se značným předstihem, aby posloužil jako posel, kdyby se v poslední chvíli před Spadem vyskytly nějaké potíže, podařilo se nám přiletět do Lemosu dříve, než tam dorazil čelní okraj toho předčasného Spadu."
Robinton uznale hvízdl.
"To tedy znamená, že ty mapy jsou špatné?" vykřikl Lytol. Při té zprávě mu ze snědého obličeje vyprchala všechna

krev. "Já myslel, že na těch povídačkách není ani za mák pravdy."
F'lar jenom zachmuřeně potřásl hlavou; dobře si Lytolovy reakce povšiml.
"Prostě už nejsou nadále tak přesné; s tímto posunem zkrátka nepočítají," odpověděl. "Stejně jako já tobě, i mně Lessa připomněla, že v dráze Krvavice se objevily odchylky, jejichž důsledkem pak jsou nezvykle dlouhá Mezidobí. Předpokládáme proto, že posuny v rytmu Spadů vyvolala úplně stejná příčina. Jakmile zjistíme, podle jakého řádu teď ke Spadům dochází, ihned naše mapy opravíme nebo si vytvoříme zcela nové."
Lytol na něho zůstal nechápavě koukat. "Ale jak dlouho to asi potrvá? Po těch třech Spadech bys už nějakou představu mít měl. Mám plno osetých akrů, mám lesy. Jak je budu moct ochránit, když nemám ani tušení, kam Vlákna začnou padat příště?" Násilím se ovládl. "Omlouvám se, ale tohle je - tohle je opravdu příšerná zpráva Nevím, jak to přijmou ostatní Páni Držeb ještě k tomu všemu ostatnímu." Spěšně se napil vína.
"Počkej, cos myslel tím vším ostatním?" zneklidněl F'lar.
"No přece to, jak se k nim chovají Weyry! Vezmi si tu nešťastnou událost v Esvayském Údolí v Nabolu nebo ty plantáže Pána Sangela."
"O tom Esvayském Údolí i o Pánu Sangelovi bys mi měl něco povědět."
"Že by ses nedoslechl ani o tomhle?" upřímně žasl Robinton. "Ony se Weyry mezi sebou nebaví?" Pohled mu z F'lara sklouzl na Lessu.
"Weyry jsou na sobě navzájem nezávislé," zkusil vysvětlit F'lar. "My se nevměšujeme..."
"Přesněji řečeno, Pamětníci omezili výměnu informací se vzpurnými současníky na úplné minimum," upřesnila Lessa a oči jí hořely rozhořčením. "Přestaň se na mě mračit, F'lare. Dobře víš, že mám pravdu. Ačkoliv já osobně jsem přesvědčena, že D'rama a T'rona ohromilo stejně jako tebe, že T'kul předčasný Spad Vláken utajil i před nimi. A teď by mne zajímalo, k čemu to v Esvayském Údolí a v Jižním Bollu Pána Sangela vlastně došlo?"
Na tohle jí odpověděl Robinton. Z jeho bezvýrazného hlasu se žádné pocity vyčíst nedaly. Před několika týdny T'kul odmítl pomoc Meronovi z Nabolu při zneškodnění několika brázd se zarytými Vlákny, které lidé objevili na zalesněných svazích nad Esvayským Údolím. Prohlásil, že to je práce pozemních hlídek a že Meronovi lidé jsou líní a neschopní. Ti potom museli vypálit celé údolí, aby šíření Vláken vůbec zabránili. Lytol jim posílal pomoc, ten o tom ví. On sám zašel navštívit pár postižených rodin. Přišly o svoje Držby a o drakenech teď smýšlejí velice nelichotivě.
Nu a po několika dalších týdnech opustil Vůdce Weyru T'ron Jižní Boll a Sangelovu Správci nad pozemky odmítl pomoc při likvidaci Vláken, následkem čehož tam museli vypálit celé tři už vzrostlé plantáže. Když si Pán Sangel u T'rona stěžoval, dozvěděl se, že podle hlášení dračích letek byl ten Spad plně pod kontrolou.
"A teď z jiného soudku. Neméně pobuřující totiž jsou únosy spousty dívek, a to pod záminkou Pouti..."
"Děvčata přece prosí na kolenou, jen aby se mohla dostat do Weyru!" vpadla mu Lessa popuzeně do řeči.
"Do Bendenského Weyru možná," souhlasil Robinton. "Ale moji Harfeníci mi vyprávějí o ženách, které se brání, které jsou násilím donuceny opustit děti a muže a skončí jako otrokyně u žen z Weyrů. Lidé začínají pociťovat hlubokou nenávist, milá Paní Lesso. Nechuť a závist ostatně cítili odjakživa, protože život ve Weyru se od toho jejich tolik liší a díky schopnosti drakenů přemisťovat se napříč světadíly je i mnohem snazší. Zatímco nižší vrstvy zápasí o holé přežití, požívají jezdci zvláštních výhod -" Harfeník mávl rukou. "Pamětníci ve své právo na spoustu výsad skutečně věří a tím se nebezpečí obsažené v těchto přežilých postojích ještě umocňuje. A pokud jde o Cechy, ta příhoda s dýkou ve Fandarelově Cechu je pouze nevýznamnou položkou v seznamu podobných krádeží. Cechy ze svých výrobků odvádějí v podobě desátků skutečně štědrou část, ale Tkadlec Zurg a Koželuh Belesden jsou tím tvrdošíjným vymáháním dodatečných odvodů značně rozhořčeni."
"Tak proto se tedy ke mně chovali tak odtažitě, když jsem je požádala o látku na šaty?" ujišťovala se Lessa. "Ale Zurg mi potom sám pomohl s výběrem."
"Umím si představit, že v Bendenském Weyru svých výsad nikdo nezneužívá," odpověděl jí Robinton. "Myslím tím nikdo z Bendenského Weyru. Koneckonců," vycenil v úsměvu zuby, což jim připomnělo T'rona, "Benden je odpadlický Weyr, který na správné mravy a vystupování už dávno zapomněl, takže jedná velice nedůsledně. Jen si to představte, vždyť on těm Držbám, které mu jsou podřízeny, dokonce dovolil získat důstojnost, dosáhnout bohatství a osázet půdu lesy! Podporuje Cechy v jejich snaze po prosperitě a v pěstování zparchantělých druhů kdovíjakých zvířat. Ale přesto všechno je Bendenský Weyr," teď už to byl zase ten starý Robinton a navíc rozzlobený, "ctěný a respektovaný po celém našem Pernu!" "Jako dračí jezdec bych se teď správně měl urazit," řekl F'lar, který se své rozrušení nad touto obžalobou pokoušel zakrýt lehkovážností.
"Jako Vůdce Bendenského Weyru bys měl převzít velení," oznámil mu Robinton důrazně. "Když tu před sedmi lety stál Bendenský Weyr bez jediného spojence, tvrdil jsi, že Pánové Držeb a Cechy jsou přílišní zápecníci, než aby se dokázali účinně vypořádat se závažnými problémy. Jenže oni se ze svých chyb stačili poučit, zatímco u Pamětníků nejde jen o nevyléčitelné zápecnictví, ale dokonce ještě o něco mnohem horšího - jsou totiž zarytě nepřizpůsobiví. Nezvyknou si, nemohou si zvyknout na naši současnost. Všechno, čeho jsme za těch čtyři sta Oběhů dosáhli a co tak výrazně odlišilo způsob našeho uvažování, to všechno je veskrze špatné a my se toho musíme vzdát a vrátit se nazpátek k těm jejich zvyklostem, k jejich přístupu k životu. Pern se rozrostl - rozrostl a změnil, ale oni ne. Pány Držeb a Mistry Cechů se jim daří znepřátelit vůči sobě tak dokonale, že si začínám dělat těžkou hlavu - ve skutečnosti se už bojím - odezvy na tyto další nečekané potíže."
"Však až se Vlákna začnou snášet bez varování, oni si to pěkně rychle rozmyslí," tvrdila Lessa.
"Kdo že si to rozmyslí? Vůdcové Weyrů? Nebo Držebníci? Na to bych, Paní Lesso, příliš nespoléhal."
"Já s Robintonem úplně souhlasím," ozval se unaveně Lytol. "Ze strany Weyrů tu bylo spolupráce jako šafránu. Jsou zpupní, zatvrzelí a chamtiví. Shledal jsem, že i já, Lytol, přestože jsem bývalý dračí jezdec, jejich požadavky coby Lytol, Správce Držby, snáším se značnou nelibostí. A jak to teď vypadá, nejsou schopni plnit ani své základní povinnosti. Co

se dá, například, podniknout v téhle obtížné situaci? Jsou ochotni vůbec nějak zasáhnout?"
"Weyry s vámi spolupracovat budou, to vám mohu zaručit," ujistil F'lar Lytola. Musí toho člověka z té jeho sklíčenosti trochu vyburcovat. "Dneska ráno to s Pamětníky pěkně zamávalo. Ruathská Držba je podřízená T'ronovu Fortu a ten vyšle okřídlené hlídky. Na vás pak bude, abyste vyslali muže hlídat ohně na okolních kopcích, a v okamžiku, kdy se Čelo padajících Vláken objeví, je bez odkladu zapálili. Jakmile signální oheň hlídky zahlédnou, začnou ihned jednat."
"To se mám spolehnout pouze na vyděšené lidi a ohně na vrcholcích?" naléhal Lytol se značnou nedůvěrou.
"Na ohně není spolehnutí," přizvukoval mu Fandarel. "Deště je uhasí. Mlha je zakryje."
"Pokud to uznáte za potřebné, rád k vám převelím svoje bubeníky," nabídl Robinton.
"F'lare," oslovil Lytol Vůdce naléhavě, „já vím, že před každým Spadem vysílá Bendenský Weyr předběžné hlídky. Nemohli by i ostatní Vůdcové Weyru nyní souhlasit, že do každé Držby umístí jednoho jezdce? Alespoň do té doby, dokud se o tom posunu nedozvíme něco víc a nenaučíme se ty Spady opět předvídat? Většina Fortských jezdců se mi sice dvakrát nezamlouvá, ale přinejmenším by mi vědomí, že máme přímé spojení s Weyrem, dodalo pocit jistoty."
"Je to, jak jsem povídal," zaburácel Fandarel tak výhrůžně, až se k němu všichni polekaně otočili, "na téhle planetě je politováníhodný nedostatek účinných dorozumívacích prostředků a já jsem přitom přesvědčen, že můj Cech by je zaručeně uměl vyrobit. Tohle je ta novinka, kterou jsem vám přišel oznámit."
"Co povídáš?" vyskočil Lytol.
"Tak proč ses s tím neozval trochu dřív, ty jeden nezdvořáku?" zlobil se Harfeník.
"Jak dlouho by trvalo, než bys propojil všechny hlavní Držby a Weyry?" umlčel F'lar svou otázkou pokřik všech ostatních.
Nežli Fandarel odpověděl na dotaz, který vyzněl jako prosba, pohlédl Vůdci Weyru zpříma do očí.
"Bohužel mnohem déle, než kolik času si v této neodkladné záležitosti můžeme dovolit vyplýtvat. V mých dílnách jsou všichni přetížení výrobou ohňometů. Tyhle moje hračičky bychom stihli jenom stěží."
"Kolik času by to tedy zabralo?"
"Přístroje, které vysílají a přijímají písemné vzkazy na dálku, zas tolik práce nedají, ale mezi nimi se musí táhnout drát. A právě to jeho pokládání by zřejmě bylo nesmírně zdlouhavé."
"A asi by vyžadovalo i spoustu lidí, jak to vidím já," dodal Lytol a poraženecky se opět usadil na své židli.
"Ne více, než kolik jich je zapotřebí ke strážním ohňům," ujišťoval ho Fandarel rozvážně. "Kdybychom tak ke spolupráci přesvědčili úplně všechny Pány a Weyry! Jednou se nám to skutečně podařilo," ohlédl se Kovář významně po F'larovi, "tenkrát, když nás vyzval Benden."
Lytolův obličej se najednou rozjasnil a bývalý jezdec dychtivě chytil F'lara za rukáv.
"Pánové Držeb tě poslechnou, F'lare z Bendenu, protože tobě oni důvěřují!"
"F'lar ale jiné Pány vyhledat nemůže, to by si znepřátelil Vůdce ostatních Weyrů," namítala Lessa, ale i ona ožila novou nadějí.
"A co kdyby se to ti Vůdcové Weyrů vůbec nedozvěděli -" navrhl Robinton lstivě. Tahle představa ho nadchla. "Ale jdi, F'lare. Teď není ta pravá doba na dodržování všemožných zásad - alespoň ne těch, které se ukázaly jako nepoužitelné. Účel světí prostředky, chlapče. Udělals to už jednou a zvítězili jsme. Musíš mít na paměti Pern, celý Pern, a ne jenom jeden Weyr," namířil mozolnatým ukazováčkem na F'lara; "ne jenom jednu Držbu," sklouzl prstem směrem k Lytolovi, "nebo jenom jeden Cech," a píchl ukazovákem k Fandarelovi. "Když naše pětice dala před sedmi Oběhy hlavy dohromady, vyhrabali jsme se díky tomu z pěkné kaše."
"A zadělali jsme si na tuhle," zasmála se trpce Lessa.
Než se však stačil ozvat F'lar, Robinton jí zahrozil prstem. "To jen hlupáci marní čas tím, že sobě nebo druhým připisují vinu, Lesso. Ty ses vrátila v čase nazpátek a přivedla jsi Pamětníky do naší současnosti. A tím jsi zachránila Pern. Teď ale máme problém úplně odlišný. Hloupá přece nejsi. Ty s F'larem a vůbec, my všichni společně, musíme najít nějaké vhodné řešení. Například teď je před námi tak šikovně naplánovaná svatba v Telgarské Držbě. Sejde se tam celý houf Pánů i Mistrů, aby Lemosu a Telgaru vzdali hold. Pojďte z této společenské události vyzískat co nejvíce, moje milá Paní Lesso a můj milý Vůdče F'lare, a nalaďme všechny na náš způsob uvažování. Pojďme z Bendenu vytvořit vzor - a příklad Držeb podřízených Bendenu pak budou následovat i Cechy a Držby druhých Weyrů..."
Náhle se opřel zády o opěradlo a v předtuše příštích událostí se začal blaženě usmívat.
F'lar se ozval velice rozvážně. "Ta nespokojenost je podle všech známek všeobecná. Abychom mohli zvrátit mínění návštěvníků, budeme potřebovat něco víc než jenom pouhá slova a vlastní příklad."
"Cechy se za tebe, Vůdče Weyru, postaví do posledního Řemeslníka," prohlásil Fandarel. "Zastáváš se Bendareka. F'nor bránil Terryho a to dokonce proti drakenům, kteří nebyli v právu. Jinak, F'nor je v pořádku, že ano?" Kovář se tázavě obrátil na Lessu.
"Přibližně do týdne zas bude mezi námi."
"Však my ho také budeme potřebovat!" prohlásil Robinton. "Na Telgarské Držbě nám velice pomůže, lidi ho tam považují doslova za hrdinu. Co tomu říkáš, F'lare? Teď už jsme zase připravení poslouchat tvoje rozkazy."
Všichni se obrátili k Vůdci. Lessa mu rukou sklouzla na koleno a oči jí plály dychtivostí. Ano, přesně takhle to chtěla - aby převzal veškerou zodpovědnost. Dobře věděl, že ten úkol, který s radostí přenechal ostatním v dobré víře, že k ochraně Pernu mají lepší předpoklady nežli on, bude nyní muset vyřešit až do konce.
"Pokud jde o ten tvůj přístroj přenášející písmo na dálku, mohl bys, Fandareli, sestrojit narychlo alespoň jeden, abys to stihl do svatby na Telgarské Držbě?" zeptal se Mistra Kováře.
Robinton vyjekl tak hlasitě, že se celá místnost rozezněla ozvěnou a Ramoth v Líhništi podrážděně zavrčela. Kovář vycenil své skvrnité tesáky a obrovské ruce, které mu spočívaly na stolní desce, zaťal do pěstí, jako kdyby chtěl jakoukoli námitku rozdrtit předem. Lytolův obličej se křečovitě zazmítal tikem a potom se uklidnil.

"Vynikající nápad!" řval Robinton. "Naděje, ta dodá lidem síly! Poskytni Pánům na Držbách spolehlivý prostředek pro vzájemný styk a potřeš tím většinu té samotářské politiky ostatních Weyrů!"
"Dokázal bys to, Fandareli?" opakoval F'lar svoji otázku.
"Do Telgaru drát natáhnout stačím. Ano. To rozhodně zvládnu."
"A jak je ten přístroj vlastně sestrojen? Já tomu nerozumím."
Fandarel ukázal bradou na Robintona, "Zásluhou Mistra Harfeníka jsme získali šifru, která nám umožňuje přenášet i dlouhé a složité zprávy. Bude ale zapotřebí někoho k tomu vycvičit, aby rozuměl a uměl zprávu odesílat i přijímat. Pokud bys tomu chtěl věnovat hodinku..."
"Můžu tomu věnovat tolik času, kolik jen budeš potřebovat, Fandareli," ujistil ho F'Iar.
"Pojďme hned zítra! Nemáme tady na starosti nic, co by chvíli nepočkalo!" zvolala vzrušená Lessa.
"Výborně. Na zítřek tedy přichystám ukázku. A taky pošlu víc lidí na výrobu toho drátu."
"A já zas promluvím s Pánem Sangelem z Jižního Bollu a Pánem Groghem z Fortské Držby," nabídl se Lytol. "Všechno provedu samozřejmě velice nenápadně, ale oni stejně vědí moc dobře, že Ruathu Weyr dvakrát v lásce nemá." Zdvihl se. "Býval jsem jezdec i Řemeslník a teď jsem Správcem Držby. Ale Vlákna, ta mezi lidmi nerozlišují, sežehnou všechno, o co jen zavadí."
"Správně, tohle bychom měli lidem připomínat na potkání," zašklebil se Robinton zlověstně.
"A jinak pochopitelně budu souhlasit úplně se vším, co mi T'ron nařídí, protože tak mohu doufat, že záchrana je téměř jistá." Lytol se uklonil před Lessou. "Zdravím vás, moje paní. Vyzvednu si Pána Jaxoma a poprosím o svolení nechat se dopravit..."
"Tys ale přišel o oběd, proč by ses tedy nezdržel na večeři?"
Lytol zavrtěl lítostivě hlavou. "Mám před sebou příliš mnoho zařizování."
"A abych ušetřil dračí síly, poletím s Lytolem a Jaxomem zároveň i já," ozval se Robinton, který zalitoval toho spěchu, který ho donutil vypít číši tak narychlo. "Tak vám alespoň zbydou celá dvě zvířata, aby se podělila o Fandarelovu váhu."
Fandarel se shovívavě usmál a zvedl se ze židle. Vedle jeho obrovitého těla vypadal Harfeník, který zdaleka nepatřil k zakrslíkům, jako děcko. "Chudáci draci, když musejí snášet závist takových nanicovatých drobečků!"
Nakonec však z přítomných neodletěl ani jediný, protože Jaxom i Felessan jako by se do země propadli. Jedna z Manořiných žen si vzpomněla, že je zahlédla krást zeleninu a napadlo ji, že se přidali k hloučku chlapců, kteří tam hráli kuličky. Při výslechu pak jedno z dětí, malý Gandidan, přiznalo, že oba pohřešované vidělo mířit do zadních chodeb.
"Gandidane," vyptávala se Manora přísně, "že tys Felessana zase škádlil kvůli té špehýrce?" Děcko sklopilo hlavu a ostatní hošíci najednou nevěděli, kam s očima "Hm, tak to bychom měli," obrátila se Manora k vystrašeným rodičům. "Už zase se mi ztratilo pár Světlenů, F'lare, takže soudím, že se tu zřejmě pořádaly výpravy za vejci."
"Cože?" vyletěla Lessa, jež se vylekala stejně jako hošíci, kteří se v tu ránu proměnili v sochy s provinilým výrazem. Nežli jim však Lessa stačila vynadat, F'lar se hlasitě rozesmál. "Tak tam tedy jsou, uličníci!"
"Ale kde?"
Chlapci se semkli do těsného klubka, protože ledový tón jejího hlasu, třebaže namířený na Vůdce Weyru, je pořádně vyděsil.
"Přece v té chodbě za Líhništěm. Ale no tak, přestaň, Lesso, vyvádět! To k dětství ve Weyru přece patří, viď, Lytole? Když jsem byl starý jako Felessan, chodil jsem tam zrovna tak."
"A tys o těch výpravách věděla, Manoro?" vyslýchala Lessa ženu pánovitě a F'lara si vůbec nevšímala.
"Samozřejmě, Weyreno," odvětila Manora nebojácně. "A dávala jsem dobrý pozor, jestli se odtamtud vracejí všichni. Jak je to dlouho, co se tam vydali, Gandidane? Pohráli si s vámi chvilku?"
"Teď už je mi jasné, proč byla Ramoth taková rozčilená, a já si pořád myslela, že to je z hlídání téhle nové snůšky. Jak jsi jen mohl připustit, aby se v něčem podobném vůbec pokračovalo?"
"Ale jdi, Lesso," chlácholil ji F'lar, "pro dospívající chlapce je věcí osobní cti," a F'lar ztlumil hlas a významně vykulil oči, "necouvnout před hrozbou těch černočerných zaprášených chodeb; svítit si jenom matnými, blikavými Světleny. Vydrží ten Světlen tak dlouho, abychom se stačili dostat ke škvíře a zase nazpátek? Nebo snad zůstaneme navěky uvězněni v temnotách našeho Weyru?"
Harfeník se usmíval a chlapci ohromeně přihlíželi s pusami otevřenými dokořán. Ovšem Lytol se příliš pobaveně netvářil.
"Jak je to dlouho, Gandidane?" opakovala Manora a zdvihla chlapcovu tvářičku nahoru. Když zjistila, že chlapec strachy nedokáže promluvit, rozhlédla se po postrašených dětech a rozhodla: "Nejspíš bude nejlepší, když se tam podíváme. Když má člověk špatný Světlen, zabočí do špatné chodby, ani se nenaděje. A Světleny oni měli pramizerné."
O pátrače nebyla nouze, takže je F'lar spěšně rozdělil do skupinek, aby prozkoumali každičký úsek labyrintu. V síních, kde po celá staletí už vládlo pouze ticho, se rozezněly hlasy. Netrvalo však příliš dlouho a skupině, kterou vedl F'lar s Lytolem, ukázala cestu jasná zář. Jakmile v kaluži světla zahlédli ležící postavičky, dal F'lar poslat ihned pro ostatní.
"Co se to s nimi stalo?" staral se Lytol. Tiskl svého chráněnce k sobě a úzkostlivě se mu pokoušel nahmatat tep.
"Krev?" Zdvihl potřísněné prsty. Zoufalý obličej se mu rozezmítal tikem.
Hleďme, pomyslel si F'lar, tak Lytolovo srdce přece jen trochu roztálo. Lessa se mýlila, když tvrdila, že pro výchovu chlapce chybí Lytolovi dostatek vřelosti. Jaxom byl citlivý chlapec a jako všechny děti potřeboval lásku, ale ta na sebe zřejmě může vzít ty nejroztodivnější podoby.
F'lar naznačil, že potřebuje další Světleny. Z chlapcovy hrudi odhrnul zaprášenou látku a pozorně zkoumal vodorovné škrábance.

"To mi připadá jako obyčejné odřeniny. Zřejmě narazil potmě do stěny. Má někdo s sebou trochu Uspavce? Přestaň se takhle tvářit, Lytole, tep má silný a pravidelný."
„Jenomže nespí. To by se probudil." A Lytol bezvládnou postavičkou zalomcoval, nejprve jemně a potom o něco důrazněji.
"Felessan nemá ani škrábnutí," obracel Vůdce Weyru svého synka v náručí.
Potom však přiběhla Manora s Lessou a přestože je F'lar hlasitě napomínal, vířily při svém poklusu prach z podlahy. Manora všechny ujistila, že oba hoši jsou v naprostém pořádku, a okamžitě pověřila dva muže, aby je odnesli do obydlené části Weyru. Potom se obrátila k houfu zvědavců, kteří se mezitím do chodby sběhli.
"Tak máme po poplachu! Okamžitě všichni zpět! Vážení pánové, vážené dámy, večeře je už přichystaná. Zdvihej nohy, Silone. Není zapotřebí vířit ten prach ještě víc." Ohlédla se po Vůdci Weyru a Mistru Kováři, kteří teď současně přikročili k záhadným dveřím. Lessa a Lytol se k nim připojili.
Manora svými úsečnými rozkazy bleskově vyklidila chodbu, takže tu zůstala jenom jejich pětice.
"To světlo nevydávají žádné Světleny," prohlásil Mistr Kovář, když obezřetně nakoukl do jasně ozářené místnosti. "A podle těch hladkých stěn bych hádal, že je to součást původního Weyru." Zachmuřeně se obrátil k F'larovi. "Věděls, že tady jsou tyhle komnaty?" Znělo to skoro jako obvinění.
"Pochopitelně se povídalo ledacos," odpověděl F'lar a vešel dovnitř, "ale jako weyrlinek jsem se do těch nepoužívaných chodeb zřejmě moc daleko nedostal. Ty snad ano, Lytole?"
Pán Správce si popuzeně odfrkl, ale uklidněn vědomím, že Jaxom je v pořádku, přece jen neodolal a nahlédl do komnaty.
"Třeba bys mu měl dát svolení, aby mohl prolézt celou Ruathou, když má talent nalézat takovéhle pokladnice," neodpustil si Robinton rýpanec. "Ale co má tohle, pro všechno na světě, znamenat? Lesso, tys přece přes gobelíny úplný odborník, co nám k tomu povíš?"
Ukázal na kresbu složenou ze záhadně pospojovaných různobarevných tyčí a koulí, jež v několika žebříkovitě sestavených sloupcích vyrůstala od podlahy až ke stropu.
"Uměleckým dílem bych to rozhodně nenazvala, ale ty barvy jsou moc pěkné," odvětila Lessa, když si zeď prohlédla pořádně zblízka. Na kousíček kresby si sáhla prstem. "No ne, ta barva na zdi je vypálená! A tady! Někomu se to nezamlouvalo, ačkoliv já bych řekla, že tou opravou výsledek nijak nevylepšili. Spíš než vzorek to vypadá jako čmáranice. A dokonce se to liší i barevně."
Fandarel kresbu prozkoumával tak zblízka, že nosem se o zeď téměř otíral. "Zvláštní. Opravdu zvláštní." Potom se přesunul k těm ostatním divům. Obrovskýma rukama uctivě laskal kovové stoly a zavěšené poličky. Tvářil se přitom tak uchváceně, že Lesse uniklo zahihňání. "Nad tím zůstává rozum stát. Vsadím se, že tahle stolní deska je vytvarovaná z jediného plátu." Pochvalně mlaskl. "Pokud to šlo tenkrát, půjde to zas. Musím si to promyslet."
F'lara zase víc zajímaly ty načmárané obrazce. Připadaly mu až provokativně známé.
"Ty, Lesso, já bych přísahal, že stejnou nesmyslnou čmáranici jsem už někde zahlédl."
"Vždyť jsme tu ale nikdy nebyli. Všichni tu jsme úplně poprvé!"
"Už to mám! To přece vypadá jako vzorce na té kovové destičce, kterou F'nor našel ve Fortském Weyru. Na té, co se zmiňuje o dracích. Koukni se na tohle slovo," obtáhl prstem čáru, kterou kdysi dávno četli jako ‚heureka', "to je přece to samé, na to vezmu jed. A je jasně vidět, že to sem připsali až potom, co byl obraz úplně dokončený."
"Pokud se to ovšem dá nazývat obrazem," řekla Lessa pochybovačně. "Jinak si ale myslím, že máš pravdu. Jenom mi vysvětli, proč tuhle část toho žebříku - a tu nahoře také - obkroužili tou čmáranicí?"
"V téhle místnosti je těch záhad obrovská spousta," protáhl za jejich zády zpěvavě Fandarel. Otevřel dveře u jakési skříně, ovšem nejdřív musel trochu zápolit s příchytkou z magnetů, načež je chvíli otevíral a zavíral a přitom se nad tím šikovným vynálezem okouzleně usmíval. Teprve po chvilce si všiml, že na hluboké polici leží uvnitř nějaký předmět. Sundal tu neohrabanou věc dolů a úžasem lapl po dechu.
"Opatrně, ať se to od tebe neodkutálí," zubil se Kovářově činnosti Robinton.
Ačkoliv zařízení bylo dlouhé jako mužská paže, v mohutných dlaních Mistra Kováře se téměř ztrácelo. Fandarel přejížděl prsty po povrchu. "Tak oni uměli vyrábět kovové roury úplně beze švu, hleďme. Hmmm. A navrch je povlak," teď zdvihl hlavu k F'larovi, "z nějaké látky, která se užívá na vnitřky kotlů. Ochranný povlak? A kvůli čemu?" Při tom svém zkoumání se podíval do vnitřku roury. "Vida, sklo! A kvalitní. Je to snad na koukání?" Zakomíhal snadno otočným sklíčkem upevněným pod dolní hranou přístroje. Potom k otvoru v rouře přitiskl oko. "Nic, vidím skrz docela obyčejně." Napřímil se a čelo se mu zachmuřeně zvrásnilo. Z úst mu uniklo zamručení, to jak se soukolí jeho myšlenek dávalo ztěžka a slyšitelně do pohybu. "Wansor mi tuhle ukazoval jakési téměř rozpadlé schéma. Šlo o přístroj," dotkl se prsty zlehka koleček umístěných podél kovové trubky, "který předměty zvětšuje na stonásobky jejich původní velikosti. Ale vybrousit čočky a nablýskat zrcadélka trvá celou věčnost. Vida, vida." Opět se sehnul a přeopatrně si pohrával s točítky po boku roury. Bleskově mrkl na zrcadélko, otřel ho jedním ze svých pokaňkaných prstů a podíval se na něj nejprve očima a potom opět skrze rouru. "Neuvěřitelné! Tím sklem rozeznám každičkou rýhu!" Ani v nejmenším si neuvědomoval, že všichni ostatní ho ohromeně pozorují. Nad čelem si vytrhl jeden krátký hrubý vlas a podržel ho na druhém konci roury nad zrcátkem, napříč úzkou štěrbinou. Následovala chvíle pozorného nastavování koleček a potom Kovář zařval radostí. "Podívejte! Podívejte se! A to je, prosím, obyčejný vlas! Vidíte, jak je teď obrovský? Zrnka prachu jsou velká jako kameny, a vidíte ty šupiny? A ten roztřepený konec?"
Rozjařený nadšením přitáhl na své místo Lessu a hlavu jí k otvoru téměř přirazil. "Pokud nevidíš úplně jasně, otáčej tímhle kolečkem, dokud to nebude ono."
Lessa poslechla, ale s polekaným výkřikem zase uskočila zpět. Na její místo se před F'lara protlačil Robinton.
"To je vážně úžasné!" brumlal Harfeník, zatímco si pohrával s tlačítky, a jen tak pro srovnání mrkl na vlas, jak vypadá

ve skutečnosti.
"Můžu teď já?" dožadoval se F'lar tak důrazně, že se Robinton jenom omluvně pousmál, že si ten přístroj přivlastnil.
F'lar se tedy naklonil k rouře a musel si pozorovaný předmět několikrát překontrolovat, aby uvěřil tomu, co přístroj ukazoval. Nitečka vlasu se proměnila v hrubé lano, na němž se třpytily slzičky prachu a jehož jednotlivé buňky byly obkrouženy jemňounkými čarami.
F'lar zdvihl hlavu, a když se otočil k Fandarelovi, mluvil šeptem, protože se svou křehkou naději neodvažoval vyslovit hlasitě.
"Pokud existují způsoby, jak drobounké věci takhle neuvěřitelně zvětšit, existuje i možnost, jak přiblížit vzdálené objekty dostatečně blízko k podrobnému zkoumání?"
Zaslechl, jak se Lessa zajíkla, uvědomil si, že Fandarel zatajil dech, ale přitom nepřestával u Kováře žebronit pohledem o takovou odpověď, kterou si přál slyšet.
"Nepochybuji, že tomu tak být musí," prohlásil Fandarel po chvilce uvažování, které jako by trvalo celé věky.
"F'lare?"
F'lar shlédl na Lessinu zsinalou tvář, vyděšené oči zčernalé strachem a úzkostí ruce pozdvižené v ulekaném nesouhlasu.
"Přece bys nechtěl letět ke Krvavici!" Znělo to sotva slyšitelně.
Uchopil ji za dlaně; měla je chladné a ztuhlé a ačkoli ji k sobě konejšivě přivinul, jeho odpověď byla určena spíše pro ostatní.
"Hlavní naše potíž, pánové, odjakživa spočívala v tom, jak se zbavit Vláken. Proč je tedy nevymýtit rovnou u zdroje? Drak přece může letět kamkoliv, stačí mu jenom promítnout představu, jak to tam vlastně vypadá!"

Když se Jaxom konečně probral, v mžiku si uvědomil, že není doma na své Držbě. Statečně zdvihl víčka, přestože se strachem očekával kolem sebe jenom temnotu. Namísto ní však nad sebou spatřil klenutý skalní strop, jehož oblouk pod světlem košíku plného Světlenů, zavěšeného uprostřed, doslova zářil. Chlapec úlevou až vzlykl.
"Je ti dobře, mládenče? Moc tě bolí ten hrudník?" To se nad ním sklonila Manora.
"Ty jsi nás našla? A Felessan je v pořádku?"
"Ten už je jako čečetka a právě večeří. A teď pověz, bolí tě na prsou?"
"Na prsou?" Když si však vzpomněl, kde k tomu poranění přišel, srdce se mu málem zastavilo. Ale Manora ho nepřestávala zkoumavě pozorovat, takže jí odpověděl velice obezřetně. "Ne, a děkuju za optání."
K jeho rozpakům přispěl i žaludek, který mu hlasitě zakručel.
"Tak bych řekla, že nějakou tu večeři bys taky uvítal."
"To tedy znamená, že Lytol se na mne nezlobí? Ani Vůdce Weyru?" riskl Jaxom otázku.
Manora se na něho láskyplně pousmála a uhladila mu rozčepýřené vlasy.
"Nedělej si, Pane Jaxome, žádné starosti," ujišťovala ho vlídně. "Možná tě čeká nějaké to pokárání, ale jinak byl Pán Lytol starostí celý pryč."
Jaxomovi se vybavila značně neuvěřitelná představa Lytola, jak - s tváří pulsující prudkým tikem - mizí kamsi do neznáma, kamsi pryč.
"Přesto bych ti další nepovolené výpravy nedoporučovala." Uchichtla se. "To teď patří mezi oblíbené zábavy dospělých."
Jaxom však měl plnou hlavu starostí nad tím, jestli Manora ví o té škvíře, jestli ví, že tam chlapci z Weyru chodí nakukovat. A jestli ví, že tam byl i on. Zatímco čekal, že od ní uslyší, jak Felessan se k tomu jejich zločinu přiznal, málem strachy umřel, ale po chvilce si uvědomil, že podle jejího tvrzení nečeká hochy nic horšího než trocha hubování. A na Manoru se člověk mohl vždycky spolehnout. A pokud to i věděla a přesto se nehněvala... Ale pokud to nevěděla a on by se začal vyptávat, pak by se teprve rozzlobit mohla...
"To vy jste našli ty komnaty, Pane Jaxome. Být vámi, vyhřívala bych se na výsluní slávy."
"Komnaty, říkáš?"
Manora se na něj usmála a natáhla k němu ruku. "Myslela jsem, že máš hlad jak vlk!"
Odvedla ho na balkón, který obtáčel síň v úrovni vchodů do spacích jeskyněk. Dlaň měla hebkou a chladivou. Když míjeli pečlivě zatažené závěsy u spacích komnat, napadlo Jaxoma, že už musí být pěkně pozdě. Hlavní oheň byl uhašen. U pracovních stolů posedávalo nad šitím pár žen. S úsměvem zvedaly hlavy, když kolem nich Jaxom s Manorou procházeli.
"Říkalas něco o komnatách," vyzvídal Jaxom se zdvořilou tvrdošíjností.
"Za tou místností, kterou jste otevřeli, byly ještě dvě další a navíc i trosky schodiště vedoucího někam nahoru."
Jaxom zahvízdal. "A co v těch komnatách vlastně bylo?"
Manora se tiše rozesmála. "V životě jsem ještě neviděla Mistra Kováře tak rozrušeného. Našli tam nějaké podivně vytvarované přístroje a kousky skla, ze kterých nejsem vůbec moudrá."
"Komnata Pamětníků?" Nad prostorností toho sálu se Jaxomovi předtím až tajil dech, a to jej viděl pouze na vteřinku.
"Pamětníků?" Manora se zachmuřila natolik neznatelně, že Jaxom usoudil, že půjde určitě o přehlédnutí. Manora se přece nikdy nemračí. "To bych spíš řekla, že patřila obyvatelům ze starověku."
Vešli do Hlavní Jeskyně a Jaxom si uvědomil, že svým příchodem přerušili vzrušený rozhovor mezi drakeny a ženami usazenými kolem obrovské jídelní stolní desky. Že je středem pozornosti, to nebylo pro Jaxoma žádnou novinkou, vypjal teď hruď a kráčel k nim pravidelným, klidným krokem. Pomalu otočil hlavu a jezdcům i ženám, které znal, vážně pokývl a věnoval jim úsměv. Spršky smíchu si nevšímal, byl navyklý i na ni, ale Pán Držby přece musí zachovávat důstojnost přiměřenou svému postavení, ačkoliv mu ještě není ani dvanáct plných Oběhů a přítomní jsou v

nesrovnatelné převaze.
Kolem sice vládla úplná temnota, ale podél vnitřních stěn Žlebu mohl Jaxom na římsách Weyru zahlédnout žhnoucí kruhy dračích očí a slyšet tlumený šustot, jak si několik draků protahovalo svá obrovitá křídla. Zdvihl oči ke skalám Kamenné Hvězdy, které se proti světlejšímu odstínu oblohy rýsovaly jako černé homole, a spatřil tam mohutnou siluetu hlídkujícího draka. Hluboko dole ze Žlebu se k němu dokonce neslo i nepokojné podupávání bezelů zavřených v ohradách. Uprostřed údolí se v jezírku zrcadlily hvězdy.
Chlapec přidal do kroku a tím k rychlejší chůzi pobídl i Manoru. V takové tmě se na důstojnost smí klidně zapomenout a on už umíral hlady.
Na římse pod královniným weyrem ho uvítal zamručením Mnementh a Jaxom se hrdinsky opovážil vzhlédnout k bližšímu z drakových očí, jež na něho mžiklo jedním víčkem v překvapivě přesné nápodobě člověčího mrknutí.
Jestlipak mají draci smysl pro humor? říkal si v duchu. Hlídací wherové ho nemají zaručeně a přitom jde o jedno plemeno.
To příbuzenství je ale velice vzdálené.
"Prosím?" polekal se Jaxom a podíval se na Manoru.
"O co, mladý Pane?"
"Ty jsi teď snad nic neříkala?"
"Ne."
Jaxom se ohlédl za objemným stínem dračího těla, ale Mnementh měl hlavu od něho odvrácenou. Potom k chlapci zavanula vůně pečeného masa a on přidal do kroku.
Když zahnuli za ohyb chodby, uviděl Jaxom nehybné tělo zlaté královny a najednou pocítil výčitky svědomí a strach. Ale královna tvrdě spala a usmívala se s nic netušícím klidem, který pozoruhodně připomínal výraz nejmladšího děcka Jaxomovy osvojitelky. Honem odvrátil zrak, aby ji snad svým upřeným pohledem neprobudil, a spatřil tváře všech těch dospělých, kteří tu seděli kolem stolu. Na jeho vkus jich tu bylo až příliš mnoho. Přítomnost F'lara, Lessy, Lytola a Felessana očekával, ale navíc tu seděl i Mistr Kovář s Mistrem Harfeníkem.
Na Jaxomově zdvořilém pozdravu těchto slavných osobností nesla výraznou zásluhu jeho přísná výchova. Ani si neuvědomil, kdy mu Manora a Lessa přispěchaly na pomoc.
"Nechci, Lytole, slyšet jediné slovo, dokud se to děcko alespoň trochu nenají!" přikázala Weyrena nesmlouvavě a něžně chlapce přitáhla na prázdnou židli vedle Felessana. Ten se mezi cpaním se jednotlivými sousty zarazil pouze na tak krátkou chvilku, která by mu umožnila pomocí složitého sledu úšklebků a grimas sdělit Jaxomovi zprávu, jejíž význam však adresátovi zůstal utajen. "Jaxom zmeškal oběd na Držbě, a proto je o několik hodin vyhládlejší než obvykle. Manoro, je jinak v pořádku?"
"Nestalo se mu toho o nic víc než Felessanovi."
"Když jste procházeli weyrem, vypadal trochu jako náměsíčný." Lessa se předklonila, aby si Jaxoma mohla prohlédnout pěkně zblízka. Ten její pohled zdvořile opětoval a přitom přežvykoval s náhle probuzeným sebevědomím.
"Jak se cítíš?"
Jaxom spěšně polkl sousto, přičemž mu v krku uvázl kousek nerozmělněné zeleniny. Felessan mu podal šálek vody, zatímco Lessa chlapce rázně plácla mezi lopatky, protože se začal dusit.
"Cítím se prima," podařilo se mu konečně zakoktat. "Je mi bezvadně, děkuju." Vyčkával, ale přitom nedokázal odtrhnout oči od svého talíře. Moc se mu ulevilo, když Vůdce Weyru se smíchem Lesse připomenul, že to přece byla právě ona, kdo prohlásil, že nejdřív ze všeho se chlapec musí najíst.
Potom Mistr Kovář svým skvrnitým, sukovitým prstem poklepal na vybledlou kůži Letopisu, který pokrýval celou stolní desku až na ten kraj, kde seděli oba hoši. Fandarel objímal majetnicky jakýsi předmět, jenž choval na klíně, ale Jaxom na něj pořádně neviděl.
"Pokud jsem tohle vyluštil přesně, potom by v této části mělo být několik poschodí nad sebou, jednak za komnatou, kterou nalezli chlapci, a potom ještě dál nahoře."
Jaxom na tu mapu zašilhal a přitom zachytil Felessanův pohled. Mladší přítel byl vzrušený stejně jako on, ale přitom se nepřestával věnovat jídlu. Jaxom si nabral vrchovatou lžíci - to byla ale dobrota! - ale přitom si přál, aby ta mapa před ním neležela vzhůru nohama.
"Já bych přísahal, že na té straně Žlebu žádné horní vchody do Weyru ani nejsou," bručel F'lar a vrtěl přitom hlavou.
"Do Žlebu ale existoval přístup dole, při zemi," připomněl Fandarel, přičemž zmíněné heslo na mapě ukazováčkem spíše zakrýval než ukazoval. "Našli jsme ho, ale byl neprodyšně zapečetěný, pravděpodobně kvůli tomu padajícímu kamení."
Jaxom se úzkostlivě ohlédl po Felessanovi; ten se věnoval pouze svému talíři. Když na něho Felessan dělal ty grimasy, znamenalo to snad, že jim nic neprozradil? Nebo snad naopak? Tohle by Jaxom strašlivě rád věděl.
"Spára ve zdi se dala rozeznat jen stěží," ozval se Mistr Harfeník. "Ta těsnící látka je mnohem účinnější než jakékoli jiné pojidlo, se kterým jsem se kdy setkal; průhledná, hladká a přitom pevná."
"Člověk z ní nemůže odštípnout ani kousek," potřásal hlavou Fandarel.
"Proč by ale měli pečetit přístup do Žlebu?" nechápala Lessa.
"Protože tu část Weyru vůbec neužívali," navrhoval vysvětlení F'lar. "Jen Vejce ví, kolik Oběhů se těmi chodbami už nechodilo. Ve většině z nich se v prachu nenašly dokonce ani žádné šlépěje."
Jaxom se zarytě díval do talíře, protože najisto předpokládal, že hněv dospělých se užuž spustí na jeho hlavu. Nedokázal si představit, jak Lessino obvinění vůbec snese, a bál se, co uvidí v Lytolových očích, až se jeho poručník doví o schovancově rouhačství. Jak jenom mohl jen tak beze všeho pustit z hlavy všechno to učení, které do něho Lytol trpělivě vtouká?
"V těch zaprášených, zatuchlých Letopisech, které jakožto zbytečné čmáranice nikdy nikdo nečítal, jsme našli spoustu

zajímavých informací," pokračoval dál F'larův hlas.
Jaxom se odvážil mrknout stranou a spatřil Vůdce Weyru, jak Felessanovi čechrá vlasy; zjistil, že ten člověk se na něho, na Jaxoma, doopravdy usmívá. Kdepak, z dospělých neměl žádný ani potuchy, co s Felessanem vyváděli v Líhništi.
"Tihle kluci nás zavedli k opravdu výjimečným pokladům, co říkáš, Fandareli?"
"Teď jenom doufejme, že tím ty nálezy v zapomenutých komnatách nekončí," zachraplal drsně Mistr Kovář. Roztržitě přitom hladil vyhlazený kov zvětšovacího přístroje, který něžně hýčkal v ohbí lokte.

VI. KAPITOLA

- Dopoledne v Jižním Weyru
- časné ráno následujícího dne na Nabolské Držbě

Rozpálenou, potem lepkavou a pískem zaprášenou Kylaru zaplavil při pohledu na vyhrabanou snůšku vajec pocit vítězství, který snadno přehlušil všechnu tu její nepohodu.
"Jen ať si těch svých sedm chudáčků nechají," zabrumlala a hodila hlavou k severovýchodu, kde se nalézal Weyr. "Já teď mám pro sebe celé hnízdo! A je tu i jeden zlatý!"
Drsným řehotem dala té své radosti volný průchod. Jen počkejte, až Meron z Nabolu tyhle krasavečky uvidí! V duchu ani v nejmenším nepochybovala, že tento Držebník nenávidí drakeny jedině proto, že jim závidí jejich draky. Častokrát žehral, že akt Zasvěcení by neměl být vyhrazen pouze rodilým Weyřanům. Nu, tak teď se tedy podíváme, jestli Meron dokáže Zasvětit alespoň ohňového dráčka. Kylara sama nevěděla, co by ji potěšilo víc, jestli jeho úspěch či neúspěch. Ostatně jí by posloužil jakýkoliv výsledek. Kdyby se mu však dráčka, řekněme bronzového, nakonec Zasvětit skutečně podařilo, a jí by zas na zápěstí seděla zlatá královna, a ti dva kdyby se začali pářit... Zřejmě by se nejednalo o něco tak výjimečného, jako v případě velkých zvířat, ale stejně, vzhledem k Meronovu přirozenému nadání... Kylara se ve smyslné předtuše blaženě usmála.
"Za tu námahu byste se mi měla vyplatit!" upozornila vejce.
Všech čtyřiatřicet už zatvrdlých vajec naskládala do několika vrstev pytlů od Ohňovce, které si s sebou kvůli tomu přinesla, balík pak zabalila do wheří kůže a navrch ještě přehodila svůj silný Vlněný plášť. Byla Weyrenou už natolik dlouho, že věděla, že z náhle zachlazených vajec se nikdy nic nevylíhne. A těmhle začnou skořápky pukat co nevidět. Tím lépe.
Prideth měla pro Kylařino zaujetí vajíčky ohňových dráčků nekonečné pochopení. Poslušně se snášela u stovek zátok podél západního pobřeží a vyčkávala, ostatně v tom žhavém slunci docela blaženě, zatímco její jezdkyně slídila po sálajícím písku a pátrala po stopách snůšky ohňových dráčků. Když však poté Kylara označila jako cíl jejich návratu Nabolskou Držbu místo Jižního Weyiu, Prideth znepokojeně zavrčela.
Podle Nabolského času zrovna začalo svítat. Kylařin přílet zahnal hlídacího whera s jekem do pelechu. Strážce znal Jižní Weyrenu natolik dobře, aby se nedopustil té hlouposti, že by snad začal něco namítat. Poslal nějakého nešťastníka, aby šel svého Pána probudit. Když se ten objevil na schodišti vedoucím do Vnitřní Držby, rozjařená Kylara nevzala jeho hněv vůbec na vědomí.
"Mám pro tebe vejce ohňových dráčků, Pane Merone z Nabolu!" zvolala a ukázala prstem na beztvarý balík, který teď dovnitř přinášel jeden ze sloužících. "Honem sežeň kádě horkého písku, ať o ně nepřijdeme!"
"Kádě horkého písku?" opakoval Meron s neskrývaným podrážděním.
Takže on teď měl v posteli někoho jiného, pomyslela si Kylara a to ji málem přimělo k tomu, aby svůj poklad zase popadla a zmizela.
"Snad mi rozumíš, ty hlupáku! Mám celou snůšku vajec ohňového dráčka, a ta se začnou líhnout každou chvíli! To je

přece tvoje životní příležitost. Hej, ty tam!" kývla Kylara pánovitě na Meronova Správce, který se, napůl ustrojený, přištrachal dovnitř. "Přelij všechen vonný písek na čištění, který tady máte, horkou vodou, a ihned ho sem nech donést!"
Kylara, která pocházela z vládnoucí vrstvy na Držbě, bezpečně ovládala tón, kterým bylo nutno popohánět lidi níže postavené, a ve skutečnosti byla přesnou ženskou obdobou místního popudlivého Pána, takže při jejím rozkazu se ženy rozutíkaly, aniž by vyčkaly na Meronův souhlas.
"Vejce ohňových dráčků? O čem to, pro všechno na světě, vůbec blábolíš, ty ženská?"
"Dají se Zasvětit! Když jejich mysl v okamžiku zrození podchytíš vlastními myšlenkami, jako se to dělá u draků, a oblbneš je spoustou masa, potom už navždy budou tvoji, až do smrti." Kylara pozorně kladla vejce na zahřáté kameny u velikého krbu. "Donesla jsem je sem na poslední chvíli!" pochválila se hrdě. "Sežeň své lidi, hoď sebou! Chceme jich přece Zasvětit co nejvíce!"
"Jenže já se pořád ještě snažím," procedil Meron skrze zaťaté zuby a přitom její činnost sledoval s trochou nedůvěry a spoustou zášti, "vůbec pochopit, k čemu tohle může být někomu dobré."
"Mysli trochu, člověče!" odpověděla Kylara, která si Pánovu nerudnou odezvu na svou vlastní pánovitost ani trochu nepřipouštěla.
"Ohňoví dráčci jsou přece předchůdci a předci dnešních draků a mají proto všechny jejich schopnosti!"
Meronovi trvalo jenom okamžik, aby pochopil plný dosah tohoto sdělení. Přes rameno začal hulákal rozkazy, aby ihned zburcovali všechny lidi na Držbě, ale přitom už klečel vedle Kylary a pomáhal jí klást vejce vedle ohně.
"Takže skáčou do mezimezí? A se svými majiteli se taky dokážou domluvit?"
"Nu ano. Ano."
"Tohle je zlaté vejce," vykřikl Meron a vztáhl po něm ruku. Očka mu přitom chamtivostí jenom hořela.
Kylara ho však přes tu ruku pleskla a blýskla na něho hněvivým pohledem. "Zlaté je pro mě. Pro tebe je ten bronzový! Jsem si docela jistá, že to vejce vedle - ne, to druhé - bude bronzáček."
V tu chvíli donesli horký písek a naházeli ho na dlaždice v krbu. Po schodišti z Vnitřní Držby hřmotně sbíhali Meronovi lidé, ustrojení jako pro případ Spadu Vláken. Kylara je rázně vyzvala, aby odložili výstroj, a začala je poučovat, jak se takové Zasvěcení vlastně provádí.
"Ohňového dráčka přece nikdo chytit nedokáže," zamumlal kdosi obezřetně ukrytý v houfu.
"Mně se to povedlo, ale o tobě pochybuju, ať už jsi kdokoliv!" vyštěkla Kylara.
Usoudila, že na názorech Pamětníků přece jen něco bude: Držebníci jsou čím dál tím zpupnější a výbojnější. To když v jejich Držbě vydával rozkazy její otec, nikdo se neopovážil ani špitnout. A Weyreně by ve Weyru do řeči nikdo neskočil.
"Hlavně si musíte pospíšit," vysvětlovala. "Líhnou se hlady celí zdivočelí a zhltnou všechno, co se jim ocitne na dosah. Kdybyste je nezarazili, promění se v kanibaly."
"Já bych ty svoje chtěl držet, dokud se nevylíhnou," řekl Meron Kylaře polohlasem. Hladil přitom tři vajíčka, o nichž si představoval, že ukrývají bronzáčky.
"Teplo z dlaní na vylíhnutí nestačí,", oznámila však Kylara hlasitě a nesmlouvavě. "A budeme potřebovat libové maso, spoustu masa. Nejlíp z čerstvě poraženého zvířete."
Podnos, který po jejích slovech donesli do místnosti, pohrdavě odbyla jako naprosto nepostačující množství, takže se honem z čerstvě zabitých zvířat přichystaly ještě další dvě hromady masa, ze kterého se ještě kouřilo. Pach syrové krve se v síni smísil se zápachem lidského potu, příšerným vedrem, vydýchaným vzduchem a atmosférou všeobecného vzrušení.
"Mám žízeň, Merone. Nech mi poslat chléb s ovocem a trochu vychlazeného vína," požádala Kylara.
Potom se uhlazeně pustila do jídla a se skrývaným pobavením sledovala Meronovy lajdácké způsoby u stolu. Někdo přinesl chléb a kyselé víno i přítomným Držebníkům, kteří museli jíst vestoje. Čas se pomalu vlekl.
"Myslím, žes tvrdila, že se mají vylíhnout každou chvilku," ozval se otráveně Meron. Byl stejně neklidný jako jeho lidé a na Kylařin směšný plán se začínal dívat s odporem.
Kylara mu však uštědřila lehce pohrdavý úsměv. "Také že ano, můžeš se spolehnout. Vy lidé z Držeb byste se měli naučit troše trpělivosti. Při styku s draky se bez ní neobejdete. Víte, draka a ostatně ani ohňového dráčka nemůžete zbičovat jako ty svoje tahouny. Ale výsledek stojí za to."
"A víš to určitě?" Oči se Meronovi leskly neskrývaným rozmrzením.
"Jenom si představ, jak se budou drakeni tvářit, až za pár dní dorazíš na Telgarskou Držbu s ohňovým dráčkem zavěšeným na paži."
Meronovo pousmání Kylaře prozradilo, že se mu takový obrázek začíná zamlouvat. Ano, Meron dokáže být nekonečně trpělivý, jen když mu to před drakeny přinese nějaké výhody.
"To bude poslouchat všechny moje pokyny? A přiletí na zavolání?" ujišťoval se a pohledem lakotně hýčkal tu svoji trojici.
Kylara mu bez váhání přisvědčila, ačkoli věrností a chytrostí ohňových dráčků si dvakrát jistá nebyla. Ostatně, Meron od nich nevyžaduje inteligenci, ale poslušnost. A pokud ohňoví dráčci jeho očekávání nesplní, pak může Kylara vždycky tvrdit, že ta chyba je v něm.
"Mít takové poslíčky, to bych byl ale ve výhodě," radoval se Meron tak potichoučku, že mu téměř nerozuměla.
"To by bylo něco víc, než jenom pouhá výhoda, Pane Merone," zapředla lichotivě. "To byl znamenalo vládu!"
"Ano, vlastnictví spolehlivých dorozumívacích prostředků by mi skutečně umožnilo nadvládu. A tomu z whera zrozenému Vůdci Weyru na Výšinách bych pak mohl říct..."
Jedno z vajíček se rozhoupalo podél své delší osy a Meron vyskočil ze židle, jako by ho bodlo. Chraptivě zahulákal,

aby se jeho lidé přesunuli blíž, a proklínal je, když se zastavili v obvyklé vzdálenosti.
"Vysvětli jim to znovu, Weyreno, přesně jim popiš, jak mají ty ohňové dráčky vlastně pochytat!"
Kylaru ani na chvilku netrápilo vědomí, že po devíti Obězích strávených ve Weyru, z toho pak po sedmi Obězích v roli Weyreny, nemůže s čistým svědomím určit kritéria, podle nichž jednoho z kandidátů draci přijmou, zatímco druhého, zdánlivě stejně tak dobrého, odmítne celá snůška bez rozdílu. Zrovna tak netušila, proč si královny bez výjimek vybírají dívky nezrozené ve Weyru. (Kupříkladu, když ta klukovsky vyhlížející Brekke Zasvětila Wirenth, stály jí po boku nejméně tři další dívky, z nichž by se kterákoli zdála Kylaře pro novorozenou královnu o moc vhodnější, než ta chudinka. Ale Wirenth si to přímou čarou přihasila rovnou za tím děvčetem vyrostlým v Cechu. Všechny tři kandidátky zůstaly ve Weyru - to by udělalo každé děvče, které je jen trochu při smyslech - a jedna z nich, Verena, byla znovu představena při následujícím Zasvěcování a uspěla. Do toho člověk prostě nevidí.) Obecně se dalo vypozorovat, že mládenci vyrostlí ve Weyru měli dřív nebo později štěstí právě proto, že mohli Líhnutí navštěvovat až do věku dvaceti Oběhů. Nikoho z Weyru nikdy nevyháněli, ale ta hrstka mužů, která se mezi jezdce nezařadila, většinou odcházela dobrovolně a usazovala se v sídlech některých Cechů.
Protože se však Benden a Jižní Weyr nyní mohly chlubit snůškami, které početně daleko převyšovaly porodnost jejich žen, bylo nezbytné pročesávat celý Pern a vyhledávat dostatečné množství kandidátů, kteří by mohli zaplnit Líhniště. Obyčejní lidé si zřejmě neuvědomili, že to jsou právě draci, - a to se týkalo hlavně těch hnědých a bronzových - kdo si vybírá druha, a ne naopak.
Dračí vkus se podle všeho prokouknout prostě nedal. Všestranně nadaný mladík z Držby nebo Cechu mohl docela dobře zjistit, že drak dal před ním přednost jinému, nevzhlednému vychrtlíkovi.
Kylara se rozhlédla Síní po té různorodé směsici nervózních tváří shromážděných otrlých mužů. Zadoufala, že ohňoví dráčci nebudou tak vyběraví jako bývají draci, protože z této pestré skupinky by si ona sama příliš mnoho kandidátů nevybrala. Potom si však Kylara připomněla, že ten Brekkin spratek Zasvětil dráčky rovnou tři. V tom případě má v této místnosti naději každý, kdo se dokáže udržet na nohou. Tak jim do klína spadla veliká příležitost, jak těm drakenům dokázat, že k Zasvěcení draka není třeba žádných mimořádných schopností, že pouze stačí, aby obyčejní Perňané z Držeb a Cechů byli drakům představeni a určitě budou mít stejnou šanci jako výkvět každého Weyru.
"Chytat ty dráčky nebudete!" opravila Kylara Meronův příkaz se zlomyslným úsměvem. Jenom ať těm Držebníkům pěkně dojde, že k tomu, aby si člověka drak vybral, nestačí Líhnutí pouze přihlížet. "Budete je k sobě vábit láskyplnými myšlenkami. Drak, to přece není majetek."
"My tu však máme ohňové dráčky a žádné draky!"
"Pro naše účely je to totéž!" křikla Kylara ostře. "A teď dávejte bedlivý pozor, co vlastně dělám, jinak o většinu z nich přijdeme!" V duchu se sama sebe ptala, proč se vůbec zatěžuje takovou dřinou a úsilím, aby Meronovi poskytla tento dar, když on tuto příležitost naprosto zjevně není schopen pochopit ani ocenit. Ale přesto, kdyby ona měla zlatou královničku a on bronzáčka, a ti dva kdyby se spářili, pak by se za ty starosti nějaké odměny dočkat měla. "Vystříhejte se všeho pomyšlení na strach nebo ziskuchtivost," vysvětlovala dál pozorně naslouchajícímu kroužku. "Tím prvním byste dráčka odpudili, to druhé by ho zase mátlo. Jakmile se k vám nějaký z nich přiblíží, okamžitě ho začněte krmit. A nepřestávejte! Pokud to půjde, posaďte si ho na ruku, odneste do nějakého tichého koutku a tam ho krmte. Myslete na to, jak velice ho milujete, jak moc toužíte po jeho přítomnosti, jak jste díky němu šťastní. Na nic jiného se vám myšlenky zatoulat nesmějí, jinak ten ohňový dráček skočí do mezimezí. Mezi Vylíhnutím a okamžikem krmení vám zbývá jenom malá chvilka, v níž Zasvěcení lze vůbec provést. Bud uspějete, anebo ne, to všechno záleží jenom na vás."
"Slyšeli jste, co vám Kylara řekla. Takže teď se podle toho zařiďte! A udělejte všechno pořádně, protože kdo selže -" Meron významně zmlkl uprostřed výhrůžky.
Kylara se rozesmála a to zlověstné ticho, které se po jeho slovech rozhostilo, se jí podařilo prolomit. Smála se tomu, jak nasupeně se Meron tváří, a smála se tak dlouho, až jí Pán Držby hrubě zalomcoval paží a ukázal na vejce, která se teď divoce kymácela a kolébala, to jak se jejich obyvatelé snažili probojovat na svobodu.
"Dej pokoj s tím chichotáním, Weyreno! Mohlo by uškodit Líhnutí!"
"Smích je lepší než výhrůžky, Pane Merone. Vždyť ani ty nemůžeš dráčkům přikázat, aby si vybrali zrovna tebe. A prozraď mi, Pane Merone, jestlipak se ten příšerný trest bude v případě tvého selhání vztahovat i na tebe?"
Meron jí bolestivě sevřel ruku a očima se pověsil k puklinkám, které se teď na jednom z jeho vyvolených vajec začaly objevovat. Luskl prsty, aby mu podali maso. Nabral si ho plnou hrst, z níž teď na podlahu prýštila čerstvá krev. Poklekl vedle vejce a celý ztuhl nesmírným soustředěním, aby se mu Zasvěcení podařilo.
Kylara se s předstíranou lhostejností zvedla lenivě ze svého křesla, došlo ke stolu a vybírala si tam odřezky masa tak dlouho, až si jich na prkénko nakladla slušně velkou hromádku. Když se pozvolna vracela ke krbu, mávla na přihlížející neklidné strážce, aby si šli rovněž posloužit.
Potom však už svoje vlastní vzrušení dál potlačovat nedokázala. Zaslechla, jak si z vysokých skal nad Držbou prozpěvuje její Prideth. Od okamžiku, kdy Kylara spatřila ta drobounká mláďátka, jež F'nor a Brekke Zasvětili, neprahla po ničem jiném než po jednom takovém křehkém mazlíčkovi. V životě ji nenapadlo, že její panovačná povaha se podvědomě brání citovému splynutí s její dračí královnou. Instinktivně však Kylara vycítila, že s ničím nesouměřitelnou moc, výsady a nenapadnutelnou svobodu může na Pernu žena získat pouze jako Weyrena. Jelikož v popírání všeho, co si nepřála sama před sebou připustit, byla Kylara značně zběhlá, nikdy si nepřiznala, že ze všech živých tvorů to byla právě a pouze Prideth, kdo ji dokáže ovládat a na jejímž dobrém mínění jí záleží. Proto v ohňovém dráčkovi viděla jedině zmenšeninu skutečného draka, který zas bude podléhat jí - a to bez odporu - a jemuž bude tělesně nadřazena tak, jako je Prideth nadřazena své Weyreně.
A předáním těchto vajíček Držebníkovi, zejména když šlo o osobu Pána ze všech nejopovrhovanějšího, Merona z Nabolu, se Kylara mstila za všechnu tu potupu a pomyslné ponižování, jichž se jí dostávalo jak od drakenů, tak i od

Perňanů. Tu urážku ze všech nejčerstvější - a sice že se tomu zmetkovitému Brekkinu osvojenci podařilo Zasvětit dráčky rovnou tři - přičemž Kylaru ze všeho úplně vynechali - tak splatí vrchovatou měrou.
Nu, tady Kylara stát stranou nebude. Teď už ví, jak na to. Ať už to bude probíhat jakkoliv, vítězem bude dnes ona.
Zlaté vajíčko se divoce rozkolébalo a podélně se na něm objevila široká prasklina. Objevil se drobounký zlatý zobáček.
"Nakrm ji! Neztrácej čas!" šeptal Meron Kylaře chraptivě do ucha.
"Jen mě nepoučuj, jak se mám chovat při Líhnutí! Hleď si svých vlastních vajec, ano?"
Vynořila se malá hlavička a tělíčko se namáhavě pokusilo napřímit. Pazourky škrábaly do vlhké skořápky. Kylara se v duchu soustředila na myšlenky plné uvítání, lásky, radosti i obdivu. Výkřiků a rad, které kolem ní jen pršely, si vůbec nevšímala.
Zlatá královnička, sotva větší než Kylařina dlaň, se vybatolila ze svého vězení a okamžitě se začala pátravě rozhlížet po něčem k snědku. Kylara jí do cesty položila drobeček masa a zvířátko se po něm bez rozmýšlení vrhlo. Další sousto umístila Weyrena pár palců od toho prvního a tak k sobě toho ohňového dráčka pomalu naváděla. Se zuřivým krákoráním hltal dráček kousky masa a jeho nejisté krůčky získávaly pomalu na cílevědomosti, roztažená křidélka osychala přímo před očima. Hlad, hlad, hlad, bušilo v myšlenkách právě narozeného stvořeníčka, a Kylara, která s uspokojením vzala na vědomí, že dráčkovy pocity plně vnímá, své vlastní myšlenky plné lásky a vřelého uvítání ještě znásobila.
Pátá návnada jí královnu ohňového dráčka přilákala až na její vlastní ruku. Opatrně se zdvihla a pomalu se vzdálila od ohniště i zmatku, který kolem vládl, přičemž nezapomínala nacpávat do širokého chřtánku sousta pokaždé, když se chtivě rozevřel.
Kolem skutečně vládlo boží dopuštění; přestrašení a rozčilení muži se tam přes všechny její rady dopouštěli snad všech chyb, o kterých se Letopisy kdy zmínily. Meronova tři vajíčka se rozpraskla téměř v jednom okamžiku. Zatímco se Meron pokoušel o neobratnou nápodobu Kylařina jednání, dvě mládata se po sobě okamžitě vrhla. Vinou své chamtivosti ztratí Nabolský Pán zřejmě celou trojici, pomyslela si Kylara se zlomyslným potěšením. Potom si všimla, že kolem se klubají další bronzáčkové. To je dobře, až její královnička zatouží po zásnubách, bude pořád zbývat nějaká naděje.
Dva z mužů s úspěchem nalákali ohňové dráčky na hřbet své ruky a po Kylařině vzoru se vzdálili od krbu, u něhož právě zuřil nelítostný bratrovražedný boj.
"Kolik jim toho máme dát k žrádlu, Weyreno?" optal se jeden z nich. Oči mu hořely nedůvěřivou radostí a úžasem.
„Jen ať se nacpou až do bezvědomí. Usnou a potom se od vás ani nehnou. Jakmile se probudí, okamžitě je zase nakrmte. Pokud budou naříkat, že je svrbí kůže, vykoupejte je a pořádně natřete olejem. Popraskaná kůže se v mezimezí láme a ten strašlivý mráz by pak dokázal ohňového dráčka i velkého draka klidně zahubit." Nesčíslněkrát musela tohle vykládat weyrlinkům, které musela coby Weyrena vyučovat. Teď to má na starosti Brekke, pochváleno budiž První Vejce!
"Ale co se stane, jestliže přece jenom skočí do mezimezí?. Jak jim v tom můžeme zabránit?"
"Drakovi v ničem neporučíte. On s vámi prostě zůstává. Draka nemůžete uvázat na řetěz jako hlídacího whera."
Role učitele ji však zatím přestala bavit, šla tedy obnovit svoji zásobu krmení. Potom se znechuceně rozhlédla po tom zbytečném umírání zvířátek na kamenném dláždění krbu a vystoupila po schodišti do Vnitřní Držby. Počká v Meronově ložnici - bylo by nejlíp, kdyby ji nevítaná návštěvnice už opustila - aby zjistila, jestli se mu nakonec přece jenom nepodaří Zasvětit jednoho z těch ohňových dráčků.
Prideth jí oznámila, že ji vůbec netěší, že dopravila snůšku na jistou smrt ve studeném, nepřátelském prostředí lidského krbu.
"Tam na Jihu by jich nepřežilo mnohem víc, ty můj hlupáčku," hájila se Kylara před svým drakem. "A nám se teď podařilo získat nádherného mazlíčka jenom pro sebe."
Prideth na skalní římse jenom něco rachotivě zabrumlala, ale protože dráčka se to netýkalo, přestala si jí Kylara všímat.

VII. KAPITOLA

- Dopoledne v Bendenském Weyru
- Časné ráno v Mistrovské Síni Kovářského Cechu
na Telgarské Držbě

F'lar se právě chystal na cestu do Síně Kovářského Cechu, aby si prohlédl Fandarelův přístroj na dálkové dopisování, když obdržel F'norův vzkaz obsahující celých pět popsaných stran. Lessa už vzlétla a čekala jenom na něho.
"F'nor tvrdil, že to je strašně naléhavé. Týká se to -" začal G'nag.
"Přečtu si to, jak nejdříve budu moci," skočil mu do řeči F'lar. Ten člověk je tak mnohomluvný, až z toho brní uši. "Díky, ale teď mě omluv."
"Ale F'lare..." Konec jezdcovy věty zanikl ve skřípotu Mnementhových pazourů na kamenné římse, když se bronzový drak mohutnými vzmachy křídel začal probíjet do vzduchu.
Ani tento Mnementhův snadný vzlet však F'larovu náladu příliš nevylepšil. Lessa měla zatraceně pravdu, když si z něho utahovala kvůli noci propovídané s Robintonem nad plnými číšemi vína. Do toho člověka stékalo víno jak do bezedného řešeta. Kolem půlnoci se rozloučil Fandarel, který si s sebou odnesl svůj drahocenný vynález. Lessa se sázela, že si určitě vůbec nešel lehnout, a zřejmě se to týkalo v jeho Síni úplně každého. Když se jí od F'lara podařilo vydolovat slib, že on sám ulehne co nevidět, odešla odpočívat i ona.
F'lar měl skutečně dobrou vůli Lessu poslechnout, ale Robinton toho věděl spoustu o různých Držbách, o méně významných Držebnících, jejichž vliv mohl zviklat názory jejich Pánů, což byly nezbytné údaje pro případ, že by F'lar chtěl někdy tajně uskutečnit vzpouru.
Úcta ke staršímu jezdci patřila mezi základní rysy života ve Weyru, a stejně tak i vážnost, již všichni chovali ke zdatnému bojovníku s Vlákny. Před sedmi Oběhy, kdy si F'lar musel zahanbeně přiznat, že jediný pernský Weyr, Benden, svému poslání naprosto nepostačuje a že všichni jeho obyvatelé jsou špatně připraveni na skutečné bojové podmínky, připsal Pamětníkům mnoho ctností, které pro něho - v současné situaci - bylo obtížné jen tak zčistajasna popřít. Vždyť on - a spolu s ním všichni jeho drakeni - se základům boje proti Vláknům naučili především od Pamětníků. Vycvičili se v mnoha různých uskocích, jež jim umožňovaly uhýbat před Vlákny, odhadovat rozsah a různorodost Spadů, šetřit sílu svoji i svého zvířete, vyhýbat se pomyšlení na hrůzné sežehnutí Vlákny nebo blízké závany fosfinů.
F'lar si však neuvědomil, jak se díky získanému poučení jeho Weyr i ten Jižní vylepšily. Všichni jezdci teď zásluhou svých větších, silnějších a inteligentnějších draků ostatní značně převyšovali. F'lar by ve jménu vděku a soudržnosti dokázal Pamětníkům jejich nedostatky bez námahy prominout, zapomenout na ně, nebo si je i zdůvodnit. Vzhledem k vážnosti současné situace ho však jejich nespolehlivost a úzkoprsost přiměla, aby výsledky jejich jednání od základu přehodnotil. Navzdory tomuto rozčarování však ve F'larovi stále cosi, jakási vnitřní potřeba, se dožadovalo hrdinského vzoru, s nímž by mohl poměřovat svoje vlastní úspěchy, a proto nepřestával doufat ve sjednocení všech drakenů, v konečné překonání neústupného Pamětnického vzdoru pokud jde o změny, v přetrhání všech vazeb, které je poutaly ke světu dávno přežilému.
Tomuto smělému činu konkuroval F'larův další plán - jelikož ta vzdálenost dělící Pern a Krvavici vyžadovala pouze odlišný druh vstupu do mezimezí. A člověk jej musel podstoupit, pokud ze sebe zamýšlel kdy setřást to otrocké jho, jímž ho drtila Vlákna.
Okolní chladný vzduch - slunce se ještě nad Žleb nevyšplhalo docela - připomněl F'larovi citlivé spáleniny na tváři, na bolavé čelo však působil jako hojivý zábal. Když se předklonil, aby se opřel o Mnementhův krk, ucítil na žebrech tlak balíčku s F'norovým dopisem. Na zprávy o tom, co zase Kylara poslední dobou vyvádí, si najde čas až později.
Pohlédl dolů a na vteřinku pevně stiskl víčka, protože při pohledu nezaostřenýma očima na závratnou rychlostí ubíhající zem se mu až zatočila hlava. Ano, N'ton už velel četě mužů a draků při odstraňování zapečetěného vchodu. Až se chodby zalijí světlem a čerstvým vzduchem, bude prozkoumávání pokračovat rychleji a s lepšími výsledky. Ramoth budou raději držet stranou, aby si nemohla stěžovat, že jí lidé chodí příliš blízko k té její milované snůšce.
Jenže ona to stejně všechno ví, prozradil Mnementh svému jezdci.
"A co na to říká?"
Nic, je zvědavá.
Právě viseli nad Kamennou Hvězdou; pod sebou nechali hlídkujícího jezdce, který je zdravil zasalutováním. F'lar se zachmuřeně podíval na Kamenný Prst. Řekněme, že by člověk měl odpovídající čočky zasazené do Kamenného Oka. Jestlipak by potom dokázal prozkoumat Krvavici? Ne, protože v tomhle ročním období není Krvavice z tohoto úhlu vůbec vidět. Ale stejně...
F'lar se rozhlédl po krajině, která se pod ním rozprostírala; na vrcholu hory ten obrovitý skalnatý pohár, cesta klikatá jak dračí ocas, jež vybíhala ze záhadného místa na pravé straně a stáčela se k jezeru na planině přímo pod Weyrem. Voda se třpytila jako gigantické dračí oko. Na okamžik mu ustaranou myslí bleskl nápad, aby ten pošetilý plán vůbec vzdal,

když se Vlákna stejně snášejí, jak se jim zamane. Ustanovil přece hlídky a vyslal N'tona, který uměl jednat tak diplomaticky, aby těm Držbám, jež spadají pod správu Bendenu, přesvědčivě vysvětlil nezbytnost nových opatření. Raid odeslal zdrženlivou a chladnou odpověď, že bere zprávu na vědomí, Sifer zase reagoval výbuchem svárlivých výčitek, ačkoliv ten starý hlupák přijde docela jistě k rozumu, jenom co stráví celou noc úvahami nad všemi možnými způsoby řešení a jejich důsledky.
Ramoth náhle sklopila křídla a zmizela z dohledu. Mnementh ji následoval. Po mrazivé vteřince už kroužili nad jiskřivým náhrdelníkem Telgarských stupňovitých jezer, která se v ranním slunci modrala až neuvěřitelně jasně. Ramoth teď klouzala k zemi, na okamžik se mihla v zrcadle vodní hladiny. Sluneční jas zlatil její už takhle lesklé tělo.
Je skoro dvakrát tak velká, než jsou ostatní královny, pomyslel si F'lar v záchvatu náhlého obdivu k nádhernému drakovi.
Vynikající jezdec mívá i vynikající zvíře, poznamenal Mnementh jen tak mimochodem.
Ramoth se rychlostí přizpůsobila svému druhovi, ovšem nejprve stydlivě vybrala klopenou zatáčku na důkaz svého upejpání. Oba pak spolu pokračovali v letu nad jezerními údolími směrem k Síni Kovářského Cechu a špičkami perutí se přitom důvěrně dotýkali. Krajina za nimi se pozvolna svažovala směrem k mořskému pobřeží a říčka, která se sytila z nesčetných jezer a protékala širými lány i rozlehlými pastvinami, se postupně měnila na veletok Dunto, jenž ústil přímo do oceánu.
Sotvaže přistáli před Síní Cechu, z jedné skupinky nevelkých domků, postavených vzadu v háječku zakrslých felysových stromů, vyběhl Terry. Naléhavě na ně mával, aby se vydali k němu. Cech se dnes pustil do práce velice časně, hlasité kování a řinčení se ozývalo z každičké budovy. Jezdci sesedli, načež jim draci oznámili, že se poletí vykoupat a opět se vznesli. F'lar se připojil k Lesse. Zubila se na něho a z šedivých očí jí koukal smíšek.
"Vykoupat, to zrovna!" poznamenala a ovinula mu paži kolem pasu.
"A já tu musím trpět bez útěchy?" Ale F'lar ji objal kolem ramen, a když společně zamířili vstříc Terrymu, přizpůsobil svůj dlouhý krok její chůzi.
"Tak vás po tom šťastném přistání pěkně vítám," nepřestával se uklánět Terry a v úsměvu cenil zuby od ucha k uchu.
"Už Fandarel vyrobil to přibližovací sklíčko?" vyzvídal F'lar.
"Ne tak docela," tančily Mistrovu Zástupci rozjařené oči v únavou strhaném obličeji. "Ovšem ne že by se v průběhu celičké noci dostatečně nesnažil."
Lessa se soucitně zasmála, ale Terry v mžiku zvážněl.
"Ve skutečnosti mi to ani nevadí. To je vám úžasné, co se tím citlivým prohlížecím přístrojem dá všechno zahlédnout! Wansor je střídavě na vrcholu blaha a hned zase zoufalstvím naprosto na dně. Celou noc nad svou vlastní neschopností zuřil, div neplakal."
Došli téměř až ke vchodu do malé Síně, když se k nim Terry náhle zasmušile obrátil.
"Chtěl jsem vám jenom říct, jak příšerné pocity prožívám kvůli F'norovi. Kdybych jim ten hloupě přezdobený nůž rovnou dal! Ale jednalo se o svatební dar pro Pána Asgenara od našeho Pána Larada, a já jsem prostě nemohl..."
"Tys tomu zcizení zabránil plným právem," odvětil F'lar a pevně stiskl Terrymu rameno, aby svému tvrzení přidal na důrazu.
"Přesto však, kdybych se byl poddal..."
"Kdyby se zřítila nebesa, nemuseli bychom si lámat hlavu s Vlákny!" prohlásila Lessa tak ostře, že Terry musel upustit od dalších omluv.
Ačkoliv se při pohledu zvenčí podle oken zdálo, že Síň Cechu má dvě podlaží, šlo ve skutečnosti o jedinou obrovskou místnost. U jednoho ze dvou ohnišť, která byla umístěna uprostřed dvou protilehlých stran, stála malá výheň. Černé kamenné zdi, ohlazené a na první pohled beze spár, byly pokryty nákresy a výpočty. Středu místnosti vévodil dlouhý stůl, na konci kterého stály podnosy s pískem a jehož zbylou plochu pokrývala změť Letopisných kůží, listů papíru a neuvěřitelného množství roztodivných přístrojů a předmětů. Vedle dveří postával Mistr Kovář. Doširoka rozkročený si nacpal pěsti za široký opasek, vystrčil bradu a černočerně se chmuřil. Jeho nepřátelské rozpoložení bylo namířeno proti nákresu, který před ním bíle svítil z černého kamene.
"To přece musí být otázka zorného úhlu, Wansore," brumlal si ztrápeně, jako kdyby se nákres choval neposlušně.
"Wansore?"
"Wansor je ti platný asi stejně, jako kdyby byl v mezimezí, Mistře," upozornil ho Terry jemně a rukou ukázal na spící postavu, která se pod kožešinami na nebývalé rozměrné pohovce téměř ztrácela.
F'lar býval odjakživa zvědavý, kde vlastně Fandarel spává, protože Hlavní Síň se už dávno přeměnila na dílnu. Ostatně Mistr Kovář by se na normálním lůžku jen těžko uvelebil. Teď si však uvědomil, že podobné pohovky zahlédl ve většině hlavních budov Cechu. Fandarel dokázal zřejmě usnout kdekoliv a kdykoliv, tedy pokud ho spánek vůbec přemohl. Jiného člověka by takový způsob života zřejmě velice brzy vyčerpal až k smrti, ovšem Kováři podle všeho svědčil.
"Přišli jste velice časně! Doufal jsem, že ohledně toho prohlížecího zvětšovadla budu pro vás mít dobré zprávy," kývl na nákres. Lessa s F'larem si poslušně prohlédli soubor čar a oválů, které se nevinnou bělí odrážely od černé zdi.
"Ovšem je politováníhodné, že sestavení tak dokonalého přístroje závisí na chybující lidské mysli a nedostatečné zručnosti. Omlouvám se..."
"A proč vlastně? Vždyť se ještě ani pořádně nerozjasnilo?" uklidňoval ho čtverácky F'lar. "Dávám ti čas do půlnoci. Teprve potom tě začnu obviňovat z neschopnosti."
Terry se ze všech sil pokoušel přidusit smích, přesto mu však uniklo cosi na způsob lehce hysterického zahihňání. Když ale zaslechli dunivé klokotání, jež představovalo smích ve Fandarelově podání, všichni leknutím téměř poskočili. S bujarým řevem plácl Kovář F'lara přátelsky přes lopatky a málem tak Weyrena srazil k zemi.

"Tak ty mi dáváš... do půlnoci... než... z neschopnosti..." hýkal Kovář mezi výbuchy řehotu.
"Ten člověk se zbláznil. Zřejmě jsme ho nutili, aby své síly přepínal přespříliš," povzdechl si F'lar k ostatním.
"Nesmysl!" pravila Lessa a prohlížela si svíjejícího se Kováře beze špetky soucitu. "Oka nezamhouřil a jestli znám jeho posedlost záhadami dost dobře, pak tvrdím, že ani nejedl. Je to tak, Terry?"
Terry se musel pořádně dlouho rozpomínat, aby se vzmohl na přesnější odpověď.
"V tom případě koukej vzburcovat kuchaře! Dokonce i on," a Lessa palcem trhla směrem k rozrušenému Kováři, "musí to své obrovité tělo alespoň jednou týdně pořádně naládovat."
Její narážka, že Kovář se v tomhle podobá drakovi, Terrymu samozřejmě neušla, takže teď se rozchechtal už naprosto nezvládnutelně.
„Jdu je probudit sama. Všichni jste úplně na nic, vy mužští," postěžovala si a zamířila ke dveřím.
Terry ji však zarazil. S nadlidským úsilím potlačil smích a natáhl se po knoflíku vyčuhujícím ze dna krabičky zavěšené na zdi. Hlasitě objednal jídlo pro Mistra Kováře a další čtyři lidi.
"Co je to zač?" zeptal se F'lar okouzleně. Ta věc se mu zdála příliš nepatrná, než aby zvládla odeslat zprávu takovou dálku až do Telgaru.
"Tohle? Jenom dorozumívač," odvětil Terry s úšklebkem. "Je hrozně účinný hlavně v tom případě, když neumíte řvát tak hlasitě jako Mistr Kovář. Máme je v každé Síni. Ušetří to spoustu pobíhání."
"Jednou to zařídím tak, že budeme moct zprávy odesílat na každé místo, se kterým se nám zachce se spojit," dodal Kovář a otřel si oči. "Ale, spát může člověk kdykoliv a po pěkném zasmání mu duše pookřeje."
"Je to snad ten přístroj píšící vzkazy na dálku, který nám chceš dneska předvést?" otázal se Vůdce Weyru a z hlasu mu čišela nezastíraná pochybnost.
"Ne, ne, kdepak," ujišťoval ho Fandarel. Téměř popuzeně se od přístroje vzdálil a zamířil k souboru drátů a keramických nádobek. "Tohle je ten můj dálkový psací přístroj!"
Lessa a F'lar však zaboha nedokázali pochopit, proč se tím záhadným harampádím tolik pyšní.
"Ta skříňka na zdi vypadala mnohem výkonněji," poznamenal F'lar nakonec a v předklonu chtěl ozkoušet prstem, jaká že hmota v těch nádobkách to vlastně je. Kovář mu srazil ruku.
"To by ti spálilo kůži stejně rychle jako ledkovec!" vykřikl. "Ostatně, je to vyrobeno na stejném základě. A teď dávejte pozor. Tyhle nádržky obsahují kovové destičky, vždy po jedné ze zinku a mědi, ve vodním roztoku kyseliny sírové, která ten kov leptá, takže dochází k chemické reakci. Tím získáme jistý druh působení, který jsem nazval energie chemické reakce. Vyráběnou chemickou reakci můžeme sledovat tady, v tomhle místě," přejel Kovář prstem po kovovém ramínku, nastaveném nad šedavou papírovinou, připevněnou k oběma koncům válečků. Fandarel pootočil knoflíkem a z nádržek se ozvalo jemné bublání. Poklepal na ramínko a na látce, která se pomalu začala odvíjet, se objevila řádka různě dlouhých červených znamínek. "Vidíte, tohle je ta zpráva. Harfeník upravil a rozšířil svůj bubnovací kód, pro každou hlásku jsou vyčleněna znamínka v různém, sledu a odlišné délky. Stačí trocha cviku a člověk je může číst stejně snadno jako obyčejné písmo."
"Ovšem výhody psaného písma tady postrádám," ukázal F'lar na váleček. "A když tvrdíš..."
Kovář se rozzářil širokým úsměvem. "Jenomže ty nevíš, že když píšu tady touto jehličkou; další jehla současně vyrývá totéž u Mistra Havíře v Crome nebo v Igenské Síni Cechu."
"To by pak bylo rychlejší než dračí let," zašeptala Lessa s úctou. "Co vlastně říkají tyhle čárky? A kam míří?" Prstem se nechtěně dotkla papíroviny a zkusmo ji zkoumavě promnula v prstech. Na ruce jí sice neulpělo zhola nic, zato na papíru se objevila červená kaňka.
Kovář se skuhravě rozesmál.
"Ta hmota ti neublíží, pouze reaguje na kyselost tvé kůže."
F'lar se rozesmál. "Tady máš důkaz té své povahy, má milá!"
"Zkus tam položit ty svůj prst a uvidíš, co se stane!" bleskla po něm Lessa rozdurděnýma očima.
"Bylo by to úplně stejné," poznamenal Kovář poučně. "Rolička je vyrobená z přírodního materiálu, jmenuje se litmus a vyskytuje se v Igenu, Keroonu a Tilleku. Odjakživa jsme jej používali ke zkoumání kyselosti půdy nebo roztoků. Protože používám při této chemické reakci kyselinu, litmus mění barvu, kdykoliv se jehla dotkne jeho povrchu. Tím vzniká zpráva, kterou pak můžeme pohodlně přečíst."
"Neříkals ale něco o tom, že budeš muset natáhnout dráty? Vysvětli nám proč."
Kovář zdvihl cívku jemného drátu, která byla zavěšena k přístroji. Drát se táhl oknem ke kamennému sloupu. Teprve teď si F'lar s Lessou povšimli, že podobné sloupy se v pravidelné řadě táhnou až ke vzdálenému pohoří a - podle všech známek - zřejmě až k Mistru Havíři na Cromské Držbě.
"Drát propojuje tento dálkový dopisovač se stejným zařízením na Cromu. Ten druhý pokračuje až do Igenu. Seřízením tohoto číselníku se mohu rozhodnout, jestli zpráva poputuje do Cromu nebo do Igenu, případně na obě místa zároveň."
"A tenhle vzkaz jsi odeslal kam?" ukázala Lessa na čárky.
"Nikam, má paní, protože přístroj nevysílal. Číselník jsem měl nastavený na příjem a nikoli na odesílání zpráv. Jak vidíš, všechno je zde velice účelné."
V tomto okamžiku se objevily dvě ženy v těžkých oděvech z wheří kůže, jež byly pro Kovářský Cech tak typické, a nesly podnosy pokrmů, ze kterých se ještě kouřilo. Jeden podnos byl zřejmě určen výhradně pro Kováře, protože žena, která jej pokládala na podložku k tomu účelu záměrně vyhrazenou, aby snad pod ní nedošlo k poškození nákresů na tácech s pískem, hodila hlavou významně k Mistrovi. Když míjela Lessu, vysekla jí poklonku a rázně pokynula své družce, ať na okamžik počká, než ona udělá na stole trochu místa. Toho dosáhla tak, že všechny předměty ve svém dosahu smetla do jedné kupy, aniž by si lámala hlavu nad tím, že snad něco rozhází nebo poškodí. Volnou plochu

přejela letmo utěrkou a své pomocnici naznačila, že může podnos na vytvořené místo složit. Obě ženy pak vyklouzly ven dřív, než se Lessa, které taková ledabylost doslova vyrazila dech, vzmohla na jediné slůvko.
"Koukám, jak máš ty svoje služebné vycvičené, Fandareli," poznamenal poklidně F'lar, který z Lessiných rozhořčených očí nespouštěl přísný pohled. "Žádné brebentění, žádné pobíhání, žádné dotěrné dožadování se tvé pozornosti."
Terry se zachechnutím ulehčil jedné z židlí od hromádky šatstva, které patřilo kdovíkomu, a vyzval Lessu, aby se posadila. F'lar postavil převrhnutou stoličku, zatímco Terry zahákl špičku nohy kolem další, odkopnuté hluboko pod dlouhý stůl, vylovil ji a usadil se na ni jediným plavným pohybem, který divákovi prozrazoval, že s tímto improvizovaným druhem stolování má už dlouholetou zkušenost.
Teď tedy měli před sebou stát jídlo a Kovář se zaměřil výhradně na co nejrychlejší hltání.
"Takže jediné, co nás zdržuje, je to natažení drátu," řekl F'lar a zdvihl číši klahu, kterou jemu i Terrymu právě nalila Lessa. "Jak dlouho vám, například, trvalo jeho natažení odtud až do Cromu?"
"My jsme na tom nepracovali nijak soustavně," odpověděl tentokrát Terry, jelikož Mistr Kovář měl plná ústa. "Nejdříve ze všeho učedníci z obou Cechů spolu s Držebníky, kteří byli ochotní věnovat se chvíli i jiné práci, postavili ty sloupy. Pak bylo nesmírně obtížné zjistit, jaký druh drátu by vyhovoval nejlépe. Vyrobit ho dostatečnou délku taky zabralo spoustu času."
"Už jste mluvili s Pánem Laradem? Neuvolnil by pár svých lidí?"
Terry se ušklíbl. "Pána Larada daleko více zajímá počet ohňometů, které pro něho stačíme vyrobit, či kolik polí má osázet kvůli výživě svých Držebníků."
Lessa usrkla ze svého klahu a polkla tu zkyslou tekutinu jen s největším přemáháním. Chléb byl samý žmolek a navíc nedopečený, klobása obsahovala obrovské, nestravitelné chrupavky, ale Terry i Fandarel se živili s nesmírnou chutí. Nedbalá posluha byla jedna věc, ale nechutné jídlo, nad tím by rukou jen tak nemávla.
"Jestli tohle jsou ty potraviny, kterými platí za tvé ohňomety, tak bych mu je na tvém místě hodila na hlavu!" vykřikla pobouřeně. "No ano, i to ovoce je nahnilé!"
"Lesso!"
"Já jenom žasnu, jak dokážeš udělat takovou spoustu práce, když se musíš vyživovat takhle ohavným jídlem," pokračovala Lessa bez ohledu na F'larovo napomenutí. "Jak se jmenuje tvoje manželka?"
"Lesso!" opakoval F'lar ještě naléhavěji.
"Nemám manželku," zamumlal Kovář, ale poslední slabiky obsahovaly více chlebových drobečků než zvuku, takže nakonec jenom zuřivě zavrtěl hlavou ze strany na stranu.
"Nevadí, přece i představená by měla umět obstarat lepší jídlo, než je tahle patlanina!"
Terry si zatím odkašlal a začal vysvětlovat. "Naše představená je jako kuchařka vynikající, ale mnohem líp dovede zvýrazňovat vybledlý inkoust na kůžích, které studujeme. Místo vaření ji tedy zaměstnáváme tímhle."
"Ale snad některá z dalších manželek..."
Terry se zašklebil. "Tolik na nás všichni naléhali s žádostmi o pomoc, a tyhle záležitosti k tomu," mávl rukou směrem na dálkový dopisovač, "že prostě každý, kdo dokázal udržet nástroj v ruce -" zarazil se, protože si povšiml, jak zděšeně se Lessa tváří.
"Dobrá. V Dolních Jeskyních mi pár žen posedává jen tak a nemá nic pořádného na práci. Nechám sem dopravit Kenelasu i ty její dvě družky tak rychle, jak jen to zelený drak dokáže. A navíc," dodala Lessa výhrůžně a důrazně na Kováře namířila ukazováček, "dostanou přísný zákaz jakékoli v práce související s řemeslem, ať se tu děje, co chce!"
Terrymu se podle všeho značně ulevilo. Přestal ožďibovat váleček sekaného masa, jako kdyby teprve teď zjistil, jak ho to jídlo odpuzuje.
"A mezitím," pokračovala Lessa s rozhořčením, které F'larovi připadalo směšné, protože dobře věděl, kdo řídí domácnost v Bendenském Weyru, "vám trochu stravitelného klahu navařím já sama! Jak jste se dokázali těmi nechutnými splašky nezalknout, to přesahuje meze mého chápání!" Se džbánem v ruce vyběhla ze dveří tak rychle, že zbytek její hněvivé promluvy zaznívál k pobaveným mužům v okamžiku, když už byla dávno na chodbě.
"Ale má pravdu," smál se F'lar. "Tohle je mnohem horší, nežli to nejhorší, co Weyr kdy obdržel."
"Abych pravdu řekl, nikdy jsem si toho pořádně nevšiml," odpověděl Terry a zkoumavě se zahleděl do svého talíře. "To vidím."
"Udržuje mě to při životě!" prohlásil Kovář nevzrušeně a spláchl sousto půlkou číše klahu.
"Ale vážně, to máte takový nedostatek mužů, že jste museli naverbovat i všechny svoje ženy?"
"Ani ne tak nedostatek mužů jako vůbec málo všech lidí, kteří jsou bystří a zruční a tyto vlastnosti některé z našich plánů bezpodmínečně vyžadují," ozval se Terry, který okamžitě začal hájit Mistra svého Cechu.
"Já to ale nemyslel jako kritiku, Mistře Terry," dodal spěšně F'lar.
"A už jsme také prozkoumali hromadu starých Letopisů," pokračoval stále ještě trochu ublíženě Terry. Pleskl po hraničce kůží, které se kupily vprostřed stolu po celé jeho délce. "Našli jsme odpovědi na otázky, o jejichž existenci jsme neměli ani tušení a s nimiž jsme se ještě ani nesetkali."
"A žádná řešení těch problémů, které nás sužují přímo teď," doplnil Fandarel a palcem trhl směrem k nebi.
"Nějakou dobu nám potrvá, než ty Letopisy opíšeme, s tím se musí počítat," pokračoval Terry vážně. "V tom stavu, v jakém se nacházejí teď, jsou téměř nerozluštitelné..."
"Tvrdím, že jsme jich ztratili mnohem víc, než nám jich - čitelných - vůbec zbylo. Některé kůže jsou celé ohmatané a opotřebované a písmo mají skoro úplně setřené."
Vypadalo to, že si oba Kováři mezi sebou vyměňují úryvky dokonale nazpaměť naučeného žalmu.
"A to vás nikdy nenapadlo, že byste při tom opisování mohli o pomoc požádat i Mistra Harfeníka?"
Fandarel s Terrym se po sobě polekaně podívali.

"Už je mi jasné, že ne. Nezávislost přece není výsadou pouze Weyrů. Což Mistři Cechu spolu vzájemně nemluví?"
Mohutný Kovář se připojil k F'larovu úsměvu, neboť si připomněl, co Robinton předchozího večera vlastně povídal.
"V každém případě je Harfeníkova Síň většinou až po střechu nacpaná učedníky, kteří jsou připraveni opsat všechno, co pro ně Robinton dokáže sehnat. Docela dobře by z vás to břímě mohli sejmout."
"Nu ano, to by skutečně byla veliká pomoc," pokývl hlavou Terry, když zjistil, že jeho Mistr nic nenamítá.
"Říkáš to ale nějak pochybovačně - nebo snad váhavě? Snad se tam nepíše o Cechovních tajemstvích?"
"Kdepak. Ani Mistr Kovář ani já si nelibujeme v nějakém tom tajnůstkářství a nedotknutelných posvátných recepturách, předávaných na smrtelném loži z otce na syna..."
Kovář na důkaz největšího opovržení zafrkal tak mocně, až se kůže ležící na vršku hromádky třepotavě snesla k zemi.
"Žádní synové!"
"Taková věc funguje nesmírně dobře jenom tehdy, když člověk může spoléhat na smrtelnou postel a přiměřený věk, ale já - a stejně tak i Mistr Kovář - bychom rádi viděli, kdyby vědění bylo dostupné všem, kdo ho potřebují," vysvětloval Terry.
F'lar se na shrbeného Mistrova Zástupce zadíval s nově probuzenou úctou. Věděl, že na Terryho schopnosti i ohleduplnost Fandarel bezvýhradně spoléhá. Vždycky se s ním dalo najisto počítat, že doplní mezery ve Fandarelově až příliš strohém vysvětlování nebo nařizování, ale teprve teď si Weyren uvědomil, že Terry má rovněž svůj vlastní rozum, který s názory jeho Mistra souznít může, ale nemusí.
"Všeobecné vědění představuje menší nebezpečí, že se to poznané zase ztratí," pokračoval Terry sice se zanícením, ale už ne tak vášnivě. "Kdysi jsme toho znali úžasnou spoustu! A jediné, co nám z toho všeho zbylo, jsou dráždivé útržky, provokující zlomky, které víc škodí než pomáhají, protože nezávislému výzkumu se pořád jenom pletou pod nohy."
"Však my na to všechno zase přijdeme," prohlásil Fandarel. Jeho neotřesitelný optimismus Terryho chvilkové ztráty sebedůvěry vhodně doplňoval.
"Máš dost lidí i drátu, abys do dvou dnů dokázal tohle zařízení napojit i do Telgartu?" zeptal se F'lar, který vycítil, že změna tématu by mohla být více než žádoucí.
"Můžeme vzít lidi od výroby ohňometů a zbraní. Navíc můžu přivolat kovářské učedníky z Igenu, Telgaru a Lemosu," řekl Kovář a lišácky na F'lara zamrkal. "Na dračím hřbetě by tu mohli být cobydup!"
"Draky vám poskytnu," slíbil F'lar.
Terryho obličej se rozjasnil úlevou. "Nemáš ponětí, jaký je to rozdíl, když člověk pracuje pro Bendenský Weyr. Ty chápeš tak naprosto přesně, co je nezbytné vykonat, že se můžeme obejít bez toho věčného okolkování a ustupování."
"Vy jste snad s R'martem měli nějaké potíže?" začal se ihned zajímat F'lar.
"V tom to není, Vůdče Weyru," překlonil se Terry s vážným výrazem. "Tobě totiž není jedno, co se kolem tebe děje, víš?"
"Nejsem si jistý, zdali ti rozumím."
Kovář něco zabručel, ale Terryho zřejmě nemohlo zarazit vůbec nic.
"Povím ti, jak to vidím, a to jsem se stačit seznámit s jezdci ze všech zdejších Weyrů. Pamětníci bojovali s Vlákny už od svého narození. Vlastně nic jiného nepoznali. Jsou unavení a po tom skoku o čtyři sta Oběhů dopředu nejsou tak docela ve své kůži. Nemají žádný elán, jsou unavení až do morku kostí. Příliš často vstávali při poplachu, příliš mnoho přátel a draků viděli umírat pod žahadly Vláken. Drží se Tradice, protože to je nejbezpečnější a vyžaduje to nejmíň námahy. A navíc se cítí oprávněni získat všechno, čeho se jim jenom zachce. Možná že příliš častým pobytem v mezimezí i trochu zhloupli, ačkoliv na druhou stranu umějí přemýšlet dostatečně rychle, aby ti vymluvili každičký tvůj vlastní názor. Pokud jde o ně, Vlákna existovala odjakživa. Na nic jiného se těšit nedokážou. Nevzpomínají si, neumějí si představit, že by mohlo existovat období dlouhé čtyři sta Oběhů, kdy žádná Vlákna nepadala. My to ale umíme. I naši otcové a otcové našich otců to uměli. Máme jiné životní tempo, protože Držby i Síně se zbavily toho dávného strachu a v mnoha směrech se rozvinuly a povyrostly, a toho my se teď nemůžeme jednoduše zříci. Existujeme pouze proto, že Pamětníci žili ve svém čase i v čase našem. A v obou případech bojovali. My si dokážeme představit, že z toho bludného kruhu může vést nějaká cesta ven, že život lze žít bez hrozby Vláken. Oni poznali pouze jedno a tomu nás již naučili. Boji s Vlákny. Prostě nemohou pochopit, že by někdo mohl učinit ještě další krok a vypořádat se s Vlákny navždycky."
F'lar opětoval Terryho vážný pohled.
"V tomhle světle jsem o Pamětnících nikdy nepřemýšlel," přiznal pomalu.
"Terry má naprostou pravdu, F'lare," ozvala se Lessa. Zřejmě se zastavila na prahu, ale teď rázně vkročila do místnosti a naplnila Kovářovu prázdnou číši ze džbánu s klahem, který zrovna uvařila. "A právě tohle musíme mít na paměti pokaždé, když s nimi budeme jednat." Věnovala Terrymu vřelý úsměv a nalila mu číšku. "Jsi výmluvný jako Harfeník. Víš určitě, žes Kovář?"
"Panečku, to je klah!" vydechl Fandarel, který svou číši vypil jedním douškem.
"Víš určitě, žes Weyrena?" oplatil jí F'lar, který k ní napřahoval svoji nádobku a mazaně se přitom zubil. Terrymu potom řekl: "Nechápu, proč jsme si to neuvědomili už dávno, zvlášť po těch neblahých událostech. Člověk přece nemůže bojovat den po dni, Oběh po Oběhu - i když se ty Weyry do naší současnosti stěhovaly s nadšením -" Tázavě se ohlédl po Lesse.
"Ano, ale ta naše cesta pro ně představovala cosi nového a vzrušujícího," odvětila Lessa. "A tady to pro Pamětníky taky bylo všechno úplně nové. Při starém zůstalo jedině to, že teď mají před sebou vyhlídku na čtyřicet dalších Oběhů boje, tentokrát v našem čase. Někteří z nich už s Vlákny bojují patnáct nebo dokonce dvacet Oběhů. My sotva sedm."
Kovář se oběma dlaněmi vzepřel o desku stolu a postavil se.

"Povídáním žádné zázraky nenaděláme. Pokud chceme těm Vláknům učinit přítrž navěky, musíme se s draky dostat až k jejich zdroji. Terry, nalij číši toho vynikajícího klahu i pro Wansora a s dobrou myslí se teď vrhneme hledat řešení."
Když se F'lar zdvihal současně s Lessou, zachrastila mu za opaskem F'norova zpráva.
"Dovol mi, ať se na F'norův dopis podívám ještě před odletem, Lesso."
Otevřel hustě popsané stránky a zahlédl neustále se opakující slova "ohňový dráček". Teprve potom plně pochopil celý smysl psaného vzkazu.
"Zasvětili? Ohňového dráčka?" vykřikl a podal dopis Lesse, aby se přesvědčila na vlastní oči.
"Ohňového dráčka se přece ještě nikdy nikomu chytit nepodařilo!" prohlásil Fandarel.
"F'norovi ano," odpověděl mu F'lar, "i Brekke a Mirrim. Co je to vlastně zač, ta Mirrim?"
"Brekkina osvojenkyně," vysvětlila mu Weyrena roztržitě, přičemž očima kmitala po řádcích, co mohla nejrychleji.
"Jedno z L'tfrelových dětí s jednou z těch jeho ženských. Ne, tohle se Kylaře líbit nebude!"
F'lar na ni sykl, aby mlčela, a podal listy Fandarelovi, který teď začal být zvědavý.
"Jsou ohňoví dráčci spříznění s draky?" otázal se Mistrův Zástupce.
"Podle toho, co nám píše F'nor, jsou s nimi asi příbuzní víc, než si myslíme," F'lar podal Terrymu poslední list a vzhlédl k Fandarelovi. "A co si o tom myslíš ty?"
Kovář začal skládat své vrásky do zachmuřeného výrazu, ale náhle přestal a místo toho se mu tvář roztáhla do širokého úsměvu.
"Na tohle se ptej Mistra Pastýře. Zvířata tady pěstuje on. Já zase pěstuju stroje."
Zasalutoval před Lessou svojí číškou a odkráčel ke zdi, u které dumal při jejich příchodu. V mžiku se ponořil do svých myšlenek.
"To není špatný nápad," zasmál se F'lar na své zbylé posluchače.
"F'lare? Vzpomínáš si na ten pokažený kousek leštěné kovové destičky, jak na ní stál ten blábol? Byla to stejná čmáranice, jakou jsme viděli včera večer. A tam se také píše o ohňových dráčcích! To přece bylo právě těch několik málo slov, která nám dávala nějaký smysl!"
"A co z toho?"
"Škoda, že jsme tu destičku vrátili zpátky do Fortského Weyru. Zřejmě byla důležitější, než jsme tehdy dokázali pochopit."
"Ve Fortském Weyru těch důležitých věcí může být daleko víc," zamyslel se chmurně F'lar. "Byl to přece úplně první Weyr. Kdo ví, co bychom tam všechno mohli najít, kdybychom ho směli řádně prozkoumat!"
Lessa si vzpomněla na Mardru a T'rona a zatvářila se kysele.
"Omotat si T'rona kolem prstu by nemělo být tak těžké," dumala.
"Lesso, teď nemáme čas na nesmysly!"
"Jestliže se ohňoví dráčci drakům tolik podobají, nemohli bychom je vycvičit, aby skákali jako oni do mezimezí a přenášeli tak zprávy?" zeptal se Terry.
"Jak dlouho by to ale trvalo?" otázal se Kovář, který si svoje okolí uvědomoval více, než se na první pohled zdálo.
"Kolik času nám v tomto Oběhu vlastně zbývá?"

VIII. KAPITOLA

- Dopoledne v Jižním Weyru

"Ne, Rennelly, za celé dopoledne jsem Kylaru ani nezahlédla," opakovala Brekke stařeně trpělivě, protože toho rána zazněla stejná otázka už počtvrté.

"A já tvrdím, že ses od svítání nepodívala řádně ani na tu svoji chudinku královnu, protože si tu pořád hraješ jenom s těmi - s těmi otravnými třepetálky!" odsekla Rennelly a s bručením vypajdala ze Síně Weyru.
Brekke si konečně našla chvilku času, aby si prohlédla Mirrimina zraněného hnědáčka. Přepečlivá chůvička ho nacpala šťavnatými odřezky masa tak vrchovatě, že při Brekkině prohlídce stěží pootevřel jedno víčko. Uspavec působil v případě draků stejně dobře jako u lidí.
"Je to s ním čím dál lepší, miláčku," sdělila Brekke vystrašené holčičce. Dítě si okázale vydechlo úlevou, až se mu zelení dráčci na ramenou zatřepetali. "Nesmíš je ale přecpávat! Praskala by jim potom kůže."
"Myslíš, že s námi přece jenom zůstanou?"
"Při té péči, kterou je, drahoušku, zahrnuješ, se mi jejich útěk moc pravděpodobný nezdá. Ale ty máš své pracovní úkoly, a já si nemohu vzít na svědomí, že bys zanedbávala..."
"A to všechno jenom kvůli Kylaře!"
"Mirrim!"
Děvčátko svěsilo zahanbeně hlavu, ale v duchu se hořce bouřilo proti skutečnosti, že Kylara vydává všechny rozkazy a nedělá sama vůbec nic, protože všechny její povinnosti přešly na Brekke. To přece není spravedlivé! Mirrim byla moc a moc ráda, že ohňoví dráčci jí před tou ženskou dali přednost.
"A co Rannelly myslela tou narážkou na tvoji královnu? Vždyť ty se o Wirenth staráš moc dobře. Vůbec nic jí nechybí," zlobila se Mirrim.
"No tak, zklidni se. Půjdu se podívat. Když jsem od ní předtím odcházela, tak spala."
"Rannelly je zlá stejně jako Kylara. Myslí si o sobě, že snědla všechnu moudrost a že ví úplně všechno..."
Brekke se chystala svoji osvojenkyni pokárat, když zaslechla, že na ni volá F'nor.
"Zelení jezdci přivážejí nějaké maso uskladněné v solných jeskyních," začala děvče místo peskování poučovat. "Dráčci z něho nesmějí dostat ani kousek, Mirrim. Tohle teď budeš mít na starosti. Chlapci mohou chytat do ok divoké whery. Jejich maso je stejně dobré, možná ještě lepší. Nemáme ani tušení, co by taková spousta soleného masa s dráčky provedla." S tou poznámkou, jež měla povzbudit Mirriminu přirozenou starostlivost a ušlechtilost, vyšla Brekke ven a zamířila k F'norovi.
"Z Bendenu sem zatím nedorazil žádný jezdec?" vyptával se a přitom si nadlehčoval šátek, ve kterém mu spočívala zraněná ruka.
"Okamžitě by ses o tom doslechl," ujišťovala ho Brekke a zručně mu šátek na šíji urovnala. "Abych řekla pravdu," dodala s jemnou výčitkou, "dnes nejsou v našem Weyru vůbec žádní jezdci."
F'nor se uchechtl. "Na jejich nepřítomnost toho však tady moc neukazuje. Podél celého pobřeží není jediná pláž, na které by se nerozvalovalo jedno zvíře s jezdcem svinutým vedle do klubíčka, oba předstírající spánek."
Brekke si přitiskla dlaň na ústa. Mirrim by rozhodně nijak neprospělo, kdyby ji zaslechla, že se chichotá jako weyrlinek.
"Ale, snad se nesměješ?"
"Směju a obě předchozí příležitosti, kdy k tomu došlo, zapsali do Letopisů," pronesla s patřičnou vážností, ale v očích jí to jenom hrálo. Potom si však všimla, že šátek, v němž leží F'norova paže, postrádá svého obvyklého obyvatele.
"Kdepak je..."
"Grall se stulila Canthovi mezi oči, přecpaná tak, že by se zřejmě nehnula, i kdybychom skákali do mezimezí. O čemž ostatně začínám doopravdy uvažovat. Kdybys mi neřekla, že G'nagovi se dá věřit, přísahal bych, že můj dopis F'larovi buď nedoručil, nebo jej někde ztratil."
"S tím svým zraněním do žádného mezimezí skákat nebudeš, F'nore! A jestli G'nag tvrdí, že dopis doručil, pak to skutečně udělal. Možná se mezitím něco přihodilo."
"Ještě něco důležitějšího než je Zasvěcení ohňových dráčků?"
"Stát se mohlo cokoli. Vlákna padají mimo vypočtený rytmus -" Brekke se honem zarazila. Podle F'norova černočerného zachmuření usoudila, že mu tohle připomínat neměla. "Třeba se nic neděje, ale oni musejí přimět Pány na Držbách, aby se postarali o hlídky a o spaliště, takže je možné, že F'lar má plné ruce práce právě s tímhle. Tvoje chyba to není, že mu s tím nemůžeš pomáhat. A ti příšerní jezdci z Fortu nemají ani špetku sebeovládání. Jen si to vezmi, opustit Weyr se zelenou dračicí, která je těsně před pářením -" Brekke se opět odmlčela a prudce stiskla rty. "Ale Rannelly řekla "moje královna", ne „její" královna."
Děvče zesinalo ve tváři tak náhle, že ji F'nor honem zdravou rukou podepřel loket, aby se snad nezhroutila.
"Co se to děje? Snad se Kylara neztratila i s Prideth, když se blíží čas jejího páření? A jen tak mimochodem, kde ta Kylara vlastně je?"
"Nemám zdání. Musím běžet a podívat se na Wirenth. Ach ne, u ní to přece nepřichází v úvahu!"
F'nor následoval dívčin běh skrze hájek převislých stromů, které se klenuly nad širokým prostorem Jižního Weyru.
"Wirenth se přece sotva vylíhla!" křikl za ní a potom si připomněl, že ve skutečnosti opustila Wirenth svou skořápku před hezky dlouhou dobou. Jenže on měl prostě ve zvyku brát Brekke jako nejmladší Jižní Weyrenu. Vypadala mladě, příliš mladičce...
Je jí zrovna tolik co Lesse, když Mnementh poprvé nalétl na Ramoth, prozradil mu Canth.
"A je Wirenth skutečně připravená ke svatebnímu letu?"
Bude co nevidět. Každou chvilku. Bronzoví draci to poznají přesněji.
F'nor si v hlavě honem probral bronzové osazenstvo Jižního Weyru. Výsledek ho příliš neuspokojil. Ne snad, že by tu bronzových draků bylo málo, což by pro novou královnu znamenalo ponížení, ale jejich jezdci se mezi sebou handrkovali kvůli Kylaře, ať už se Prideth pářila nebo nepářila. Takže ať na Wirenth nalétne bronzový drak kohokoliv, jezdec se zmocní Brekke. A představa, že muž, který se dral o výsadu Kylařina lože, bude milovat malou Brekke, ta hnědého jezdce nesmírně popudila.

Canth je zrovna tak veliký jako zdejší bronzáci, pomyslel si vzdorně. Ještě nikdy předtím se nedopustil tak závistivého porovnávání, proto tu myšlenku nemilosrdně vyhnal z hlavy.
Řekněme však, že by se v Jižním Weyru náhodou ocitl takový N'ton, který patří mezi slušné a prvotřídní jezdce? Nebo třeba B'dor z Istanského Weyru! F'nor jeden čas s Istanskými létal, to když se oba Weyry spojily při bojích nad Neratem a Keroonem. Jsou to přijatelní bronzoví jezdci, oba dva. F'nor by osobně dal přednost N'tonovi, ale i nalétnutí B'dorova draka by s sebou přineslo tu nezanedbatelnou výhodu, že by se Brekke i se svojí královnou přestěhovala do Istanského Weyru. Nyní tam mají jenom tři královny a Nadira je mnohem lepší Weyrena než Kylara, přestože pochází od Pamětníků.
Tohle řešení F'nora trochu upokojilo, přestože neměl sebemlhavější představu, jak by to mohl zařídit. Pospíchal dál po stezičce, která ústila na Wirenthinu sluncem rozžhavenou mýtinu.
Na jejím okraji se však zarazil. Pohled na Brekke, která teď nevnímala nic kromě té své královny, ho hluboce dojal. Děvče stálo své Wirenth u hlavy a jak něžně drbalo bližší z drakových hrbolků nad očima, prohýbalo se do líbezného oblouku. Wirenth se oddávala blažené dřímotě; pouze jediným zdviženým víčkem dávala Brekke najevo, že si je vědoma její pozornosti. Klínovitou hlavu měla složenou na předních pazourech, zadní nohy úhledně vtáhla pod břicho, které obtočila dlouhým, půvabně zahnutým ocasem. Na slunci se leskla oranžově nažloutlým nádechem dokonalého zdraví, ale tahle barva se co nevidět přelije do odstínu třpytivě tmavého zlata. Vlastně k tomu dojde až příliš brzy, uvědomil si F'nor, protože Wirenth už dávno ztratila buclatou okrouhlost dospívajícího mláděte; kůži měla jemnou a hladkou, svědectví o dokonalé péči nevyvracela jediná poskvrnka. Tahle královna patřila mezi draky s nádherně tvarovanou kostrou: nikdo ji nemohl obvinit ani z nohatosti, ani kritizovat příliš krátký ocas či krk připomínající šíji hlídacího whera. Navzdory tomu, jak byla Wirenth obrovská - protože délkou se Prideth snadno vyrovnala - vyhlížela nesmírně pružně a ohebně. Mezi Ramothinými a Mnementhovými potomky patřila rozhodně k těm nejpodařenějším.
Při pohledu na Brekke se však F'nor lehce zachmuřil. V přítomnosti své královny se děvče jaksi změnilo. Vyhlíželo ženštěji - a dráždivěji. Brekke jezdcovu přítomnost zatím vycítila a obrátila se k němu. Zbožňující výraz, který vypovídal o jejím vztahu ke královně, z Brekkiny rozzářené tváře nezmizel a F'nor náhle pocítil rozpaky.
Honem si odkašlal. "Už brzy poletí, poznalas to, viď?" otázal se trochu příkřeji, než sám zamýšlel.
"Řekla bych, že ano, je to tak, ty moje krásko? Jenom nevím, co to udělá tady s tím," zatvářila se dívka ustaraně. O kousek ustoupila a napřáhla ruku směrem k drobounkému bronzáčkovi stulenému mezi Wirenthinu čelist a přední pazour.
"Těžko odhadnout, co?" odvětil nejapně F'nor a vztek, který v něm vyvolala představa Brekke v náručí jednoho z Jižních bronzových jezdců, honem zaplašil dalším nekonečným odkašláváním.
"Snad na tebe neleze nějaká nemoc?" zeptala se Brekke starostlivě a v mžiku se proměnila na Weyrenu, kterou důvěrně znal.
"Ne, nic. A kdopak bude tím šťastným jezdcem?" uslyšel zčistajasna svoji vlastní otázku. Ostatně, byla to pouhá zdvořilost. Byl přece koneckonců F'larovým Zástupcem a v těchto záležitostech měl právo projevit zvědavost. "Víš přece, že můžeš požádat o otevřený let, ve kterém se vítěz teprve rozhodne," dodal jakoby na svou obranu.
Brekke zbledla a opřela se zády o Wirenth. Vypadalo to, že u ní hledá útěchu.
Hledá u své královny útěchu, opakoval si F'nor v duchu a vzpomněl si, jakým způsobem se Brekke včera dívala na T'bora, což mu žádnou úlevu neposkytlo. "Ono na citech jezdce vlastně ani moc nezáleží, zvlášť při tom prvním páření ne," vyžbleptl a potom mu došlo, že je ten největší moula pod sluncem. Brekke přece věděla naprosto přesně, co by v případě, kdyby na Wirenth nalétl T'borův Orth, podnikla Kylara. Muselo jí být jasné, že by od toho okamžiku nezažila jedinou klidnou chvilku. Hlasitě zasténal nad vlastní neomaleností.
"Bolí tě paže?" zajímala se Brekke úzkostlivě.
"Ne. Paže ne." Přistoupil k ním a zdravou rukou stiskl dívčino rameno. "Podívej, asi by bylo lepší, kdybys je vyzvala k otevřenému soupeření. Dobrých bronzových jezdců je přece spousta. N'ton z Bendenského Weyru. B'dor z Istanského. Oba to jsou skvělí chlapci a zvířata mají vynikající. Potom bys mohla z Jižního Weyru odejít..."
Brekke tiskla víčka k sobě a pod jezdcovým sevřením se užuž hroutila.
"Ne! Ach ne!" Odmítnutí vydechla tak slabounce, že je sotva slyšel. "Já patřím sem. Nepatřím do - Bendenu."
"Pak se N'ton může přestěhovat."
Brekkiným tělem projel prudký záchvěv a ona otevřela oči. Vyklouzla zpod jeho ruky.
"Ne, N'ton - by neměl do Jižního Weyru vůbec chodit," sdělila hnědému jezdci důrazně.
"Kylara ho nezajímá ani v nejmenším, jestli se bojíš tohohle," nedal se odradit F'nor, který se pevně rozhodl, že dívku uklidní a přesvědčí. "U každého muže úspěch nemá, víš? A ty jsi moc roztomilé děvče, víš?"
Brekke se na něho zčistajasna usmála. Náladu dokázala změnit stejně náhle jako Lessa.
"To se tak hezky poslouchá."
A z neznámého důvodu se F'nor musel smát spolu s ní, smál se tomu svému nešikovnému pokusu ji ovlivnit, smál se té představě, že on, hnědý jezdec, si dovolil dávat rady někomu takovému, jako je Brekke, která má víc rozumu v malíčku než on v hlavě.
Ale stejně vzkáže pro N'tona i B'dora, ať už je to, jak chce. Ramoth mu určitě pomůže.
"Jak jsi toho svého dráčka pojmenovala?" zeptal se.
"Berd. To jsme vybraly spolu s Wirenth. Moc se jí líbí," odpověděla Brekke a láskyplně se na spící dvojici usmála.
"Ale stejně tomu moc nerozumím. Proč mám já bronzáčka, ty královnu a Mirrim rovnou tři?"
F'nor jenom pokrčil rameny a zazubil se na ni. "A proč ne? Samozřejmě, jakmile jim vysvětlíme, že takhle se to nedělá, třeba se podřídí ve volbě druha starobylé Tradici."
"Já tím chci říct tohle: jestliže ohňoví dráčci - kteří jsou podle všeho zmenšeniny velkých draků - mohou být Zasvěceni

kýmkoliv, kdo se k nim v klíčovém okamžiku přiblíží, pak by se bojoví draci - a ne jenom královny, které Ohňovec stejně nežvýkají - měli dát Zasvětit i ženami!"
"Boj s Vlákny je dřina. Jen to přenechte mužům."
"A ty si myslíš, že správa Weyru dřina není?" Brekke sice nezvýšila hlas, ale oči jí hněvivě zčernaly. "Nebo orání polí či kutání ve skalách při stavbě Držby? A co..."
F'nor hvízdl údivem. "Ale Brekke, tohle jsou na dívku vychovanou v Cechu pořádně buřičské názory, nemyslíš? Vždyť tam přece všechny dívky vědí, kde je jejich místo... Ach, ty máš na mysli zřejmě to, že by se Mirrim mohla stát jezdcem?"
"Ano. Byla by stejně dobrá a možná lepší než spousta weyrlinků, které znám," pronesla Brekke tak přísně, že F'nor se začal v duchu ptát, kteří z těch chlapců v jejích očích tak zoufale neobstáli. "Její schopnost Zasvětit tři ohňové dráčky svědčí o tom..."
"Hej - trochu zpomal, děvče. Už takhle máme s Pamětníky potíží až nad hlavu, nač je ještě dráždit takovou novinkou, jako je děvče na bojovém draku? Jdi, Brekke. Já sice vím, jak máš tu holčičku ráda, a přiznávám, že mi to děcko připadá velice inteligentní, ale přesto se musíme držet při zemi."
"A dělám snad něco jiného?" odvětila Brekke s takovým důrazem, že se F'nor na ni zahleděl s neskrývaným překvapením. "Někteří z jezdců měli být původně řemeslníky nebo zemědělci - nebo budižkničemy - a přesto se drakům zdáli při Líhnutí přijatelní. Ostatní jsou zas praví jezdci tělem i duší. Draci pro ně představují životní cíl a vrchol jejich snažení. No a Mirrim..."
Na nebi nad Weyrem se náhle vynořil troubící drak.
"F'lar!" S tímto rozpětím křídel to nemohl být nikdo jiný.
F'nor se pustil do běhu. Předtím však Brekke pokynul, aby ho na palouk, kde draci přistávali, rychle následovala.
"Ne, jen běž sám. Wirenth se začíná probouzet. Počkám tady."
F'norovi se po jejím rozhodnutí ulevilo. Nepřál si, aby s tím svým provokativním nápadem před F'lara vůbec předstupovala, zvláště když on sám chce svého nevlastního bratra přesvědčit, aby sem kvůli ní převelel N'tona a B'dora. Musí udělat, co je v jeho silách, jen aby Brekke ušetřil toho pekla, které by rozpoutala Kylara v případě, že by na Wirenth nalétl T'borův Orth.
"Kde jsou všichni?" přivítal F'lar bratra stroze. "Kde je Kylara? Mnementh nemůže Prideth vůbec vypátrat. Neměla by se potulovat na vlastní pěst."
"Každý je někde venku a snaží se polapit ohňového dráčka."
"Zatímco Vlákna padají mimo vypočtený čas? To je ta největší hloupost... Tohoto světadílu se to přece také týká! A kde, u Všech Skořápek, poletuje T'bor? Tohle by nám ještě tak scházelo - aby nám Vlákna zpustošila Jižní Světadíl!"
Tento výbuch byl u F'lara něčím natolik neobvyklým, že F'nor na Vůdce Weyru zůstal jenom užasle zírat. F'lar si dlaní přetřel oči a promnul si spánky. Po tom mrazu v mezimezí se mu hlava opět rozbolela. A hovor v Síni Kovářského Cechu mu na klidu rozhodně nepřidal. Omluvně uchopil bratra za paži.
"Choval jsem se naprosto neomluvitelně. Promiň mi to, F'nore."
"To je, samozřejmě, v pořádku. Právě teď krouží k přistání Orth." F'nor se rozhodl, že ještě chvíli počká, než na F'lara udeří s otázkou, co ho to vlastně tolik užírá. Docela živě si dokázal představit, jaké námitky Raid z Bendenské Držby nebo Sifer z Držby Bitranské asi mohli mít vůči dalšímu odlivu svých pracovních sil. Pravděpodobně brali změny ve Spadu Vláken jako osobní urážku, kterou si Bendenský Weyr vymyslel, jen aby věrné Pernské Držby naštval co nejvíc.
T'bor přistál a zamířil k čekajícím jezdcům.
Třeba se Brekke v tom svém rouhačském přesvědčení ani tak moc nemýlí, pomyslel si F'nor. T'bor vytvořil z Jižního Weyru místo naprosto soběstačné a úrodné, což není hračka Jako Držebník by se zřejmě osvědčil víc než skvěle.
"Orth mi oznámil, žes přiletěl, F'lare. Co tě přivádí sem na jih? Už ses doslechl o těch našich ohňových dráčcích?" volal T'bor a při chůzi si z oděvu setřásal písek.
"To jsem se skutečně doslechl," odvětil F'lar tak škrobeně, že T'borův vstřícný úsměv okamžitě pohasl. "A já myslel, že ty ses zase doslechl tu naši novinku, totiž že Vlákna padají mimo vypočtený čas."
"Na každé pídi pobřeží mám postaveného jednoho jezdce, F'lare, tak mě laskavě neobviňuj z nedbalosti," bránil se T'bor a začal se opět usmívat. "Na hlídání Vláken nemusejí být draci zrovna ve vzduchu. U Všech Skořápek, chlape, přece je slyšet, jak syčí na mořské hladině!"
"Předpokládám, že jsi hledal vajíčka ohňových dráčků?" Otázka zněla trochu nevrle, jako kdyby T'borova zpráva F'lara tak docela neuspokojila. "Našels nějaká?"
T'bor zavrtěl hlavou. "Tam kousek dál k západu jsou stopy po hnízdě, ale není tam jediná skořápka nebo mrtvolka. Wherysové učiní všemu jedlému rázný konec."
"Kdybych já byl na tvém místě, T'bore, nedovolil bych tohle pátrání úplně celému Weyru. Nikde není záruka, že Vlákna se k tomuto Světadílu přiblíží výhradně přes oceán."
"Vždycky tomu tak přece bylo! A bývala jich jen troška!"
"Na severu Lemosu předstihla Vlákna rozvrh o deset hodin, zatímco správně se měla snášet na Lemoském jihu a Telgarském jihovýchodě," oznámil mu F'lar přísně. "Od té doby se mi doneslo, že Vlákna rovněž padala, ovšem tohle nemám ověřeno," tady se odmlčel, aby si T'bor stačil uvědomit plný dosah jeho sdělení, "i na Telgarské Držbě a v Cromu, v obou případech naprosto odlišně od toho, co jsme vyčetli z map, ačkoliv o jejich časovém posunu zatím nevíme nic bližšího. Z předem získaných zkušeností tady vycházet stejně nemůžeme."
"Okamžitě tedy ustavím hlídky a pošlu letky, aby pročesaly území na jihu až tam, kam jsme zatím pronikli," odvětil T'bor rázně. Schoulil se do své jezdecké bundy a odklusal zpátky k Orthovi. Jediným mohutným skokem se oba ocitli ve

vzduchu.
"Orth vypadá velice dobře," poznamenal F'lor. Potom si pozorně prohlédl svého nevlastního bratra, načež mu s úsměvem šťouchl do zdravého ramene. "A ty taky. Jak se ti hojí ta paže?"
"Jako na Jihu," poskytl mu F'nor vyhýbavé vysvětlení. "To jsou ty Spady opravdu tak šíleně posunuté?"
"Já ani nevím," pokrčil rameny F'lar vztekle rameny. "Buď tak hodný a pověz mi něco o těch ohňových dráčcích. Stojí vůbec za promarněný čas všech jezdců z Weyru, kteří se dokážou udržet na nohou? A kde je ten tvůj? Rád bych ho před svým odletem do Bendenu viděl na vlastní oči."
"U Všech Skořápek, cožpak nemohu z Bendenského Weyru vytáhnout paty ani na týden, aby se to tam nezačalo hroutit jako domeček z karet?" vybuchl F'nor tak zuřivě, že F'lar na něho chvíli udiveně zíral a teprve potom se začal pochechtávat. Konečně vypadal trochu klidněji. "Tak je to lepší," pochválil ho F'nor a úsměv mu oplatil. "Tak pojď. V Síni Weyru je párek dráčků a já se navíc potřebuju trochu vzpružit klahem. Abys věděl, celé dopoledne jsem hledáním dračích hnízd strávil dokonce i já. Nebo bys snad dal přednost doušku Jižního vína?"
"No ne!" vykřikl F'lar s předstíranou chtivostí.
Když vešli do Síně, našli tu Mirrim, která o samotě míchala dušené maso, vařící se v obrovských kotlech. Ze široké a dlouhé krbové římsy sledovali její činnost dva zelení dráčci. Zdálo se, že děvčátko má podivně deformovaný hrudníček, ale F'norovi posléze došlo, že si kolem ramen provlékla látkovou kolébku, v níž si hověl zraněný hnědáček. Očka se mu leskla jako špendlíkové hlavičky. Děvče zaslechlo dusot jejich těžkých bot na dlažbě a otočilo se k nim s tvářičkou plnou očekávání. Zvědavý výraz však vystřídalo překvapení, to když jí z F'nora sklouzly oči k F'larovi. Podle jejich vzájemné podoby pochopila, že před ní stojí Vůdce Bendenského Weyru.
"Tak tys ta - ta mladá dáma, která Zasvětila rovnou tři?" zeptal se F'lar, když k ní mířil přes prostornou místnost.
Mirrim vysekla několik poplašených pukrlátek, takže hnědáček na protest proti takovému hopsání hlasitě vykvikl.
"Směl bych si ho prohlédnout?" požádal F'lar a zkušeně polaskal drobounký hrbolek nad dráčkovýma očima. "To je ale krasavec! Úplná Canthova zmenšenina!" zamrkal F'lar lišácky na nevlastního bratra, aby se přesvědčil, že jeho posměšek vzal na vědomí. "Jestlipak se ze svých ran uzdraví - hm..."
"Jmenuje se Mirrim," doplnil ho ironicky F'nor, aby tak zdůraznil, že bratrova paměť nepatří k těm nejlepším.
"Žádné strachy, Vůdče Weyru - uzdravuje se přímo báječně!" předvedla Mirrim potěšeně ještě jednu poklonku.
"A koukám, že má bříško jako soudek," poznamenal F'lar pochvalně. Pak se ohlédl po párečku tulícím se k sobě na krbové římse a jemně, povzbudivě na něj zabroukal. Zelenáčci se začali naparovat, roztahovali křehká, průsvitná křidélka, prohýbali hřbety a přitom nepřestávali blaženě ševelit. "Tak s touhle trojicí musíš mít plné ruce práce."
"Ale já to zvládnu, pane. Slibuju. Nezapomenu ani na svoje ostatní povinnosti, vážně," ujišťovala Mirrim celá bez dechu, oči ještě pořád vykulené překvapením. Potom se zajíkla a honem zamíchala obsahem nejbližšího kotlíku tak prudce, až to cáklo, načež se zase otočila dřív, než oba muži stačili zamířit někam jinam. "Brekke tu není. Mohu vám nabídnout trochu klahu? Nebo dušené? Nebo snad kousek..."
"My se obsloužíme sami," uklidnil F'nor holčičku a sebral dva džbánky.
"Ale pane, tohle bych měla dělat já..."
"Ty se raději postarej o ty své kotle, Mirrim. My se bez tebe obejdeme," řekl jí F'lar laskavě a v duchu si povšiml do očí bijícího rozdílu mezi domácností Kovářského Cechu a hojností chutného jídla v této spořádané Síni.
Kývnutím vyzval hnědého jezdce, aby se usadil u stolu, který stál nejdál od ohniště.
"Slyšíš, co ti dráčci povídají?" zeptal se tlumeně.
"Myslíš ti její? To ne, ale podle jejich chování snadno uhodneš, co se jim asi tak honí hlavou. Proč se ptáš?"
"Jen tak. Ale tohle dítě přece nenašli na žádné Poušti, nebo snad ano?"
"Samozřejmě, že ne. Je to Brekkina osvojenkyně."
"Hmm. Takže jako důkaz nám moc neposlouží, co?"
"Důkaz čeho, F'lare? To své zranění nemám na hlavě, ale směr tvého uvažování mi stejně zůstává záhadou."
F'lar se na bratra roztržitě pousmál a potom unaveně vydechl.
"Ti Páni z Držeb nám ještě nadělají spoustu problémů. Jsou z těch Pamětnických Weyrů rozčarovaní a znechucení, takže všechna další opatření na ochranu před Vlákny nechají bez povšimnutí."
"Raid se Siferem ti asi pěkně zatopili!"
"Kdyby jen to, F'nore! Něco horšího!" F'lar svému nevlastnímu bratrovi stručně nastínil, co se předchozího dne dozvěděl od Lytola, Robintona a Fandarela.
"Takže Brekke měla pravdu, když tvrdila, že se zřejmě semlelo něco velice důležitého," uzavřel bratrovo vyprávění F'nor. "Ale..."
"Jistě, tyhle zprávy představují značně nestravitelné sousto, ale náš všestranně schopný Mistr Kovář přišel na cosi, co by mohlo být řešením nejenom v otázce ohlídání Spadů, ale i pokud jde o nutnost slušného dorozumívacího prostředku mezi každou Držbou a Cechovní Síní na celém Pernu. Pomohlo by nám to zvláště teď, když nemůžeme Pamětníky donutit, aby stavěli jezdecké hlídky i mimo Weyr. Dneska jsem viděl ukázku, jak ten přístroj pracuje, a teď se chystáme předvést ho i na té svatbě v Telgaru..."
"A Vlákna se tím snad dají zastrašit?"
F'lar si odfrkl. "Upřímně řečeno, mohla by potom představovat mnohem menší zlo. Vlákna nám totiž předvedla, že se dokážou chovat mnohem přizpůsobivěji, než naši Pamětníci, a mnohem méně otravněji, než Páni z Držeb."
"Ovšem kamenem úrazu jsou mezi lidmi z Držeb a z Weyru právě draci. No a tihle ohňoví dráčci by na tom mohli ledacos vylepšit."
"Přesně tohle jsem měl prve na mysli, když jsem uvažoval o tom, proč se Mirrim podařilo Zasvětit rovnou tři. To je skutečně k neuvěření, přestože to děcko pochází z Weyru."

"Brekke by byla ráda, kdyby děvče Zasvětilo i bojového draka," prohodil F'nor s předstíranou nedbalostí, ale přitom nepřestával bratra zkoumavě pozorovat.
F'lar po něm střelil užaslým pohledem, načež zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál.
"Dokážeš si... představit... co by tomu říkal T'ron?" podařilo se mu vykuckat mezi výbuchy smíchu.
"Až příliš dobře, takže si tvoji přednášku mohu klidně ušetřit, ale s těmi ohňovými dráčky by nám to vyjít mohlo. A navíc by - díky svým schopnostem - mohli umožnit Držbě spojení s Weyrem, tedy pokud se ukáže, že se dají vycvičit."
"Pokud, pokud! Jak moc jsou ti ohňoví dráčci s draky spříznění?"
F'nor jen pokrčil rameny. "Jak jsem ti už povídal, je možné je Zasvětit - i když moc vyběraví asi nebudou," kývl směrem ke krbu na Mirrim a potom se zlomyslně ušklíbl. "Ovšem Kylaru si ošklivili už při prvním pohledu. Otročí svému neustále prázdnému žaludku, ačkoliv těsně po vylíhnutí je tento rys pro draky rovněž typický. Něhu a lichotky přijímají se značným nadšením. Sami draci pak vzájemné příbuzenství přiznávají a podle všeho na tyhle tvorečky nežárlí ani v nejmenším. Základní pocity v myšlenkách svého dráčka už vysledovat dokážu a poznal jsem, že v lidech, kteří se o ně starají, dokážou probudit oddanost a lásku."
"A do mezimezí skákat dovedou?"
"Grall - to je moje královnička - to dovede. Pokud jde o žvýkání Ohňovce, tady bych nerad hádal naslepo. Musíme počkat a uvidíme."
"Jenže my nemáme čas," zaťal F'lar pěsti. Přemýšlel tak usilovně, až se mu z toho oči roztěkaly.
"Kdyby se nám podařilo najít už zatvrdlá vejce, přichystaná k Líhnutí právě v čase té chystané svatby - to by pak společně s Fandarelovým vynálezem -" F'nor nechal větu vyznít do ztracena.
F'lar se jediným rozhodným pohybem zdvihl na nohy. "Rád bych se podíval na tu tvoji královnu. Říkáš jí Grall, ano?"
"Jako draken jsi naprosto bez chybičky, F'lare," pochechtával se F'nor, který si vzpomněl, jak drakeny popisovala Brekke. "Zapamatovat si jméno královničky ohňového dráčka ti nedělá sebemenší potíže, ale tamhle u toho děcka - ? No, nechme toho, F'lare. Grall je teď u Cantha."
"A nemohl bys ji nějak zavolat - odtud?"
F'nor se nad tou svůdnou výzvou zamyslel, ale potom zavrtěl hlavou.
"Teď spí. Nacpala se k prasknutí."
A měl pravdu. Královnička se půvabně schoulila v důlku u Canthova ucha. Bříško měla po ranním krmení pěkně zakulacené. F'nor jí ho přemázl vonným olejem. Uráčila se sice povytáhnout dvě ze svých víček, ale oko měla spánkem tak zakalené, že si nevšimla ani dalšího návštěvníka, ani Mnementha, který na ni shora jukal. Považoval ji za velice zajímavé stvořeníčko.
"Je rozkošná. Je mi jasné, že Lessa bude chtít taky takového," zamumlal F'lar a s okouzleným úsměvem seskočil z Canthovy přední pazoury, která mu sloužila jako pozorovatelna. "Doufám, že ještě trochu povyroste. Canth by ji při zívání mohl omylem vdechnout."
Nikdy, oznámil hnědý drak a jeho názor nemusel bronzovému jezdci nikdo tlumočit.
"Kdybychom jenom dokázali odhadnout, jak dlouho může jejich výcvik vlastně trvat - tedy pokud se vůbec vycvičit dají. Jenže čas přesvědčíš asi stejně snadno, jako Pamětníka." F'lar pohlédl svému nevlastnímu bratrovi zpříma do očí. Teď už tu starost, která ho tolik užírala, vůbec neskrýval.
"Není to, F'lare, docela jenom takhle," opětoval hnědý jezdec neuhýbavě Vůdcův pohled. "Sám jsi říkal, že nejhorší je nemoc v našich vlastních..."
Uprostřed věty však F'nora zarazilo břeskné dračí zaječení, signál, že se začínají snášet Vlákna. Hnědý jezdec instinktivně uposlechl vyhlašování poplachu a vrhl se ke svému drakovi, ale F'lar ho včas zachytil za paži.
"S nezhojenou ranou přece nemůžeš proti Vláknům bojovat, člověče! Kde tady skladují Ohňovec?"
Ať už si o T'borově poddajnosti ve Weyrských záležitostech myslel F'lar cokoliv, bojové pohotovosti zdejšího Weyru nemohl vytknout ani to nejmenší. Draci se zahemžili po celé obloze ještě dřív, než stačil poplašný signál vůbec utichnout. Zvířata se vrhla do weyrů, zatímco jejich jezdci snášeli postroje a Ohňovec. Ženy a děti z celého Weyru stály u skladišť a házely Ohňovec do přichystaných pytlů. K přímořskému sídlu, které si vybudovali rybáři z Tilleku a Isty, odletěl okamžitě posel se vzkazem. Jeho obyvatelé sloužili jako pozemní hlídka. Než se F'lar vyzbrojil a vznesl se do vzduchu, T'bor už vykřikoval rozkazy, kam kdo poletí.
Vlákna se snášela na západě, na okraji pouště, kde se ostrá, širokobřitá tráva mísila v močálovité krajině se zakrslými houbovníky a přízemními bobulovníky. Bahnitá bažina představovala pro Vlákna ideální místo pro zaboření, protože tam mohla najít dostatek organické hmoty, která by je vyživila při jejich šíření a růstu.
Letky, v plném počtu a ve vyrovnaných šicích, skočily podle T'borova příkazu do mezimezí. Stačilo mžiknutí a dravci se opět vynořili v parném dusnu a začali chrlit oheň na husté chuchvalce Vláken.
T'bor naznačil, aby začali nízko při zemi, s čímž F'lar vřele souhlasil. Letka se však postupně zvedala výše k nebi, protože nebezpečí tam dole brzy zažehnala. Lidé z Weyru a uzdravující se jezdci rozmnožili řady pozemních hlídek ze sídla rybářů, ale podle F'larova názoru by jim prospěla i nízko letící okřídlená hlídka. Jenže tady měli pouze tří bojující královny, a kde vlastně zůstala Kylara!
F'lar řídil Mnementha těsně nad zemí, dokud se nepřihrnuly pozemní hlídky, které honem skládaly pytle z cestovních draků a začaly vypalovat každičký kousek trávy, který se pohnul třeba jenom zdánlivě. Nepřestávaly pokřikovat, aby si navzájem sdělovaly, kde je postupující Čelo Spadu. F'lar zamířil s Mnementhem severním obloukem k východu. Mnementh se poslušně stočil přímo k severu, takže hlavou téměř zavadil o nízký porost. Najednou couvl tak prudce, že svého jezdce málem shodil dolů. Zůstal viset na jednom místě a pátrávě pohlížel na hlínu s takovým zaujetím, že se F'lar na tom mohutném dračím krku honem předklonil, aby zjistil, co vlastně přilákalo Mnementhovu pozornost. Draci dokážou zaostřit zrak jak na velké vzdálenosti, tak i na věc velice blízkou.

Něco se tu mihlo - a zmizelo, prozradil drak.
Poryvy vichru, který vzdouval svými křídly, srážely trávu až k zemi. V tu chvíli F'lar spatřil na listech bobulovníku stopy po Vláknech, černě olemované propálené body velikosti špendlíkové hlavičky. Napínal zrak, aby rozeznal zrádné příznaky zarytého Vlákna, vzdutou zeminu, vadnutí bujné mokřinové zeleně. Keř, hlína i tráva se však nijak neměnily.
"Cos to zahlédl za pohyb?"
Něco lesklého. Už je to ale pryč.
Mnementh přistál. Pazoury se mu do lepkavého bahna hluboce zabořily. F'lar z něho seskočil a pozorně si prohlédl keř. Že by ty dírky způsobily úlomky Vláken při minulém Spadu? Ale ne. Listy by od té doby dávno opadaly. Prozkoumal každičký chumáč trávy, který rostl poblíž. Po brázdách vytvořených Vlákny však nenašel ani jedinou známku. A přitom tu Vlákna padala - a muselo k tomu dojít během tohoto Spadu - propálila listy, trávu i strom široko daleko - a zmizela úplně beze stopy. Ne, tohle je vážně neuvěřitelné, tak se to přece stát nemohlo! Převelice opatrně, protože živá Vlákna dokážou prožrat i rukavice ze silné wheří kůže, začal F'lar rozrývat hlínu kolem bobulovníku. Mnementh mu pomáhal tím, že kousek dál hloubil jámu. Převrácená zemina se hemžila červy, kteří ovíjeli pevné a silné kořeny trávy. Zvláštně šedavé, pokroucené kořeny bobulovníku byly obaleny černou hlínou, ale po Vláknech tu nebylo ani vidu.
Zmatený F'lar zdvihl oči k nebi jako němou odpověď tam nahoře poletujícím weyrlinkům, kteří na něho volali svoje otázky.
Chtěli by vědět, jestli tady je Čelo Spadu, ohlásil Mnementh svému jezdci.
"To bude zřejmě více jižněji," odvětil F'lar a mávnutím ukázal weyrlinkům směr. Stál a zamyšleně se díval na rozrytou zem a na červy ve zmatku prchající do hloubky před slunečním svitem. Zdvihl tlustou větev s oloupanou kůrou a zadloubal do okraje příkopu, který vykutal Mnementh. Hledal dutiny, které by svědčily o zamoření Vlákny. "Tak to se musela snášet ještě jižněji. Já to nechápu," kroutil hlavou. Z bobulovníku serval hrstičku listí a zkoumavě je promnul mezi prsty. "Kdyby od Spadu uplynula trochu delší doba, déšť by z propálených otvorů ty saze přece smyl. A listy by už dávno opadaly."
Pustil se dále na jih a potom se stočil trochu k východu. Snažil se určit co nejpřesněji, kde Spad Vláken vlastně začal. V obou směrech svědčilo listí o nedávném zasažení Vlákny, ale brázdu se zarytým Vláknem nenašel ani jedinou.
Když pak narazil na Vlákna utopená v poloslané vodě jezírka v bažině, musel dojít k závěru, že Čelo Spadu vedlo právě tady. Spokojen s tím zjištěním ale příliš nebyl, takže se pustil do dalšího pátrání, které skončilo až jeho uvíznutím v mokrém pohyblivém písku, takže Mnementh ho musel vytáhnout na pevnou zem.
F'lar se zvláštnostem zdejšího Spadu věnoval s takovým zanícením, že mu docela ušlo, jak značně čas pokročil. Proto se až polekal, když se mu nad hlavou objevil T'bor a ohlásil konec Spadu. Oba muži se však vyděsili stejně bez rozdílu, to když jim velitel pozemních hlídek, Istanský mladý rybář, který se jmenoval Torik, potvrdil, že od okamžiku, kdy se o Spadu dozvěděli, trval sotva dvě hodiny.
"To je krátký Spad, to já vím, ale na povrchu není po něm ani stopy. Torik říká, že před draky se podařilo uniknout sotva pár chuchvalcům a ty že teď likvidují jeho hlídky," oznamoval T'bor, kterému dokonalá práce jeho Weyru zřejmě působila veliké potěšení.
Ve F'larovi se však všechno vzpíralo. Nedokázal prostě uvěřit, že by tu nebylo něco v nepořádku. Že by Vlákna změnila své zvyky takhle od základu? S tím žádné předchozí zkušenosti neměl. Odjakživa se přece snášela celé čtyři hodiny - a přesto bylo teď nebe úplně čisté.
"Potřeboval bych, T'bore, poradit," pronesl s takovým zneklidněním, že k němu druhý jezdec okamžitě přistoupil.
F'lar nabral do dlaně slanou vodu a ukázal mu třásničky utopených Vláken.
"Viděls už někdy něco podobného?"
"Ale samozřejmě," zahlaholil T'bor bodře. Zjevně se mu ulevilo. "K tomu tady dochází pokaždé. V těchhle mrňavých jezírkách nenajdeš mnoho ryb, které by se živily Vlákny."
"To tedy znamená, že v močálech to za ně dělá někdo jiný?"
"Jak to myslíš?"
F'lar jenom mlčky poklepal na popálené listy. Obezřetně zdvihl stébla širokobřité mokřinové trávy. Pohlédl T'borovi do užaslých očí a mávl směrem, odkud sem přišel. Hemžili se tam lidé z pozemní hlídky, ale nebylo vidět jediný záblesk z jejich ohňometů.
"Chceš mi říct, že je to všude stejné? A kam až se to táhne?"
"Až k samému Čelu Spadu, dobře hodinu chůze," odvětil F'lar zachmuřeně. "Přesněji řečeno, k místu, které za Čelo považuju."
"Takhle popálené keře i trávu jsem už v těch bažinatých ústích řek tam poblíž našeho Weyru viděl také," přiznával pomalu T'bor. Pod opálením měl obličej smrtelně zsinalý. "Jenže tehdy jsem si myslel, že to jsou jenom saze. Zamořených míst jsme nacházeli tak maličko - a brázdy se nestačily vytvořit vůbec nikde."
Vůdce Jižního Weyru byl zjevně vyvedený z míry.
Orth vzkazuje, že ani tady není žádné zamoření, ohlásil Mnementh rozvážně. T'borův drak upřel na F'lara krátký, planoucí pohled.
"A Vlákna tu padají vždycky jen takhle krátce?" zajímal se Flar.
Podle Ortha se to stalo poprvé, ale v tomto případě byl poplach vyhlášen opožděně.
T'bor zdvihl k F'larovi uštvané oči.
"Takže to tedy nebyl žádný krátký Spad," zašeptal. Pořád ještě v duchu doufal, že mu tu šílenost někdo vymluví.
V tu chvíli se jim nad hlavami objevil přistávající Canth. F'lar spatřil v ruce svého nevlastního bratra ohňomet, ale výčitku spolkl.
"Tak podivný Spad jsem ještě nezažil!" vykřikl F'nor, když oběma bronzovým jezdcům zasalutoval. "Ve vzduchu jsme

přece všechno zničit nemohli, a přitom dole není jediná brázda! A v každém zavodněném dolíku jsou přitom náruče utopených Vláken. Hádám, že bychom měli být rádi, ale stejně tomu nerozumím."
"Celé se mi to, F'lare, nějak nezamlouvá," potřásl T'bor hlavou. "Nezamlouvá se mi to. Vlákna se neměla ukázat ještě hezkých pár týdnů a v těchhle místech už vůbec ne."
"Jak to vypadá, Vlákna se teď snášejí kdekoliv a kdykoliv se jim zamane."
"Cožpak ona si to nějak rozhodují?" T'borův hněv ovšem skrýval úzkost. "Nedokážou přece myslet!"
F'lar vzhlédl k tropické obloze, která zářila natolik oslnivě, že zlověstný pohled Krvavice, zavěšené nízko nad obzorem, nebylo v tom jasu ani vidět.
"Když se Krvavice může ze své dráhy vychýlit tak hodně, že z toho jsou Mezidobí dlouhá čtyři sta Oběhů, proč by ta nepravidelnost měla ustat během Spadu?"
"Tak co si počneme?" zabědoval T'bor zoufale. "Jen si to představte, Vlákna, která propalují listy a přitom se nezarývají do země! Vlákna, která padají o celé dny dříve a jenom po dvě hodiny!"
"Začal bych s tím, že vyšleme do okolí hlídkující jezdce. Potom mi prozradíš, kde a kdy tady Vlákna padávají. Sám jsi říkal, že o sobě sama rozhodovat nemůžou. Zřejmě najdeme nějakou zákonitost i v tomhle jejich novém, vyšinutém řádu." F'lar zachmuřeně pohlédl do sálajícího slunce; ve svém obleku z wheří kůže, který se hodil spíše do větších výšek a do mezimezí, se nepředstavitelně potil.
"Poleť se mnou ještě na obhlídku, F'lare," požádal ho T'bor plný úzkosti. "A ty, F'nore, zvládneš to s námi? Kdybychom tu přehlédli třeba jen jedinou brázdu..."
T'bor nechal Orthem přivolat všechny jezdce včetně weyrlinků a nařídil jim, po čem mají pátrat, co by jim všem přineslo zkázu.
Všichni muži z Jižního Weyru vzlétli v dlouhé řadě sevřené tak těsně, až se dračí křídla navzájem dotýkala, a v nejnižší možné výšce pozorně pročesávali mokřinatou půdu až zpátky k místu, kde začínalo Čelo Spadu. Z lidí i draků však ani jediný nemohl ohlásit nějaké neobvyklé poškození zeleně či rozrytí zeminy. Půda, nad kterou se před chvilkou snášela Vlákna, byla beze vší pochyby Vlákny nezasažená.
Tohle zjištěni vyděsilo T'bora ještě víc, ale opakovat ten let zřejmě nemělo význam. Bojové letky se potom skokem do mezimezí vrátily do Weyru, zatímco rekonvalescenti museli letět přímo.
Když se T'bor s F'larem kroužívě snášeli na území weyru, blýskaly se pod nimi střechy budov i černá hlína a holá skála v dračích peleších jako podivný obrazec, skrývající se pod olistěnými korunami mohutných felysů a houbovnlků. Na hlavní mýtině poblíž Síně natahovala křídla i krk Prideth a troubila svým dračím přátelům na uvítanou.
"Zakroužíme, Mnementhe, raději ještě jednou," požádal F'lar svého bronzového draka. Nejlepší bude, když z té naléhavé touhy Kylaru spráskat trochu vystřízliví a dá tak T'borovi příležitost, aby ji pokáral někde o samotě. Opět zalitoval, že tehdy Lesse vůbec navrhl, aby tu ženskou dotlačila do postavení Weyreny. Jenže tenkrát se to řešení zdálo docela rozumné. A T'bora teď F'lar upřímně litoval, ačkoliv té nejhorší spoušti přece jen zamezit dokázal. Ovšem Weyrenina nepřítomnost ve Weyru... Jistě, Kylara přece nemohla vědět, že Vlákna se začnou snášet o kolik dní dřív, než bylo spočítáno. Ale stejně, kde to vlastně byla, že nezaslechla vyvoláni poplachu? Tak tvrdě přece nespí žádný drak.
Z výšky viděl, jak se draci rozprchávají do svých weyrů a uvědomil si, že u Ošetřovny nemusel přistát ani jediný.
"Boj s Vlákny a bez jediného poranění?"
To se mi zamlouvá, poznamenal Mnementh.
Kupodivu, tato stránka právě ukončeného boje rozrušila F'lara ze všeho nejvíce. Než by se nad tím zbytečně rozmýšlel, raději usoudil, že je nejvyšší čas přistát. Představa, že se musí setkat s Kylarou, ho dvakrát netěšila, ale v opačném případě by zase neměl příležitost T'borovi oznámit, co se událo tam u nich na severu.
"Vždyť ti to povídám," vztekala se trucovitě Kylara. "Našla jsem hnízdo a Zasvětila královnu. Když jsem se vrátila, nebyla tu ani noha, takže jsem neměla tušení, kam jste všichni zmizeli. Prideth nemohla dostat žádnou návodnou představu, kam cestovat mezimezím, to přece uznáš." Teď se otočila k F'larovi a v očích jí zajiskřilo. "Buď pozdraven, F'lare z Bendenu," pronesla tak mazlivě, že T'bor strnul a zaťal ruce v pěst. "Vážím si té tvojí nebývalé laskavosti, žes přišel bojovat spolu s námi zrovna v době, kdy se Benden topí ve svých vlastních problémech."
F'lar nechal její jedovatou narážku bez povšimnutí a jenom jí krátkým pokývnutím poděkoval za přivítání.
„Podívej se na mého ohňového dráčka. Je přenádherný, viď?" Zvedla pravou paži a ukázala dřímající zlatou královničku. Obrysy soust jejího nedávného jídla se jí ostře rýsovaly pod kůží na bříšku.
"Zůstala tu přece Wirenth a Brekke. A ty věděly, kde jsme," nepřestával se zlobit T'bor.
"Pche, taková!" Kylara své mínění o společnici ze stejného Weyru vyjádřila lenivým pokrčením ramen, jímž dala najevo pohrdání. "Nadiktovala mi nějaké nesmyslné souřadnice, kdovíkde v těch západních močálech. Vlákna přece nepadají..."
"Dneska tam padala," vykřikl T'bor s tváří zkřivenou hněvem.
"Neříkej!"
Prideth začala rozrušeně vrčet. Zatvrzelé rýhy v Kylařině obličeji náhle zněžněly a Weyrena se konejšivě obrátila ke své královně.
"Vidíš? Je z tebe celá neklidná a to se přitom každou chvíli může začít pářit."
Zdálo se, že T'bor se ocitl nebezpečně blízko výbuchu, který si jako Vůdce Weyru nemohl dost dobře dovolit. Kylařino jednání bylo natolik průhledné, že F'lar jenom žasl, jak se na to někdo může nachytat. Jestlipak by nepomohlo, kdyby tu T'bora vystřídal nějaký jiný bronzový jezdec? F'lar - jako ostatně už vícekrát - zauvažoval nad možností vyhlásit o Prideth při jejím dalším svatebním letu otevřenou soutěž. Ale přes to všechno byl T'borovi příliš zavázán za to, že vydržel s touhle ženštinou, než aby ho takovým opatřením směl jen tak beze všeho urazit. Na druhou stranu bylo

možné, že některý z energičtějších Pamětnických bronzových jezdců by Kylaře na ty její fígle neskočil, a pokud by měl dostatečně silný zájem zůstat v čele Weyru, třeba by i ji udržel na řádně krátké uzdě.
"T'bore, v Síni Weyru visí mapa tohoto světadílu, je to tak?" odvrátil F'lar Weyrenovu pozornost jiným směrem. "Rád bych si zapamatoval souřadnice tohoto Spadu..."
"Tobě se moje královnička nelíbí?" vyzvídala Kylara, přistoupila blíž a zvedla dráčka F'larovi rovnou pod nos. Zvířátko ztratilo tím neočekávaným pohybem rovnováhu. Polekaně zaťalo své jako břitva ostré drápky do Kylařiny paže a propíchlo rukáv z wheří kůže stejně snadno, jako Vlákna propalují zelené listí. Kylara vyjekla a zuřivě paží zalomcovala, aby dráčka setřásla. V polovině pádu k zemi zvířátko náhle zmizelo. Kylařin bolestný výkřik přešel v rozzuřený ryk.
"Koukni, cos zavinil, ty hlupáku! Tys mi ji zahnal!"
"To jsem nebyl já, Kylaro," odvětil F'lar přísně a mrazivě. "Nezkoušej, kam až trpělivost ostatních vlastně sahá!"
"I moje trpělivost má svoje meze, F'lare z Bendenu!" zaječela za oběma muži, kteří už mířili k Síni. "Tak mě neprovokuj! Slyšíš? Neprovokuj mě!" Kylara chrlila za oběma Weyreny kletby tak dlouho, dokud je Prideth nepřehlušila svými žalostnými výkřiky.
Oba Vůdcové Weyru se nejprve věnovali studiu mapy, při kterém se pokoušeli vypočítat, kde jinde ještě mohla Vlákna na Jižní Světadíl napadat bez toho, že by si jich vůbec někdo všiml. Po chvíli Pridethin nářek umlkl a dračí královna z mýtiny zmizela.
"Takže se opět dostáváme k otázce počtu lidí, T'bore," prohlásil F'lar. "Ten světadíl by měl být prozkoumaný do posledního místečka. Ale jistě, já si moc dobře uvědomuju," zdvihl ruku, aby zamezil T'borovi ve výčitkách a sebeobhajobě, "že prostě nemáš dost lidí, kteří by ti s tím pomohli, i když se sem přesouvají Držebníci z pevniny. Ale Vlákna přece mohou překročit hory," poklepal na Jižní pohoří, "a my nemáme ani ponětí, co se v těch neprobádaných končinách může odehrávat. Předpokládali jsme, že ke Spadům dochází jenom v této přímořské oblasti. Ovšem jednou zaryté a uchycené Vlákno si může prohlodat cestu napříč seberozsáhlejší pevninou a -" oběma rukama naznačil švihnutí. "Moc bych dal za to, kdybych se mohl dozvědět, jak se ta Vlákna mohla snášet do těch bažin bez povšimnutí a nezanechat žádnou stopu po brázdě!"
T'bor souhlasně zabručel, ale F'lar vycítil, že duchem je někde jinde.
"Kvůli té ženské s tebou, T'bore, hluboce soucítíme. Nechtěl bys, aby příští svatební let byl otevřenou soutěží?"
"Ne!" K tak ráznému odmítnutí se připojil svým zařváním i Orth.
F'lar se na T'bora nechápavě zadíval.
"Ne, F'lare. Já už ji zkrotím. A zkrotím i sám sebe. Ale dokud Orth dokáže na Prideth naletět, patří Kylara jenom mně!"
F'lar spěšně odvrátil zrak, aby se vyhnul pohledu na jezdcovu zmučenou tvář.
"A nejspíš bys měl vědět i tohle," pokračoval T'bor znaveným polohlasem. "Nalezla celou snůšku a odvezla ji do Držby. Prideth to prozradila Orthovi."
"Na jakou Držbu to bylo?"
T'bor jen potřásl hlavou. "Prideth se tam nelíbilo, takže ji odmítá pojmenovat. Zrovna tak se jí nelíbilo, že ohňové dráčky odvezli z jejich vlastních weyrů."
F'lar si z čela rozrušeně odhodil pramen vlasů. Situace se pozvolna stávala nepřijatelnou. Drak, kterému se nezamlouvá jeho vlastní jezdec? Jediné, co je všechny v odsuzování Kylary trochu mírnilo, bylo vědomí, že se na její vztah s Prideth mohou pevně spolehnout. Ta ženská přece v té své sobecké marnivosti nemůže zhloupnout natolik, nemůže se chovat tak přehnaně prostopášně, aby ve své zvrácenosti riskovala ztrátu svého draka.
Prideth mě neposlouchá, ozval se náhle Mnementh. A neposlouchá ani Ortha. Je nešťastná. To je moc zlé.
Nepředvídaný Spad Vláken, ohňoví dráčci v rukou Držebníků, drak znechucený svým vlastním jezdcem a další drak, který předvídá otázky, jež mu jeho jezdec hodlá položit! A to si před těmi sedmi Oběhy F'lar myslíval, jaké že to má velké starosti!
"Takhle najednou se v tom všem nedokážu vyznat, T'bore. Vyšli, prosím tebe, hlídky, a jakmile se objeví cokoliv jiného, dej mi okamžitě vědět. A kdyby se ti přece jen podařilo objevit další hnízdo, pár vajec bych velice uvítal i já. A taky mi vzkaž, jestli se ta královnička zase ke Kylaře vrátí. Připouštím, že ta zvířátka dokážou myslet, ale pokud se vyděsí a skočí do mezimezí při každé hlouposti, nemohou mít pro nás jiný význam než jako hezké hračky."
F'lar nasedl na Mnementha a Vůdci Jižního Weyru zasalutoval. Tahle návštěva ho rozhodně neuspokojila. A navíc ztratil možnost výhody, které by dosáhl, kdyby Pána Držeb překvapil ohňovými dráčky. Nepochyboval o tom, že Kylařin ukvapený a nepředložený dar vyvolá ještě celou řadu potíží. Kdo to kdy viděl, aby se Weyrena pletla do záležitostí Držby, která pod její Weyr vůbec nespadá? Skoro by byl rád, kdyby se z těchto stvořeníček nevyklubalo nic lepšího než roztomilí mazlíčci, takže by se její čin dal posuzovat shovívavěji. Pořád tu ještě však zůstává ten psychologický význam dračí zmenšeniny, kterou si může Zasvětit vlastně kdokoliv. Tohle by pro vztahy mezi Weyrem a Držbami představovalo skutečně vítaný přínos.
Když Mnementh vystoupal výš, do chladnějších vrstev vzduchu, začal se F'lar trápit především kvůli tomu Spadu. Vlákna se snášela. Propálila listy a stébla, utopila se v kalužinách, a přesto po nich v té úrodné hlíně nezůstalo ani stopy. Píseční červi z Igenu by Vlákna pozřeli skoro stejně účinně, jako je požírá ledkovec, ale ty ponravy, které se svíjejí v černé tučné bažině, se těm článkovitým, schránkou opatřeným červům ani zdaleka nepodobají.
F'lar neodolal, aby před odletem z Jižního Světadílu neprovedl ještě jednu obhlídku. Nařídil Mnementhovi, aby skočil nad západní močály. Bronzový drak ho poslušně odnesl přímo k příkopu, který tu vyhloubil svou vlastní pazourou. F'lar se mu sesmekl ze šíje a když ho vlhký a lepkavý vzduch ve slunci se pařící bažiny obalil jako tlustá mokrá kůže, honem si rozepjal bundu z neprodyšné wheří kůže. Všude kolem něho zvučel chraplavý sbor rozmanitých slaboučkých hlásků a zvuků, žbluňkání a bublání, a přitom při první návštěvě si ničeho podobného ani nepovšiml. Ve skutečnosti

byla předtím bažina až pozoruhodně ztichlá, jako kdyby hrůzou zatajila před Vlákny dech.
Když pod kořeny bobulovníku převrátil trs trávy kořeny nahoru, nespatřil v hlíně ani červíka. Šedavé kořeny zplihle visely dolů. Rozkopal další kousek půdy a tentokrát skutečně nalezl malý chomáček larev, ale s předchozí hojností se to nedalo srovnat. F'lar držel v dlani blátivou kouli a sledoval, jak se ponravy snaží ukrýt před světlem a čerstvým vzduchem. V tom okamžiku si povšiml, že listí vedlejšího keře už na sobě žádné stopy po sežehnutí Vlákny nenese. Zčernalá místa zmizela a přes propálená místečka se začínala natahovat tenounká blána. Vypadalo to, jako kdyby keř sám sebe dával do pořádku.
Cosi se F'larovi svíjivě otřelo o kůži na dlani a on tu hroudu bláta rychle pustil na zem. Znechuceně si přejel rukou přes stehno.
Odlomil jeden list. V zelené tkáni se hojila jizva po doteku žahavého Vlákna.
Bylo by možné, že ty ponravy představují něco na způsob Igenských písečných červů?
Prudce se rozběhl a vyskočil Mnementhovi na šíji. Ještě než stačil dosednout, už chňapal po postroji.
"Mnementhe, honem mne odnes na začátek toho dnešního Spadu! Bude to dohromady šest hodin nazpátek. Slunce bude právě v zenitu."
Mnementh sice ani nezareptal, ale jeho myšlenky hovořily naprosto jasně: F'lar je unavený, F'lar by se měl vrátit zpátky do Bendenu a odpočívat a trochu si popovídat s Lessou. Skákání mezi časy je pro jezdce zatraceně namáhavé.
Obklopil je chlad mezimezí. F'lar si honem zapjal rozhalenou bundu, ale pronikavý mráz se mu ještě předtím stačil bolestivě zahryznout do hrudníku. Rozechvěl se, ale nebylo to jenom tím okolním chladem, jenomže to už vyletěli ven a opět se vznášeli nad pařící se bažinou. I tomu rozžhavenému slunci trvalo velice dlouho, než jim z těla zahnalo poslední stopy nemilosrdného chladu. Mnementh poodletěl kousek k severu a potom se zastavil s hlavou obrácenou na jih.
Dočkali se velice brzy. Vysoko nad hlavami jim potemněla obloha zlověstnou šedí, která předcházela každému Spadu.
Stejně jako jindy se F'lar při tom pohledu nedokázal ubránit strachu. A sledovat, jak se ta vzdálená šedavá záclona začíná členit na samostatné plochy a útržky chuchvalců Vláken, to bylo téměř nesnesitelné. Vždyť on musel pouze nečinně přihlížet, jak se ta stříbřitá Vlákna mohou bez omezení snášet dolů do mokřiny, viděl, jak propalují listy a stébla a se sykotem se zarývají do bahna. Dokonce i Mnementh se pod svým jezdcem neklidně ošíval, protože křídla se mu touhou po boji a po chrlení ohně jenjen třásla. Tohle nebezpečí ohrožovalo planetu už celé věky a boj proti němu se jejím obyvatelům stal základním instinktem. Přesto i bronzový drak teď jenom trpně pozoroval, jak se Čelo Spadu posouvá k jihu a plnými hrstmi rozsévá nad bažinou zkázu.
Mnementh přistál poblíž Čela, ani k tomu nepotřeboval žádný rozkaz. F'lar potlačil vlnu intenzivního odporu, která ho nutila ke zvracení, a obrátil nejbližší trs trávy kořeny nahoru. Ještě se z něho kouřilo, jak se do mazlavé hlíny propalovala Vlákna. Na chumáči kořenů se horečnatě svíjel propletenec slizkých ponrav. Když bronzový jezdec zdvihl trs trávy nahoru, vypasení červi z něj odpadávali a zběsile se zavrtávali do bahna. Flar trávu odhodil, vytrhl nejbližší keř a odhalil jeho našedlé, propletené kořání. I tady se to odpornými larvami jenom hemžilo. Při náhlém vpádu světla a vzduchu se bleskově ukrývaly v hlíně. Z dírek, které do listí vypálila Vlákna, se ještě čadilo.
F'lar poklekl - ani sám nevěděl proč vlastně - vyrval další chumáč trávy a hrozen do sebe propletených ponrav z něho setřásl dovnitř své jezdecké rukavice. Nahoře ji zakroutil, aby držela uzavřená, a připevnil si ji za opasek.
Potom nasedl na Mnementha a předal mu souřadnice Cechovní Síně Mistra Pastýře v Keroonu, kde úpatí hor, vyrůstajících až k mohutným výšinám Bendenského pohoří, pozvolna přecházela do širošírych rovin Keroonské Držby.

Mistr Pastýř Sograny, vysoký, holohlavý a šlachovitý muž, na kterém nebyl ani lot masa, takže se zdálo, že jeho kostru drží pohromadě pouze zdobená kazajka, přiléhavé kožené kalhoty a těžké boty, projevil z nečekané návštěvy Bendenského Vůdce Weyru neskrývané potěšení.
Jeho podřízení přivítali F'lará sice trochu popleteně, nicméně zachovávali škrobenou zdvořilost. Jak se ukázalo, dohlížel Sorgany na porod nových křížených ze svých stád. Šlo o potomky velice rychlého stepního běhouna s mohutným a rozložitým horským typem. Posel F'lara odvedl do prostorné stáje. Když si představil neobvyklost své návštěvy, podivil se F'lar, že od své práce neodběhl ani jeden pastýř. Po cestě míjel chlévy z čistě vydrhnutého kamene, pečlivě udržované zahrady, přístřešky, v jejichž závětří se urychloval růst teplomilných rostlin, kůlny s nářadím. F'lar si připomněl ten nebetyčný zmatek, který panuje u Kováře, ale pak si uvědomil, že ten řemeslník dokázal uskutečnit pravé divy.
"Přicházíš k Mistru Pastýři s nějakým problémem, je to tak, Vůdče Weyru?" zeptal se Sograny a kývl F'larovi krátce na pozdrav. Přitom nespouštěl oči z rodícího zvířete ve stání před sebou. "Jakpak k tomu přijdu?"
Pastýřovo chování bylo natolik defenzivní, že se F'lar musel v duchu ptát, čím toho člověka D'ram z Istanského Weyru takhle roztrpčil.
"Mistr Kovář Fandarel mi poradil, že právě ty bys mi mohl pomoci, Mistře Pastýři," odvětil F'lar. V jeho hlase nebylo ani stopy po nějaké lehkovážnosti, naopak, Mistrovo oslovení vyznělo nesmírně uctivě.
"Mistr Kovář?" Sograny přimhouřil oči a podezřívavě se na F'lara zahleděl. "A kvůli čemu?"
Copak Fandarel asi provedl, že si u Mistra Pastýře vysloužil takovou špatnou pověst?
"Mé pozornosti neušly dvě zvláštní události, vzácný Mistře Pastýři. Tak za prvé, poblíž jednoho z mých jezdců se vylíhlo hnízdo vajec ohňového dráčka, a on dokázal Zasvětit jejich královničku..."
Sograny polekaně vykulil oči.
"Ohňového dráčka nedokáže chytit nikdo na světě!"
"Pravda, ale Zasvětit ho může. A tak se to také opravdu sběhlo. Jsme pevně přesvědčeni, že ohňoví dráčci jsou spřízněni s našimi draky."

"To se nedá nijak dokázat!"
Sograny se celý ztuha napřímil a pohled mu zatěkal směrem k jeho pomocníkům, kteří náhle měli plné ruce práce hodně daleko od Mistra Pastýře i jeho návštěvníka F'lara.
"Všechno tomu však nasvědčuje, jelikož vnější podoba je naprosto nepopiratelná. Na písečné pláži Jižního Weyru bylo Zasvěceno celkem sedm dráčků. Jeden mým Zástupcem F'norem, jezdcem na hnědém Canthovi..."
„F'norem? Není to ten mládenec, který se postavil loupeživým Weyřanům v Síni Kovářského Cechu?"
F'lar potlačil výbuch vzteku a přikývl. Ta politováníhodná událost přinášela nečekané ovoce.
"Dráčci projevují nepochybné rysy dračího chování. Naneštěstí musejí zůstat v přítomnosti člověka, který je Zasvětil, jinak bych ti jednoho přinesl na ukázku."
Sograny jenom něco zabručel, ale tvářil se teď mnohem vstřícněji.
"Doufal jsem, že ty, Mistře Pastýři, bys o ohňových dráčcích přece jen mohl něco vědět. Igen jimi přece doslova oplývá..."
Sograny ho přerušil rázným máchnutím ruky.
"Ztrácet čas s nějakými třepetálky, to si nemůžeme dovolit. Není z nich sebemenší užitek. Žádný z mých podřízených by..."
"Jisté okolnosti naznačují, že pro nás by ta Stvoření mohla mít význam přímo nedozírný. Koneckonců, dnešní plemeno draků bylo vypěstováno právě z nich."
"To je naprosto vyloučeno!" Sograny se na F'lara káravě zadíval a přísně sevřené rty svědčily o jeho názoru na takový nesmysl dostatečně výmluvně.
"Snad nechceš říct, že by mohli pocházet z hlídacích wherů?"
"Člověk může křížením velikost ovlivňovat, to ano, ale všechno má svoje meze. Samozřejmě, že může křížit mezi sebou ty nejlepší jedince a vylepšit tak jistý živočišný druh," máchl Sograny směrem k dlouhonohému exempláři dobytka, "ale vypěstovat draka z ohňového dráčka? To rozhodně nepřichází v úvahu."
F'lar tedy nad tímto tématem neztrácel dále čas. Místo toho vytáhl zpod opasku rukavici a na dlaň druhé ruky, chráněné rovněž rukavicí, vysypal její obsah.
"Tady, pane. Už jsi někdy viděl takovéhle..."
Sograny reagoval bleskově. Se zděšeným výkřikem popadl F'larovu ruku, násilím zvrhl její obsah na kamenné dlaždice stájové podlahy a začal ječet, aby donesli ledkovec, přičemž po svíjejících se larvách dupal tak zuřivě, jako by představovaly hotové vtělení zla.
"Jak můžeš - ty, draken - přinášet do lidských příbytků takovéhle svinstvo?"
"Ovládej se přece, Mistře Pastýři!" vyštěkl F'lar, popadl Mistra za ramena a prudce jím zalomcoval. "To svinstvo totiž požírá Vlákna! Stejně jako píseční červi! Jako píseční Červi, slyšíš?"
Sograny na F'lara jenom tupě zíral a nepřestával se v jeho sevření celý chvět. Potřásl hlavou, která připomínala kůží potaženou lebku, a děs z očí se mu začal pomalu vytrácet.
"Vlákna může pohltit jedině oheň, drakene!"
"Povídám ti," opakoval chladně F'lar, "že tyhle ponravy požírají Vlákna!"
Sograny hleděl na F'lara se zjevným odporem.
"Je to hnus! Zdržuješ mě s neuvěřitelnými nesmysly."
"Potom se hluboce omlouvám," uklonil se krátce F'lar. Ovšem ironie neměla na tohoto člověka žádný účinek. Sograny se obrátil nazpátek k rodícímu zvířeti, jako kdyby ho F'lar z práce vůbec nevytrhl.
F'lar odešel. Při chůzi si navlékal rukavice. Ukazováčkem se dotkl vlhce slizkého tělíčka jedné ponravy.
"Tak tedy návštěvu u Mistra Pastýře bychom měli za sebou," mumlal si polohlasně. Gestem odmítl doprovod a vyšel ze stáje sám. Řev rodící samice ho doprovázel až ven. "Ano, zvířata skutečně pěstuje, ale myšlenky, ty už ne. Ty by ho totiž mohly zdržet, nejsou přece k užitku."
Když s Mnementhem krouživě stoupali vzhůru, přemítal F'lar v duchu, co mohl D'ram s tímhle starým hlupákem mít za nedorozumění.

IX. KAPITOLA

- Téhož dne: odpoledne v Jižním Weyru

Přímý let od západních bažin až k pevnině, na které ležel Jižní Weyr, byl pořádně dlouhý. F'nor nejprve zkusil vzdorovat. Kratičké hupnutí do mezimezí přece nemůže jeho krásně se hojící paži ublížit! Ale Canth projevil neobvyklou tvrdohlavost. Velký hnědý drak se vznesl, zachytil proud příznivě nasměrovaného vzduchového víru, a chladnějším vzduchem se rychle pustil k Jižnímu Weyru.
Pravidelné pohupování Canthových křídel, která rovnoměrně ukrajovala z té obrovské vzdálenosti, jež je dělila od cíle, F'nora postupně ukolébalo. Co si původně představoval jako nudu, stalo se nádherně poklidnou cestou, při které ho nikdo nevyrušoval z jeho rozjímání. A že toho měl na přemýšlení víc než dost!
Hnědý jezdec si povšiml, že široko daleko je vegetace popálená spadlými Vlákny. Jeden po druhém vytrhával znetvořené keře z bahna, ale v celé bažině ani mimo ni nenarazil na jedinou brázdu. Svůj ohňomet nemusel použít ani jedinkrát. A pozemní hlídky mu prozradily, že toho měly na práci tak málo, že se až divily, proč je sem Weyr vůbec vysílal. Mnoho těch lidí bylo z rybářského sídliště a proti zdržování od svých povinností začínali docela hlasitě reptat, neboť se nahonem snažili dostavět svá kamenná obydlí ještě před příchodem zimních bouří. Všem se v Jižním Weyru líbilo mnohem více než v jejich starém domově, ačkoliv na Oterela, Pána Tillekské Držby, ani na Pána Warbreta z Isty si nepostěžovali ani slovíčkem.
F'nor se odjakživa bavil tím, jak lidé, kteří ho sotva znali, cítili potřebu se mu svěřovat, ale přestože někdy musel strávit celé hodiny naslouchánímjejich popleteným povídačkám, kolikrát se mu to i vyplatilo. Jeden z mladíků, velitel pozemní hlídky jménem Torik, mu prozradil, že poblíž své držby objevil písečnou zátoku. Z pevniny byla téměř nepřístupná, ale Torik se zapřísahal, že si tam povšiml známek svědčících o přítomnosti ohňových dráčků. Byl pevně odhodlaný jednoho z nich Zasvětit a věřil, že se mu to skutečně podaří, protože s hlídacími whery to uměl jako málokdo. Snažil se přesvědčit obyvatele Fortského Weyru, že by mu měli dát příležitost k Zasvěcení skutečného draka, ale neprokázali mu ani tu laskavost, aby mu umožnili návštěvu u T'rona. Torik vůči weyřanům velice zahořkl a když se dozvěděl (podle toho, co se F'norovi doneslo, to věděl zřejmě úplně každý) o rvačce nad zdobenou dýkou, očekával zcela přirozeně stejný postoj i u F'nora. Velice ho proto překvapilo, když proudu jeho stížností učinil F'nor rázně přítrž.
A právě nad tímto rozporným přístupem Držebníků vůči drakenům si teď F'nor lámal hlavu. Držebníci prohlašovali, že weyřané se jich straní a chovají se k nim shovívavě nebo vyloženě zpupně. Přitom však na Držbách nebo v Ceších nebylo jediného muže ani jediné ženy, kteří by si nepřáli Zasvětit draka. Tato touha se u mnohých zvrtla v čiročirou závist. Weyřani trvali zase na tom, že jsou obyčejným lidem nadřazeni, ačkoliv neustále dokazovali, že pokud jde o hmotné statky či ženskou přitažlivost, projevují stejné slabosti jako všichni ostatní. Přesto však popírali přesvědčení pernských obyvatel, že létání na drakovi není dovednost o nic víc vzrušující, než je kterékoliv jiné řemeslo, neboť při žádné jiné činnosti člověk nenasazuje každodenně vlastní život. A co je ještě daleko horší, riskuje ztrátu poloviny vlastního žití. F'norovy myšlenky podvědomě uhnuly od náznaku sebemenšího nebezpečí, které by mohlo ohrozit hnědého draka, na jehož šíji se právě vezl.
Uvnitř šátku, na němž mu visela zraněná paže, se nepokojně zavrtěla malá královnička.
Jestli mladý Torik skutečně Zasvětí ohňového dráčka, trochu z té jeho zahořklosti se vytratí. Bude mít pocit, že jeho žádosti bylo učiněno zadost. A jestli ti ohňoví dráčci skutečně dokážou přilnout ke komukoliv a dokážou nosit zprávy sem a tam, to by skutečně byla obrovská výhoda. Ohňový dráček úplně pro každého? Tak to by vážně bylo slovo do pranice. Když si F'nor představil, jak by se na to asi tvářili Pamětníci, zlomyslně se zachechtal. Patřilo by jim to, a jak, zasmál se smyšlené scénce, v níž se T'ron snaží nalákat ohňového dráčka, který jím pohrdne a dá se raději Zasvětit dítětem nějakého neurozeného Řemeslníka. Pamětníkům by tu roušku samolibé úzkoprsosti mělo konečně něco rázně strhnout. Jistě, i oni v klíčovém okamžiku citlivého sebeuvědomění se během dospívání dračímu plemeni zalíbili; snášeli chlad i hrozbu možné smrti v boji proti neporazitelnému a nemyslícímu nepříteli. Ale život, to je přece něco víc nežli to počáteční Zasvěcení a věčná ostražitost. Dospívání, to je pouze jeden životní úsek a ne vyvrcholení samo o sobě. Když člověk dozraje, zjistí, že existuje celá hromada věcí, kvůli nimž stojí za to žít.
Pak si F'nor vzpomenul, že vlastně neměl příležitost zmínit se před F'larem o potížích s Brekke. Mezitím se F'lar už určitě stačil vrátit zpátky do Bendenu. F'nor si tu svoji neomluvitelnou nedbalost trpce vyčítal. To mám z toho, že už tak dlouho dělám Zástupce Velitele Letky, pomyslel si. Člověk se přece nesmí míchat do záležitostí jiných Weyrů. T'bor má svých starostí už takhle dost. Ale, u Prvního Vejce, F'nor si raději ani nepředstavoval, co by se asi odehrálo, kdyby na Brekkinu Wirenth nalétl Orth.
Dlouhý let začal být pro F'nora nepohodlný. Neupokojilo ho ani Canthovo chlácholivé pobroukávání. Když se však ocitli u cíle a krouživě se v podvečerním slunci snášeli k Jižnímu Weyru, necítil vůbec žádnou únavu. Na pastvině krmilo pár jezdců svoje draky, zeptal se tedy, jestli se Canth nechce jít také nažrat.
Brekke by tě ráda viděla, prozradil Canth, když zlehka přistál ve svém weyru.
"Nejspíš mi chce vynadat," odpověděl F'nor a popleskal Cantha láskyplně po čumáku. Zpovzdálí pak sledoval, jak se hnědý drak zavrtává do vyhřáté hlíny svého pelechu.
Ze záhybů šátku vyjukla Grall a F'nor si ji přemístil na rameno. Když potom spěšně vyrazil za Brekke, zakvikla nelibostí a zaťala mu pazourky do vycpávky kabátu, aby udržela rovnováhu. Hlavou se jí honilo pomyšlení na jídlo.
F'nor vstoupil do místnosti právě v okamžiku, kdy Brekke krmila svého ohňového dráčka Berda. Grall se vřískavě dožadovala masa, proto Brekke s úsměvem přisunula misku s masem blíže k F'norovi.
"Bála jsem se, že snad poletíš mezimezím."

"Canth by mi to ani nedovolil."
"Copak Canth, ten má rozum. Co dělá ruka?"
"Nic se jí nestalo. Tam stejně nebylo co dělat."
"Už jsem slyšela." Brekke se zamračila. "Všechno je najednou postavené na hlavu. Mám takový strašně zvláštní pocit..."
"Dopověz to," naléhal F'nor, když se odmlčela. "Jaký pocit?" Že by se Wirenth už chystala k letu? Brekke se tím okolním rozruchem zdála být nedotčena, byla to rozvážná a schopná dívenka, která dál pokojně udržovala celý Weyr v chodu a navíc ještě uzdravovala zraněné jezdce. Pokud se k pocitu nejistoty dokázala přiznat právě ona, pak to byl jev více než zneklidňující.
Jako kdyby mu četla myšlenky. Zavrtěla hlavou a rty sevřela do přísné čárky.
"Ne, není to nic osobního. To jenom - že najednou jde všechno úplně šejdrem, popleteně a každou chvíli jinak..."
"A to je všechno? Neslyšel jsem snad přímo tebe, jak sama navrhuješ pár drobných změn? Dovolit děvčeti, aby Zasvětilo bojového draka? Rozdávat ohňové dráčky, abychom upokojili mínění prostých lidí?"
"To jsou ale jenom změny. A já mluvím i o zmatku, o jakési zvrácené revoluci..."
"A na tvé návrhy a názory nebere nikdo ohled, co? Ale jdi, ty moje zlatá," upřel na ni F'nor zkoumavý pohled. Její upřímné oči ho kdovíproč hluboce rozrušily.
"Kylara tě trápí?"
Brekke uhnula očima a zavrtěla hlavou.
"Už jsem ti přece, Brekke, povídal, že můžeš požádat o další bronzové draky. O jezdce z jiných Weyrů. Třeba o N'tona z Bendenu či B'dora z Isty... To by Kylaru umlčelo jednou provždy."
Brekke zuřivě vrtěla hlavou, ale tvář přitom nechávala odvrácenou. "Přestaň mi věčně dohazovat ty své přátele!" okřikla ho ostře. "Tady v Jižním Weyru to mám ráda a potřebují mě tady."
"Potřebují, říkáš? Hanebně tě vykořisťují a využívají, a to se zdaleka netýká jenom zdejších obyvatel!"
Brekke zůstala na F'nora koukat. Jeho náhlý výbuch ji překvapil stejně jako hnědého jezdce samého. Na vteřinku si dokonce myslel, že už ví proč, ale její oči opět začaly hledět obezřetně, a F'nor se v duchu ptal, co to Brekke před ním chce ukrýt tak pečlivě.
"To, že mě potřebují, je mnohem zjevnější, nežli případné zneužívání," pravila tlumeně a zasunula do hnědáčkovy doširoka rozevřené tlamičky kousek masa. "Nesmíš mě ochudit i o to pochybné uspokojení, které se mi v tom podařilo nalézt."
"Uspokojení?"
"Tiše! Plašíš mi dráčky!"
"Však oni se zase vzpamatují. Dokážou se se životem prát. S tebou je, Brekke, ta potíž, že ty to neděláš. Zasloužíš si o moc víc, než dostáváš. Vždyť ty zřejmě nemáš ani ponětí, jaká jsi laskavá, ušlechtilá a obětavá - ale u Všech Skořápek!" zarazil se zmatený F'nor.
"Obětavá, k nezaplacení, schopná, spolehlivá, ten seznam je známý, F'nore, celou tu litanii ti mohu odříkat třeba nazpaměť," pokračovala místo něho Brekke a podivně se přitom zajíkala. "Můžeš se uklidnit, kamaráde, já moc dobře vím, co všechno jsem."
Ta její lehkovážná poznámka zněla tak hořce, a na jejím obyčejně přímém pohledu ležel takový stín, že to F'nor jednoduše nesnesl. Aby zamezil tomu sebepodceňování a nějak vynahradil vlastní nešikovnost a netaktnost, naklonil se přes stolní desku a políbil Brekke na rty.
Původně to gesto zamýšlel jenom jako vyjádření díků, takže ho vlastní i Brekkina reakce dokonale zaskočila, stejně jako Canthovo vzdálené zatroubení.
F'nor nespustil pohled z Brekkiných očí. Vstal a obešel stůl, který je dělil. Vklouzl na lavici vedle ní a zdravou rukou si dívku přivinul do náruče. Zvrátila hlavu na jeho rameno a F'nor se sklonil k té nekonečné slasti jejích rtů. Něžné tělo jí zvláčnělo, pažemi ho objala kolem krku a přitiskla ho k sobě s takovou vstřícností jeho mužské touze, s jakou se hnědý jezdec až doposud nikdy nesetkal. Ať už se ty druhé ženy zdály seberoztouženější či sebeuspokojenější, ještě nikdy se mu neodevzdaly takhle bez výhrad.
Najednou F'nor prudce zdvihl hlavu a zadíval se Brekke hluboko do očí. "Ty ses s T'borem nikdy nevyspala." To nebyla otázka, ale konstatování. "Tys ještě nespala vůbec s žádným mužem."
Brekke si ukryla obličej na jeho rameni. Poddajnost jejího těla byla náhle tatam. Něžně jí pozdvihl hlavu.
"Tak proč jsi záměrně nechala všechny předpokládat, že ty a T'bor..."
Brekke vrtěla zlehýnka hlavou ze strany na stranu. Teď už její pohled neskrýval vůbec nic, zato tvářičku měla staženou do žalostné masky.
"To aby sis udržela muže od těla?" naléhal F'nor a něžně s ní zatřásl. "Ale proč? Pro koho ses takhle šetřila?"
Odpověď pochopil ještě dřív, než Brekke otevřela ústa, věděl ji hned v tom okamžiku, kdy mu přitiskla na rty ukazováček, aby ho umlčela. Ale jejímu žalu porozumět nedokázal. Jistě, choval se jako hlupák, ale...
"Milovala jsem tě od toho prvního dne, kdy jsem tě spatřila! Byl jsi k nám, které jsme byly vyrvány rodným Držbám a Cechovním Síním, nesmírně laskavý. Z toho letu sem jsme byly celé omámené. Vybrali jste nás na té Pouti, při níž se hledala Weyrena pro Wirenth. Měla se jí stát jedna z nás. A ty - tys byl přesně takový, jaký by měl být úplně každý draken, urostlý, pohledný a tak neuvěřitelně hodný! Tenkrát jsem ještě nevěděla -" Brekke se zatřásl hlas. Ke svému zděšení si F'nor povšiml, že se jí oči zamžily slzami. "Cožpak jsem mohla tehdy tušit, že na královnu smí naletět pouze bronzový drak?"
F'nor si plačící dívku tiskl k hrudi a ústy se zabořil do jejích hedvábných vlasů. V rukou svíral její roztřesené dlaně. Teď už chápal spoustu věcí, které mu u Brekke dlouho nebyly jasné.

"Holčičko moje," zašeptal, když se konečně vyplakala a slzy jí začaly osychat, "tak proto jsi odmítala N'tona?"
Přikývla s hlavou stále ještě na jeho rameni. Do očí se mu podívat ale nechtěla.
"Potom jsi tedy hloupý tvrdohlávek a všechno to trápení, které jsi prožila, si vrchovatě zasloužíš," řekl a škádlivý tón jeho hlasu poněkud tlumil jeho výčitky. Popleskal ji po rameni a přehnaně si povzdechl. "Že by v tom vašem Cechu brali vyprávění o drakenech na lehkou váhu? Weyrena se nesmí nechat omezovat obyčejnými lidskými ctnostmi. Weyrena je otrokyní potřeb své dračí královny, včetně odevzdání se mnoha jezdcům, pokud na její královnu nalétne postupně více draků. Většina ostatních dívek z Držeb a Cechů by ti takovou svobodu záviděla..."
"Tím jsem si jistá až přespříliš," poznamenala Brekke a jako by tělem před jeho doteky začala uhýbat.
"Má snad Wirenth proti mně nějaké námitky?"
"Ale ne," zatvářila se Brekke poplašeně. "Vlastně - ach, já sama nevím, co ve skutečnosti chci říci. Wirenth miluju, ale pochop to, já prostě nepocházím z Weyru! Nemám v povaze tu vaši chlípnost! Mám - mám zábrany! Tak! A teď to konečně víš! Mám zábrany a trnu hrůzou, že mojí vinou má zábrany i Wirenth. Přesto se však nedokážu změnit úplně od základu, jen abych vyhověla zvykům Weyru. Jsem prostě jiná."
F'nor se ji pokusil utěšit, ale nevěděl přesně, jak to vlastně provést, protože tahle žalem rozrušená dívenka se té klidné, vážné a spolehlivé Brekke, kterou znal, vůbec nepodobala.
"Nikdo nechce a ani nečeká, že se změníš úplně. To bys pak nebyla naše Brekke. Ale draci, ti nikomu nic nevyčítají. Ani svým jezdcům ne. Většina královen dává často přednost jednomu bronzovému drakovi po velice dlouhou dobu..."
"Tobě ještě pořád nic nedošlo!" Obvinění vyznělo jako bezmocné zakvílení. "Ještě jsem nepotkala muže, s nímž bych zatoužila - po němž bych - !" Teď už jenom chraptivě šeptala. "Ne tímhle způsobem. Ne, dokud jsem nespatřila tebe. Já prostě nechci patřit nikomu jinému. Jinak zmrznu. Nedokázala bych potom dovést Wirenth zase nazpátek. Tolik ji miluju a ona vzlétne tak strašlivě brzy a já nemůžu... Myslela jsem nejdřív, že to půjde, ale teď je mi jasné, že..."
Pokusila se mu vytrhnout z náruče, ale hnědý jezdec byl i s tou jedinou zdravou rukou silnější než ona. Vzdala se tedy a začala se k němu tisknout s naléhavostí, jakou vyvolává pouze bezedné zoufalství.
F'nor ji něžně houpal v objetí a potom vytáhl paži ze šátku, aby mohl dívku hladit po kadeřích.
"Ty Wirenth neztratíš. Když se draci páří, všechno je úplně jiné, má lásko. Staneš se sama drakem, uvízneš v osidlech vzrušení, které může skončit jenom jediným způsobem." Zazdálo se mu, že se dívka s odporem odtahuje jak od něho, tak od představy blížících se událostí. Pomyslel na jezdce tady v Jižním Weytu i na T'bora a pocítil odpor zcela jiného druhu. Muži vycvičení Kylarou, aby vyhověli jejím podivínsky zvráceným choutkám, tohle nezkušené dítě prostě znásilní.
F'nor se ohlédl směrem k nízkému lůžku a vstal. Brekke přitom nepouštěl z náručí. Zamířil k pohovce, ale zarazil se, když za mýtinou zaslechl hlasy. Každou chvíli sem může někdo vejít.
Vynesl dívku z weyrského obydlí ven. Brekke si jeho úmysly uvědomila, jenže on její protestující ústa přitiskl pevně ke své hrudi. Za stavením, kde přespával on, poblíž Canthova pelechu, bylo místečko, kde hustě rostly sladce vonící kapradiny a kde je nikdo na světě nevyruší.
Původně chtěl být něžný, ale - proti veškerému očekávání - se mu Brekke začala bránit. Uprošovala ho, divoce plakala, že by vzbudili spící Wirenth. Něžný tedy nebyl, ale pozorný ano, takže nakonec ho Brekke ohromila, neboť se mu odevzdala s takovou vášní, jako kdyby se na jejím vzrušení podílel i drak.
F'nor se opřel o loket a odhrnoval jí ze zavřených víček propocené prameny vlasů zamotané do kapradí. Tichounký klid v jejím obličeji ho nesmírně potěšil. Cítil se spokojený sám se sebou. Člověk nikdy neví, jak se bude žena chovat tváří v tvář jeho lásce. Často se všechny ty hravé narážky ve skutečnosti nikdy nevyplní.
Ale Brekke přistupovala ke své lásce stejně poctivě, laskavě a štědře jako ke všemu, co kdy dělala. Její nevinná opravdovost vzrušovala F'nora mnohem víc než všechny ty zkušené ženy, jež mu kdy poskytly rozkoš.
Brekke otevřela oči a dlouze a užasle se na něho zadívala. Se zasténáním pak odvrátila hlavu, aby unikla F'norovu zkoumavému pohledu.
"Určitě toho nelituješ, Brekke?"
"Ach F'nore, co si jen počnu, až Wirenth vzlétne?"
F'nor si přitiskl její nyní ochablé tělo na prsa a vytrvale a zoufale začal to všechno proklínat. Proklínal rozdíly mezi Držbou a Weyrem, proklínal řezavou bolest ve své paži, která svědčila o rozdílech dokonce i mezi drakeny. Proklínal to své neodvolatelné poznání, že už mu nestačí jenom to, co doposud miloval ze všeho nejvíce. Nenáviděl sám sebe, protože ve své snaze pomoci Brekke zpochybnil hodnoty, jež měla uznávat, a pravděpodobně je zničil.
Podvědomě se ve víru těch nešťastných myšlenek spojil s Canthem, ale současně zjistil, že se myšlenkovému styku se svým vlastním drakem snaží vyhnout! Canth se nikdy nesmí dozvědět, že mu jeho jezdec kdy vyčetl jeho hnědou barvu.
Jsem stejně tak velký, jako většina bronzáků, prohlásil však Canth s neotřesitelným klidem. Vyznělo to téměř, jako kdyby se divil, že svému jezdci musí vysvětlovat takovou samozřejmost. Jsem silný. Jsem dost silný, abych předletěl všechny zdejší bronzové draky.
F'norův výkřik Brekke polekal,
"Nevidím jediný důvod, proč by na Wirenth nemohl nalétnout Canth! U Všech Skořápek, vždyť on je rychlejší než všichni bronzoví draci v tomhle Weyru! Nejspíš by předletěl i Ortha, kdyby o to hodně moc stál!"
"Canth že by nalétl na Wirenth?"
"A proč ne?"
"Ale hnědí draci přece na královny nenalétávají. To jenom bronzoví."
F'nor ji nadšeně objal. Snažil se podělit o svůj vítězný pocit, o tu téměř nevyslovitelnou radost a úlevu.
"Jediný důvod, proč hnědí draci na královny nenalétávají, je ten, že jsou menší. Nemají dost sil, aby ten svatební let

vydrželi až do konce. Ale Canth je obrovský! Canth je ten největší, nejsilnější a nejvykrmenější hnědý drak na celém Pernu! Už to chápeš, moje Brekke?"
Přestala se choulit do klubíčka. Naděje jí vracela barvu do tváří a jiskru do zelených očí.
"Už se to někdy stalo?"
F'nor netrpělivě potřásl hlavou. "Je nejvyšší čas zbavit se starých zvyků, které jsou jenom na překážku! Proč by se to nemohlo týkat i tohoto případu?"
Dovolila, aby se s ní začal mazlit, ale v pohledu jí nepřestával povlávat stín a poddávala se mu jen velice váhavě.
"Já to chci, F'nore, hrozně moc to chci, ale tolik se bojím! Ten strach mě mrazí až do morku kostí."
Vášnivě ji políbil a dál Brekke nemilosrdně laskal, aby ji opět vzrušil. „Prosím tě, miláčku!"
"Na štěstí přece nemůže být nic špatného, viď, F'nore?" zašeptala Brekke a zachvěla se pod přílivem slasti.
Opět polapil její ústa a tentokrát využil všech svých znalostí o lásce, které posbíral u stovek příležitostných milenek, aby ji k sobě nalákal, aby ji připoutal k sobě tělem, duší i myšlenkami. Při tom všem cítil, jak Canth jeho počínání nadšeně schvaluje.

Kylara pěnila vzteky. Sledovala, jak muži odcházejí a ji nechávají stát na mýtině samotnou. Její rozbouřené city jí znemožnily, aby jim odsekla stejným způsobem, ale jednou budou těch svých slov litovat. F'nor si pěkně odskáče, že kvůli němu přišla o ohňovou královničku! A za to, že si dovolil pokárat ji, Weyrenu z Jižního Weyru, v jejíž žilách koluje Telgarská krev, a navíc ve F'larově přítomnosti, to T'borovi také spočítá! Však bude té své drzosti litovat! Oba toho budou litovat! Ona jim ještě ukáže!
Paže, rozdrásaná dračími drápky, ji bolela. Přitiskla si ji něžně k hrudi. Bolest přehlušila všechny její nářky. Kde je vlastně uspavcová mast? Kde se vlastně potuluje ta Brekke? Kde jsou vlastně všichni, když v tuhle dobu by se prostory Weyru měly lidmi jenom hemžit? To se jí snad každý vyhýbá? Kam se ztratila ta nesnesitelná Brekke?
Krmí ohňového dráčka. A já mám taky hlad! prohlásila Prideth tak neústupně, až se na ni Kylara překvapeně zadívala.
"Nemáš pěknou barvu," všimla si a proud nadávek, který jí plnil hlavu, rázem vyschl pod naučenou starostí o Pridethino blaho i pod instinktivním vědomím, že svého draka si rozhodně znepřátelit nesmí.
Nakonec, o pohled na Brekkin placatý obličej obyčejné holky stejně dvakrát nestála. A ohňového dráčka, toho nechce vidět v žádném případě. Rozhodně ne teď. Jsou to příšerná stvoření, neznají ani kapku vděčnosti. Neumějí se do člověka ani dost málo vcítit, protože jinak by to zvíře přece vědělo, že ho Kylara pouze ukazuje. Prideth se svou paní skočila na Krmiště a přistála tak zprudka, až Kylara zasykla, neboť paže ji nárazem rozbolela Do očí jí vhrkly slzy. Že by i Prideth?
Ale Prideth se vrhla na hřbet tlustému, hloupému bezelovi a začala se živit tak zuřivě, že okouzlená Kylara na všechnu sebelítost rázem zapomněla. Královna zhltla svou kořist s rychlostí, k jaké přinutí pouze hlad, a vrhla se na další zvíře. Rvala z něj vnitřnosti natolik hltavě, až se Kylaře začalo vnucovat pomyšlení, že snad svou Prideth přece jen zanedbává přespříliš. Samotné se jí zmocnil hlodavý hlad, a tak svůj hněv vybíjela v představách, že ten druhý bezel je T'bor, třetí F'lar, vypasený wherýs že je Lessa. Nežli Prideth ukojila svůj hlad, byla už Kylara zase klidná.
Doprovodila pak svoji královnu nazpět k jejímu weyru a nekonečně dlouho ji tam posýpala pískem a drhla, až dračí kůže ztratila poslední stopy matného zabarvení. Nakonec se Prideth svinula do klubíčka a spokojeně začala podřimovat na sluncem rozpálené skále. Kylara dosáhla rozhřešení.
"Odpusť mi, Prideth. Nechtěla jsem tě zanedbávat. Ale když oni mi to svoje pohrdání dávají najevo až příliš často. A každá rána, která míří na mne, znamená urážku i pro tebe. Brzy si ale nikdo netroufne nás nebrat na vědomí. V tomhle příšerném, mrňavém Weyru se zahrabat nenecháme! Silní muži a nejmohutnější bronzoví draci budou žadonit o naši přízeň! A potom tě budu olejovat a drhnout a škrábat a krmit a hýčkat přesně tak, jak si zasloužíš. Uvidíš. A ostatní budou svého chování trpce litovat."
Prideth teď měla úplně všechny oči skryté za víčky. Při dýchání si lehounce pohvizdovala. Kylara pohlédla na její přecpané břicho. Tahle hromada jídla by ji měla uspat na hezky dlouho.
"Neměla bych jí dovolit, aby se takhle přecpávala," zamumlala Kylara, ale když ji ten způsob, jakým se Prideth zakusovala do masa, tolik uspokojoval; Kylara měla pocit, jako kdyby spolu s krví, unikající ze zabitých zvířat a sáknoucí do trávy, z ní vyprchávaly i všechny ty ponižující urážky a neuctivosti, jimiž ji častuje její okolí.
Bolest v paži se opět přihlásila. Při drbání své Prideth odložila Kylara bundu z wheří kůže a na čerstvé strupy nalétal písek a prach. Najednou si Kylara od všeho toho písku a prachu a potu připadala nesmírně špinavá. Navíc začala pociťovat vyčerpání. Honem se půjde vykoupat a najíst. Od Rannelly se nechá řádně vydrbat voňavým olejem i pískem. Nejdřív však musí od té svatouškovské mrňavé Brekke splašit trochu uspavce.
Když míjela Brekkino obydlí, zaslechla oknem tlumený mužský hlas a jako odpověď tiché a blažené Brekkino chichotání. Perlivý smích malé Weyreny v ní vzbudil úžas. Nakoukla dovnitř. Nikdo si jí nevšiml, protože Brekke měla oči pouze pro tmavovlasou hlavu, která se k ní nakláněla.
F'nor! A Brekke?
Hnědý jezdec zdvihl zvolna ruku a sčísl z Brekkiny tváře zatoulaný pramínek vlasů s takovou láskyplnou něžností, že Kylara ani v nejmenším nepochybovala, že milenci se z nich stali teprve nedávno.
Její polozapomenutý hněv vybuchl jak ledová láva. Brekke a F'nor! Zrovna on si opakovaně dovolil odmítnout její přízeň! Takže Brekke a F'nor!
Protože Kylara od okna odešla, Canth se o tom svému jezdci ani nezmínil.

X. KAPITOLA

- Časné ráno v Síni Harfenického Cechu na Fortské Držbě
- Odpoledne na Telgarské Držbě

Robinton, pernský Mistr Harfeník, si upravil kazajku. Temná zeleň látky lahodila jak prstům, tak i očím. Pootočil se, aby si ještě překontroloval, jak mu halena splývá z ramen. Mistr Tkadlec Zurg potlačil svůj sklon k nedbalosti, takže lem se mu výjimečné nevyhrnoval. Pozlacený opasek s dýkou představovaly k tomuto oděvu velice vhodné doplňky.
Robinton se na svůj obraz zašklebil. "Tyhle dýky!" Přihladil si vlasy za uši a ucouvl, aby posoudil, jak mu padnou kalhoty. Mistr Koželuh Belesdan se doslova překonal. Barva z felysové šťávy obarvila jemně vydělanou wheří kůži do stejného odstínu, jaký měla i halena. Vysoké boty byly nepatrně tmavší. Příjemně obepínaly lýtko i chodidlo.
Zelená! zazubil se pro sebe Robinton. Ani Zurg ani Belesdan si na tu barvu příliš nepotrpěli, přestože se dala získat podivuhodně snadno. Je načase, abychom skoncovali s další hloupou pověrou, pomyslel si Robinton.
Vyhlédl z okna, aby zjistil, jak je teď slunce vysoko. Právě zářilo nad Fortským pohořím. To znamená, že na Telgaru je teď odpolední čas a hosté se už začínají scházet. Jemu samému slíbili, že má dopravu zaručenou. T'ron z Fortského Weyru vyhověl jeho žádosti jen velice neochotně, přestože odjakživa platilo, že Mistr Harfeník smí žádat o pomoc v kterémkoli Weyru.
Na severozápadním nebi se objevil drak.
Robinton popadl svůj plášť - halena by ho před absolutním chladem v mezímezí nikdy neuchránila - rukavice a plstěné pouzdro, které skrývalo jeho nejlepší kytaru. Dlouho se rozmýšlel, jestli ji tam má vzít. Chad z Telgarské Držby má přece vynikající nástroj. Potom však došel k názoru, že to kvalitní dřevo a vyschlá střívka ten krutý mráz v mezimezí nesežehne tolik, jak i za těch pár vteřin stihne popálit lidskou kůži.
Když procházel kolem okna, všiml si, že venku přistává druhý drak. Dost ho to překvapilo.
Než dorazil na malé nádvoří u Cechovní síně, pobaveně vyprskl. Přímo z východu sem mířil třetí drak.
Když je člověk potřebuje, tak nikdy nejsou po ruce, vzdychl si Robinton, protože usoudil, že potíže, s nimiž dnes počítá, už vlastně vypukly, namísto aby poslušně (existují vůbec poslušné potíže?) počkaly na Telgarské Držbě, kde je zákonitě očekává.
Zelená, modrá - a hleďme! - bronzová dračí křídla plachtila v záři ranního slunce.
"Sebell, Talmor, Brudegan a Tagetarl, všichni honem do svátečního! A hoďte sebou, nebo vám sedřu kůži z těla a z těch vašich líných vnitřností nadělám struny!" zavelel Robinton hlasem, který pronikl do každičké místnosti v průčelí budovy.
Z horního okna ubytovny pro učně vykoukly dvě hlavy, další dvě se vynořily z obydlí tovaryšů.
"Ano, pane! Už letím, pane! Za vteřinku!" Ano, se čtyřmi svými Harfeníky a s těmi třemi z Telgarské Držby - Sebell basuje nejlíp ze všech, zatímco Chad z Telgaru je nepřekonatelný sopranista - se už dá sestavit skutečně skvělá kapela.
Robinton si přehodil plášť přes ramena, ani si přitom nevzpomněl, že by snad mohl svou zelenou halenu pomačkat, a s trpkým úsměvem se zadíval na kroužící draky. Moc by se nedivil, kdyby v okamžiku, kdy drakeni zjistí přítomnost ostatních jezdců, znovu skočili nazpátek do mezimezí.
Měl by si asi vybrat modrého draka z Telgarského Weyru, protože ten se objevil jako první. Jenomže zelený drak zase

patří do Fortského Weyru, k němuž náleží jeho Cech. Ale Bendenský Weyr ho zase poctil tím, že poslal bronzového draka. Možná by bylo nejlíp rozhodnout se pro toho, který přistane jako první, ačkoliv všichni si dávají pěkně na čas.
Z obdélníkového Nádvoří vyšel do polí, protože bylo jasné, že zvířata přistanou právě tam.
Bronzový drak se snesl k zemi jako poslední, což Mistru znemožnilo uplatnit metodu nestrannosti. Všichni tři jezdci se setkali uprostřed pláně, sotva několik dračích délek od svého předpokládaného spolujezdce. Všichni drakeni se naráz pustili do hádky, kdo že má na něho větší právo. Když se předmětem útoků stal bronzový jezdec, cítil se Robinton povinován do sporu zasáhnout.
"Jeho Cech je podřízen Fortskému Weyru. To právo patří nám!" křičel zelený jezdec rozhořčeně.
"Je hostem na Telgarské Držbě. Sám Pán Držby Larad požádal..."
Bronzový jezdec (Robinton v něm poznal N'tona, jednoho z prvních mladíků nevyrostlých ve Weyru, jemuž se podařilo Zasvětit draka) se netvářil ani pohněvaně, ani znepokojeně.
"Náš dobrý Mistr Harfeník sám pozná, komu to právo náleží," uklonil se Robintonovi zdvořile.
Druzí dva mu málem nevěnovali ani pohled, zato pokračovali v dalším dohadování.
"Nu, já tedy žádný problém nevidím," pronesl Robinton pevným, rázným hlasem, který používal velice zřídka a jemuž se nikdo neopovážil odporovat.
Oba hádavci zmlkli a napjatě se na něho zadívali, jeden zakaboněně a druhý vztekle.
"Musím uznat, že vaše hašteření, kdo bude smět mému Cechu posloužit, znamená pro nás velikou čest," věnoval Robinton oběma svárlivcům ironickou poklonu. "Naštěstí mám však uplatnění pro všechna tři zvířata. Abych mohl tu šťastnou událost opěvat co nejlépe, potřebují dopravit do Telgaru ještě čtyři další Harfeníky." Slovo "šťastný" zdůraznil a všiml si, že modrý a zelený jezdec si vyměňují významné pohledy. To mladý N'ton, přestože nepocházel z Weyru, měl způsoby naprosto dokonalé.
"Jenže mně nařídili, abych přivezl vás!" stál si Fortský jezdec zatvrzele na svém.
"Hned se mi ráno zdá veselejší, když vidím, jak vás ten úkol nadchl," odvětil Robinton stroze. Samolibý výraz na tváři modrého jezdce jeho pozornosti neušel. "Zatímco tedy budu oceňovat pozornost Vůdce Weyru R'marta, přestože tuhle došlo na Telgarské Držbě k tomu - no, nedorozumění, povezu se na Bendenském drakovi. Tam totiž proti výsadám, jimž má Mistr Harfeník právo se těšit, nenamítají zhola nic."
Ze Síně vyběhli jeho tovaryši. Jezdecké pláště, přehozené přes záda jen tak ve spěchu, na nich visely halabala. V běhu si rovnali nástroje do plstěných pouzder. Když před Robintonem utvořili rozkolísanou řadu, zběžně si je prohlédl. Byli uřícení, sotva lapali po dechu, ale vyhlíželi, Skořápka budiž pochválena, nesmírně šťastně. Kývl směrem k Sebellovým kalhotám, naznačil Talmorovi, že by si měl narovnat překroucený opasek, pochválil Brudeganovo bezchybné vzezření, a zabručel, aby si Tagetarl uhladil rozježené vlasy.
"Jsme připraveni, pánové," oznámil Robinton, pokývl krátce oběma jezdcům a otočil se na podpatku, aby následoval N'tona.
"Nejradši ze všeho bych -" začal zelený jezdec.
"Pochopitelně," přerušil ho Robinton hlasem mrazivým jako mezimezí a nebezpečným, jako samo Vlákno. "Brudegane, Tagetarle, vy poletíte s tímto jezdcem. Sebell a Talmor půjdou k zelenému drakovi."
Robinton přihlížel, jak Brudegan, s tváří naprosto bezvýraznou, pokynul zdvořile mnohem menšímu zelenému jezdci, aby je vedl. Harfeníci se na celém Pernu nebáli snad nikoho. Kdokoliv si je záměrně znepřátelil, brzy shledal, že je terčem výsměšného popěvku, který se hrál po celé planetě.
Nikdo už nic nenamítal. Robintona navíc docela potěšilo, že N'ton nedává najevo sebemenší známky toho, že tu právě proběhla výměna velice nepřátelských názorů.
Robinton ze hřbetu N'tonova bronzového draka pozoroval hradby vysokých útesů, které ohlašovaly blízkost Telgarské Držby. Prudká říčka, která pramenila v mohutně rozmáchlém východním pohoří, se prohlodala skrze měkký kámen a vytvořila hluboký zářez, který se pozvolna rozšiřoval až k řadě útesů, tvořících řetěz kolem rozlehlého, zeleného Telgarského Údolí. Na jednom takovém útesu byla v závratné výšce vybudována Telgarské Držba. Další dva útesy s ní vytvářely lehce nepravidelný trojúhelník. Držba hleděla k jihu, její křídla se táhla na východ a na západ, takže za přibližně stovkou jejích oken, rozmístěných na pěti podlažích, musely být příjemné a dobře osvětlené místnosti. Všechna okna měla těžké bronzové okenice, jež svědčily o tom, že Telgarská Držba je bohatá.
Dneska všechna tři strmá průčelí Držby zářila zástavami i té sebemenší Držby, která kdy spojila svoji Krev s místními obyvateli. Hlavní Nádvoří bylo vyzdobeno nespočetnými rozkvetlými větvičkami a obrovskými felysovými květy, takže vzduch byl prosycen směsicí sladkých vůní a chutných kuchyňských výparů. Podle velikého množství běhounů, uvázaných poblíž pasoucích se stád, sjížděli se hosté už po celé hodiny. Každičká místnost staré Telgarské Držby bude mít dnes v noci nocležníka a Robinton byl vděčný, že díky jeho postavení se s ním počítá najisto. Ačkoliv se bude zřejmě muset trochu uskrovnit, protože s sebou přivádí ještě další čtyři Harfeníky. Dost možná, že budou nadbyteční, protože každý pořádný Harfeník vymámil pozvání, pokud to jen trochu šlo. Takže nakonec to možná přece jen bude šťastná událost.
Musím se soustředit na radostné a příjemné myšlenky, dumal Robinton. "Zůstaneš tady také, N'tone?"
Mladík se na Harfeníka přes rameno usmál, ale v očích mu seděla vážná starost. "Musím s Lionthem letět na hlídku, Mistře Robintone," odpověděl a předklonil se, aby svého bronzáka mohl láskyplně popleskat po šíji. "Toužil jsem však i přesto spatřit Telgarskou Držbu, takže když mě Pán Asgenar požádal, jestli bych mu laskavě nedovezl tebe, byl jsem za tu příležitost velice vděčný."
"Já také," rozloučil se s ním Robinton a sklouzl přes dračí rameno k zemi. "Děkuji ti, Lionthe, byla to příjemná cesta." Harfeník mne může požádat kdykoliv.
Robinton se polekaně ohlédl po N'tonovi, ale mladík měl hlavu právě otočenou ke skupince pestře oblečených dívek,

které se kolem vracely od pastvin.
Robinton se podíval na Liontha, jehož opalizující pohled na něho vteřinově zablýskl. Potom drak rozpřáhl mohutná křídla. Robinton spěšně ucouvl. Ještě pořád nemohl uvěřit, že skutečně slyšel mluvit draka. Přesto na žádné jiné vysvětlení nepřišel. Vida, dnešek je opravdu samé překvapení!
"Pane?" oslovil Brudegan Mistra uctivě.
"Ach ano, chlapci." Usmál se na ně. Talmor dosud nikdy neletěl a teď měl pohled ještě celý rozostřený. "Brudegane, ty se tu vyznáš. Odveď je do Harfeníkovy místnosti, aby pak trefili už sami. A vezměte s sebou i tenhle můj nástroj. Budu ho potřebovat až při hostině. Potom, mládenci, bude vaším úkolem ztratit se v davu, hrát, bavit a naslouchat. Znáte spoustu popěvků, které jsem s vámi nacvičil. Tady je můžete krásně uplatnit. Slyšeli jste, co vzkazovaly bubny. Koukejte z té vědomosti něco vytěžit. Brudegane, vezmi si na starost Sebella, je to jeho první veřejné vystoupení. Ne, Sebelle, nebyl bys tu dneska s námi, kdybych nedůvěřoval tvým schopnostem. A ty, Talmore, ty se trochu kroť. Tagetarle, ty zase počkej, dokud hostina neskočí, a teprve potom můžeš začít plést hlavy děvčatům. Pamatujte si, že vyučení Harfeníci z vás budou příliš brzy, než abyste si mohli dovolit riskovat, že neseženete místo na slušné Držbě. A vyhýbejte se destilovanému vínu, to platí pro všechny!"
Takhle poučené chlapce potom propustil a přes mírný svah zaplněný hosty zamířil na Hlavní Nádvoří, přičemž rozdával úsměvy a poklony všem Držebníkům, Řemeslníkům a dámám, kteří jej po cestě míjeli.
U obrovské kovové brány vedoucí do Hlavní Síně Držby stál Pán Telgarské Držby Larad, který ve svém tmavě žlutém oblečení doslova oslňoval, a jemu po boku ženich Asgenar, Pán z Lemosu, který se skvěl v barvě půlnočního moře. Všechny Telgarské ženy byly v bílém, s jedinou výjimkou, a tou byla Laradova nevlastní sestra Famira, nevěsta. Zlaté kadeře jí proudily až k lemu tradičního svatebního oděvu, na němž se střídaly pruhy se stále temnějšími odstíny rudé barvy.
Robinton se na chvíli postavil vedle brány na Nádvoří. Po pravici měl věž, jejíž stín ho trochu ukrýval. Pozorně si měřil přítomné hosty, kteří kolem vyzdobeného Nádvoří už začali vytvářet malé hloučky. Zahlédl Mistra Pastýře Sogranyho, jak se potlouká u stájí. Ten člověk by se měl přestat tvářit, jako když neustále čichá nečo odporného. Nejspíš ho rozčilovali ti lidé kolem. Sograny nesnášel, když se mrhalo časem. Mistr Tkadlec Zurg a jeho čiloučká manželka v jednom kuse přebíhali od jedné skupinky ke druhé. Robintona by zajímalo, jestli snad náhodou nedělají obhlídku materiálu a střihu oděvů na všech přítomných. Těžko říct, neboť Tkadlec Zurg se svou chotí na každého rozzářeně kývali se stejně srdečnou nestranností.
Mistr Havíř Nigot byl hluboce zabraný do hovoru s Mistrem Koželuhem Belesdanem a Andemonem, Mistrem Farmářem. Jejich ženy vytvořily důvěrně štěbetající skupinku kousek stranou. Pán Corman z Keroonu zřejmě dělal přednášku devíti mladíčkům, kteří jej obklopovali. Podle všeho šlo o jeho syny, vlastní i osvojené, jelikož většina z nich se vyznačovala starcovou nosatostí. Zřejmě přijeli teprve před chvilkou, protože stačilo jediné Cormanovo vybídnutí, a všichni chlapci se naráz otočili na podpatku a stoupali za svým otcem po schodech nahoru. Pán Raid z Bendenu právě hovořil s hostitelem, a když zahlédl přicházejícího Cormana, uklonil se a uvolnil mu cestu. Pán Sifer z Bitranské Držby naznačil Pánu Raidovi, ať se připojí k němu a ke skupince méně významných majitelů Držeb, kteří hovořili u schodiště do strážní věže. Další Pány Držeb, například Grogha z Fortu, Sangela z Bollu, Merona z Nabolu, Nessela z Cromu však Robinton ani nezahlédl. Ve výšce zatroubili draci a k širokému poli, na kterém prve přistál i Robinton, zamířila celá polovina letky. Bronzoví draci, modří - a dokonce i pět zlatých královen - se rychle spustili k zemi. Sotva složili svoje cestující, téměř všichni se opět vyhoupli do vzduchu a zamířili k spališťovým brázdám nad Držbou.
Poté se Robinton spěšně prodral k hostiteli, aby to stihl dřív, nežli se noví příchozí vyrojí na plošině táhnoucí se až k Hlavnímu Nádvoří.
Pán Larad ho uvítal se srdečnou rozjařeností, za níž se ukrývala hluboká úzkost. Modrýma, poctivýma očima nepřestával těkat po celém Nádvoří. Pán z Telgaru byl pohledný muž, ačkoliv Kylaře, své jediné vlastní sestře, se příliš nepodobal. Podle všech známek zdědila otcovy poživačné choutky pouze Kylara. Tím lépe.
"Vítej, Mistře Harfeníku. Už se těch tvých rozpustilých písniček nemůžeme dočkat," uctil Pán Larad Harfeníka hlubokou poklonou.
"Budeme hrát v souladu s dobou i s touto událostí," odvětil Robinton a zasmál se své vlastní neomalenosti. Oba muži zaslechli přepršky tónů, to jak se mladí Harfeníci rozptýlili mezi hosty.
Zašumění mohutných křídel obrátilo zrak všech přítomných k nebi. Přes žhavý kotouč slunce právě přelétali draci. Po Nádvoří se krátce mihl jejich stín. Veškerý hovor na okamžik umlkl, ale potom se rozšuměl s novou intenzitou.
Robinton zašel pozdravit Laradovu první manželku, svým mužem velice milovanou, protože mimo ni už žádnou další neměl. Mladý vládce Telgaru byl v každém případě stálý.
"Pane Asgenare, přijměte moje blahopřání. Paní Famiro, dovolte, abych vám popřál hodně štěstí, jež by vás provázelo celým životem."
Dívka se půvabně zarděla a plaše se ohlédla po Pánu Asgenarovi. Oči měla modré stejně jako její nevlastní bratr. Protože znala Asgenara už dlouho před jejich svatbou, opírala se rukou o jeho paži. Larad a Asgenar vyrůstali jako osvojená Pána Cormana na Keroonské Držbě, ovšem Larad byl důstojenstvím svého úřadu poctěn dříve než Asgenar. Kolem této svatby nevzniknou ty sebemenší potíže, ačkoliv ji ještě bude muset schválit Konkláve Pánů Držebníků, neboť potomstvo z tohoto svazku může jednoho dne držet Telgar nebo Lemos. Když je muž Pánem na Držbě, rozsévá své símě široko daleko. Má početnou řádku synů, neboť doufá, že jeden z mužských potomků jeho Krve dosáhne takových znalostí a dokonalosti, že v době, kdy přijde na přetřes otázka Nástupnictví, bude přijatelný i pro Konkláve. Ne snad, že by byl tento starodávný zvyk dodržován tak úzkostlivě, jako tomu bývalo kdysi. Ti moudřejší z Pánů začali osvojovat děti z Krve jiných vládců na Držbách, jednak aby si v Konkláve zajistili stoupence, jednak aby svým vlastním dětem zaručili možnost být osvojeni výhodně.

Robinton se spěšně zamíchal mezi hosty. Musí zaslechnout co nejvíce, a mezitím tuhle dá k lepšímu zábavnou historku či tamhle vylepší čísi vyprávění svižnou poznámkou. Z dlouhého stolu poblíž vchodu do kuchyně sebral hrst masových sekaninek velkých jako palec. Vypil k nim džbánek ovocného vína. K hostině se nedostanou dřív než po západu slunce. Nejprve se však uskuteční zasedání Konkláve Pánů na velkých Držbách i na významných Držbách menších. (Robinton doufal, že Chad našel způsob, jak by sezení mohl "navštívit" i on sám, protože měl dojem, že hovor se neomezí pouze na otázky Krve vládnoucí na Telgarské a Lemoské Držbě.)
Potuloval se tedy kolem se zbystřelou pozorností. Hodnotil a zdůvodňoval si každý odstín řeči, každé pokrčení rameny, smích, gesto i chmurnou vrásku. Pozoroval tvořící se hloučky, v nichž se stíraly rozdíly mezi hranicemi, povoláním i postavením. Pak si uvědomil, že ani na vteřinku nezahlédl Mistra Kováře Fandarela či jeho Zástupce Terryho, a vlastně vůbec žádného příslušníka Cechu Kovářů. To v něm probudilo zvědavost. Že by Fandarelův dálkový dopisovač byl už namontovaný? Podíval se dolů na svah před Držbou, ale žádné z těch sloupů, o kterých předtím slyšel, nikde nespatřil. Zamyšleně žmoulal ztvrdlou kůžičku na spodním rtu.
Ve smíchu a hlasech na Nádvoří zaznívalnepříliš nápadný falešný tón. Robintonovo výhodné postavení stranou davu mu umožňovalo přehlédnout celý prostor, naplněný teď lidmi tak hustě, jako by byl pokryt živým kobercem jednolité masy lidských těl, z níž jenom tu a tam vykukoval pevný uzlíček k sobě v hovoru nakloněných hlav. Jako by - jako kdyby byl každý pevně odhodlaný, že se bude bavit za každou cenu, jako kdyby každý zběsile chňapal po té sebemenší špetce radosti...
Z vrcholů nad Držbou sem dolétlo dračí zatroubení. Robinton se zakřenil. Draci mluví ve třetí osobě, vzpomněl si. Kdyby tak mohl troubení ovládat, to by byl doprovod pro tu jeho Baladu!
"Drahý Mistře Harfeníku, neviděls F'lara či Fandarela?" přistoupil k němu Lytol. U lokte mu stál mladičký Pán Jaxom,
"Zatím ne."
Lytol se zachmuřil a významně navrhl Jaxomovi, aby se ohlédl po mladých chlapcích z Telgarské Krve. Poté odtáhl Robintona kus dál od nejbližší skupinky hostí.
"Jak se podle tebe Pánové zachovají k Meronovi z Nabolu?"
"Jak by se k němu měli chovat?" odfrkl si Robinton výsměšně. "Nebudou si ho prostě všímat, jak jinak. Jeho názor Konkláve přece neovlivní..."
"Tohle já nemyslím. Narážel jsem tím na jeho ohňového dráčka -" Lytol se zarazil, protože Harfeník na něho vyvalil udivené oči. "Tys o tom ještě neslyšel? Včera přebíhal přes Ruathskou Držbu posel mířící na Fortskou Držbu a do tvého Cechu."
"Tak mě minul nebo - to tedy znamená, že svou zprávu netajil?"
"Přede mnou ne. Podle všeho budím důvěru..."
"Ohňový dráček? A co je s ním? Sám jsem strávil dlouhé hodiny nad pokusy jednoho z nich ulovit. Nikdy se mi to nepovedlo. Vlastně jsem ani neslyšel, že by se to někomu podařilo. Jak to jen Meron mohl dokázat?"
Lytol se ušklíbl. Tvář se mu začala cukat obvyklým tikem. "Dají se totiž Zasvětit. Odjakživa se přece vykládala ta pohádka, že ohňoví dráčci jsou předky našich velkých draků."
"A ty mi chceš namluvit, že Meron z Nabolu jednoho z nich Zasvětil?"
Lytol se nevesele zasmál. "Zní to nepravděpodobně, v tom s tebou souhlasím. Bohužel, ohňoví dráčci předvedli politováníhodný nedostatek vkusu. Ale můžeš naprosto klidně předpokládat, že Meron z Nabolu by s dráčky čas nemarnil, kdyby mu neměli být k užitku."
Robinton si to nechal projít hlavou, ale pak jen pokrčil rameny. "Myslím, že bychom si s tím neměli dělat žádné starosti. Ale jak se to Nabolovi podařilo? Jak je možné dráčka Zasvětit? Myslel jsem, že tahle vlastnost náleží výhradně velkým drakům."
"Právě ten způsob, jakým se Nabol k dráčkovi dostal, mi vadí ze všeho nejvíc," přiznal se Lytol nasupeně. "Weyrena z Jižního Weyru, no, ta Kylara, mu donesla celou snůšku vajec. Při Líhnutí samozřejmě o většinu mláďat přišli, ale těch pár dráčků, kteří přežili, vyvolalo v Nabolu hotové pozdvižení. Posel jednoho z nich viděl a popisoval mi ho s očima navrch hlavy. ‚Dokonalá dračí zmenšenina,' vykládal a už se nemohl dočkat, až sám půjde zkusit své štěstí na písečné pobřeží Jižního Bollu a Fortu. Alespoň bych tak soudil podle toho, jak chtivě při tom vyprávění vypadal."
"Dokonalá zmenšenina draka, povídáš?" Robinton si význam tohoto sdělení začal promýšlet ze všech stránek. Výsledek jeho úvah ho však příliš nepotěšil.
Na Pernu neexistoval jediný chlapec, který by alespoň na čas nesnil, že se náhle stane pro dračí plémě žádoucí, že půjde k Zasvěcení. Že ho na slovo a na pokynutí (vůbec je nenapadlo, že je to většinou úplně obráceně) bude poslouchat obrovité zvíře, které se mžiknutím oka dokáže dostat kamkoliv na celém Pernu, které vítězí svým plamenným dechem nad všemi nepřáteli (což byl rovněž blud, neboť draci nechrlili plameny na nic kromě Vláken a člověku by vědomě nikdy neublížili). Život ve Weyru na vrcholcích hor měl z dálky kouzlo nereálna a drakeni navíc nechodili celí shrbení od těžké dřiny na polích, v sadech a na řemeslnických lavicích; všichni byli krásně urostlí, vzpřímení, nosili obleky z nádherně zbarvené wheří kůže a svým způsobem se prostému lidu zdáli nadřazení. Pány Držeb se stalo jen několik málo chlapců, a to pouze těch, kteří pocházeli z vhodné Krve. Pro ty ostatní tu však pořád ještě zůstávala mučivě krásná naděje, že draken si vybere právě tebe a ty půjdeš do Weyru k Zasvěcení. Celé generace chlapců se tedy pokoušely polapit ohňového dráčka, symbol této touhy.
Takže ta "dokonalá dračí zmenšenina", jež se stala majetkem toho lstivého, škodolibého nespokojence, jakým byl Meron z Nabolu, který měl drakenů ostatně už dávno plné zuby (v čemž ho mírně omlouvala záležitost toho Esvayského údolí, ohledně něhož se nepohodl s T'kulem z Weyru na Výšinách), mohla F'lara přinejmenším vyvést z míry a přinejhorším dokonce zhatit jejich dnešní plány.
"No, jestli Kylara do Nabolské Držby ta vejce skutečně přinesla, tak se to F'lar dozví," pravil Robinton ustaranému

Pánu Zástupci. "Na tu ženskou si tam dávají zatracený pozor."
Lytolovy chmury se ještě prohloubily. "To taky doufám. Meron z Nabolu by příležitost, jež by mu umožnila F'lara rozzlobit či znemožnit, nepropásl za nic na světě! Mimochodem, F'lara jsi zatím nezahlédl?"
Oba se po něm začali rozhlížet. Potom Robinton zachytil zrakem důvěrně známé šediny, které se k němu i k Zástupci hopsavě přibližovaly.
"Když už mluvíme o Bendenu, tamhle se na nás chystá zaútočit starý Pán Raid. Mám za to, že znám jeho přání a tu prastarou písničku o Držebnících mu rozhodně zpívat nebudu! Omluv mě, Lytole."
Robinton se nenápadně vmísil do vřícího davu a prodíral se od Pána Bendenské Držby co nejrychleji pryč. Věc se náhodou měla tak, že Raidovu oblíbenou Baladu z duše nenáviděl, ovšem kdyby ho Raid zahnal do kouta, zazpívat by mu ji prostě musel. A že nechal Lytola nabubřelému chování Pána Raida na pospas, kvůli tomu si žádné výčitky nedělal. Lytol se mezi Pány Držeb těšil výjimečnému postavení, jelikož ti nevěděli docela přesně, jak se k bývalému drakenovi a Mistru Tkalci vlastně chovat, když nyní pod jeho vedením Ruathská Držba doslova vzkvétá. Však on si s Raidem nějak poradí.
Mistr Harfeník se pak zastavil na místě, které mu umožňovalo vzhlédnout nahoru k útesu. Mezi draky, hřadujícími na jeho hraně, se snažil rozeznat Ramoth nebo Mnementha.
Ohňoví dráčci? Co s tím svým dráčkem Meron vlastně zamýšlí? Pokud to ovšem neproběhlo tak, že on svého ohňového dráčka dostal právě od Kylary. Nu ano. To by ale znamenalo počátek rozkolu a svárů. Každý z přítomných Pánů Držeb by se takového zvířátka dožadoval také, jen aby se Meronovi vyrovnal. Tolik vajec se však sotva najde. Meron té polozapomenuté chlapecké touhy Držebníků využije a roztrpčení vůči drakenům tím bude dále rozdmýchávat.
Robinton najednou zjistil, že mu ty masové sekaninky leží v žaludku jako kámen. Od davu se zničehonic odpoutal Brudegan a s lítostivým úsměvem vysekl svým posluchačům poklonku, jako kdyby proti své vůli musel uposlechnout přísné volání svého Mistra.
"Zřejmě tu číhá něco zlověstného," zašeptal tovaryš a předstíral, že si ladí nástroj. "Každý je tak nepřirozeně odhodlaný bavit se za každou cenu! To mi připadá zvláštní. Člověk to nepozná podle jejich slov, ale podle způsobu, jakým je pronášejí." Robinton souhlasně přikývl a chlapec se začervenal. "Například o Vůdci Weyru, jemuž jsou podřízeni, mluví jako o ‚tom Weyřanovi'. ‚Vůdce Weyru', to je bez výjimky F'lar z Bendenu. ‚Vůdce Weyru' to pochopil. ‚Vůdce Weyru' se o to pokusil. ‚Ona', to je Lessa. ‚Tamta', to je zas jejich vlastní Weyrena. Není to zajímavé?"
"Je a moc. A jaký tu panuje názor na ty poslední Spady?"
Brudegan sklonil hlavu ke kytaře a vyloudil z ní nelibozvučný tón. Přejel rukou přes všech osm strun v tak uši drásajícím akordu, až Mistru Harfeníkovi přeběhl mráz po zádech. Potom Brudegan s veselou písničkou odběhl mezi hosty.
Robinton zatoužil, aby už konečně dorazil F'lar s Lessou. Spatřil D'rama z Istanského Weyru ve vážném hovoru s Vůdcem Igenského Weyru Cnarishem. Tahle dvojice se mu ze všech Pamětníků zamlouvala úplně nejvíc. G'narish byl ještě dost mladý na to, aby byl přístupný změnám, a D'ram, ten byl zase poctivý až do morku kostí, takže zjevnou pravdu by popřít nedokázal. Problém byl v tom, že z Istanského Weyru paty téměř nevytáhl.
Ani jeden z těch dvou mužů nevypadal na to, že je v pohodě. Zřejmě to nebylo jenom kvůli tomu, že kolem sebe měli prázdný kruh, což se v tomto přecpaném Nádvoří dalo vysvětlit jedině jako záměr. Robintona přivítali s pochmurnou úlevou.
"Taková šťastná událost," pravil Harfeník a když se oba muži podivili, honem pokračoval: "F'lar vám ještě nic neřekl?"
"A měl snad? Došlo snad zase k dalšímu Spadu?" zeptal se G'narish poplašeně.
"O tom mi není nic známo."
"Nezahlédls tu poblíž T'rona nebo T'kula? Právě jsme dorazili."
"Ne. Abych řekl pravdu, s výjimkou Pána Zástupce Lytola z Ruathy tu ze západní strany zřejmě není ani noha."
D'ram stiskl zuby se slyšitelným cvaknutím.
"R'mart z Telgaru se dostavit nemůže," pravil Pamětník. "Vlákna ho ošklivě popálila."
"Slyšel jsem, že na Cromské Držbě to bylo příšerné," zamumlal Robinton účastně. "A ten Spad se nedal navíc nijak předvídat."
"Ale jak vidím, Pán Nessel z Cromu i jeho lidé tu jsou přese všechno v početném zastoupení," poznamenal trpce D'ram.
"Těžko se mohl nedostavit, to by urazil Pána Larada. Jak vážné byly ty ztráty Telgarského Weyru? A kdo zastupuje R'marta, jestliže ten je odkázán na lůžko?"
Harfeníkovi se zdálo, že D'ram jeho otázku považuje za nemístnou, ale G'narish mu odpověděl beze všech vytáček.
"Velení převzal Zástupce Velitele Letky, M'rek, ale celý Weyr je oslabený natolik, že jsme se tady s D'ramem domluvili a poslali jim nějaké posily. Šťastnou náhodou máme dost weyrlinků, jejichž draci právě začali žvýkat Ohňovec, takže naše letky mají plný počet mužů." G'narish se náhle podíval na svého staršího Pamětnického druha, jako by si teprve teď uvědomil, že vnitřní záležitosti Weyru probírá před úplným cizincem. Pokrčil rameny. "Když Vlákna padají mimo plán a Cromská Držba je vzhůru nohama, je to jediná rozumná věc, kterou můžeme udělat. Za Starých Časů, když byl Weyr oslaben, jednali jsme úplně stejně. Vlastně i já jsem jedno období létal s Bendenem. To jsem byl ještě weyrlinek."
"Nepochybuji o tom, že Cromská a Telgarská Držba vaši pomoc upřímně ocení," ujistil ho Robinton. "Přesto mi ale pověz, poštěstilo se vám někdy Zasvětit ohňového dráčka? Igen a Ista musejí být skvělá loviště."
"Zasvětit? A ohňového dráčka, povídáš?" odfrkl si D'ram stejně nevěřícně, jako chvilku před ním sám Robinton.
"To by byl skutečně husarský kousek!" zasmál se G'narish. "Koukněte, támhle letí Ramoth s Mnementhem!"
Zvířata, která se právě snášela na vrcholek kopce se spališti, si skutečně nikdo nemohl splést. Zrovna tak bylo nepopiratelné, že draci, usazení na hřebenu hory, se posunuli, aby pro ně vytvořili místo.

"Tohle je tedy poprvé -" zabručel G'narish polohlasně, ale zmlkl, protože v davu zavládlo na okamžik ticho, narušované pouze tlumenými výzvami k mlčení a skřípáním podrážek, jak se lidé otáčeli směrem k Bráně.
Robinton s láskyplnou pýchou sledoval, jak F'lar a Lessa stoupají po schodech vstříc svým hostitelům. Oba měli oděvy jemného odstínu barvy jarního listí a Harfeníkovi se chtělo zatleskat. Ovládl se však, pokynul oběma drakenům a začal si k nově příchozím razit cestu. Další drak, těsně sledovaný ještě jedním bronzákem, se mihl nad lidmi riskantně nízko. Nad vnější hradbou Nádvoří se objevily zlaté konečky křídel a jejich vzmachy zvířily prach, smetí i sukně těch paní, které stály Bráně nejblíže. Ze strany takto postižených se vznesla záplava ječivých výkřiků a hněvivých námitek, která začala přecházet ve zlověstné reptání.
Robinton, který využíval výhod své vysoké postavy, si dobře povšiml, že Pán Larad se Lesse uklonil až po chvilkovém zaváhání. Pán Asgenar a přítomné paní hleděli upřeně kamsi daleko za Bendenskou Weyrenu. Rozrušený pomyšlením, že snad o něco přichází, prodíral se Robinton nedočkavě dopředu.
Dostal se až k rohu schodiště, dvěma velkými kroky vystoupil po prvních čtyřech schodech a zčistajasna strnul na jednom místě.
V rudých šatech oslnivá jako drahokam, s kadeřemi rozpuštěnými po vzoru neprovdaných dívenek, přicházela ke vchodu do Síně Kylara. Její úsměv prozrazoval čirou zlomyslnost, kdepak nějaké potěšení! Pravou dlaní se opírala o loket Pána Merona z Nabolu, jehož červená halena byla odstíněna příliš do oranžova, než aby ladila s Weyreniným oděvem. Na tyhle podrobnosti se však Robinton rozpomněl až mnohem později. Teď měl oči jen pro dva ohňové dráčky, kteří lehce roztahovali křidélka, aby udrželi rovnováhu. Zlatý dráček seděl na Kylařině paži, bronzový na Meronově. Dokonalé dračí zmenšeniny, krásné až neuvěřitelně, vzbudily v Harfeníkoví závist a touhu. Spěšně polkl a rázně tyto nevhodné pocity potlačil.
Jak si lidé postupně všímali nových návštěvníků, nabývalo mumlání davu na hlučnosti.
"U První Skořápky, vždyť oni mají ohňové dráčky!" zahulákal náhle Pán Corman z Keroonské Držby. Vydral se z tlačenice do uličky vedoucí ke vstupu kupředu, aby dobře viděl.
Když se přiblížil, začala zlatá královnička pištět a malý bronzáček varovně zasyčel. Meron se s protivnou samolibostí ušklíbl.
"Tys věděl, že Meron má jednoho dráčka?" vyptával se chraptivým šepotem D'ram, který se ocitl Harfeníkoví po boku.
Robinton zdvihl ruku, aby dalším otázkám zamezil.
"A zde přichází Kylara z Jižního Weyru a Pán Meron z Nabolské Držby s živými ukázkami našeho dárečku, který spolu s přáním všeho nejlepšího předáváme tomuto mladému páru!" ozval se F'larův zvučný hlas.
Nad shromážděním se rozhostilo bezdeché ticho. F'lar s Lessou podali Pánu Asgenarovi a jeho nevěstě balíčky v plstěných obalech.
"Jsou čerstvě zatvrdlá," pokračoval Flar tak nahlas, aby ho i přes vzrůstající šum bylo slyšet, "a je samozřejmé, že pokud chcete, aby se vylíhla, musíte je uložit do horkého písku. Získali jste je díky ušlechtilosti jistého Torica, který má v Jižním Weyru sídlo u moře. Tuto snůšku našel sotva před pár hodinami. Vůdce Weyru T'bor mi je od něho donesl."
Robinton teď pohlédl zpátky na Kylaru. Ve tváři zčervenala do barvy Meronovy haleny, zatímco Meron sám vypadal, jako kdyby měl sto chutí vraždit. Lessa se s líbezným úsměvem otočila ke Kylaře.
"F'lar mi o tvém mazlíčkovi tolik vyprávěl..."
"Houby mazlíček," vzkypěla Kylara vzteky. "Včera se na Výšinách ládovala Vlákny..."
Pokračování její věty však zcela zamklo, protože slova "ládovala se Vlákny" k ní dav vrátil nevěřícnou ozvěnou. Do toho zmatku přispěli svým podílem i chraptivě vřeštící dráčci, takže Kylara s Meronem měli co dělat, aby svá zvířátka zase upokojili. Robintonovi bylo jasné, že ať už Meron z Nabolu zamýšlel cokoliv, měl teď všechny svoje plány překažené. Už nebyl jediným Pánem Držby, který vlastní "dokonalou dračí zmenšeninu".
Dva z menších Držebníků, podle výstroje zřejmě odkudsi z Neratu, se hnali přímo k D'ramovi a G'narishovi.
"Pro lásku svých draků, představte, že jste o ohňových dráčcích věděli," sykl na ně Robinton naléhavě. D'ran začal něco namítat, ale oba dychtiví Páni Držeb ho zasypali lavinou zvědavých otázek, jak že je možné získat takového ohňového dráčka, jako má Meron.
První se vzchopil G'narish a odpovídal s mnohem větším klidem a jistotou, než jakou by od něho Robinton očekával.
Harfeník se těsně při zdi protáhl malými krůčky nahoru nad schody a protlačil se do hloučku žen, které se schumelily kolem Pána Asgenara, jeho Paní Famiry a F'lara.
"Pánové všech větších i menších Držeb, dostavte se na Konkláve!" zahřměl kapitán strážců z Telgarské Držby.
Břeský sbor dračího troubení, který jako by jeho hlasu vytvářel ozvěnu, ohromil shromáždění natolik, že na vteřinku umlklo.
Kapitán svou výzvu opakoval a slavnostně požádal dav, aby uvolnil prostor.
Pán Asgenar podal Famiře svoje vejce, šeptl jí cosi do ucha a ukázal směrem k Síni. Ustoupil a pokynul Lesse i Famiře, aby vešly dovnitř. Udělaly dobře, protože Držebníci se teď v hustém davu drali po schodišti nahoru. Robinton se snažil upozornit na sebe F'lara, ale ten se proti proudu lidských těl prodíral směrem ke Kylaře. Ta se právě zuřivě hádala s Meronem, který jen zlobně pokrčil rameny, nechal ji stát a začal si zástupem zdvořilejších Pánů Držeb razit dost neomaleně cestu do Síně.
Další hromadný exodus se odehrával poblíž kuchyně, kde se shromažďovali Řemeslníci.
F'lar potřebuje Harfeníka.
Robinton se kolem sebe rozhlédl. Nechápal, kdo ho to vlastně oslovil, ani jak on sám ten tichý hlas mohl v tom okolním štěbetání a mumlání vůbec zaslechnout. Jeho pozornost vzbudilo nelibozvučné a záměrně skřípavé hrábnutí do strun.
Když neomylně pohlédl směrem, odkud zvuk vycházel, zahlédl Brudegana, jak kráčí s Chadem po lávce k strážní věži a zřejmě míří přímo ke svému Mistrovi. Jestlipak stálý Harfeník Telgarské Držby nalezl pro svého druha, cestičku, aby si

mohl poslechnout zasedání Konkláve?
Právě když Robinton své kroky zaměřil ke schodišti do věže, oslovil ho jeden z drakenů.
„Přeje si s vámi mluvit F'lar, Mistře Harfeníku."
Robinton zaváhal a ohlédl se po obou Harfenících, kteří mu naléhavým máváním naznačovali, aby si pospíšil.
Lessa naslouchá.
"Říkal jsi něco?" udeřil Robinton na drakena.
"Ano, pane. F'lar si přeje, abyste se k němu připojil. Je to velice důležité."
Harfeník se ohlédl směrem k drakům. Mnementh pohupoval hlavou nahoru a dolů. Robinton pro změnu svojí hlavou potřásl, to jak se snažil si v ní urovnat ty šokující události dneška. Zeshora k němu dolétlo pronikavé hvízdnutí. Našpulil rty a zahvízdal několik tónů, značících „jděte napřed" a v odlišném rytmu pak doplnil melodii o význam "později se hlašte".
Brudegan zahrál akord "rozumím", se kterým Chad zjevně nesouhlasil. Jednička pro mého tovaryše, pomyslel si Robinton a zahvízdal ostrý trylek "poslechni". Přál by si, aby Harfeníci měli stejně všestranně použitelný kód, jaký sestavil pro Kováře - ostatně, kde ten vlastně je?
Ten člověk by se v davu rozhodně přehlédnout nedal. Když však Robinton následoval drakena, neviděl po Mistru Kováři nikde ani stopy. Samozřejmě, zavedení dálkového dopisovače bude po představení ohňových dráčků událostí značně nezajímavou. Robinton pocítil soucit s chudákem Kovářem, který v tichosti zdokonaloval své důmyslné zařízení umožňující dálkovou komunikaci, a to všechno jenom proto, aby je zastínili mrňaví a Vlákna požírající dráčkové. Zvířátka, která mohou Zasvětit prostí lidé. Obyčejného Perňana zaujme mnohem víc tahle náhrada za skutečného draka, nežli jakýkoliv sebegeniálnější mechanický zázrak.
Draken odvedl Mistra ke strážní věži napravo od Brány. Když se Robinton ohlédl přes levé rameno, Brudegan a Chad už z ochozu druhé věže zmizeli.
V přízemí věže se nacházela jediná prostorná místnost. U protější stěny se zvedalo kamenné schodiště, jímž se vystupovalo nahoru. V jednom rohu byla pro návštěvníky, kteří by se sem případně uchýlili na noc, připravena hromada spacích kožešin. Dvě uzoučká okna, umístěná naproti sobě, propouštěla jen nepatrné množství denního světla. Když Harfeník vkročil dovnitř, odkrýval právě G'narish, Igenský Vůdce Weyru, košík se Světleny, který visel od stropu. Přímo pod ním stála Kylara a upírala rozběsněný pohled na T'bora.
"Jistě, byla jsem v Nabolu. Byla tam totiž moje ohňová královnička. A udělala jsem dobře, protože Prideth si na Pohoří Výšin povšimla příznaků Spadu!" V mžiku upoutala pozornost všech přítomných. S jiskřícíma očima zvedala pyšně bradu a, jak si Robinton uvědomil, hašteřivost jí z hlasu protentokrát zmizela. Kylara byla velice pohledná žena, ale měla v sobě jakousi nelítostnou krutost, která Mistra odpuzovala.
"Okamžitě jsem letěla za T'kulem." Tvář se jí zkřivila hněvem. "To není žádný draken! Nechtěl mi uvěřit! Mně! Jako kdyby kterákoliv Weyrena nedokázala rozeznat příznaky Spadu, když je má přímo před nosem! Nenamáhal se ani natolik, aby vyslal hlídky. Omílal pořád dokola, že před šesti dny se Vlákna snášela v Tilleku a že tak brzy na Výšinách padat nemohou. Řekla jsem mu tedy o těch Spadech v západních bažinách a na severu Lemoské Držby, ale ani to ho nepřesvědčilo."
"Vyletěl tedy Weyr včas?" přerušil ji chladně F'lar.
"Samozřejmě!" vypjala se Kylara a těsný šat jí přilehl na plná ňadra. "Byla jsem to nakonec já, kdo nařídil Prideth, aby vyhlásila poplach." Zlomyslně se usmála. "T'kulovi potom nezbylo nic jiného než jednat. Královna přece lhát nemůže. A na celém světě neexistuje jediný dračí samec, který by se mně opovážil vzepřít!"
F'lar prudce vtáhl do plic vzduch a zaskřípěl zuby. T'kul z Výšin byl cynický, k smrti unavený nemluva. Ať už byla Kylara v právu sebevíc, rozhodně neuměla s lidmi jednat diplomaticky. A přitom patřila k novodobým Weyřanům. T'kul byl však stejně ztracený případ. F'lar nenápadně zašilhal na D'rama a G'narishe. Jakpak se tváří v tvář tomuto T'kulovu jednání asi budou chovat? V obličeji jim bylo znát napětí.
"Jsi dobrá Weyrena, Kylaro, a vedla sis skvěle. Skutečně skvěle," pravil F'lar tak přesvědčivě, až se Kylara začala celá natřásat a na tváři se jí objevil samolibý úsměv. Pak se na něho přísně zadívala.
"A teď mi pověz, co s tím T'kulem uděláš? Nemůžeme přece dovolit, aby svým Pamětnickým trucováním ohrozil celou naši planetu!"
F'lar chvíli vyčkával. Tak napůl doufal, že se ozve D'ram. Kdyby z Pamětníků třeba jen jediný...
"Myslím si, že by svou Konkláve měli svolat i drakeni," odpověděl nakonec. Uvědomil si, jak Kylara zlobně poklepává špičkou nohy o podlahu a nespouští z něho oči. "O tomhle by se měl doslechnout i T'ron z Fortského Weyru. A možná by věci prospělo, kdybychom se všichni odebrali do Telgarského Weyru, abychom zjistili i R'martův názor."
"Názor, jo?" vybuchla Kylara, kterou ta jeho vyhýbávost pobouřila. "Ty bys měl správně odtud okamžitě odjet a obvinit T'kula z neodpustitelného lajdáctví a ..."
"A co ještě, Kylaro?" otázal se jí F'lar, když se zarazila.
"A - no - přece musí existovat způsob, jak můžeš zasáhnout!"
V situaci, která tu ještě nikdy nebyla? F'lar se podíval na D'rama a G'narishe.
"Vy byste s tím přece měli něco podniknout!" otočila se Kylara prudce k oběma drakenům.
"Podle Tradice jsou Weyry naprosto nezávislé..."
"To se ti ale hodí jako krásná výmluva, co, D'rame...?"
"To není přece otázka vymlouvání," pokračoval D'ram ochraptěle. Ponuře se přitom mračil. "Něco se stát skutečně musí. A musíme to udělat úplně všichni. Až sem T'ron dorazí."
Získává tím zase čas? říkal si v duchu F'lar. "Kylaro," pronesl hlasitě, "ty ses zmínila o tom, že tvůj dráček Vlákna jedl." K tomuto problému se toho dalo říct mnohem víc nežli ke T'kulovu neuvěřitelnému jednání. "Mohu se tě zeptat, odkud

ses dozvěděla, že se tvůj dráček vrátil do Nabolu?"
"Řekla mi to Prideth. V Nabolské Držbě se královnička přece vylíhla, vrátila se tedy tam, když jsi ji v Jižním Weyru tolik vyděsil."
"Takže ve Weyru na Výšinách jsi ji měla s sebou?"
"Ale ne, vždyť ti to povídám. Nad Pohořím Výšin jsem uviděla Vlákna, takže jsem spěchala za T'kulem. Okamžitě! Sotva jsem však vzbouřila celý Weyr, uvědomila jsem si, že Vlákna mohou padat i nad Nabolem, tak jsem se letěla přesvědčit."
"A řekla jsi Meronovi o tom předčasném Spadu?"
"Samozřejmě."
"A potom?"
"Vzala jsem dráčka s sebou. Nijak jsem netoužila přijít o něho ještě jednou." F'lar však její jedovaté rýpnutí nechal bez povšimnutí a Kylara tedy pokračovala dál. "Měla jsem u sebe ohňomet, takže jsem se, pochopitelně, připojila k letce, kterou vedla Merika. Od té Weyreny jsem se však za svou pomoc mnoha díků nedočkala."
Tohle všechno je pravda, uvědomil si F'lar. Nejlepším důkazem je to její rozrušení.
"Když můj dráček spatřil padající Vlákno, vypadalo to, že se dočista pominul. Nemohla jsem ho zvládnout. Rozletěl se přímo k chuchvalci a - spolkl jej."
"Dávalas mu nějaký Ohňovec?" zeptal se D'ram. Oči mu samým soustředěním hořely jako uhlíky.
"Vždyť jsem ani žádný neměla. A kromě toho ji chci jednou spářit," odpověděla Kylara a s velice podivným úsměvem pohladila svoji královničku po hřbetě. "A taky napadala brázdy," upřesňovala ještě schopností svého zvířátka. "Jeden člověk z pozemních hlídek tvrdil, že ji zahlédl, jak se do jedné zahrabává. Jenže to jsem se dozvěděla až později."
"Na Výšinách tedy od Vláken vyčistili úplně všechno?"
Kylara lhostejně pokrčila rameny. "Pokud ne, doslechneš se o tom co nevidět."
"Jak dlouho ještě trval Spad od toho okamžiku, cos ho zpozorovala poprvé? Bylas při tom letu do Nabolu schopná určit jeho Čelo?"
"Trval asi tak tři hodiny. Spíš míň, řekla bych. To ovšem počítám od okamžiku, kdy se tam konečně dostaly ty letky." Povýšeně se ušklíbla. "A pokud se zajímáš o jeho Čelo, pak si já myslím, že běželo pěkně daleko v Pohoří," pronesla vyzývavě, ale když jí nikdo neodporoval, honem pokračovala v dalším vysvětlování. "Vlákna tam dopadala na holou skálu a sníh. Zalétla jsem až na Nabolskou stranu, ale Prideth tam po Vláknech neviděla ani stopy."
"Vedla sis nesmírně dobře, Kylaro, a my jsme ti také nekonečně vděční," poděkoval jí F'lara druzí dva Vůdcové ji zahrnuli chválou tak přesvědčivě, že Kylara šla z úsměvu do úsměvu, otáčela se blaženě od jednoho muže ke druhému, a oči se jí sebeuspokojením jenom třpytily.
"To tedy znamená, že těch Spadů už máme pět," poznamenal F'lar zasmušile. Mžikl po ostatních Vůdcích, aby zjistil, jak dalece jsou ochotni trpět ho jako svého mluvčího. T'kulovo jednání představovalo pro D'rama ošklivý šok. Jak se k tomu všemu vyjádří T'ron, to si F'lar netroufal odhadovat, ale kdyby se Fortský Vůdce Weyru ocitl sám proti všem zbývajícím čtyřem Vůdcům, nerozhodl by se náhodou vystoupit proti T'kulovi i za tu cenu, že by to znamenalo stranit F'larovi? "Před osmi dny na Tillekské Držbě; Horní Cromská Držba, pět dní; severní výběžek Lemoské Držby, tři dny; na nejzápadnějším konci Jižního Světadílu, to už jsou dva dny, a nyní ta Držba na Výšinách. Je téměř jisté, že Vlákna se snášela i do Západního Oceánu, ale i tak není vůbec pochyb, že Vlákna začala padat častěji a že zasahují stále rozlehlejší území. Na celém Pernu není jediné místo, které by bylo v bezpečí. Žádný Weyr si nesmí dovolit polevovat ve své bdělosti a spoléhat na možnost šestidenního tradičního odpočinku." Nevesele se pousmál. "Ta Tradice!"
D'ram se chtěl zřejmě začít hádat, ale F'lar mu pohlédl do oči a neuhýbal pohledem tak dlouho, dokud muž pomaloučku nepřikývl.
"To se lehko řekne, ale co tedy uděláš s T'kulem? Nebo s T'ronem?" Kylara si totiž všimla, že ji nikdo nevěnuje pozornost. "Vždyť ten je úplně stejný. Odmítá připustit, že teď je jiná doba. Dokonce když Mardra záměrně..."
Na dveře kdosi rázně zaklepal a ihned je bez vyzvání otevřel. Dovnitř vstoupila obrovitá Fandarelova postava.
"Řekli mi, že tě, F'lare, najdu tady. My jsme hotovi."
F'lar si promnul tvář. Zalitoval, že je Kovář vyrušil.
"Pánové Držeb jsou teď na Konkláve," začal a Kovář zavrčel na souhlas. "A navíc došlo k další neočekávané události..."
Fandarel kývl bradou směrem k ohňovému dráčku na Kylařině paži. "Už mi o nich vyprávěli. Existuje, samozřejmě, mnoho způsobů, jak bojovat proti Vláknům, ale ne všechny jsou stejně účinné. O přínosu těchto stvořeníček nám poví teprve čas."
"Ten přínos -" prskla Kylara, připravená vybuchnout vzteky.
Harfeník Robinton k ní přistoupil zezadu a něco jí zašeptal do ucha.
F'lar mu byl za to vděčný. Obrátil se ke Kováři, který už mířil ke dveřím a podle všeho očekával, že drakeni se k němu připojí. F'larovi se na prohlídku dálkového dopisovače příliš nechtělo. Pánové Držeb ani ostatní lidé včetně drakenů nebudou tomuto zařízení věnovat takovou pozornost, jakou by si tento vynález zasloužil. V situaci současného ohrožení představuje přístroj mnohem větší pomoc, nežli ti nespolehliví dráčci. Ale stejně, pokud skutečně ta Vlákna požírají...
Zastavil se na prahu a ohlédl se nazpátek po Kylaře a Harfeníkovi. Robinton mu hleděl přímo do očí.
Vypadalo to, že Harfeník mu čte myšlenky, protože F'lar spatřil, jak se na Kylaru podmanivě usmívá (ačkoliv F'lar o něm moc dobře věděl, že ji Mistr nemůže ani cítit).
"F'lare, co říkáš, bylo by od Kylary moudré, kdyby šla ven do té tlačenice? Dráček by se mohl vyplašit," staral se Harfeník.

"Ale já mám hlad -" namítala Kylara. "A hraje tam hudba -" protože zblízka se najednou ozvalo dobře slyšitelné drnkání na kytaru.
"To vypadá na Tagetarla," zaradoval se Robinton a roztáhl ústa do zářivého úsměvu. "Zavolám ho sem a z kuchyně ti nechám poslat vybrané lahůdky. Tak to bude o moc lepší, než kdyby ses tam venku musela rvát s tou hlučnou chátrou, to mi věř!" Nabídl Kylaře židli s gestem přetékajícím zdvořilostí, přičemž dával F'larovi znamení, ať se ztratí co nejrychleji.
Sotvaže vyšli do oslnivého slunečního svitu, ocitli se ve víru halasně pokřikujícího davu, v němž si F'lar povšiml rozjařeně se tvářícího mladíka, který držel v ruce kytaru. Ten přece odpovídal na Harfenlkovo hvízdnutí. To tedy znamená, že pokud F'lar Harfeníkovy úmysly dobře pochopil, připojí se k nim Robinton cobydup. Tenhle mladičký tovaryš jistě Kylaru zaujme vzhledem k těm jejím - řekněme sklonům.
Fandarel svůj přístroj rozložil v zadním koutě Nádvoří, kde vnější hradba sousedila s útesem, do něhož byla Držba vytesána. Ke schodišti to mohlo být tak jednu dračí délku. Nahoře na hradební zdi seděli tři muži a opatrně něco spouštěli dolů, kde skupinka lidí ještě pracovala kolem přístroje. Když F'lar postupoval dopředu brázdou, kterou v mase lidských těl (vůně felysových květů ustoupila už dávno úplně jiným pachům) vyrýval Kovář, stal se cílem mnoha kosých pohledů a tématem útržkovitých rozhovorů.
"Jen počkejte a uvidíte," sýčkoval ustaraně mladík oblečený v barvách nějaké méně významné Držby. "Tihle drakeni nás ke snůšce určitě nepustí..."
"Chtěl jsi spíš říct, že Pánové Držeb, ne?" odpověděl mu jiný. "Jen si představ, že nějaký tvor mohl uvěřit tomu Nabolesanovi! No tohle! U Velké Skořápky!"
A F'lar se jen v duchu ptal, jestli by se skutečně všechno dalo vyřešit jen tím, že by každý obyvatel Pernu dostal svého ohňového dráčka.
Další draci na obloze. Zdvihl zrak a rozeznal T'ronova Fidrantha a Mardřinu královnu Loranth. Povzdechl si. Před tím, než se bude muset pustit do T'rona, chtěl se původně ještě podívat, co se svým přístrojem Fandarel vlastně zamýšlí.
"Mnementhe, co se děje na Konkláve?"
Řeči. Čekají na další dva Pány Držeb.
F'lar se pokusil zahlédnout, jestli Fortský Vůdce Weyru s sebou přivezl dosud chybějícího Pána Grogha z Fortu a Sangela z Jižního Bollu. Tihle dva by se nikdy nedokázali smířit s tím, že Konkláve vynesla svoje rozhodnutí v jejich nepřítomnosti. Ale jestli Pán Groghe zaslechl něco o Držbě na Výšinách...
F'lar potlačil zachvění. Když míjel skupinku menších Držebníků, nutil se do srdečného úsměvu, ale oni ho zřejmě vůbec neviděli. Weyreny se zase schumelily napravo od přístroje, který Fandarelovi lidé právě sestavovali, jako by vytušily, že řemeslníci jsou v této situaci nestranní. Předstíraly sice, že je vynález nesmírně zajímá, ale dokonce i G'narishova hezoučká Weyrena Nadira vypadala trochu znuděně, a to přitom šlo o velice milou dívku. Bedella, která zastupovala Telgarský Weyr, měla ve tváři naprostý zmatek, ovšem ta rozumu dvakrát nepobrala.
V tom okamžiku se z chumlu hostí prodrala Mardra a důrazně žádala vysvětlení, co že se to vlastně děje. A jestlipak už dorazili T'kul a Merika? Kde jsou jejich hostitelé? Moderní Držby zdvořilostí tedy v žádném případě neoplývají! Neočekávala sice dodržování žádných starobylých obyčejů, ale přece jen...
Najednou F'lar zaslechl cinknutí kovu o kov a spatřil Pána Grogha, jak s tváří hněvem celou, zardělou buší rukojetí své dýky na dveře do Síně. Hubenější a křehčí Sangel, Pán Jižního Bollu, se za jeho zády mračil jako čert. Dveře se pootevřely na škvírku a potom ještě o kousek, to aby oba Páni mohli vstoupit. Soudě podle jejich vzezření, trvalo asi hodnou chvíli a dalo to asi něco přesvědčování, nežli se ti dva dali uvnitř uchlácholit.
"Co všechno se ještě musí udělat?" otázal se F'lar Kováře. Snažil se rozpomenout, jak ten přístroj vyhlížel tehdy v Cechovní Síni. Tahle motanice trubiček a drátů mu připadala trochu moc veliká.
"Už nám zbývá jenom upevnit tenhle drát na toto místo," vysvětlil Fandarel a vzápětí obratně obrovitými prsty přeměnil svoje slova v skutek. "A ještě tenhle, tak. Umístím ramínko do psací polohy nad roličku a teď pošleme zprávu mému Cechu, aby věděli, že je všechno v pořádku." Fandarel se na svůj přístroj zubil stejně láskyplně, jako královna na své zlaté vejce.
F'lar ucítil, že kdosi stojí trochu příliš těsně za jeho zády, a když se rozčileně ohlédl, spatřil Robintonovu zvědavě napjatou tvář. Harfeník mu věnoval roztržité pousmání a kývnutím ho vybídl, jen ať zase radši dává pozor.
Kovář přepečlivě vyklepal kód a na šedavé papírovině se za pohybujícím se hrotem jehly začaly objevovat nepravidelně dlouhé červené čárky.
"Zařízení je hotovo," tlumočil Robinton F'larovi přímo do ucha. "Všechno včas a funkční." Během svého překladu se Robinton uchechtl. "Zůstaňte na poslechu. To je asi tak všechno."
Kovář přepnul páčku na příjem a tázavě zdvihl oči k F'larovi. Přesně v tom okamžiku vyrazil Mnementh na kopci zaječení a spolu s ostatními draky počal rozpínat křídla. Společně zastřeli slunce, které se sklánělo za Telgarské útesy, a stín, který padl na shromážděné hosty, způsobil, že na vteřinku všichni zmlkli.
Groghe Pánům prozradil, že T'ron našel ve Fortu dalekozor. Uviděl skrze něj Krvavici. Všichni jsou hrozně roztrpčení. Buď varován, pravil Mnementh.
Dveře od Hlavní Síně se rozlétly a Pánové Držeb se vyhrnuli ven. Stačil jediný pohled na obličej Pána Grogha, aby bylo jasné, že se Mnementh nijak nemýlil. Pánové Držeb se na schodišti vyrovnali do pevně sevřené řady, jež nyní hleděla na drakeny shromážděné v jednom rohu. Pán Groghe pozdvihl paži a obviňujícím gestem ukázal na F'lara, když tu náhle to bezdeché ticho proťal nelibo zvučný sykot.
"Hleďte!" zařval Kovář a všechny oči se upřely na jeho ruku, neboť dálkový dopisovač začal přijímat jakousi zprávu. "Igenská Držba hlásí Spad Vláken! Vysílání bylo uprostřed věty přerušeno!"
Robinton překládal znaky současně s tím, jak je přístroj tiskl. S každým slovem mu zněl hlas chraptivěji a znepokojeněji.

"Co je tohle za nesmysl?" zuřil Pán Groghe, který vzteky, že všichni přítomní přestali jeho plánovanému prohlášení věnovat pozornost, zrudl ve své růžovoučké tváři do odstínu cihlové červeně. "Vlákna přece padala včera v poledne, na Výšinách! Jak by tedy mohla dnes večer padat v Igenu? U Všech Skořápek, co je tohle vůbec za zařízení?"
"Já to nechápu!" bránil se G'narish hlasitě a hleděl přitom na Laudeyho, Pána na Igenské Držbě, který tu stál na schodišti hrůzou celý ochromený. "Moji jezdci přece drží hlídky bez přerušení..."
Draci zatroubili přesně v tom okamžiku, kdy se na nebi přímo nad Nádvořím vyloupl z oblaků zelený drak. Dav se s ječením rozprchl a vrhl se k hradbám, kde hledal bezpečí.
Na jihozápadě Igenu se snáší Vlákna, zazněla hlasitá a jasná v zpráva. Drakeni na Nádvoří ji ještě jednou opakovali.
"Kam běžíš, F'lare?" zahulákal Pán Groghe, když se Vůdce Bendenského Weyru vrhl za G'narishem, pádícím směrem k Bráně. Vzduch byl teď plný dračích křídel a ječení vyděšených žen ještě umocňovaly drsné kletby mužů.
"Bojovat s Vlákny v Igenu, kam jinam!" křikl F'lar přes rameno.
"Igen mám přece na starosti já!" zvolal G'narish, který se prudce zastavil a obrátil se k F'larovi. Z užaslé tváře mu však hleděla vděčnost, žádné vyčítavé odmítnutí.
"G'narishi, počkej! V Igenu, ale kde?" naléhal Pán Laudey. Protlačil se kolem rozběsněného Pána Grogha, aby dohonil Vůdce svého Weyru.
"A co Ista? Není můj ostrov také v nebezpečí?" zajímal se Pán Warbret.
"Poletíme tam a přesvědčíme se," ujistil ho D'ram, uchopil Warbreta za paži a táhl ho za sebou k Bráně.
"Odkdypak se Benden plete do záležitostí Igenu a Isty?" postavil se T'ron F'larovi do cesty. Jeho výhrůžný hlas doletěl až ke schodišti vedoucímu do Síně, a jeho bojovná pozice, která zatarasila cestu k Bráně, přinutila k zastavení i všechny ostatní. "Odkdypak se může přetrhnout ochotou, aby pomohl Nabolu?"
F'lar jeho úšklebek oplatil. "Padají Vlákna, milý drakene! Igen a Ista mají oslabené letky, protože jejich jezdci pomáhají v Telgarském Weyru. To tu máme hodovat, zatímco ostatní bojují o holý život?"
„Jen Istu s Igenem klidně nech, ať se postarají sami o sebe!"
Nad hlavami jim zařičela Ramoth. Ostatní královny jí odpověděly. Nikdo však neměl ani potuchy, k čemu to vlastně vybízí, protože najednou zmizela v mezimezí. F'lar si nějaké divení nemohl dovolit, protože zahlédl, jak T'ron sahá po rukojeti své dýky.
"O těch našich rozdílných názorech si můžeme pohovořit později, T'rone. Mezi čtyřma očima! Teď ale padají Vlákna..."
Bronzoví draci začali přistávat přímo před Bránou a přitom prováděli hotové cirkusové kousky, jen aby jich na co nejmenší ploše mohlo přistát co nejvíce.
Zelený jezdec z Igenu své zvíře nasměroval tak, aby přistálo rovnou na Bráně. Nepřestával přitom vykřikovat svou zlověstnou zprávu do tváře strnulého, vyděšeného davu.
T'ron však byl k nezastavení. "Takže ty tvrdíš, že se snášejí Vlákna, je to tak, F'lare? A ušlechtilý Benden se může samou ochotou přetrhnout, co? Jenomže Bendenu je po téhle záležitosti úplné houby!" Skřehotavě se zachechtal, aby dal najevo výsměšné opovržení.
"Teď už to přeháníš, ty chlape!" rozkřikl se D'ram a pokusil se odvléci T'rona stranou. Rázně pokynul směrem k oněmělému publiku.
Ale T'ronovi tohle napomenutí nestačilo. Setřásl drakena tak zuřivě, až se rozložitý D' ram zapotácel.
"Už mám toho Bendenu plné zuby! Leze mi krkem! Ty jejich věčné nápady! Ta jejich nesnesitelná nadřazenost! Ta odporná ušlechtilost! A ten Bendenský Vůdce Weyru...!"
Sotva zavrčel tu poslední urážku, vrhl se T'ron na F'lara. Dýku připravenou k úderu přitom držel vysoko nad hlavou. Řady diváků zalapaly hrůzou po dechu. F'lar zůstal bez pohnutí tak dlouho, dokud nebylo jisté, že T'ron směr svého útoku už nezmění. Potom podklouzl pod letící čepelí a současně z ozdobné pochvy vytrhl i svoji zbraň.
Dýku měl úplně novou, dárek od Lessy. Ještě nikdy s ní nekrájel chleba ani maso, a teď ji musí pokřtít lidskou krví, neboť tohle je souboj na život a na smrt a na jeho výsledku záleží možná osud celého Pernu.
F'lar poklesl do podřepu a prsty pevně ovinul kolem jílce své dýky, aby ji vyvážil v dlani. Až příliš mnoho záviselo na tomto jediném noži, jehož čepel byla o celou polovinu dlaně kratší než soupeřova. T'ron mohl navíc těžit i z výhody svého odění z wheří kůže, zatímco F'lar měl šaty pouze látkové. Stál tu proti staršímu Weyrenovi a nespouštěl z něho ani na vteřinku zrak. Uvědomoval si, že šíji mu spalují žhavé sluneční paprsky, pod chodily cítil tvrdé kameny.
Uvědomil si, že na celém Hlavním Nádvoří zavládlo bezdeché ticho. Do nosu mu zavanul pach rozdrcených felysových květů, vylitého vína, škvířícího se tuku, potu a - strachu.
T'ron se vrhl dopředu. Na člověka svého věku a velikosti se pohyboval až překvapivě zlehka. F'lar se obracel spolu s ním, protože T'ron se naklonil doleva otočkou naznačující ztrátu rovnováhy -průhledný manévr. F'lara zaplavila prudká vlna úlevy; pokud se T'ronova zápasnická taktika sestává pouze z těchto triků...
Najednou se však Pamětník na něho vrhl. Dýka se mu zázračně rychle přehoupla do levé ruky a pravá paže švihla vzduchem v drtivém úderu, který zasáhl F'lara do zápěstí právě v okamžiku, kdy uskakoval dozadu, aby se vyhnul svištící čepeli, jež ho míjela sotva o vlásek. Couval s rukou zpola ochromenou a zděšený úlek mu projel tělem jako ledový proud okapem.
Přestože byl zuřivostí téměř oslepený, ovládal se T'ron na F'larův vkus až příliš dobře. Co ale toho člověka posedlo, že vyvolal hádku - právě tady a teď? Vždyť tento souboj vyprovokoval pouze T'ron, který využil situace k záměrnému úskoku. D'ram a G'narish přece F'larovu nabídku pomoci přivítali s radostí. To tedy znamená, že T'ron ten souboj chtěl. Ale proč? A zčistajasna to F'lar věděl. T'ronovi se donesla zpráva o T'kulově trestuhodné nedbalosti a pochopil, že ostatní Pamětníci nad ní rozhodně jen tak nemávnou rukou a neponechají ji bez trestu. Zvlášť, když by F'lar z Bendenu pravděpodobně požadoval, aby T'kul ze své role Vůdce Weyru na Výšinách pro neschopnost odstoupil. Kdyby se však T'ronovi podařilo F'lara zabít, ostatní by už nějak zvládl. A F'larova veřejná smrt by moderní Pány Držeb zanechala

bez podpory chápavého a vstřícného Vůdce Weyru. Nadvláda Weyrů nad Držbami a Řemeslnickými Síněmi by potom mohla rozkvétat beze všech překážek a dalších změn.
T'ron opět zaútočil a nutil F'lara k ústupu. F'lar couval a sledoval přitom střed Pamětníkovy hrudi zakryté wheří kůží. Nedíval se mu do očí ani na ruku s dýkou. Ale hrudník! Ten prozrazuje příští pohyb nejpřesněji! V hlavě jako by F'larovi zaznívala slova starého C'gana, který zahynul už před sedmi Oběhy, a předtím cvičil weyrlinky. Ovšem starého C'gana jistě ani ve snu nenapadlo, že jeho výcvik zabrání jednomu Vůdci Weyru zabít druhého a v souboji před polovinou obyvatel celé planety tak vlastně zachránit Pern.
F'lar prudce potřásl hlavou, jak se z ní snažil zaplašit hněv, který začal ovládat jeho myšlenky. Tudy cesta k záchraně nevede, alespoň ne s těmi nevýhodami, které v tomto zápase má.
Zahlédl bleskový zákmit T'ronovy paže, podvědomě se zhoupl dozadu, aby se ráně vyhnul, ale vtom spatřil, jak se nůž noří do nechráněného místa...
Kolem se rozlehl zřetelný praskot trhané látky a diváci jenom lapli po dechu. V pase zabolelo F'lara jen tak kratičce, že už skoro myslel, že T'ronův zásah je pouhé škrábnutí, když tu ho zalila vlna nevolnosti.
"Není to špatné! Ale chybí ti prostě rychlost, Pamětníčku!" uslyšel F'lar vlastní hlas a cítil, jak se mu rty roztahují do úsměvu, k němuž měl ve skutečnosti hodně daleko. Zůstával dál přikrčený v podřepu, takže se mu opasek tiskl na břicho, ale rozříznutá látka mu na těle povlávala a při každém nadýchnutí se křečovitě zatřepetala.
T'ron na F'lara upřel zpola nechápaný pohled. Pozorně ho přejížděl očima, zastavil se u visícího cáru látky a potom jimi zalétl k ostří své vlastní dýky. Byla čistá a nepotřísněná. Opět se vrhl po F'larovi a tváří se mu přitom blýskly rozpaky; F'lar pochopil, že T'rona zjevné selhání rány, od níž očekával vážné soupeřovo poranění, vyvedlo pořádně z míry.
F'lar uskočil do strany, blýskající se čepeli uhnul s výrazem téměř pohrdavým, načež zahájil vlastní sérii bleskových a mrštných výpadů, aby si ověřil Pamětníkovu pozornost a pohotovost. Bylo jasné, že T'ron by se s ním potřeboval vypořádat co nejrychleji - a sám F'lar tušil, že podle té spalující bolesti v útrobách, kterou se snažil nebrat na vědomí, příliš času nezbývá ani jemu.
"Nu ano, Pamětníku," poštíval soupeře a pokoušel se dýchat pokud možno zlehka a hovořit bezstarostně a posměšně. "Představ si, že Benden si kvůli Istě a Igenu doopravdy dělá starosti. A dokonce i kvůli Nabolské Držbě a Cromu a Telgaru, protože Bendenští drakeni kupodivu ještě nezapomněli, že takové Vlákno sežehne všechno a všechny při sebemenším dotyku, že mezi Weyrem a obyčejnými Perňany nečiní vůbec žádný rozdíl. A jestli tohle vědomí znamená, že Bendenský Weyr se musí Vláknům postavit úplně sám, tak on to udělá!"
Přistál mohutným skokem na T'ronovi a zabodl dýku do ztvrdlé kožené bundy. V duchu se přitom nepřestával modlit, jen ať je nůž dost ostrý na to, aby tou kůží vůbec pronikl. Skulil se ze soupeře na poslední chvíli. Bolestí se po tom vypětí až zadýchal. Přesto se přiměl k provokativnímu poskakování mimo dosah T'ronovy dýky a pošklebo val se zpocené a úsilím zarudlé tváři svého soka.
"Nejsi dost rychlý, co myslíš, T'rone? Na Bendenského Vůdce nestačíš. A na Vlákna? To se říká kdoví jestli!"
T'ron teď dýchal přerývaně, vzduch mu v hrdle chraptivě hvízdal. Opět zaútočil, tentokrát držel ruku s dýkou o kus níž. F'lar couval v ostražitém předklonu a v duchu se ptal, jestli ten pramínek, který cítí stékat po břiše, je skutečně krev. Kdyby si toho T'ron povšiml...
"Tak copak neklape, T'rone? Že by se začínalo projevovat všechno to dobré jídlo a lenošné povalování? Nebo že by to bylo věkem, T'rone? To víš, kamaráde, nemládneš, čtyři sta pětačtyřicet Oběhů, to už je slušné stáří. Už nedokážeš držet krok ani s dobou, ani v souboji se mnou, viď?"
T'ron hrdelně zavrčel a přikrčil se, načež se vymrštil s náznakem své bývalé mladické mrštnosti a letěl sokovi přímo po hrdle. F'larův nůž však v jediném záblesku vyletěl vzhůru, odklonil mířící ruku stranou a švihl druhého drakena přes šíji tam, kde krk vykukoval z tvrdého koženého límce. Ozvalo se dračí zaječení. T'ronova pravá pěst se zabořila F'larovi pod opasek. Bendenského Vůdce Weyru obestřely mrákoty. Zlomil se v pase a přehnul se T'ronovi tělem přes paži, ale kdosi na něho varovně vykřikl. S nečekaně velkým zbytkem sil se F'larovi podařilo prudce se napřímit z předchozí zranitelné polohy. Hlava mu po srážce s dýkou, kterou T'ron mířil shora dolů, doslova třeštila, ale ten úder se mu naštěstí přece jen podařilo odvrátit. Oběma rukama sevřel F'lar zdobený jílec svého nože a zarazil je soupeři do míst, kde mu kožená halena pevně přiléhala na žebra.
Zapotácel se, jak couval sokovi z dosahu, ale přitom si stačil povšimnout, že T'ron se kymácí, že úlekem mu vylézají oči z důlků, že mu pod žebry trčí zdobená rukojeť dýky. T'ron pohnul bezhlase rty, ztěžka dopadl na kolena a potom se zvolna sesul bokem na kamennou dlažbu.
Celá ta scéna se F'larovi zdála doslova nekonečná. Zoufale nasával vzduch do potlučeného těla a vší silou se nutil zůstat na nohou, protože on nemohl, on si nesměl dovolit zhroutit se před všemi přítomnými.
"Benden je mladý, Forte. Současný Oběh patří nám! Teď jsme na řadě my!" podařilo se mu ještě ze sebe vypravit. Rázně se otočil čelem k moři vykulených očí a úžasem pootevřených úst. "Slyšíte! Na Igen se snášejí Vlákna!"
Obrátil se zase zpátky, protože si uvědomil, že v roztrhané bundě bojovat s Vlákny nemůže. T'ron měl na sobě kazajku z wheří kůže. F'lar se namáhavě spustil na jedno koleno a začal tahem uvolňovat T'ronův opasek. Krve, která se valila zpod zabodnutého nože, si přitom vůbec nevšímal.
Kdosi ho začal s křikem tlouci přes prsty. Byla to Mardra.
"Zavraždil jsi ho! Cožpak tobě to nestačí? Nech ho na pokoji!"
F'lar k ni zdvihl zachmuřený pohled.
"Vždyť není mrtvý! Fidranth přece neskočil do mezimezí!" Jako by mu vědomí, že toho člověka nakonec nezabil, vlilo novou sílu do žil. "Doneste někdo víno! A sežeňte lékaře!"
Rozepnul T'ronovi opasek a začal tahat za pravý rukáv. Objevily se ochotné ruce, které mu začaly pomáhat.
"Potřebuju to, abych měl v čem bojovat," mumlal na vysvětlenou. Popadl látku a trhnutím vyprostil nůž z rány. Na

vteřinku se na něj zahleděl a potom jím mrštil daleko od sebe. Dýka zarachotila na dláždění a lidé jí uskakovali z cesty. Kdosi mu podal bundu. F'lar se zdvihl a s námahou si ji navlékl. T'ron byl mnohem rozložitější než on, bunda mu plandala kolem těla. Právě si ji opaskem stahoval těsně kolem pasu, když si náhle uvědomil, že kolem zavládlo vyděšené ticho. Rozhlédl se po slitině napjatých tváří.
"Tak co? Stojíte za Bendenem?" křikl na ně.
Následoval okamžik bezdechého ticha. Mnohohlavý dav pohlédl na schodiště, kde stáli Páni Držeb.
"Kdo je proti Bendenu, měl by se raději schovat na své Držbě, a to hodně hluboko!" zvolal Pán Larad z Telgaru, který sestoupil na schod vedle Pána Grogha a Pána Sangela. Vyzývavě přitom položil dlaň na jílec své dýky.
"Kováři stojí za Bendenem!" zaburácel Fandarelův hlas.
"Harfeníci také!" Robintonův bas byl doprovázen Chadovým tenorkem, který se snesl z věžního ochozu.
"I Havíři!"
"A Tkalci!"
"A Koželuzi!"
Pánové Držeb začali postupně vyvolávat svoje jména, hlasitě, jako kdyby je mohl spasit hluk sám o sobě. Radostný pokřik, který se vzedmul mezi hosty, umlkl téměř vzápětí, co se F'lar pomalu obrátil na Vůdce ostatních Weyrů.
"Igen!" D'ramův výkřik byl spíše zuřivým, téměř vzdorným zasyčením, jež málem zaniklo vedle G'narishova nadšeného výkřiku "Ista!" a T'borova vzrušeného zvolání "Jižní Weyr!"
"Jak můžeme pomoci?" zamířil k F'larovi Pán Asgenar. "Mohli by Igenské Držbě nějak pomoci běhouni a pozemní hlídky z Lemosu?"
F'lar se probral ze své nehybné strnulosti. Utáhl si opasek ještě o jeden vroubek, protože doufal, že těsné sevření bolest v břiše poněkud otupí.
"Dneska je tvůj svatební den, příteli. Užij si ho, jak můžeš nejlépe. D'rame, my poletíme hned za tebou. Ramoth už stačila přivolat Bendenské letky. T'bore, ty povedeš své bojovníky z Jihu. Poletí každý muž a každá žena, všichni, kdo se udrží na dračím hřbetě!"
Žádal vlastně o více než o úplnou mobilizaci bojových sil a T'bor zaváhal.
"Lesso," řekl F'lar, protože teď ho uchopila do náruče. Něžně ze sebe její paže setřásl. "Běž pomoct Mardře. Robintone, budu tě potřebovat. Nechť všichni vědí," zvýšil hlas do přísného a kovového tónu, takže se rozlehl po celém napjatě naslouchajícím Nádvoří, "nechť všichni vědí," upřel zrak na Mardru, "že každý z Fortského Weyru, kdo odmítne vedení Bendenu, musí se přestěhovat do Jižního Weyru." Odvrátil oči ještě dřív, než stačila něco namítnout. "Tohle se týká každého řemeslníka, Pána Držby, prostého Perňana stejně jako drakena. Tam na Jihu není tolik Vláken, aby z nich člověk musel mít těžkou hlavu. Tam by vaše lhostejnost ke společnému ohrožení nikomu neublížila."
Lessa se mu pokoušela rozepnout opasek. Zadržel jí ruku pevným stiskem. Jejího bolestného vyjeknutí si nevšímal.
"Kde že zahlédli ta Vlákna?" křikl na Igenského jezdce, který se svým drakem stále ještě hřadoval na hradbě u Brány.
"Jižně!" odpověděl muž s úzkostí i nadějí zároveň. "Na druhé straně zátoky vedle Keroonské Držby. Tam za vodou."
"Jak už je to dlouho?"
"Mohu vás odvést na místo i na úplný začátek Spadu!"
Vlnky radostného provolávání slávy postupně sílily, to jak si lidé začínali uvědomovat, že weyřané se mohou vrátit mezi časem a Vlákna zneškodnit, jako kdyby tím soubojem neztratili ani vteřinku.
Drakem se rozprchli ke svým zvířatům, která za hradbami už netrpělivě houkala. Jezdcům, kteří na sobě měli jenom jezdecký oděv, házeli lidé bundy z wheří kůže. Objevily se pytle plné Ohňovce a hromada ohňometů. Draci se krčili k zemi, aby jejich jezdci mohli nasednout co nejrychleji, a nešikovně uskakovali ostatním z cesty, načež se ihned vznášeli k nebi. Zelený drak z Igenu visel nad nimi spolu s D'ramen a jeho Weyrenou Famirou. Spolu čekali na Mnementha.
"Ty přece nemůžeš letět, miláčku," divil se F'lar, když ho Lessa doprovázela až k Mnementhovi za Bránu. Vždyť ona tu musí zůstat, aby zkrotila Mardru. Musí tu zůstat! On sám na dvou místech zároveň být nemůže.
Jedině, když se necháš natřít uspavcovou mastí!" Lessa se na něho dívala stejně vztekle jako předtím Mardra. Znovu mu potáhla za opasek. "Vždyť bys to jinak nevydržel! Pokud mě neposlechneš, Mnementh s tebou nepoletí!"
Flar na ni užasle zíral. Podle toho, jak po něm Mnementh blýskl očima, pochopil, že to Lessa myslí vážně.
"Ale - to by on -" zakoktal.
"Že ne?" usekla Lessa, ale to už mu rozepjala opasek. Když se chladivá mast dotkla žhnoucích pysků rozšklebené rány, vyrazila bolest F'larovi dech. "V odletu ti zabránit nemohu. Dobře vím, že letět prostě musíš. Mohu však zamezit alespoň tomu, aby tě to tvoje hrdinství stoprocentně nezabilo." Uslyšel praskot trhané látky a zjistil, že si od nových šatů urvala rukáv a teď jej trhá na dlouhé pruhy, aby mu ovázala ránu. "Člověk by málem začal věřit těm řečem, že zelená barva nosí jenom smůlu. Ty sis ty šaty skutečně moc dlouho neužila."
Lessa rázně přitiskla chuchvalec látky na ránu, která už pomalu ztrácela všechnu citlivost. Obratně přes ni přetáhla záhyby plandající bundy a opět mu utáhla opasek, aby obvaz zůstal hezky na jednom místě.
"A teď leť! Není to hluboké, ale dlouhé ano. Jakmile budete s tím Spadem z nejhoršího venku, okamžitě se vrať. Já tady zatím budu mít práci." Naposledy mu stiskla ruku, načež si podebrala sukně a odpelášila k můstku, jako kdyby neměla ani tolik času, aby se dívala, jak odlétá.
Má starosti. A přitom je pyšná. Poletíme.
Zatímco Mnementh stoupal v kruzích svižně k nebi, zaslechl F'lar hudbu, drnkání na kytaru doprovázené poněkud nesecvičeným sborem. To je Harfeníkovi podobné, že si pro tuhle příležitost dokáže najít tu správnou skladbu, pomyslel si.

Buben, harfa zvou vás v boj,

oheň máte za nástroj!
Ať tu není stébel více,
nežli vyjde Krvavice!

To je zvláštní, napadlo F'lara o čtyři hodiny později, když se s ostatními letkami vrátil z Igenu nazpátek do Telgaru, to je zvláštní, vždyť právě nad Telgarem tehdy před sedmi Oběhy vzlétly všechny Weyry společně proti druhému Spadu Vláken.
F'lar pocítil při vzpomínce na ten vítězný den prudkou lítost. Tehdy všech šest Weyrů drželo pevně pospolu. Spěšně ji ale potlačil. Ten dnešní souboj na Telgarské Držbě byl však stejně nevyhnutelný, jako Lessin návrat mezi časem, aby přivedla Pamětníky. Ve všem existovala přesně vyvážená rovnováha, stejný podíl dobra a zla, osudové vyrovnání.
(Píchalo ho v boku. Snažil se však na tu bolest a strašlivé vyčerpání vůbec nemyslet. Mnementh by to od něho zachytil a F'lar by to na oplátku zase schytal od Lessy. To je tedy pěkné, když drak dělá člověku ošetřovatelku. Jenomže účinek toho uspavce, jehož mu na břicho Lessa naplácala málem půl kotlíku, už začal pomalu odeznívat.)
Pozoroval, jak letky krouží na přistání. Všichni jezdci byli odveleni sem, do Telgaru.
Příliš mnoho věcí se teď vracelo ke svému výchozímu bodu: od ohňových dráčků k drakům, kruh zahrnující kdoví kolik tisícovek Oběhů, až k tomu vnitřnímu kruhu Pamětnických Weyrů a Bendenského vzkříšení.
Doufal, že T'ron své zranění přežije; už takhle má F'lar svědomí obtížené až běda. Ačkoliv by možná bylo nejlepší, kdyby ten T'ron přece jenom... Odmítl nad tím vůbec uvažovat, ačkoliv dobře věděl, že v tom případě by se vyhnul dalším potížím. Ale stejně, jestli Vlákna snášející se na Jihu mohou být pohlcena těmi larvami...
Strašně toužil podívat se na ten dalekozor, který měl T'ron ve svém Weyru objevit. V duchu zoufalstvím až zasténal. Fandarel! Jak se teď může opovážit jít mu na oči? Vždyť ten dálkový dopisovač skutečně fungoval! Ta zpráva, to byla přece otázka života a smrti - a vysílání bylo rychlejší než dračí křídla! A Kovář přece nemůže za to, že jeho do tenka vytažený drát dokážou žhavá Vlákna přepálit! Tuhle drobnůstku jistě vyřeší rychle a účinně - pokud ovšem nedá od toho ruce pryč, protože po předvedení silného, plně funkčního dalekozoru třeba usoudí, že za dnešek ta číše urážek přece jenom přetekla. Ze všech potíží, které bude musel F'lar vyřešit, se Fandarelových výčitek obával přece jenom nejvíc.
Dole pod ním proudily řady drakenů na Nádvoří osvětlené stovkami košíků se Světleny. Dav hostí je vítal a vzápětí pohlcoval. Nočním vzduchem zavanula k F'larovi vůně pečeného masa a šťavnaté zeleniny a připomněla mu, že hlad lidem barví myšlenky vždycky načerno. Slyšel smích, výkřiky a hudbu. Svatební den Pána Asgenara doopravdy vejde do dějin!
Ten Asgenar! Jako Laradův přítel a Cormanův osvojenec bude v uskutečňování F'larových plánů mezi Pány Držeb představovat nezastupitelného pomocníka.
Najednou na cestě před Branou zahlédl drobounkou postavičku. Lessa! Požádal Mnementha, aby okamžitě přistál.
Už bylo načase, brblal bronzový drak.
F'lar ho láskyplně pleskl po šíji. To zvíře přece vědělo až moc dobře, proč ještě zůstávají ve vzduchu. Člověk přece potřebuje pár minut na to, aby se z toho zmatku trochu vzpamatoval a urovnal si myšlenky natolik, že si pak může dovolit vrhnout se opět do dalšího božího dopuštění.
Mnementh s ním souhlasil. Hladce přistál a otočil krk dozadu. Pohlédl na svého jezdce a obrovské oči mu žhnuly láskou.
"Nedělej si, Mnementhe, kvůli mně starosti!" zamumlal F'lar vděčně a něžně polaskal jemňoučký čenich, ze kterého vanul slabý pach Ohňovce a dýmu, přestože toho dne drak ohně příliš nenachrlil. "Nemáš hlad?"
Ještě ne. Dnes večer bude v Telgaru hodně jídla. Mnementh vzlétl a zamířil k horskému hřebenu se spališti vysoko nad Držbou, kde se těla hřadujících draků rýsovala proti tmavnoucímu nebi jako černé, pravidelné zuby rozeklaného útesu, z něhož řada očí třpytných jako drahokam shlížela na veselicí hluboko pod úpatím.
F'lar se Mnementhově poznámce hlasitě rozesmál. Pravda, Pán Larad nešetřil vůbec ničím, ačkoliv počet jeho hostí se znásobil nejméně čtyřikrát. Sice sem spoustu zásob dopravili i jiní, ale Telgarská Držba přece jenom nesla ten hlavní nápor sama.
Lessa se k němu blížila tak pomalu, až se v duchu začal ptát, jestli se mezitím nepřihodilo ještě něco. V šeru jí do tváře sice neviděl, ale když vyrovnala svůj krok s jeho, uvědomil si, že se pouze přizpůsobuje jeho rozpoložení. Zvedla ruku, aby ho pohladila po tváři, a trochu déle uvízla prsty na hojící se spálenině od Vlákna. Nedovolila mu však, aby se sehnul a políbil ji.
"Pojd, drahý. Mám pro tebe čistý oděv a nachystané obvazy."
"Takže Mnementh na mne žaloval?"
Opět přikývla s tím pokorným výrazem, který byl u té jeho Lessy něčím neobvyklým.
"Stalo se něco?"
"Nic," ujistila ho spěšně s úsměvem. "Ramoth mi prozradila, že jsi zabraný v myšlenkách."
Stiskl ji v náručí a tento náhlý pohyb mu napnul svaly, takže bolestí až zamžikal.
"Tys moje trápení," povzdechla si laškovně a odváděla si ho do věžní místnosti.
"Kylara se vrátila, vid?"
"Ach ano," přisvědčila Lessa a jedovatě dodala: "S Meronem nedají bez sebe ani ránu, stejně jako ti jejich dráčci."
Nechala donést káď. Z horké vody se lákavě kouřilo. Lessa si prosadila, že během jejího vyprávění o událostech tady v Telgaru, které se seběhly v průběhu F'larova boje s Vlákny, se bude Weyren zatím koupat. Nepřel se, protože vydechnutí pod jejím dohledem a péčí skýtalo pravou slast, ačkoliv ty její něžné dotyky mu zase připomínaly i jiné příležitosti a ...

T'rona, zavinutého do těžké plstěné houně, okamžitě dopravili do Jižního Weyru. F'larovu rozhodnutí ohledně jejich vyhnanství se Mardra sice bránila, ale všechny její námitky narážely do hluchých uší Robintona, Larada, Fandarela a Pánů Sangela a Grogha, kteří byli odhodlám rozkaz splnit. Mardra spoléhala na to, že postačí jedno její slovo a její weyřané se za svoji Weyrenu rázem vezmou. Když však zjistila, že svou zpupností a svárlivostí se - až na pár stoupenců - připravila o přízeň téměř všech lidí z celého Weyru, pokorně se podvolila a nechala se spolu se svými věrnými přestěhovat na Jih.
"Mezi Kylarou a Mardrou došlo málem ke rvačce, ale Robinton zasáhl. Kylara se totiž prohlásila na Fortskou Weyrenu."
F'lar zasténal.
"Pusť to z hlavy," uklidňovala ho Lessa a rázně mu mnula zatuhlé svaly na ramenou. "Rozmyslela si to ihned po tom, co zjistila, že T'kul a jeho jezdci opustili svůj Weyr na Výšinách. Pro T'bora a Jižany bude mnohem rozumnější převzít tento Weyr, protože ve Fortu většina jeho vlastních jezdců stejně zůstává."
"Tím se ovšem Kylara dostane k Nabolu tak blízko, až mi z toho běhá mráz po zádech."
"To sice ano, ale na druhou stranu zůstává pro P'zara, jezdce na Rothovi, volná cesta k tomu, aby se chopil velení jako Vůdce Fortského Weyru. Žádný silák to zrovna není, ale je oblíbený a nebude mít ve Fortu žádné nepřátele. Všichni si tam oddechli, když se zbavili T'rona a Mardry, ale nesmíme zase zneužívat naší výhody až do samé krajnosti."
"A N'ton by se tam mohl uplatnit jako vynikající Zástupce Velitele Letky."
"Už mne to také napadlo, takže jsem se P'zara zeptala, jestli by něco namítal, a on je s tím naprosto srozuměný."
F'lar nad tou její předvídavostí jen zavrtěl hlavou, ale hned nato mu uniklo zasyknutí, protože Lessa začala odstraňovat zaschlou vrstvu uspavcové masti.
"Nechci malovat čerta na zeď, ale stejně bych to nejradši ukázala lékaři -" spustila.
"V žádném případě!"
"Nikomu by to neprozradil, ale jinak tě varuju, všichni draci to už stejně dávno vědí."
Flar na ni zůstal užasle koukat. "A mně to bylo hned divné, proč mně i Mnementhovi dělá tolik draků zeď. Myslím, že víc jak dvakrát jsme do mezimezí skočit nemuseli."
"Ti draci tě uznávají, bronzový jezdče!" prohlásila Lessa rázně a přitom mu kolem těla ovinovala čistý, hebký obvaz.
"I ti Pamětničtí?"
"Většina z nich ano. A z jejich jezdců mnohem větší část, než jsem si původně troufala odhadnout. Abys věděl, tak z Fortu šla za Mardrou pouhá dvacítka lidí. A pochopitelně," zazubila se, "z T'ronových mužů odešla většina. Těch čtrnáct, co zůstalo, to jsou ještě mladí chlapci, kteří byli Zasvěceni až po příchodu jejich Weyru do naší současnosti. Takže v Jižním Weyru jich bude dostatek..."
"Do Jižního Weyru nám teď už není vůbec nic."
Lessa se chystala, že mu podá čistou bundu, ale zaváhala. Látka jí zplihle visela z loktů. F'lar si od ní oděv vzal, navlékl si rukávy, prostrčil hlavu do výstřihu a mlčel, aby měla čas strávit to jeho nečekané prohlášení.
Pomalu se spustila na lavičku. Čelo se jí svraštilo ustaranou chmurou.
Uchopil ji za dlaně a vtiskl jí do nich polibek. Když však mlčela dál, uhladil jí pramínky vlasů, které jí vyklouzly z vrkočů.
"Ten rozchod musí být se vším všudy, Lesso. Tam nemohou uškodit nikomu jinému než sobě. Někteří z nich se třeba ještě rozhodnou pro návrat."
"Ale ten pocit křivdy v nich může narůstat pořád víc!"
"Lesso, kolik královen tam odešlo celkem?"
"Loranth, královna Weyru na Výšinách a ještě další dvě... Ach!"
"No ano. Všechny ty staré královny, které mají svá nejlepší léta už dávno sebou. Moc bych se divil, kdyby Loranth vzlétla ještě víckrát než jednou. Po přestěhování do přítomnosti se ve Fortu vylíhla ze všech snůšek jenom jediná královna. A tahle mladá královna tam přece s Pilgrou zůstala, že je to tak?"
Lessa přikývla a najednou se jí tvářička vyjasnila. Pohlédla však na F'lara trochu podrážděně. "Všichni si budou myslet, žes tohle plánoval už spoustu Oběhů."
"Potom mě tedy všichni mohou považovat za korunovaného hlupáka za to, že jsem podcenil T'rona a uzavíral se před skutečností, protože jsem vzdoroval osudu. Ostatně, jaká teď mezi Držebníky a Řemeslníky panuje nálada?"
"Převládá úleva," zakoulela na něho Lessa očima. "Uznávám sice, že ten jejich smích hraničí téměř s hysterií, ale Lytol s Robintonem měli pravdu. Celý Pern půjde za Bendenem..."
"To ano, ale jen do té doby, dokud neudělám první chybu!"
Lessa se na něho uličnicky usmála a škádlivě zahrozila prstem.
"Ha, ha, jenomže ty si žádnou chybu dovolit nemůžeš, Bendene. Alespoň dokud..."
Popadl ji za ruku a přitáhl si ji do ohbí loktů. V tom svém vítězném pocitu z toho, že se k němu tiskne a bez odporu se mu poddává, nebral tu ostrou bolest v pase ani na vědomí. "Dokud mám tebe!" zašeptal, a protože nevěděl, jak jinak by jí vyjádřil svoji vděčnost, pýchu na ni a radost z ní, vyhledal její rty a přisál se k nim v dlouhém, vášnivém polibku.
Když ji konečně pustil, malátně si povzdechla. Zasmál se jejím zavřeným víčkům a zlíbal je. Lessa se namáhavě zvedla do sedu a po dalším váhavém vzdechu se už rozhodně postavila na nohy.
"No ano, Pern tě skutečně bude následovat a tvoji věrní poradci ti zabrání ve spáchání jakýchkoliv chyb, ale i tak doufám, že pro toho Pána Grogha s těma jeho vykulenýma očima máš přichystanou nějakou odpověď!"
"Odpověď pro Grogha?"
"Jistě," upřela na něho Lessa přísný pohled, "ačkoliv to, žes zapomněl, mě ani tak moc nepřekvapuje. Chystá se naléhat, aby se pernští drakeni vypravili přímo na Krvavici a učinili těm Vláknům přítrž jednou provždy."

F'lar pomalu vstal.
"Odjakživa tvrdím, že člověk jeden problém vyřeší a dalších pět mu mezitím vyskočí z mezimezí."
"Myslím, že se nám podařilo zaonačit, abychom ti Pána Grogha udrželi od těla alespoň pro dnešní večer, ale slíbili jsme mu, že zítra ráno se uskuteční společné sezení Držeb a Cechů v Bendenském Weyru."
"Zaplať pánbu!"
Při otevírám dveří však opět zaváhal a uniklo mu další zasténání.
"Copak? Uspavec ti nepomohl?"
"Nejde o mě. O Fandarela se jedná. Přece před něho nemohu předstoupit po tom všem, co se semlelo s těmi ohňovými dráčky, Vlákny a T'ronem."
"Ach, ten!" Lessa otevřela dveře dokořán a vzhlédla ke svému druhovi s uklidňujícím úsměvem. "Ten už je zase až po uši ponořený do svých plánů, jestli má ty nehodné dráty zakopat, zesílit nebo něčím potáhnout. S každým Pánem Držby a s každým Cechem teď probírá, že je k nim zavede. A Wansor zase radostí, že se mu dostane do rukou ten objevený dalekozor, poskakuje jako wherýs se slunečním úpalem, akorát nepřestává bědovat, že ten první přístroj rozebíral úplně zbytečně." Provlékla si paži pod jeho loktem a protáhla krok, aby mu stačila. "Jediný, kdo je doopravdy na dně, je náš Robinton."
"Cože? Robinton?"
"Tak, tak. Složil překrásnou Baladu a plno poučných písní a teď už není důvod, proč by je měl hrát."
F'lar sice neměl ponětí, jestli si tuhle perličku neschovala Lessa záměrně až na konec, ale teď přecházeli spolu Nádvořím v tak srdečném smíchu, že mu nevadila ani bolest v boku.
Jejich příchod by sice i tak nikdo nepřehlédl, ale ty rozesmáté tváře všechny stolovníky, rozsazené u narychlo sestavených stolů podél hradeb, velice uklidnily. A F'lar měl najednou neodbytný pocit, že dnes je skutečně pádný důvod k oslavě.

XI. KAPITOLA

- Časné ráno v Bendenském Weyru

"Až budeš příště předělávat společenskou a politickou strukturu téhle planety, nemohl bys mě předtím varovat včas?" požádal F'nor svého nevlastního bratra hned na prahu královského weyru v Bendenu, kde se následujícího rána objevil. V jeho opálené, zubící se tváři však nebyl ani náznak nějakého nesouhlasu. "Tak kdo teď patří kam?"
"T'bor teď dělá Vůdce Weyru na Výšinách a jako Weyrenu má u sebe Kylaru..."
"Kylara je tedy na Výšinách?" F'nor se zatvářil trochu pochybovačně, ale F'lar nad jeho ještě nevyslovenou námitkou jen mávl rukou.
"Samozřejmě, já dobře vím, že to má svoje nevýhody. Jenomže z Výšin se za T'kulem a Merikou kromě čtrnácti jezdců odstěhoval celý Weyr, zatímco většina obyvatel Fortského Weyru si přála zůstat..."
F'nor se jedovatě uchechtl. "Vsadil bych se, že Mardra tohle jen tak nepřekousne." Zvědavě se zahleděl na Lessu, protože věděl, kolikrát jeho Weyrena sklidila od Mardry nesouhlasný výsměch a hněv. Lessa mu však oplatila pohledem plným zdvořilého nezájmu.
"Takže Vůdce Weyru bude dělat P'zar až do té doby, nežli vzlétne královna..."
"Je nějaká naděje, že bychom ten let učinili otevřený pro všechny bronzové draky?"
"Tak to také zamýšlím," odvětil F'nor. "Přesto si ale myslím, že ti největší z moderních bronzáků by se měli okázale nezúčastnit."
"Tak proč jsi tam tedy dosazoval N'tona jako Zástupce Velitele Letky?" podivila se Lessa.
F'lar se na svoji Weyrenu pousmál. "Protože do té doby, než Fortská královna vzlétne k páření, zatím se tam lidé s N'tonem dobře poznají a začnou ho mít rádi. Nebudou mít potom žádné námitky, jelikož ho budou považovat za jezdce z Fortu a ne za někoho, koho jim tam dosadil Benden."
Lessa nakrčila nos. "Ve Fortském Weyru toho nemá dvakrát na výběr."
"A já si zase myslím, že on se o sebe dokáže postarat velice dobře!" ušklíbl se F'lar rozpustile.
"Jak to vypadá, zařídils to všechno ke svojí spokojenosti," poznamenal F'nor. "Přesto však mám námitky proti způsobu, jakým jsem byl z Jižního Weyru vyhozen. Zrovna jsem vystopoval velice slibnou snůšku vajec ohňového dráčka v jisté zátoce tam na Jihu. Ovšem ještě nebyla zatvrdlá natolik, aby se dala přenést bez poškození. Kdybys to

býval vydržel ještě pár dní, tak bych -" Odmlčel se a svezl se do židle, na niž mu Lessa ukázala. "Hele, F'lare, co se to s tebou děje? Zabloudil s mezi časem nebo co?"
"Ne, ale dostal ránu nožem někam mezi hlavu a zadek," prozradila mu Lessa a věnovala svému Weyrenovi kyselý pohled. "A udržet ho na téhle židli, to je opravdu nadlidská práce. Přitom by patřil do postele."
F'lar její obvinění odbyl dobromyslným mávnutím.
"Pokud jsi -" spustil F'nor s ustaraným výrazem.
"Che, pokud jsi -" pošklebovalo se F'lar po bratrovi. Jeho vlastní neschopnost i ta jejich starostlivá péče v něm budila stále silnější podráždění.
F'nor se rozesmál a znovu se posadil. "A to Brekke o mně prohlašovala, jaký že nejsem protivný pacient! Cha! Je to hodně zlé? O tom souboji se mi doneslo plno různých povídaček, samozřejmě už patřičně vylepšených, ale že i tobě přistřihli křidýlka, tak o tom opravdu nepadlo ani slovo. To se naše Krev musí vždycky bránit jenom dýkou? A co měl ten druhý? Špikovačku na wherýse?"
"A oděv z wheří kůže," doplnila Lessa.
"Podívej, F'lare, Brekke mne uznala schopného letu v mezimezí," napnul F'nor biceps, sice opatrně, ale bez potíží. "A protože uznávám tvoje odhodlání neprozradit své zranění před živou duší, všechno to tvoje pobíhání obstarám za tebe."
F'lar se musel nad bratrovou dychtivostí jenom smát. "Hup na draka a honem letět, je to tak? Dobrá, tak si probereme, jaké budeš mít povinnosti. Mezitím, cos byl pryč, dost se změnily."
"To mi došlo, ó velebný!"
F'lar se při téhle legrácce podmračil a znechuceně si shrnul kadeř z čela.
"Tak od základu však zase jiné nebudou. Tys viděl T'kula, když z Výšin dorazil do Jižního Weyru?"
"Ne a ani jsem o to nestál. Já ho totiž slyšel." F'nor sevřel pravou ruku v pěst. "Bojové letky už odletěly, aby se k vám připojily v boji nad Igenem. T'kul vykázal úplně všechny, a to včetně raněných, aby do hodiny vyklidili Jižní Weyr. Co se nestihlo sbalit a odvézt, to jednoduše zabavil. Všem dal jasně najevo, že Jižní Světadíl je pouze jeho a nikdo jiný že tam nemá co pohledávat. Že jeho jezdci napadnou každého draka a sežehnou ho z nebe jako Vlákno, pokud se někdo podle toho nezařídí. Někteří z těch Pamětnických draků jsou dost hloupí na to, aby to skutečně udělali." F'nor se odmlčel. "Víš, poslední dobou jsem si všiml..."
"Dorazili tam i lidé z Fortského Weyru?"
"Ano, a Brekke prohlédla T'rona, aby se ujistila, že tu cestu přežil," zaškaredil se F'nor.
"Takže nezemře?"
"To ne, ale..."
"Výborně. Vlastně mne tenhle způsob T'kulova jednání ani moc nepřekvapuje. Je pochopitelné, že líhniště ohňových dráčků máme i v Igenu, Istě a v Jižním Bollu, nicméně bych byl rád, kdyby ti Manora pořídila něco, v čem bys mohl to nalezené dráččí hnízdo přestěhovat sem k nám. Potřebujeme úplně každé vejce, které se nám podaří nalézt. A kde máš tu svoji královničku? Jestli to nevíš, vracejí se na místo, kde dostali první krmení..."
"Myslíš Grall? Je s Canthem, jak jinak. Zaslechla, jak Ramoth vrčí v Líhništi."
"Hmmm, ano. Naštěstí se ta její vejce vylíhnou co nevidět."
"Hodláš pozvat všechny význačné lidi z Pernu, tak jako jsi to dělával, než ti Pamětníci tady začali střečkovat?"
"Ano!" vykřikl F'lar důrazně, že F'nor schválně předstíral úlek. "Tahle zdvořilost se nám může jenom vyplatit. Ve všech Weyrech to teď zavedeme jako stálý zvyk."
"Jestlipak jsi už ostatní Vůdce přemluvil, aby na každou Držbu a do všech Cechů vyslali jednoho draka na hlídku?"
Když F'lar přikývl, F'norovi zajiskřily oči.
"Dokážeš proklouznout na Jižní Světadíl i přes ty stráže, které tam T'kul všude postavil?" zeptal se F'lar.
"To je lehké. Není tam ani jediný bronzový drak, který by mohl Cantha předhonit. Což mi ostatně připomíná..."
"Výborně. Potom mám pro tebe tedy dva úkoly. Jednak vyzvedneš ta dráččí vejce a potom - pamatuješ si souřadnice toho Spadu v západních bažinách?"
"Samozřejmě, ale nejdřív jsem tě chtěl požádat..."
"Viděls tedy ty ponravy, kterých je tam v blátě jak naseto?"
"No ano..."
"Požádej Manoru o pevně uzavřenou nádobu. Chtěl bych, abys mi těch larev donesl co možná nejvíce. Moc příjemná práce to nebude, to je mi jasné, ale já sám tam letět nemohu a nerad bych, aby si o tom mém - hm, pokusu - povídali vrabci na střeše."
"Pokus? A s larvami?"
Mnementh zahoukal komusi na uvítanou.
"Vysvětlím ti to později," prohlásil F'lar a mávnutím ukázal k východu z weyru.
F'nor vstal a pokrčil rameny. "Tak já to risknu, ó nevyzpytatelný!" Když se na něho F'lar zahleděl s hněvivou výčitkou, rozesmál se. "Promiň. Stejně jako zbytek Pernu vyznávám teď jenom sever, jinými slovy - máš moji důvěru." Rozpustile jim zasalutoval a odešel.
"Až tě jednoho dne přestane F'nor škádlit, začnu si dělat starosti," usmála se Lessa a ovinula mu paže kolem krku. Na okamžik se přitiskla líčkem k jeho tváři. "To přilétl T'bor," dodala a odtáhla se vteřinku předtím, nežli nově jmenovaný Vůdce Weyru na Výšinách vstoupil dovnitř.
Weyren vyhlížel, jako kdyby se nedospal, ale hruď měl vypjatou a hlavu nesl pěkně vzhůru, což ovšem Vůdce Bendenského Weyru jen o to více upozornilo na ustaraný a vyčerpaný výraz v jezdcově obličeji.
"Kylara -" začal F'lar, který si připomněl, že předchozího dne prožvatlala celou oslavu jenom s Meronem.

"Nejde o Kylaru. To jenom T'kul se teď považuje za tak skvělého Vůdce Weyru," oznámil mu T'bor s krajním znechucením. "Jakmile jsem své lidi přestěhoval z toho Jihu, vyslal jsem letky na hlídkový let, spíš jenom kvůli tomu, aby si zapamatovaly krajinu a souřadnice, než z nějakého jiného důvodu, ale u Prvního Vejce, pohled na lidi, prchající před drakeny, se mi ani trochu nezamlouvá! Prchali! A schovávali se!" T'bor se posadil a automaticky sáhl po číši klahu, který mu Lessa podala. "Nezahlédl jsem jediný strážní oheň nebo stráž, zato bylo vidět spoustu míst sežehlých Vlákny. Vůbec nechápu, jak jim tolik Vláken mohlo vlastně uniknout. To snad by se nestalo ani weyrlinkům, kdyby hlídali úplně bez Ohňovce. Přistál jsem proto na Tillekské Držbě a zeptal se na to Pána Oterela." T'bor slabounce hvízdl. "To vám povím, to bylo ale přivítání! Než jsem stačil kapitána stráží přesvědčit, že doopravdy nejsem T'kul, málem mi prokláli břicho šípem! Dlouho jsem jim vysvětloval, že já jsem T'bor a že se Vůdcové Weyru změnili!"
T'bor se zhluboka nadýchl. "Než jsem Pána Držby Oterela uklidnil natolik, abych mu v klidu mohl povědět všechno, co se přihodilo, trvalo mi to drahnou dobu! A přitom se mi zdálo," a Jižan se neklidně ohlédl po Lesse a potom i po F'larovi, "že jediný způsob, jak si člověk může na Držbě získat důvěru, je ten, když jim tam nechá draka. Takže - skutečně jsem tam zanechal jednoho bronzáka a do těch menších Držeb u Zátoky jsem poslal dva zelené draky. Nad Tillekským Pohořím jsem na vyvýšených místech potom nechal hlídat weyrlinky. Nakonec jsem Pána Oterela požádal, aby mě doprovodil na Držbu Pána Bargena na Výšinách. Naštěstí mi totiž včas napadlo, že kolem jeho strážců bych se nemusel dostat už vůbec. A protože z té snůšky, kterou na Jižním Světadíle vyhrabal Toric, nám zbylo ještě šest vajíček, tak jsem - no, po dvou jsem dal oběma Pánům a zbylá dvě dostal Mistr Rybář. Připadalo mi to tak nejsprávnější. Už se doslechli, že Pán z Nabolu také jednoho dráčka má - ve své Nabolské Držbě." T'bor napřímil ramena, jako kdyby se chystal na tu hanu, kterou za své jednání od F'lara očekával.
"Udělals velice dobře, T'bore," pochválil ho upřímně F'lar. "Nic správnějšího jsi skutečně nemohl udělat. Zachoval ses skvěle!"
"Myslíš tím, že na Držby i do Cechu jsem umístil po jednom jezdci?"
"Než nastane poledne, bude mít svého jezdce každičká Držba a úplně každý Cech!" zazubil se na něho F'lar.
"A to D'ram s G'narishem nic nenamítají?" podíval se T'bor nevěřícně na Lessu.
"Víš," spustila Lessa, ale příjezd dalších Vůdců Weyru jí odpověď ušetřil.
První vstoupil D'ram s G'narishem a Zástupcem Velitele Letky z Telgarského Weyru a jim v patách se objevil P'zar, nový Vůdce Fortského Weyru. Telgarský Zástupce se představil jako M'rek, jezdec na Zigethovi. Byl to vychrtlý, truchlivě vyhlížející muž s pískově zbarvenými vlasy, asi tak ve F'larově věku. Když se všichni usadili kolem velikého stolu, snažil se F'lar ze všeho nejdřív odhadnout, v jakém že se D'ram nachází rozpoložení. Tento jezdec měl přese všechno pořád ještě mezi Pamětníky rozhodující slovo, protože byl mezi nimi nejstarší. Jestli po tom horečném sledu včerejších událostí trochu vystřízlivěl a ráno změnil své stanovisko, potom ten návrh, jenž se mu F'lar chystal předložit, ztroskotá ještě dřív, než by se mohl začít uskutečňovat. F'lar si natáhl své dlouhé nohy pod stolní desku, aby se mu sedělo co nejpohodlněji.
"Pozval jsem vás sem takhle časně z toho důvodu, že včera večer jsme moc příležitostí k hovoru neměli. M'reku, jak se daří R'martovi?"
"Díky jezdcům z Isty a Igenu odpočívá pokojně na Telgarské Držbě." M'rek vážně pokynul směrem k D'ramovi a K'dorovi.
"Kolik lidí z Telgarského Weyru si přálo přestěhovat se na Jih?"
"Kolem deseti, ale všechno to byli staří jezdci. Dělali stejně víc škody než užitku a weyrlinkům vykládali jenom samé hlouposti. Když už jsme u těch hloupostí, Bedella se z Telgarské Držby vrátila s řádné pomotanou povídačkou. Že prý se chystáme putovat ke Krvavici a ještě mlela něco o ohňových dráčcích a mluvících drátech. Nařídil jsem jí, aby držela pusu. Telgarský Weyr teď nemá na takové pohádky čas."
D'ram si odfrkl a F'lar se na něho rychle podíval, ale Istanský Vůdce Weyru byl právě otočený k M'rekovi. F'lar zachytil Lessin pohled a neznatelně přikývl.
"O výpravě na Krvavici se tam skutečně mluvilo," odpověděl F'lar nedbale. Při přemýšlení vypadala tvář Vůdce z Telgaru ještě truchlivěji než obyčejně. "Teď nás však čeká spousta mnohem neodkladnějších úkolů." F'lar se opatrně napřímil. Pořád nemohl najít vhodnou polohu pro své poraněné tělo. "Zanedlouho se tu objeví všichni Pánové Držeb a ostatní Mistři, abychom je mohli probrat všichni společně. D'rame, prozraď mi upřímně, měl bys nějaké námitky, kdybychom do Držeb a Cechovních Síní vyslali jezdce - tedy pouze do té doby, než se nám podaří nově zmapovat Spady - pokud se nám nepodaří zajistit možnost vzájemného rychlého spojení jinými prostředky?"
"Ne, F'lare, proti tomu nenamítám ani to nejmenší," odvětil Istanský Vůdce Weyru zvolna, ale přitom se vyhýbal pohledu na ostatní. "Po tom včerejšku -" zarazil se, a když otočil obličej k F'larovi, hleděla mu z očí starost. "Teprve včera jsem si konečně uvědomil, jak rozlehlý je vlastně Pern a jak nepatrným se může stát člověk, když si láme hlavu nad tím, co by chtěl, a zapomene na to, co ve skutečnosti má. A co je jeho povinnost. Časy se změnily. Netvrdím, že se mi to zrovna zamlouvá. Pern je najednou nesmírně veliký - a my Pamětníci se ze všech sil snažíme vrátit ho do té jeho původní nepatrnosti, protože tehdy jsme se nemuseli bát skoro ničeho. Jen si vzpomeň, že za pouhé čtyři dny jsme se přesunuli o celých čtyři sta Oběhů dopředu. A to je strašně dlouhá doba - je příliš dlouhá, než aby jí člověk stačil přizpůsobit svoje myšlení." D'ram prudce pokývl hlavou, to jak podvědomě sám sobě přitakával. "Řekl bych, že na těch starobylých obyčejích lpíme proto, že všechno, co teď kolem sebe vidíme - těmi rozlehlými lesními porosty, nad nimiž člověk může letět celé hodiny počínaje a stovkami a stovkami nových Držeb a Cechovních Síní konče - nám sice připadá známé, ale současně i velice cizí. T'ron byl, F'lare, dobrý člověk. Nemohu sice říci, že bych ho znal hodně zblízka, však víš, že se většinou zdržujeme ve svých vlastních Weyrech a čas mezi jednotlivými Spady trávíme odpočinkem, takže navzájem toho o sobě zas tolik nevíme. Ale drakeni - nu, prostě jsou drakeny. A aby chtěl jeden draken zabít druhého -" D'ram zvolna kroutil hlavou ze strany na stranu. "Měl jsi příležitost ho zavraždit." D'ram se

podíval F'larovi zpříma do očí. „Jenomže tys to neudělal. Namísto toho jsi bránil Igenskou Držbu před Vlákny. A nemysli si, že nevím, žes to od T'ronova nože taky pěkně schytal."
F'lar cítil, že postupně přestává být ve střehu.
"Mám-li se přiznat, málem mě překrojil vejpůl."
D'ram sice opět podle svého zvyku jenom zafrkal, ale když se pohodlně zaklonil na opěradlo své židle, mírné pousmání prozradilo, že ke F'larovi cítí uznání.
Mnementh svému jezdci prozradil, že všichni pozvaní se sjíždějí najednou. Bude zapotřebí uvolnit tu větší římsu. F'lar v duchu zaklel. Počítal s tím, že bude mít více času. Teď přece "nemohl riskovat, že ohrozí to nové a křehké spojenectví, které s ním D'ram uzavřel, tím, že na toho Weyrena vytasí pro něho nestravitelné novoty.
"Nedokážu si představit, že by dnes Weyry mohly dál zachovávat výlučnou samosprávu," prohlásil tedy a všechny ty líbivé a vemlouvavé větičky, které si pro tuto příležitost přichystal, hodil za hlavu. "Před sedmi Oběhy jsme málem přišli o Pern jenom z toho důvodu, že jsme my drakeni ztratili spojení s vnějším světem; a teď jsme se mohli přesvědčit i o tom, kam vede ztráta spojenectví mezi drakeny navzájem. Bude nutné vyhlašovat otevřené zásnubní lety, myslím tím, aby se mohl zúčastnit každý, komu se zachce. Potřebujeme si mezi Weyry vyměňovat i královny a bronzáky, abychom znovu posílili Krev a vylepšili dračí chovy. Bylo by vhodné nechat letky mezi jednotlivými Weyry kolovat, aby jezdci poznali území ostatních Weyrů a jejich obyvatele. Neustálé přelétání nad důvěrně známou krajinou způsobí, že jezdci se nudí a jejich pozornost pohasíná. Dále se neobejdeme bez veřejného Zasvěcování..."
Z chodby sem dolehlo mručení pozdravů a šoupání těžkých bot po podlaze.
"Istanský Weyr včera podpořil Benden," skočil mu do řeči D'ram. Jeho pomalu narůstající úsměv mu stačil vklouznout už i do očí. "Ale přesto se v překračování Tradic měj na pozoru. Některé z nich člověk nesmí beztrestně porušit..."
Když se do weyru začali hrnout Páni Držeb a Mistři Cechů, všichni povstali. Jako první vstoupil Pán Asgenar, Mistr Kovář Fandarel a Mistr Tesař Bendarek. Těsně za nimi se objevil Pán Oterel z Tillekské Držby a Meron, Pán Držby v Nabolu, jemuž na rameni pokřikoval jeho ohňový dráček, ovšem Oterel se okamžitě připojil k Fandarelovi. Weyrem se začala rozpínat neklidná, vzrušená atmosféra, doslova zahoustlá otázkami nezodpovězenými předešlého večera. Jakmile se všichni shromáždili, F'lar je odvedl do Poradní Síně. Vůdcové Weyru se usadili za ním čelem k Pánům a Mistrům, Larad, Pán Telgarské Držby, povstal hned vzápětí.
"Vůdče Weyru, podařilo se ti vypočítat, kde asi dojde k příštímu Spadu?"
„Tam, kde bys ho zřejmě očekával i ty sám, Pane Larade, a sice na západních rovinách Telgarské a Ruathské Držby."
F'lar kývl směrem k Lytolovi, Pánu Zástupci na Ruathské Držbě. "Pravděpodobně dneska v pozdním odpoledni. V té části naší planety je teď ještě hodně časně a my vás nehodláme příliš dlouho zdržovat..."
"A jak dlouho budou na našich Držbách hlídkovat ti jezdci?" zeptal se Pán Croman z Keroonu a významně se zadíval na D'rama, kterého měl F'lar po levici.
"Dokud nebude mít každá Držba účinný komunikační systém, který ji spojí s celým Pernem."
"Na to ale potřebuju lidi," zavrčel Mistr Kovář Fandarel, schoulený vzadu v koutě. "To vážně tolik stojíte o ty ohňomety, kvůli kterým mně pořád tolik otravujete?"
"Ani ne, pokud se ovšem po zavolání drakeni skutečně objeví." Tohle trpce poznamenal Pán Sangel z Bollské Držby. Tvářil se přitom ponuře.
"Je Telgarský Weyr dnes připravený vyletět?" pokračoval ve vyptávání Larad.
M'rek, Zástupce Telgarského Velitele Letky, vstal, váhavě se podíval na F'lara, potom si odkašlal a přikývl.
"Weyr na Výšinách dnes poletí spolu s Telgarskými jezdci!" oznámil T'bor.
"A Ista zrovna tak!" připojil se D'ram.
Tato neobvyklá jednota vyvolala v řadách shromážděných šum. Pán Larad se posadil.
"Zajímalo by mne, jestli budeme muset vypálit lesy?" Tentokrát povstal Pán Asgenar z Lemnosu. Tahle zdvořilá otázka v sobě ukrývala hrdou prosbu.
"Drakeni spalují Vlákna, ne lesy!" sdělil mu F'lar rozvážným, nicméně zvučným hlasem. "Máme dost jezdců na to," mávnutím ukázal na Vůdce ostatních Weyrů, kteří mu seděli po obou bocích, "abychom Pernské lesy společně uchránili..."
"Tohle ovšem není to hlavní, co od tebe požadujeme, a ty to, Bendene, dobře víš!" zahulákal Pán Groghe z Fortu a s vyvalenýma očima prudce vyskočil. "Povídám, pusťte se za Vlákny přímo ke Krvavici! Už takhle jste promarnili času ažaž! Pořád nám přece omíláte, jak se ti vaši draci mohou dostat kamkoliv a do kteréhokoliv času, stačí jim jen říct!"
"Člověče, drak přece nemůže skočit někam, kde to vůbec nezná!" namítal rozčileně G'narish, Vůdce z Igenu.
"Nedělej ze mě hlupáka, mladý muži! Krvavici přece každý vidí stejně dobře, jako tuhle moji pěst!" zdvihl Pán Groghe zaťatou ruku jako napřaženou zbraň. "Máte přece dalekozor! Běžte přímo k tomu zdroji! Běžte k počátku toho zla!"
Teď vedle G'narishe vyskočil i D'ram a do nastalého zmatku pohněvaně vykřikoval svoje námitky. Zvenčí se ozvalo tak mocné dračí zařvání, že všichni zůstali na okamžik ohlušeni.
"Pokud si to Pánové Držeb a Mistři skutečně přejí," ozval se F'lar, "pak můžeme hned zítra vyslat průzkumnou výpravu." Věděl, že D'ram s G'narishem se k němu otočili celí ohromení. Jeho oznámení jim doslova vyrazilo dech. Všiml si, jak se Pán Groghe podezřívavě naježil, ale v každém případě se mu podařilo upoutat pozornost všech lidí v Síni. Stručně a hlasitě pokračoval v řeči. "Viděls tu Krvavici skutečně pořádně, Pane Groghu? Mohl bys mi popsat tvary tamějších pevnin? Troufl by sis vůbec odhadnout, že bychom potřebovali vyčistit území velké jako, řekněme, Jižní Světadíl? D'rame, ty se mnou jistě souhlasíš, když tady řeknu, že přímý let by nám trval tak kolem šestatřiceti hodin, že? Že mnohem déle? Vida! Nejúčinnější by byl let křídlo těsně na křídlo, protože s podporou pozemních hlídek se nedá v tomhle případě počítat. To ovšem znamená, že by draci museli nést tolik Ohňovce, kolik sami váží! Mistře Havíři, potřebuju vědět naprosto přesně, jaké zásoby nám můžete nabídnout. V Bendenském Weyru máme teď po ruce

Ohňovců ve váze asi tak pěti draků, v ostatních Weyrech na tom budou podobně, takže je pravděpodobné, že budeme potřebovat všechno to množství, co můžete nabídnout. A pak musíme shromáždit všechny ohňomety z celé planety. Ale teď se vám, drakeni, upřímně přiznám, že nemám vůbec představu, jak překonat takovou obrovskou vzdálenost, abychom my nebo naší draci nedošli úhony. Předpokládám sice, že když na té planetě mohou existovat Vlákna, můžeme tam přežít i my, ale stejně..."
"Tak dost!" zařval Pán Groghe z Fortské Držby. Ze zrudlé tváře mu oči doslova vylézaly.
F'lar se mu pevně zadíval do očí, aby si ten prchlivý Pán Držby měl čas uvědomit, že F'lar se mu opravdu nevysmíval, že to všechno myslel smrtelně vážně.
"Pokud by měl tento zásah přinést vůbec nějaké výsledky, Pane Groghu, museli bychom Pern zanechat na delší dobu úplně bez ochrany. Já si však zorganizování takové výpravy teď na svědomí nevezmu, protože chápu, jak moc bychom tím dali v sázku. Doufám, že se mnou budeš souhlasit, že v dané situaci je mnohem důležitější bránit to, co nám všem patří." F'lar usoudil, že pořád lepším východiskem zůstává riskovat, že zraní Groghovu pýchu, nežli nechat tu jiskřičku rozdmýchávat v neuhasitelný plamen. Donekonečna se vyhýbat tomuto problému také nemohl, pokud tím nechtěl reptajícím nespokojencům poskytnout téma k nekonečným výčitkám a urážkám. "Než bych takový skok vůbec podnikl, Pane Groghu, rád bych měl možnost si Krvavici pořádně prohlédnout. A to jistě platí i o ostatních Vůdcích. Mohu vám za to slíbit, že jakmile budeme schopni sestavit souřadnice umožňující skok, který budou draci schopni vykonat, vyšleme na průzkum skupinu dobrovolníků. Stejně mi bylo odjakživa divné, proč se o to až doposud nepokusil vůbec nikdo. Či - pokud se pokusil - co se s ním asi přihodilo." Poslední slova pronesl šeptem. V Poradní Síni se rozhostilo dlouhé ticho.
Ohňový dráček, který seděl Pánu Meronovi na paži, neklidně zaskřehotal. Tím jako by u všech přítomných vyvolal odezvu doslova zuřivou.
"Je možné, že Letopisný záznam o takové výpravě už dávno zetlel," snažil se F'lar překřičet nepokojné šoupání podrážkami a odkašlávání si z desítek hrdel. "Pane Groghu, Fort je ze všech Weyrů nejstarší. Je podle vás nějaká naděje, že bychom v těch zadních chodbách rovněž našli ukryté poklady, jež by nám mohly být k užitku?"
Groghe přisvědčil krátkým a razným přikývnutím. Prudce se posadil a upíral pohled přímo před sebe. F'lar se v duchu ptal, jestli je skutečně možné, že si toho muže znepřátelil na život a na smrt.
"Řekl bych, že jsem nikdy nedocenil, jak obrovské potíže by s sebou ta výprava mohla nést," protáhl Corman z Keroonu zamyšleně.
"Opět jsi nás předběhl, co, Bendene?" zeptal se Larad z Telgarské Držby a přitom se posmutněle usmíval.
"Tak bych to, Pane Larade, rozhodně neřekl," odvětil F'lar. "Neuplynul jediný Oběh, v němž by se drakeni s oblibou neoddávali úvahám, jak zničit Vlákna přímo v místě jejich zrodu. Přesně vím, jak velké území může ochránit jeden Weyr i kolik Ohňovce je Weyru v průběhu jednoho Spadu zapotřebí. Naprosto přirozeně jsme vám," ukázal i na ostatní Vůdce, "tyto informace neposkytovali, stejně jako vy nám nenutíte údaje o počtu hostí, jež byste dokázali nasytit na jedné jediné hostině." Mnoho přítomných se tomuto přirovnání uchechtlo.
"Před sedmi Oběhy jsem vás všechny svolal, abychom se společně připravili na obranu Pernu proti jeho odvěkému soužení. Pokud jsme měli vůbec přežít, bylo tehdy nutno podniknout přímo zoufalé kroky. Samozřejmě, že naše situace dnes není ani zdaleka tak zoufalá, ale všichni jsme udělali chybu, jež naši pozornost odvedla od důležitého problému. Teď nemáme čas, abychom se obviňovali, nebo se pokoušeli o odčinění a pokání. Pořád jsme ještě Vláknům vydáni na milost a nemilost, ačkoliv teď už jsme pro boj vybaveni nesrovnatelně lépe než dřív.
Kdysi se nám podařilo najít východisko ze zoufalé situace ve starých Letopisech, a to díky zázračné paměti Mistra Tkalce Zurga, Mistra Farmáře Andemona, Mistra Harfeníka Robintona a díky úžasné zručnosti Mistra Kováře Fandarela. Sami víte, co všechno jsme nalezli v opuštěných chodbách Bendenského a Fortského Weyru - předměty, jež byly vyrobeny v dávných dobách, kdy lidé ještě vlastnili jisté vědomosti a dovednosti.
Upřímně řečeno," usmál se najednou F'lar, "mnohem raději bych se spoléhal na vědomosti a dovednosti, jichž můžeme použít právě teď, ještě během tohoto Oběhu."
Z davu to nečekaně zašumělo na souhlas.
"Mluvím teď o vědomí spojenectví a o schopnostech překračovat člověkem kdysi určené hranice světadílů, Cechů i původu, protože se od sebe navzájem musíme naučit mnohem víc než pouze tu jasnou pravdu, že nikdo z nás nemůže zůstat stranou a přitom přežít!"
Dál ve svém projevu však F'lar pokračovat nemohl, protože dobrá polovina mužů vyskočila a začala nadšeně provolávat slávu. D'ram tahal Vůdce Bendenského Weyru za rukáv a G'narish se přel se Zástupcem Telgarského Vůdce Weyru, který se tvářil zoufale nerozhodně. F'lar stačil na okamžik, nežli mu někdo vstoupil do cesty, zahlédnout i Groghovu tvář. Pán z Fortské Držby vypadal sice úzkostně a neklidně, bylo to však pořád lepší nežli výraz otevřeného nepřátelství. Robinton F'larův pohled zachytil a zeširoka se povzbudivě usmál. F'larovi nezbylo nic jiného, nežli dovolit, aby ti ostatní dali svému nadšení volný průchod. Nakonec tak mohou nakazit i ty zbývající váhavce - možná že lépe, než by to dokázaly sebemoudřejší argumenty. Začal se rozhlížet po Lesse a spatřil, jak se proplétá doprostřed Síně, kde se zarazila. Bylo zřejmé, že si povšimla jakéhosi opožděnce.
Ve vchodu se objevil F'nor.
"Mám vajíčka ohňového dráčka!" křikl. "Ohňového dráčka!" Jak vkročil do Síně, lidé se před ním automaticky rozestupovali a vytvářeli mu tak volnou chodbičku vedoucí až k Poradnímu Stolu.
Když opatrně pokládal neforemný plstěný balík na stůl, všichni ho sledovali tiše a bez dechu. Potom se vítězně rozhlédl po Síni.
"Vyfoukl jsem je T'kulovi rovnou pod nosem! Celých dvaatřicet!"
"Tak řekni, Bendene," naléhal Sangel z Jižního Bollu posměšným šepotem, "komupak dáš při rozdělování přednost,

co?"
F'lar zahrál překvapení. "Ale Pane Sangeli, je přece na vás," a nezúčastněným mávnutím zahrnul do svého oslovení všechny muže v Síni, "abyste rozhodli."
Tak tohle rozhodně nečekal vůbec nikdo.
"My vás pochopitelně o nich naučíme úplně všechno, co víme, a ukážeme vám, jak je máte cvičit. Nejsou totiž jenom na mazlení či na parádu," pokynul na Merona, který se z té pozornosti, jež mu všichni věnovali, celý naježil, takže jeho bronzáček zasyčel a nepokojně zamáchal křidélky. „Pane Asgenare, ty už dvě vejce máš. Mohu ti tedy důvěřovat jako člověku nazaujatému. Ovšem jenom tehdy, pokud můj názor sdílejí i ostatní Pánové Držeb."
Jakmile se mezi sebou začali handrkovat, F'lar Poradní Síň opustil. Dneska ráno ho čekala ještě spousta práce, ale pokud si teď udělá krátkou přestávku, zhostí se jí určitě mnohem lépe. A Pánové spolu s Mistry se teď těmi vejci na chvíli zabaví, takže jeho nepřítomnosti si nikdo ani nepovšimne.

XII. KAPITOLA

- Ráno v Bendenském Weyru
- Weyr na Výšinách těsně před úsvitem

Jakmile to bylo jen trochu možné, vytratil se z Poradní Síně i F'nor a šel hledat F'lara. Z tmavého výklenku na chodbě vytáhl nádobu plnou odporně se hemžících ponrav.
Je ve svých místnostech, prozradil svému jezdci Canth.
"A co o F'larovi vlastně říká Mnementh?"
Chvíli bylo ticho, během něhož se F'nor přistihl při zvědavé myšlence, jestli si draci mezi sebou povídají stejným způsobem, jakým hovoří s lidmi.
Mnementh si kvůli němu žádné starosti nedělá.
F'nor si pošimi, že na zájmeno položil Canth nepatrný důraz, a právě se chtěl pustit do dalšího Canthova zpovídání, když mu s vířícími křidélky přistála na rameni malá Grall. Ovinula mu ocásek kolem krku a začala se mu třít o tváře s výrazem uchváceného zbožňování.
"Už jsi statečnější, co, maličká?" K pobavenému tónu svého hlasu připojil F'nor i myšlenky plné pochvalného souhlasu.
Grall přilípla křídla těsně na hřbet a zaťala pazourky do tlusté vycpávky, kterou mu Brekke přišila k levému rukávu právě za tím účelem, jelikož dráčci hřadovali na ramenou svých majitelů raději než na předloktí. Z pohybů drobného dráčka se dalo vyčíst samolibé uspokojení.
Ze spací místnosti se vynořil F'lar. Když si uvědomil, že F'nor je sám a čeká tu jenom kvůli němu, obličej se mu samou dychtivostí rozzářil.
"Máš ty larvy? Výborně! Tak pojď!"
"Počkej, zastav se na vteřinku," pokoušel se namítnout F'nor a zachytil F'lara za rukáv právě v tom okamžiku, kdy Vůdce Weyru vykročil směrem k venkovní římse.
"Jenom pojď! Než nás někdo uvidí!" Po schodech seběhli, aniž by je někdo třeba jen zahlédl. Dole F'lar vedl F'nora k

nově otevřenému vchodu vedle Líhniště. "Rozdělili si ty dráčky mezi sebou spravedlivě?" zeptal se a zasmál se na Grall, která se přitiskla ke F'norovu uchu co nejtěsněji, jen aby nezavadila o úzké okraje vstupního otvoru.
F'nor se rozjařeně ušklíbl. "Jak jsi už pravděpodobně odhadl, ujal se velení Groghe. Pánové Držeb z Isty a Igenu, čili Warbret a Laudey, se sami nenapravitelně znevýhodnili tvrzením, že na území jejich Držeb se dráččí vajíčka vyskytují zcela určitě, ale Pán Sangel z Bollu si jich přesto párek vzal. Lytol nechtěl ani jediné!"
F'lar si povzdechl a soucitně potřásl hlavou.
"Říkal jsem si, že asi nebude chtít, ale stejně jsem doufal, že to alespoň zkusí. Náhrada za Lartha, jeho hnědého draka, který zahynul, by to sice nebyla, ale i tak - stejně..."
Kráčeli jasně ozářenou, čerstvě vyklizenou chodbou, kterou F'nor ještě jaktěživ neviděl. Podvědomě se ohlédl doprava a pobaveně zjistil, že všechny přístupové cesty, vedoucí k odedávna používané škvíře do Líhniště, jsou uzavřeny.
"To je ale podraz!"
"Cože?" F'lar se zatvářil poplašeně. "Ach, tohle! Máš pravdu, ale Lessa tvrdila, že Ramoth to příliš zneklidňuje. A Mnementh s ní souhlasil." Věnoval svému nevlastnímu bratrovi pobavený úsměv, vyvolaný jednak Lessinou výmluvou, jednak společně sdílenou nostalgickou vzpomínkou na jejich vlastní hrůzostrašné výpravy do těch chodeb, aby se pokradmu jukli na Nemorthina vejce. "Támhle vzadu je jeskyně, která bude mým záměrům vyhovovat naprosto dokonale..."
"A ty jsou?"
F'lar zrozpačitěl. Vrhl po F'norovi dlouhý, přemýšlivý pohled.
"Odkdy mě považuješ za člověka odmítajícího účast na jakémkoli spiknutí?"
"To chce víc než jenom..."
"Já se tě ptal jako první!"
Mezitím dorazili do první z toho souboru místností, jež objevil Jaxom s Felessanem. Bronzový jezdec však F'norovi neposkytl dost času, aby prozkoumal ty fascinující nákresy na zdi, či překrásně vypracované skříně a stoly, nýbrž proběhl s ním další jeskyní až do následující, nejprostornější místnosti, kde se na podlaze pravoúhle rozbíhalo několik stupňovitě vytesaných kamenných žlabů. Veškeré další vybavení bylo z prostory odstraněno už kdysi v pradávných dobách, takže na zdech zůstaly už jenom záhadné otvory a rýhy. F'nor s úlekem zjistil, že žlaby jsou vyplněny hlínou se zasázenými keříky, trávou a běžnými polními i lučními rostlinami. V největším žlabu rozeznal několik sazeniček lesních stromů.
F'lar natáhl ruku po nádobě s larvami. F'nor mu ji ochotně předal.
"A teď dám ty ponravy do všech těch žlabů kromě tohoto," ukázal F'lar na středně velký žlab. Potom do těch ostatních začal ponravy rozdělovat.
"Co tím chceš prokázat?"
F'lar upřel na bratra pohled plný vzpomínek na ten čas, kdy jako weyrlinci pokoušeli jeden druhého, takže se F'nor musel pousmát.
"Prokážeš tím co?" nedal se odradit.
"Tak za prvé, že tihle červi z Jihu mohou žít i v naší severské půdě mezi severskými rostlinami..."
"A dál..."
"A že dokážou Vlákna zneškodnit i tady stejně účinně, jako to dělají v těch západních bažinách."
S jakýmsi zvráceným okouzlením potom oba přihlíželi, jak se chumáč svíjející se šedavé masy rozpadá na jednotlivá stvoření, jež se pak zavrtávají do kypré černé hlíny v největším žlabu.
"Cože?"
F'norem zmítal zdrcující zmatek. Vzpomněl si na F'lara, když ho ještě jako weyrlinek ponoukal k odvážné výpravě, jejímž cílem mělo být nalezení té slavné špehýrky do Líhniště. Potom si připomněl F'lara už docela jiného, staršího, jak sedí v Síni Letopisů obklopený zatuchlými kůžemi a navrhuje, že by mohli skokem mezi časy zastihnout počátek Spadu v Neratu. A představil si i sám sebe, jak žádá F'lara o podporu svého plánu, aby mohl jeho Canth naletět na Brekkinu Wirenth...
"Vždyť jsme tam přece nenašli po Vláknech sebemenší škody," vzpamatoval se a opět se vrátil do přítomnosti.
"Co by se v těch bažinách však mohlo s těmi Vlákny přihodit jiného? Viděls tak jasně, jako že stojíme v téhle jeskyni, že to byl čtyřhodinový Spad, a hodiny my jsme probojovali pouze dvě. Sám jsi viděl popálenou zeleň. Viděls také, že se tyhle larvy mohou samou horlivostí přetrhnout. Vsadil bych se, že naplnit tuhle nádobu ti dalo pořádnou práci, protože larvy se objevují na povrchu jenom při Spadu. Vlastně se klidně můžeš vrátit v čase a přesvědčit se na vlastní oči."
F'nor si s úšklebkem připomněl, co času mu sbírání těchhle ponrav zabralo. Navíc musel být on, jeho drak i ohňový dráček v neustálém střehu, jestli se snad neblíží T'kulovy hlídky. "Taky mě to mohlo napadnout. Ale - nad Bendenem přece Vlákna padat nebudou..."
"Dnes odpoledne budeš na Telgarské a Ruathské Držbě. Až začne Spad, nachytáš pro změnu zase nějaká Vlákna."
Kdyby nevlastnímu bratrovi nejiskřilo při tom návrhu v očích lišácké pobavení, měl by ho F'nor rozhodně za šílence.
"Je mi jasné," pronesl F'nor zakysle, "žes už dávno vykoumal, jak to všechno provedu."
F'lar si odhodil kadeř z čela.
"Já bych ti nejradši navrhl..."
"Navrhuj opatrně, protože to budou mé ruce, jež se popálí..."
"Pomůže ti přece Canth a malá Grall..."
"Pokud se dostatečně minuli rozumem, snad ano..."
"Mnementh to Canthovi už všechno vysvětlil..."
"To mě strašně uklidňuje..."

"Však bych tě o to nežádal, kdybych si to mohl zařídit sám!" došla F'larovi trpělivost.
"To vím!" vyštěkl F'nor stejně vztekle a potom se zazubil, protože mu bylo jasné, že bratrovi vyhoví.
"Výborně." F'lar se souhlasně pousmál. "Poletíš nízko nad zemí poblíž královen. Vyhlížej pěkně husté, veliké chuchvalce a leť s nimi směrem k zemi. Canth je natolik obratný, že ti s pánví, která bude mít hodně dlouhou rukojeť, umožní přiblížit se těsně k nim. Všechna Vlákna, která by se snad přece jen zaryla do hlíny, si vezme na starost malá Grall. Na jiný způsob chytání Vláken jsem vážně nepřišel. Jedině snad, že bychom létali nad některým z těch plochých skalních bloků, ale i tehdy..."
"Dobře. Předpokládejme tedy, že jsem ti nachytal pár hrstí živých a rozmnožování schopných Vláken," - po těch slovech se hnědý jezdec neubránil a otřásl se hnusem - "a předpokládejme, že tyhle larvy je skutečně - řekněme zlikviduji. Co uděláš pak?"
S náznakem úsměvu F'lar před bratrem rozhodil bezmocně rukama. "Potom přece, synu mého otce, vypěstujeme celé nádrže těchto nenasytných červů a pokryjeme jimi celý Pern."
F'nor si zastrčil obě pěsti za opasek. Jeho bratr zřejmě blouznil v horečkách.
"Kdepak, horečkou jsem opravdu nezešílel," uklidňoval ho bronzový jezdec a usadil se na okraj nejbližšího žlabu. "Ale pokud tento druh ochrany je skutečně možný," zdvihl teď už prázdnou nádobu od červů a přehazoval si ji z ruky do ruky, jako kdyby představovala řešení celého problému, "pak by se Vlákna mohla snášet kdekoliv a kdykoliv by se jim zachtělo a vůbec by nenadělala takové škody a všeobecný rozruch, s jakými se musíme vyrovnávat nyní."
"Přesto bys měl mít na paměti, že v žádné z Balad našich Harfeníků se o této možnosti nedoslechneš ani náznakem. A navíc jsem si lámal hlavu nad tím, proč nám lidem vlastně trvalo tak dlouho, než jsme zabydlili tenhle světadíl úplně celý. Když vezmeš v úvahu nárůst počtu obyvatel za posledních čtyři sta Oběhů, proč se tu za ty předchozí tisícovky Oběhů neobjevilo těch lidí mnohem víc? A proč se, milý F'nore, ještě nikdy nikdo nepokoušel dostat se na Krvavici, pokud to pro draka skutečně znamená jenom trochu nezvyklý druh skoku?"
"O tom požadavku Pána Grogha mi už Lessa řekla," poznamenal F'nor, aby získal čas ty bratrovy podivné a přitom zcela logické myšlenky strávit.
"To přece nemůže být jenom tím, že na Krvavici pořádně nevidíme a chybějí nám tedy souřadnice," pokračoval F'lar naléhavě. "Naši Předkové přece měli důmyslné přístroje. Ty se nám uchovaly v naprosto dokonalém stavu, ačkoli ani Fandarel neví, jak je to vlastně možné. Předkové je uschovávali pro nás, chápeš? Ze by předvídali dobu, kdy tomuto odvážnému pokusu nebude bránit už ani ta poslední překážka?"
"Jaká poslední překážka?" vyzvídal F'nor jedovatě, protože jen tak mimochodem mu těch překážek napadlo hned devět nebo deset najednou.
"Já vím, že jich je spousta." F'lar je začal odpočítávat na prstech. "Ochrana Pernu, zatímco jsou všechny Weyry pryč - což ovšem mohou vyřešit tyhle ponravy a dobře zorganizované pozemní hlídky vycvičené k ochraně lidí i obydlí. Draci velicí a inteligentní natolik, aby nám mohli skutečně pomáhat. Přece sis sám povšiml, že naši draci jsou větší i chytřejší, nežli ti z Pamětnických Weyrů. Pokud lidé opravdu vypěstovali draky za tím účelem právě z takových stvořeníček jako je tvoje Grall, pak ta zvířata své dnešní velikosti jistě nedosáhla v průběhu několika málo Líhnutí. Stejně jako Mistr Pastýř nemohl své dlouhonohé běhouny, se kterými je teď konečně spokojen, vypěstovat naráz; pokud vím, začalo se s tím asi tak před čtyřmi stovkami Oběhů. G'narish mi potvrdil, že tehdy skutečně ještě neexistovali."
Najednou si F'nor uvědomil, že z F'larova hlasu vyznívá jakýsi zvláštní podtón. Ten člověk si svými rouhavými nápady nebyl tak jistý, jak se snažil vypadat. Ale i tak, což nebylo obecně uznávaným cílem všech Pernských drakenů skoncovat s Vlákny na obloze jednou provždy? Je ale tomu tak skutečně? V Poučných Baladách a v Ságách přece není ani jediná řádka, jež by sebemlhavěji naznačovala, že se od drakenů očekává něco víc nežli pouhá pohotovost chránit Pern, když jej míjí Krvavice. Nikde ani jediná narážka na dobu, kdy nebyla vůbec žádná Vlákna a oni proto neměli proti komu bojovat.
"Což je zcela vyloučeno, že my teď, po tisících Oběhů pečlivé přípravy a cíleného vývoje, nepředstavujeme vrchol dosažitelného vývoje?" vyzvídal F'lar naléhavě. "Jen si to vezmi, jak to do sebe nádherně zapadá. Dostatečné množství obyvatel, aby se uživily Weyry, Fandarelova genialita, odhalení těchto prostor a přístrojů, tihle červi - no prostě úplně všechno..."
"Až na jednu věc," pravil F'nor pomalu a slova mu přitom nechtěla z úst.
"A jakou?" Všechno to rozohněné nadšení z F'lara naráz vyprchalo a on svoji otázku usekl mrazivě a stroze.
"Synu mého otce," nadechl se F'nor zhluboka, "až drakeni zničí na té planetě všechna Vlákna, co bude nadále opravňovat jejich existenci?"
S tváří zsinalou a povadlou nesmírným zklamáním, zdvihl se F'lar na nohy.
"Inu, předpokládám, že i na tohle existuje nějaké řešení," pokračoval F'nor, jemuž bratrův polopohrdavý pohled doslova rval srdce. "A teď mi koukej co nejrychleji říct, kde seberu tu pánev s dlouhatánskou rukojetí, do které mám podle tebe nachytat ta Vlákna!"

Jakmile dopodrobna probrali a zavrhli všechny ostatní způsoby získání Vláken a udržení svého plánu v tajnosti - věděla o něm pouze Lessa se svou Ramoth - oba se rozešli, když se předtím navzájem ujistili, že se jdou najíst a vyspat. Oba nepochybovali, že si to ten druhý nemůže prostě dovolit.
Přestože F'nor vysoko hodnotil smělost F'larova plánu, současně si uměl spočítat i všechny jeho vady a možnosti selhání. Nakonec si ještě uvědomil, že k vyslovení svého návrhu na jisté vylepšení neměl dosud ani tu nejmenší příležitost, ačkoliv po tom ze srdce toužil. Přese všechno však jeho plán, aby hnědý drak mohl nalétnout na královnu, nebyl ani zdaleka tak buřičský, jako F'larem chystané zrušení původního poslání všech Weyrů. Navíc jedna z F'larových teorií o tom, že draci teď dosáhli už takové velikosti, jakou jejich chov od samého počátku sledoval, ten

F'norův návrh, aby na královnu mohl - třeba jen jedinkrát - nalétnout i hnědý drak, třebaže je menší než bronzák - vlastně bezvýhradně podporuje. Ostatně takovou odměnu by si F'nor jistojistě zasloužil. F'nor se tedy s vědomím toho, že vlastně půjde jen o vzájemnou laskavost a nikoli o hrdelní zločin, jak by se to posuzovalo kdysi, rychle uklidnil a zamířil za jednou z Manořiných pomocnic, aby si vypůjčil tu pánev.
Během jeho pobytu v Jižním Weyru mu kdosi, nejspíše Manora, uklidil v jeho weyru. F'nor s povděkem přivítal čerstvé, hebounké kůže na svém loži, vyprané a vyspravené oblečení v truhle i voskem napuštěné dřevo stolu a židlí. Canth brblal, že mu kdosi vymetl z jeho weyru pečlivě schraňovanou hromádku písku, takže teď nemá, oč by si mohl drbat břicho.
F'nor mu poslušně dal najevo, že se svým drakem hluboce soucítí, a sám se převalil do hedvábných kůží na posteli blaženě na záda. Jizva na paži ho trochu svrběla, takže si ji začal třít.
Na svrbivou kůži je nejlepší olej, prozradil mu Canth. Nepěstovaná kůže pak v mezimezí popuká."
"Ale, ty buď zticha. Já mám přece pleť a ne dračí kůži."
V místnosti se objevila Grall. Chvíli se mu vznášela nad hrudníkem a křidélky mu vháněla do tváře chladný vzduch. Byla zvědavá, ale tou její zvědavostí probleskovaly i známky lehkého poplašení.
Usmál se a vyslal k ní pocity plné jistoty a lásky. Víření jejích diamantových fasetových oček ustalo a královnička se přepůvabně pustila do pečlivé prohlídky F'norova obydlí, až nakonec nalezla vchod do koupací místnosti. Zaslechl ji, jak se ráchá ve vodě a zavřel oči. Odpočinek by mu teď skutečně přišel vhod. Na to odpolední dobrodružství se nijak netěšil.
Jestli se ty ponravy skutečně živí Vlákny, a jestli se F'larovi podaří přestrašené Pány Držeb a Mistry Cechů přimět k tomu, aby jeho objevu využili, co bude pak? Tihle muži přece nejsou žádní hlupáci. Velice brzy pochopí, že na drakenech už nejsou v ničem závislí. Samozřejmě, že po ničem jiném ani netouží. Ale co si počnou náhle nezaměstnaní drakeni? Pánové Držeb jako Groghe, Sangel, Nessel, Meron a Vincent přestanou v tu ránu odvádět povinné desátky. F'norovi by ani tak nevadilo, kdyby se musel učit novému řemeslu, ale Jižního Weyru se F'lar zřekl ve prospěch Pamětníků. Kde by tedy drakeni vůbec farmařili? A jakým zbožím by pak platili za výrobky jednotlivých Cechů?
Přece si F'lar nakonec nemyslí, že se ta roztržka s T'kulem dá ještě napravit? Nebo snad - ano, vždyť on vlastně nikdo nemá zdání, jak je ten Jižní Světadíl ve skutečnosti veliký! Za západními pouštěmi nebo neprobádanými moři směrem na východ se mohou přece rozkládat další nekonečné plochy úrodné půdy. Že by F'lar nakonec věděl víc, než otevřeně přiznává?
Grall mu žalostně začiřikala do ucha. Tiskla se ke kožešině vedle jeho ramena a hedvábná kůže se jí po koupeli zlatavě leskla. Pohladil ji a na okamžik zauvažoval, jestli by nepotřebovala natřít olejem. Pravda, rostla, ale ne tou závratnou rychlostí, kterou se zvětšovali mladí draci během prvních týdnů po Vylíhnutí.
Jenže ty jeho předchozí myšlenky ji znepokojovaly stejně jako jeho samého. "Canthe?"
Drak spal a to zjištění F'nora zvláštním způsobem upokojilo.
Pohodlně se stulil a zavřel oči. Byl pevně rozhodnutý, že musí spát. Grall se přestala vrtět a usnula, vtisknutá do ohbí mezi jeho krkem a ramenem. Zavzpomínal na Brekke, jak si asi vede na Výšinách. Jestlipak je ten její bronzáček životem ve Weyru vyvedený z míry stejně jako Grall? Myšlenkami se mu kmitla Brekkina tvář. Ne taková, jakou ji viděl naposledy, vystrašená a ustaraná, protože Brekke v rychlosti přemýšlela, jak vlastně zvládne to nečekané stěhování poté, co se na nic netušící Weyr vrhl rozběsněný T'kul. Ne, vzpomínal na tu jemnou a zněžnělou tvářičku, jak vyhlížela po jeho milování. Brzy ji bude mít pro sebe, jenom a celičkou pro sebe, protože na to, aby se nepřepínala a nebojovala za všechny jiné, jenom ne za sebe, tak na to on už dohlédne. Teď ještě spí, uvědomil si, vždyť na Výšinách je nyní ještě noc...

Brekke nespala. Probudila se zcela znenáhla, jak byla ostatně každé ráno navyklá, jenomže kolem ní nebývala nehybná temnota jeskyní ve skalním weyru, nýbrž hebká samota noční oblohy. Ohňový dráček Berd se vzbudil spolu s ní. Jeho třpytivá očka představovala v celé místnosti jediný zdroj světla. Bojácně zabroukal. Brekke ho pohladila a zaposlouchala se, jestli neuslyší i Wirenth, ale královna ve svém kamenném pelechu tvrdě spala.
Brekke se snažila ukolébat nazpět do spánku, ale přestože se pokoušela uvolnit si pohodlně celé tělo, pochopila, že ten pokus nemá cenu. Tady na Výšinách mohla být doba teprve druhé hlídky, zatímco tam u nich na Jihu už začínalo svítat, a její tělo bylo naladěno ještě na tamější rytmus. S povzdechem se tedy zdvihla a ukonejšila Berda, který kolem ní vystrašeně štrachal. Když však zamířila do koupací místnosti, připojil se k ní a nepatrným tělíčkem se usilovně šplouchal v teplé vodě a bohatou pěnu z jejího vonného písku využíval k tomu, aby se sám pořádně umyl. Potom se na lavičce čechral a krášlil za doprovodu tichounkého rozkošnického prozpěvování. Brekke se mu musela smát.
Vlastně to nebylo špatné, když byl člověk takhle vzhůru a neměl poblíž sebe nikoho, kdo by ho mohl vyrušit. Den bude vyplněný pilnou prací, aby se noví weyřané mohli zabydlit co nejrychleji. Musí si promyslet, jak vyřeší alespoň ty hlavní problémy. Například tu bylo málo čerstvých potravin. T'kul tady záměrně nechal ty nejstarší a nejvyzáblejší bezely a nejotřískanější nábytek, a přitom se mu podařilo odvézt téměř veškeré zásoby látek, suchého dřeva, kůží, odstěhovat si všechno víno. On sám však Jižanům zabránil, aby si ze svých zásob z Jihu mohli vzít tolik, aby se tím tyto ztráty vyrovnaly alespoň částečně. Ach, kdyby tak dostala na přípravu ty hodiny nejmíň dvě, nebo kdyby ji někdo předběžně varoval...
Brekke si vzdychla. Merika musela být ještě horší Weyrena než Kylara, protože Výšiny byly v zoufalém stavu a rozpadaly se doslova před očima. Ty Držby, které Výšinám odevzdávaly desátky, by představa, že musejí novým obyvatelům Weyru vyrovnat ztráty způsobené T'kulem, jistě dvakrát nenadchla. Nejhorší nedostatek by se snad dal vyřešit, kdyby si promluvila mezi čtyřma očima s F'norem... Ale ne, tím by vlastně přiznávala vlastní neschopnost. Nejprve musí získat přehled o tom, co přesně mají, a sepsat seznam nejnaléhavějších potřeb, promyslit, co z toho

budou schopni zajistit vlastními silami... Brekke se zarazila. Musí své myšlení přizpůsobit zcela novým podmínkám tohoto nezvyklého stylu života, života závislého na štědrosti okolních Držeb. Na Jihu měl člověk spoustu možností, jak se o svůj Weyr postarat. V Cechovní Síni jejího otce musel člověk z toho, co měl, vytvořit hotové zázraky - ale tam, pochopitelně, byly po ruce suroviny - nebo si je mohla vypěstovat - nebo se bez nich dalo i obejít.
"Kylara se bez nich obejde, to je jednou jisté!" zamumlala si Brekke. Oblékla si jezdeckou výstroj, která ji při prozkoumávání zásobních jeskyň bude hřát a nebude ji nijak tísnit.
Vychrtlý obličej Pána Merona z Nabolu v ní budil odpor. Při představě, že by takovému člověku musela být zavázána, se až otřásla. Přece musí existovat ještě jiné řešení!
Když Brekke míjela svoji Wirenth, královna sebou ze spánku škubala. Dračí kůže ve tmě matově zářila. Wirenth spala tak tvrdě, že ji Brekke raději ani nerušila pohlazením po čenichu. Drak včera prožil perný den. Je možné, že se to všechno seběhlo teprve včera?
Minula svoji královnu a Berd spokojeně začiřikal. Brekke se usmála. Ten dráček je doopravdy sladký lumpík a ona do něho vidí jako do průzračné vody - což jí připomíná, že se musí jít přesvědčit, jestli Rannelly měla pravdu, pokud jde o jezero dole ve Weyru. Stařena včera večer trpce naříkala, že voda je zakalená - a to záměrně. Že ji škodolibě znečistil T'kul.
Vyšla do štiplavého nočního vzduchu, okořeněného ještě náznakem pozdních mrazíků, které takhle k ránu tady byly běžné. Ten chlad jí málem vyrazil dech. Brekke vzhlédla k jezdci hlídkujícímu vedle balvanů Kamenné Hvězdy, a potom po krátkých, vzájemně propojených schodištích seběhla do Dolních Jeskyní. Ohně sice byly uhašené, ale konvice s vodou byla ještě příjemně horká. Udělala si tedy trochu klahu, našla kousek chleba a sýra pro sebe a pro Berda nějaké to maso. Dráček pomalu přestával jídlo hltat, jako kdyby mu šlo o život, a taky se už nepřecpával až do bezvědomí.
S košíkem čerstvých Světlenů zamířila potom Brekke do zásobní části jeskynního bludiště, aby se pustila do průzkumu. Berd za ní rozpustile přitřepotal a usadil se tak, aby měl na její práci dobrý výhled.
Nežli se ve Weyru objevily první známky probuzení, což bylo o nějaké ty čtyři hodiny později, hodnotila už Brekke domácnost bývalých zdejších hospodářů se značným pohrdáním. Současně však nad součtem přítomných zásob pocítila obrovskou úlevu. Pojala dokonce podezření, že nejkvalitnější látky a kůže, víno nepočítaje, do Jižního Weyru ve skutečnosti s těmi odpadlíky vůbec neputovaly.
Nedalo se však popřít, že voda v jezírku je skutečně znečištěná kuchyňskými splašky, takže bude nutno jezerní dno vyčistit. Přinejmenším na několik dní se tedy budou muset bez svého jezírka obejít. Přitom v celém Weyru nenašla vůbec nic, v čem by se z blízkých pramenů mohlo dopravit přiměřené množství vody, které je pro řádný chod Weyru tolik potřeba. Před T'borem a Kylarou si pak posteskla, že poslat pro vodu draka se dvěma kbelíky se jí zdá přinejmenším hloupé.
"Z Nabolu bych mohla sehnat sudy!" prohlásila Kylara, když ji přešel záchvat zuřivosti nad T'kulovou malichernou zlomyslností.
Brekke bylo sice nad slunce jasné, že T'bora tohle její řešení vůbec nenadchlo, ale měl teď příliš mnoho starostí, než aby se zdržoval nějakými námitkami. No, pomyslela si Brekke, alespoň že Kylara projevila o záležitosti Weyru nějaký zájem a uznala, že odpovědnost za něj nese i ona.
Kylara tedy krouživě vzlétla ze dna Žlebu. Prideth se v paprscích ranního slunce leskla jako zlato. T'bor zase odletěl s několika letkami na pečlivou obhlídku území, aby se z co nejmenší výšky seznámili s krajinou, na patřičných místech postavili hlídky a založili strážní ohně. Brekke a Vanira - za vydatné pomoci Pilgry, což byla jediná Weyrena z původních obyvatel, jež se rozhodla zůstat - zatím určovaly, kdo bude dohlížet na vykonání nezbytných prací. Weyrlinkům nařídily, aby z jezírka vyhrabali nečistotu, a všechny ostatní vyslaly pro alespoň dočasnou zásobu čerstvé vody.
Brekke se do počítání pytlů s moukou zabrala natolik, že Wirenthin první výkřik úplně přeslechla. Proto na něj poplašeným skřehotáním reagoval pouze Berd, který začal Brekke křídly tlouct kolem hlavy, aby upoutal její pozornost. Brekke tedy zapátrala ve Wirenthině vědomí a s úlekem nalezla pouze zmatek a pudové, zdivočelé pocity. Užasla, co se mohlo té její pokojné spící královně přihodit, a vyděšeně se rozhlédla chodbami. V Dolní Jeskyni narazila na Pilgru, které samým vzrušením vylézaly oči z důlků.
"Wirenth se chytá vzlétnout, Brekke! Přivolala jsem všechny jezdce nazpátek! Právě teď letěla ke Krmišti! Ty přece víš, co máš dělat, nebo ne?"
Brekke zůstala na dívku zírat ohromením celá ztuhlá. Jako v mrákotách dovolila Pilgře, aby ji za sebou odvlekla do Žlebu. Wirenth se teď se skřeky snášela krouživě do Krmiště. Vyplašení bezelové s dusotem uháněli pryč a jejich zoufalý kvikot tu atmosféru všeobecného napětí ještě umocňoval.
"Pospěš si, Brekke!" postrkovala ji s křikem Pilgra. "Nedovol jí, aby se přecpala! Měla by potom špatný let!"
"Pomoz mi!" zaprosila Brekke.
Pilgra ji konejšivě objala. Na rtech se jí objevil zvláštní úsměv. "Ale jdi, přece by ses nebála. Je to nádherné, uvidíš."
"Když já - já nemůžu..."
Pilgra s Brekke rázně zalomcovala. "Ale samozřejmě, že můžeš! Já teď běžím dostat pryč svou Segrith. Vanira už se svojí královnou odletěla."
"Odletěla?"
"Jak jinak? Nedělej ze sebe hlupačku, prosím tě! Wirenth teď kolem sebe ty další královny mít nemůže. A měla bys děkovat Kylaře, že je s Prideth na Nabolské Držbě, ta její královna taky vzlétne co nevidět."
Pilgra naposledy postrčila Brekke směrem k jejímu drakovi a odpelášila ke své vlastní královně.
Najednou se u Brekkina boku vynořila Rannelly, která se pažemi zuřivě oháněla po rozčileném ohňovém dráčkovi, jenž se jim míhal nad hlavami.

"No tak tam utíkej! Utíkej tam přece! Ať už jsi u své královny! Cožpak takhle se chová správná Weyrena? Nenech ji, aby se nahltala masa!"
Vzduch se zčistajasna naplnil dračími křídly - to se vrátili bronzoví draci. A ta blízkost aktu páření i nutnost Wirenth ochránit konečně vyburcovala Brekke z jejího ochromení. Pustila se do běhu směrem ke Krmišti. Přitom vnímala sílící šum od nedočkavých bronzáků i smyslnou zvědavost hnědých, modrých a zelených draků, kteří teď hřadovali na svých římsách a těšili se, že budou tomu divadlu přihlížet. Ve Žlebu se začaly sbíhat davy weyřanů.
"Ach F'nore, F'nore! Co si teď mám počít?" zasténala Brekke.
A pak si uvědomila, že Wirenth se střemhlav vrhla na jednoho bezela a skřekem jí dává najevo svůj vzdor; že to je Wirenth proměněná náhle až k nepoznání, Wirenth hladovějící po něčem větším než jenom po krvi.
"Nesmí se nahltat!" vykřikl na Brekke kdosi. Někdo jiný ji zas popadl nad lokty a samou naléhavostí jí přitiskl paže pevně k tělu. "Nenech ji zhltat maso, Brekke!"
Ale Brekke teď byla v duchu se svou Wirenth a cítila neukojitelnou touhu po syrovém kouřícím mase, po chuti krve v ústech, po hřejivě nacpaném břiše. Nic jiného Brekke nedokázala vnímat. Neuvědomovala si, že Wirenth vzlétne, aby se spářila, a že i ona, Brekke, se stane zajatkyní této vášně, obětí smyslnosti svého vlastního draka, a že celý ten akt se stane popřením všeho, co si navykla uznávat a ctít?
Wirenth mezitím mrtvého bezela vyvrhla a Brekke se jí pokusila zamezit v požírání kouřících vnitřností, pokusila se a skutečně vyhrála; pomocí toho láskyplného pouta, jež ji pojilo se zlatou královnou, ovládla zvíře stejně jako sebe. Když se Wirenth zvedla od zakrvácené mrtvoly, Brekke si na vteřinku uvědomila přítomnost těch silných, rozpálených, zapáchajících těl, která se tísnila kolem ní. Napůl šílená se rozhlédla po kruhu bronzových jezdců, kteří napjatě sledovali scénu u Krmiště, napjatě a k tomu smyslně, a jejich tváře, které Brekke znala tak důvěrně, se jí teď měnily před očima na zrůdné karikatury sebe sama.
"Brekke! Tak ji přece hlídej!" zařval jí kdosi chraptivě do ucha a nějaká ruka jí bolestivě stiskla loket.
To není správné! Nic z toho není správné! Je to peklo, sténala Brekke v duchu a celým srdcem zoufale volala po F'norovi. Přece jí tvrdil, že přijde! Slíbil, že na Wirenth nalétne jedině Canth! Ach Canthe, Canthe...
Wirenth se vrhla dalšímu bezelovi přímo po hrdle, ne však, aby z něj vysála krev, ale aby se zahryzla a zhltala maso.
V Brekke se teď svářilo vědomí dvojí povinnosti. Zmatená, zoufalstvím na samém prahu zhroucení, rvána protichůdnými pocity jako bezelovo maso dračími zuby, však Brekke nakonec přece jen Wirenth donutila k poslušnosti. Vědomí jaké povinnosti však zvítězí nakonec? Povinnost vůči zásadám Cechu nebo Weyru? Brekke se zachytila víry ve F'norův návrat jako tonoucí stébla - řešení číslo tři.
Po čtvrtém bezelovi začala Wirenth jakoby žhnout. Nevídaným skokem se náhle vyhoupla do vzduchu. Do uší začala lidem bušit bolestivá ozvěna burácivého troubení, to jak se za královnou vrhali do vzduchu bronzoví draci. Křídly metali písek a prach do tváří přihlížejících weyřanů.
Brekke teď nevnímala nic než svou Wirenth, neboť najednou ona sama se proměnila ve zlatou královnu pohrdavě si měřící bronzové draky, zatímco svištěla vzduchem vzhůru a potom k východu, vysoko nad pohoří, dokud se krajina dole nezměnila ve vydutinu posetou černí a písečnou žlutí, s oslepivým zábleskem sluneční záře hořící na modrém jezeře. Stoupala dál, až vysoko nad mraky, kde je vzduch řídký, zato rychlost letu závratná.
A potom se pod ní z mračen vyloupl další drak. Královna, planoucí stejně rozpáleným zlatem, jako ona sama. Královna? Snad jí nechce odlákat nápadníky?
Se vzdorným skřekem se Wirenth vrhla na vetřelkyni. Rozpřáhla křídla a tělo, které doposud rozkošnicky vychutnávalo let, se napjalo očekáváním boje.
Padla dolů jako kámen, ale vetřelkyně bez námahy uhnula a hbitou otočkou se dostala až k Wirenthiným nechráněným slabinám, takže mladá královna nemohla jejím drásajícím pařátům uhnout včas. Zraněná Wirenth začala klesat, ale statečně se vzchopila a vklouzla do úkrytu za mraky. Tady ji dohonili bronzoví draci a zoufale zatroubili. Chtěli se pářit. Chtěli se jí teď plést do cesty, a přitom ta druhá královna - byla to samozřejmě Prideth - uvěřila, že svoji sokyni zahnala na útěk a počala draky hlasitě vábit k sobě.
Wirenth vedle svého bolestného ponížení pocítila náhle slepou zuřivost. Vyřítila se z mračen jako blesk a vyzývavě řvala a lákala bronzáky svým směrem.
A tady je ta její sokyně! Přímo pod Wirenth! Mladá královna přitiskla křídla těsně k tělu a krkolomnou rychlostí se řítila dolů. Její skok však byl příliš rychlý a příliš nečekaný. Prideth té jejich srážce už nedokázala zabránit. Wirenth jí zaťala spáry do hřbetu a Prideth se zasvíjela. Křídla jí mrzačily cizí pařáty, které nemohla setřást. Obě královny padaly k zemi jako letící Vlákna. Dole pod nimi narůstalo pohoří, kolem nich poletovali zděšeně povykující bronzáci.
V zoufalém vzepětí, k němuž jí sílu dodalo počínající šílenství, se Prideth podařilo vytrhnout. Wirenthiny spáry jí na zádech vyrvaly maso až na kost. Jak se však Prideth zamrskala, aby se osvobodila, a přitom mocně zabušila křídly proti blížící se zemi, jedním křídlem švihla Wirenth přes jedno nechráněné třpytivé oko.
V okamžiku, kdy se oblohou rozlehl Wirenthin zmučený výkřik, vyrojily se vedle nich další královny, které se okamžitě rozdělily do dvou táborů; jeden z nich se vrhl na Prideth, druhý na Wirenth.
Nesmlouvavě uzavřely Wirenth do kruhu a nutily ji couvat, ustupovat pryč od Prideth ve stále klesajících kružnicích. Vytvořily tak kolem té rozvášněné, bolestí zdrcené královny jakousi živou síť. Ta však vycítila pouze tolik, že jí kdosi brání pomstít se soupeřce, a zvolila tedy jedinou možnou cestu k útěku. Složila křídla a vypadla spodem hlídkující sítě jako kámen, načež se vrhla na druhou skupinu královen.
Z onoho houfu vyčuhoval Prideth pouze ocas a právě do něj se Wirenth zahryzla a vyvlekla sokyni z bezpečného houfu jejích ochránkyň. Nežli se stačily vzpamatovat, už Wirenth ležela starší královně na hřbetě, zatínala drápy hluboko do svalstva jejích perutí a čelistmi jí drtila ničím nechráněný krk.
Řítily se k zemi a Wirenth se jejich děsivému pádu nesnažila ani v nejmenším zamezit. Vyraženým okem neviděla vůbec

nic. Nevšímala si ani skřeků ostatních královen, ani kroužících bronzových draků. Náhle ji však cosi surově padlo na záda a mocným trhnutím ji táhlo nahoru.
Protože osleplým okem Wirenth neviděla doprava, musela své sevření uvolnit, aby se postavila této nové a nečekané hrozbě. Jak se však otáčela, zahlédla pod Prideth obrovské zlaté tělo a nad sebou Cantha! Cantha? Zasyčela nad tou zradou, protože nebyla schopna si uvědomit, že se ji hnědý drak pokouší zachránit před jistou smrtí na hrozivě blízkých horských štítech. Stejně tak se jejich pád snažila zastavit i Ramoth. Vlastním tělem podpírala Prideth a křídla se jí tou tíhou napínala doslova k prasknutí.
Najednou se kolem Wirenthiny šíje sevřely čísi čelisti a přiblížily se k hlavní tepně poblíž žilního pletence na rameni. Wirenth vykřikla v předsmrtném děsu, ale její jekot vpůli zmlkl, jak zběsile zalapala po dechu. Zraněná svojí sokyni a udeptaná svými přáteli, skočila zoufalá Wirenth do mezimezí a odvlekla tam s sebou i Prideth, která jí ve smrtelné křeči přehryzla nit života.

Bronzový ohňový dráček Berd našel F'nora na západních lučinách Telgarské Držby právě ve chvíli, kdy se chystal připojit k ostatním letkám. Hnědého jezdce pohled na bronzáčka tady v Bendenu, tak daleko od jeho paní, překvapil natolik, že v první chvíli myšlenkám pološíleného stvořeníčka ani nerozuměl.
Rozuměl jim však Canth.
Wirenth vzlétla!
F'nor okamžitě pustil všechny své povinnosti z hlavy a tryskem se s Canthem rozběhl na římsu. Grall se svého hřadu na F'norově rameni držela doslova křečovitě a ocásek ovinula svému pánovi kolem krku tak těsně, že jí ho musel rozmotat násilím. Potom zase k sobě nemohli nalákat Berda a další drahocenné vteřiny uběhly, zatímco se Canth snažil bronzáčka upokojit alespoň do té míry, aby mu mohli vydat příkazy. Jakmile se Berd konečně usadil, vyrazil Canth ze sebe mohutné zatroubení, na které stejným způsobem odpověděl ze své římsy Mnementh a ze vzdáleného Líhniště i Ramoth.
F'nor se nezdržoval přemýšlením o tom, jaký rozruch asi jejich ukvapený odlet způsobí, proč se Canth chová tak podivně; místo toho pobídl draka ke skoku přímo nahoru. Nepatrný záchvěv zdravého rozumu, který jeho rozbouřené pocity ještě nestačily zadusit tak zcela, se snažil odhadnout pravděpodobnou dobu, již dráček ke svému letu za nimi potřeboval, jak dlouho asi Wirenth vysávala krev předsvým vzlétnutím a kteří bronzoví draci teď na Výšinách vlastně jsou. V duchu děkoval osudu, že F'lar neměl čas, aby dal zásnubní lety vyhlásit za otevřené pro každého. Bylo tam pár zvířat, proti nimž by Canth neměl tu sebemenší šanci.
Když se však vynořili nad Weyrem na Výšinách, zjistil F'nor, že se z jeho předpokladů uskutečnily právě ty nejčernější. Na Krmišti bylo plno krvavých kaluží a nekrmila se tam žádná královna. Navíc mezi draky, kteří lemovali Štíty nad Weyrem, neseděl ani jeden bronzový.
Canth nečekal na rozkaz a krkolomnou rychlostí zakroužil směrem k zemi.
Berd ví, kde najdu Wirenth. Povede mě.
Malý bronzáček seskočil na Canthovu šíji a drobounkými drápky se pevně zachytil drakova hřebenu. F'nor sklouzl z Cantha k zemi a bleskově se odpotácel stranou, aby se hnědý drak mohl odrazit k dalšímu vzlétnutí.
Vzlétla i Prideth! Tato myšlenka a Canthův výkřik plný děsu splynuly v jedno. Z výšek se začali ozývat ostatní draci a poplašeně tloukli křídly.
"Vyburcuj Ramoth!" zakřičel F'nor jakoby rozumem i tělem současně. Ochromila ho hrůza. "Vyburcuj Ramoth a bronzové jezdce! Také Prideth vzlétla!"
Z Dolních Jeskyní se vyrojili weyřané. Na římsách lemujících průčelí Weyru se to zahemžilo jezdci.
"Kylaro! T'bore! Kde je Pilgra? Kylaro! Vareno!" Všichni ječeli na poplach, div se strachem nezalkli. F'nor teď pádil k Brekkinu weyru a hrubě odstrkoval lidi, kteří se kolem něho sesypali a domáhali se vysvětlení.
Tak tedy Prideth také vzlétla? Jak se to ale mohlo stát? Vždyť to přece ví i ta nejhloupější Weyrena, že v průběhu zásnubního letu se nesmí se svou královnou poblíž Weyru ani ukázat - pokud ta už nenosí vejce, pochopitelně. Jak jenom Kylara mohla...
"T'bore!"
F'nor po krátkém schodišti nahoru přímo vyletěl a vřítil se do chodby tak mohutnými skoky, až se mu pod nárazy rozbolela jeho sotva zahojená paže. Bolest mu však pročistila hlavu a zahnala z ní ten otupující zmatek. Právě když vtrhl do jeskyně, Brekkin hněvivý výkřik ho přimrazil na místě. Chování bronzových jezdců, kteří ji obklopovali, naznačovalo, že došlo k přerušení zásnubního letu.
"Co tady vůbec dělá? Jak se opovažuje?" Brekkino vřískání bylo plné vášně i zuřivosti. "To jsou přece moji draci! Jak se opovažuje? Za to ji zabiju!" Proud spílání byl náhle přerušen pronikavým zaskučením nepředstavitelné trýzně a Brekke se zalomila v pase a shrbeným pravým ramenem jako by si pokoušela ochránit hlavu.
"Moje oko! Moje oko! Moje oko!" Brekke si tiskla dlaň k pravému očnímu důlku a tělo se jí přitom svíjelo v podvědomé a nezvladatelné nápodobě vzdušné bitvy, do níž byla svým drakem vtažena.
Mezitím se bronzoví jezdci stačili vytrhnout z omámení, vyvolaného tím podivným duševním propojením s jejich zvířaty. Na tvářích se jim začal střídat strach, pochyby, nerozhodnost a beznaděj. Lidské vědomí se teď potýkalo s dračí vnímavostí a důsledky překaženého zásnubního letu. Když T'bor vztáhl ruce po Brekke, seděl mu v očích obyčejný lidský strach.
Ta však byla stále ještě pod vlivem své Wirenth a její vítězný úsměv svědčil o královnině úspěšném útěku z obklíčení a o vyrvání Prideth z ochranného kruhu druhých královen.
"Prideth vzlétla, T'bore! Královny bojují!" zařval F'nor.
Jeden z jezdců začal ječet a ten zvuk vyburcoval dva další, kteří omámeně sledovali Brekkino svíjející se tělo.

"Nedotýkejte se jí!" přiskočil F'nor, aby ji ochránil před T'borem a ještě jedním jezdcem. Přistoupil až těsně k ní, ale Brekkiny roztěkané oči nevnímaly ani jeho, ani cokoliv jiného ve svém vlastním weyru.
Potom náhle jako by se vzepjala ke skoku, levé oko vyvalila v podivně zvrácené radosti, obnažené zuby zaťala do pomyslného nepřítele a celá se nahrbila strašlivou námahou.
Zčistajasna pak Brekke zasyčela, obrátila hlavu tak, aby viděla přes pravé rameno a ve tváři se jí objevil nevěřícný děs a nenávist. Tělo se jí otřáslo prudkou křečí. Opět vykřikla a tentokrát šlo o jekot z čiré hrůzy a úzkosti. Jednou rukou se popadla za hrdlo, zatímco druhou bušila do jakéhosi neviditelného nepřítele. Natáhla se na špičky a strnula v mučivém utrpení. Vyrazila ze sebe zvuk podobný spíše vzdechu nežli výkřiku a bleskově zavířila kolem dokola. Z očí jí hleděla opět ta stará známá Brekke, zmučená a vyděšená. Víčka se jí však znenáhla zavřela a její tělo se zhroutilo tak nečekaně, že ji F'nor zachytil až na poslední chvíli.
Lidem se zazdálo, že by truchlivý žalozpěv draků rozechvěl i kamenné stěny Weyru.
"T'bore, pošli někoho pro Manoru!" vykřikl F'nor chraptivě, když Brekke odnášel k jejímu lůžku. Byla tak lehounká, že ji v náručí téměř ani necítil - jako kdyby z ní zbyla jenom vysátá slupka. Jednou paží si ji přitiskl těsně k hrudi a druhou rukou se jí pokoušel nahmatat na krku tep. Srdce jí tlouklo - i když slabounce.
Co se vlastně přihodilo? Jak mohla Kylara dopustit, aby se Prideth přiblížila k Wirenth?
"Zahynuly obě," vydechl T'bor, když doklopýtal do spací místnosti a zhroutil se na truhlu. Celé tělo se mu třáslo jako v zimnici.
"Kde je ta Kylara? Kde jenom může být?"
"Nemám zdání. Ráno jsem odtud letěl na obhlídku." T'bor si promnul tvář, jež byla po tom šoku namísto zdravé červeně celá zsinalá. "Jezero mělo všechnu vodu znečištěnou..."
F'nor navršil kolem Brekkina nehybného těla spoustu kožešin. Přitiskl jí dlaň k hrudi a ucítil, jak se téměř neznatelně zdvihá a zase klesá.
F'nore?
To volal Canth, ale tak zesláble a žalostně, že člověk pod tou tíhou bolesti, jež zazněla v dračím hlase, musel zavřít oči.
Pak ucítil, že ho někdo chytil za rameno. Rozevřel víčka a v T'borově pohledu spatřil soucit a porozumění. "Nic víc teď pro ni, F'nore, nemůžeš udělat."
"Jenže ona chce umřít. Nedovolte jí to!" vykřikl Fnor. "Nesmíte Brekke dovolit, aby umřela!"
Na římse už čekal Canth. Oči se mu kalně leskly. Vyčerpáním se až kymácel ze strany na strana F'nor jeho skloněnou hlavu objal oběma pažemi. Sdíleli spolu tak mocný žal, že je ta bolest doslova stravovala.
Přilétl jsem příliš pozdě. Prideth vzlétla. Příliš se k Wirenth přiblížila. Tady nepomohly ani královny. Snažil jsem se, F'nore. Já se doopravdy snažil. Ale ona - ona padala tak rychle! A zaútočila na mne. Potom skočila do mezimezí. A tam jsem ji nikde nenašel.
Zůstávali si v objetí jako bez života.

A tak je také spatřila Lessa s Manorou, když Ramoth zakroužila nad Výšinami. Po Canthově zařvání se Ramoth vyřítila z Líhniště a hlasitě se sháněla po své jezdkyni. Naléhavě vyžadovala vysvětlení.
Ale F'lar, který byl přesvědčen, že o Canthově poslání ví úplně všechno, je zase upokojil, dokud jim ovšem Ramoth neprozradila, že Wirenth vzlétla. A právě Ramoth zjistila i přesný okamžik, kdy vzlétla i Prideth, a mezimezím skočila do Nabolu, aby se pokusila tomu boji na život a na smrt zabránit.
Když však Wirenth vtáhla za sebou Prideth do mezimezí, Ramoth se vrátila do Bendenu pro Lessu. Bendenští draci spustili svůj pronikavý nářek, takže celý Weyr se o tom neštěstí dozvěděl bez odkladu. Lessa však ještě chvíli vyčkávala, aby Manora měla dost času vybrat s sebou nutné léky.
Jakmile se s představenou dostala Lessa na římsu Brekkina weyru a spatřila ty dvě žalem nehybné postavy, ohlédla se úzkostlivě po Manoře. V jejich strnulosti bylo cosi zlověstného.
"Však oni to společně překonají. Jsou si teď bližší než kdykoliv předtím," uklidnila ji Manora tak tiše, že vlastně jenom hlasitěji šeptala. Rychle je minula a se skloněnou hlavou a s rameny svěšenými spěchala chodbou za Brekke.
"Ramoth?" zeptala se Lessa a dívala se přitom dolů, kde její královna přistála na písku. Ne snad, že by o Manořině moudrosti pochybovala, ale pohled na tak - zamlklého a zdrceného F'nora jí drásal srdce. Tolik se podobal F'larovi...
Ramoth tichounce zabroukala a složila křídla. Na všech ostatních římsách kolem Weyru se draci začali chystat na bolestné bdění.
Při vstupu do Jeskyně odvrátila Lessa oči od prázdného dračího pelechu, ale náhle se v půli kroku zastavila. Od neštěstí uplynulo teprve pár minut, takže všech devět bronzových jezdců tu ještě pořád stálo v těžkém šoku.
Aby v něm nebyli, pomyslila si Lessa s upřímným soucitem. Vzrušili se až na samý práh snesitelnosti, načež následovalo nejen pouhé zklamání, ale dokonce příšerná ztráta dvou královen současně! Vůbec totiž nezáleželo na tom, jestli bronzový drak královnu dobude nebo ne, odjakživa totiž mezi královnou a všemi bronzáky z jednoho Weyru existoval silný pocit vzájemné spřízněnosti...
Přes to všechno, usoudila Lessa, by v tomhle nocí zaskočeném Weyru měl mít alespoň někdo tolik rozumu, aby jednal uvážlivě. Okamžitě však podobným myšlenkám učinila přítrž. Rozumné jednání bývalo výsadou právě Brekke.
Obrátila se, aby šla omámeným jezdcům najít něco na povzbuzení, když tu zaslechla nepravidelné klopýtání a přerývaný dech kohosi, kdo měl zřejmě nesmírně naspěch. Do weyru prudce vstřelili dva zelení ohňoví dráčci a vzrušeně štěbetali. Za nimi se přihnala mladičká dívenka. Vlekla těžký podnos, který byl málem nad její síly, a přitom plakala. V trhaných vzlycích lapala po dechu.
"Ach!" vykřikla, když zahlédla Lessu. Okamžitě své vzlykání přidusila, pokusila se o pukrlátko, přičemž se současně snažila utřít si nos o rameno.

"Koukám, děvče, že máš všech pět pohromadě!" pravila Lessa rázně, ale přitom nezastírala svůj soucit. Popadla jeden konec podnosu a pomohla jej děvčeti postavit na stůl. "Donesla jsi i lihoviny?" ukázala na neoznačené láhve z pálené hlíny.
"Všechny, které jsem dokázala najít." Poslední slovo bylo rozmáznuté slzami.
"Tumáš," vyzvala ji Lessa. Podala děvčeti zpola naplněnou číši a pokývla směrem k nejbližšímu jezdci. Dítě se však ani nepohnulo. Zíralo na závěs zakrývající vchod a po tvářičce žalem celé zkrabacené se mu volně kutálely slzičky. Přitom si mnulo ruce tak zuřivě, až mu na kloubech prstů kůže zbělela.
"Ty jsi Mirrim?"
Dítě přisvědčilo kývnutím, ale oči ze závěsu nespustilo. Nad hlavou děvčátku vířili zelení dráčci a vykřikovali to její zoufalství.
"U Brekke je teď Manora, Mirrim."
"Ale - ale ona umře. Všichni mi tvrdí, že po smrti draka musí umřít i jeho jezdec. Říkali..."
"Ti se v tom nějak vyznají," spustila Lessa, ale vtom se ve dveřích objevila Manora.
"Žije. Spánek je teď pro ni tím největším požehnáním." Zatáhla za sebou závěs a podívala se na jezdce. "Těm by spánek taky neublížil. Už se jim jejich draci vrátili? A tohle je kdo?" Manora se něžně dotkla dívčí tváře. "Mirrim? Doneslo se mi, že máš zelené dráčky."
"Mirrim měla tolik rozumu, že sem donesla podnos," zadívala se Lassa Manoře významně do očí.
"Brekke - Brekke by určitě očekávala - " Děvčátko to nedovedlo dopovědět.
"Brekke je rozumné děvče," prohlásila Manora přísně a vtlačila Mirrim do prstíků číši, načež ji postrčila k jednomu jezdci. "A teď nám pomoz. Tihle muži nás potřebují."
Mirrim se pohybovala jako ve snu, ale nakonec se přinutila trochu se probudit, protože bronzový jezdec zřejmě nedokázal číši uchopit bez její pomoci.
"Má paní," mumlala Manora, "teď bychom potřebovali Vůdce Weyru. V tuhle chvíli však Istanský Weyr bojuje proti Vláknům spolu s Igenským a..."
"Já jsem zde!" ohlásil se F'lar ode dveří. "A jednu skleničku bych taky uvítal. V mezimezí jsem prokřehl až na kost."
"Už takhle máme kolem sebe víc bláznů, než kolik jich můžeme potřebovat," prohlásila Lessa, ale při pohledu na F'lara se celá rozzářila.
"Kde je T'bor?"
Manora ukázala k Brekkině místnosti.
"Dobrá. Ale kde je potom Kylara?"
Z hlasu mu čišel mráz jako v mezimezí.

Do večera však přece jen v tom hrůzou ochromeném Weyru na Výšinách zavládl jakýs takýs pořádek. Bronzoví draci se vrátili do jednoho, dostali najíst a se zvířaty pak uložili do jejich weyrů i bronzové jezdce, všechny patřičně omámené uspávacími léky.
Našli i Kylaru. Přesněji řečeno, do Weyru ji vrátil jezdec, který držel hlídku na Nabolské Držbě.
"Někdo by tam měl přespávat," sdělil jim jezdec zachmuřeně, "ale já ani můj zelený drak to rozhodně nebudeme."
„Prosím tě, podej mi zprávu, S'gorale." F'lar kývnutím vyjádřil s pocity zeleného jezdce svůj bezvýhradný souhlas.
"Tahle přilétla na Držbu dneska ráno a vykládala nějakou povídačku o tom, že jezero bylo záměrně znečištěno a že tu nemáte žádné sudy na čerstvou vodu. Vzpomínám si, jak mě napadlo, že Prideth má příliš zlatou barvu, než aby se mohla takhle prohánět mimo Weyr. Jedno páření vynechala, to přece víte. Vedle mého zeleného draka se však na hřeben hory usadila docela klidně, tak jsem šel učit Držebníky, jak mají cvičit ty svoje ohňové dráčky." O svých žácích S'goral podle všeho neměl valné mínění. "Tahle zmizela s Pánem Nabolské Držby uvnitř. Později jsem zahlédl jejich dráčky, jak se sluní na římse okna u Pánovy ložnice." Zarazil se, rozhlédl se po svých posluchačích a potom pokračoval ještě o poznání ponuřeji. "Právě jsme si popřáli chviličku oddechu, když můj zelený drak vykřikl. A na mou věru, vysoko nad hlavou nám letěli draci. Hned jsem poznal, že jde o zásnubní let. To si nemůžete splést vůbec s ničím. Najednou začala Prideth troubit a v následujícím okamžiku jsem ji viděl, jak se vrhá po Nabolských výstavních plemenných bezelech. Chvilku jsem čekal, protože jsem nepochyboval, že tamta přece musí vědět, co se to děje, ale když po ní nebylo ani vidu, šel jsem jí hledat. U dveří však stáli Meronovi tělesní strážci. Ze prý si Pán nepřeje být vyrušován. No, že jsem ho vyrušil, na to tedy můžete vzít jed. Zatrhl jsem mu pokračovat v tom, co právě prováděl. Protože on to způsobil! Ten Pridethin vzlet! Způsobil to Meron a skutečnost, že sama měla vzlétnout už co nevidět! A k tomu ještě uviděla nahoře ten zásnubní let, řekl bych, že vlastně přímo nad sebou. Tohle by člověk neměl drakovi nikdy udělat!" Jezdec jen zavrtěl hlavou. "Já i můj zelený drak jsme byli naprosto bezmocní. Odlétli jsme tedy honem pro královny do Fortského Weyru.
Jenomže -" a jezdec rozpřáhl paže, aby tak naznačil tu svoji bezradnost.
"Dělals, co bylo ve tvých silách, S'gorale," těšil ho F'lar.
"Byl jsem úplně bezmocný," opakoval jezdec, jako kdyby se nemohl zbavit vtíravého pocitu viny.
"Měli jsme štěstí, že jsi tam vůbec byl," řekla mu Lessa. "V životě bychom se jinak nedozvěděli, kde vlastně Kylara byla."
"Zajímalo by mě, co se s ní stane - teď?" Zpola zahanbený a zpola provinilý výraz na jezdcově tváří vystřídala nelítostná mstivost.
"Což ztráta draka už sama o sobě nestačí?" vzmohl se na otázku T'bor.
"Jenže Brekke ztratila draka zrovna tak," odsekl mu S'goral vztekle. "A to přitom plnila svoje povinnosti naprosto bezchybně!"

"Ve hněvu či v nenávisti člověk nemůže vynášet žádné soudy, S'gorale," zdvihl se F'lar. "Nic podobného jsme dosud nezažili -" Zmlkl a obrátil se na D'rama a G'narishe. "Alespoň v naší době.
"Ve hněvu či v nenávisti by člověk skutečně neměl vynášet žádné soudy," opakoval D'ram, "ale za našich časů se taková neštěstí stávala." Zničehonic se zarděl. "Nejlepší bude, když tu prozatím nechám pár svých bronzových draků, F'lare. Jezdci a draci tady na Výšinách nemusí být zítra ještě ve své kůži. A když nám ta Vlákna padají vlastně každý den, žádný Weyr si nemůže dovolit, aby slevil ze své ostražitosti. A to se týká všeho."

XIII. KAPITOLA

- O šest dní později: noc ve Fortském Weyru

Robinton cítil vyčerpání na mysli i na srdci.
Vyčerpání, které Robintona tížilo na mysli i na srdci, nerozptýlilo ani vzrušení, jež Mistr Harfeník obvykle na dračím hřbetě pociťoval. Ve skutečnosti si dokonce přál, aby dnes do Fortského Weyru vůbec nepřišel. Těch posledních šest dní, během nichž zažil ve vztahu k tragédii ve Weyru na Výšinách ty nejrozmanitější reakce, bylo nesmírně obtížných. (Což ty nejzapeklitější potíže z celého Pernu musejí mít svůj počátek vždycky jen na Výšinách?) Svým způsobem si Robinton přál, aby prohlížení Krvavice odložili do té doby, něž se jim všem hlavy i oči trochu pročistí a oni budou na tento výboj lépe připraveni. Přesto však se snaha o uspíšení plánované výpravy na Krvavici jevila jako nejlepší možné řešení - jako lék proti tomu propastnému zoufalství, do něhož se všichni po smrti obou královen propadli. Robinton dobře věděl, že F'lar touží Pánům Držeb dokázat, že svůj úmysl vyčistit nebe od Vláken už navěky myslí skutečně vážně. Protentokrát však Mistr Harfeník nevěděl, co si o tom má vlastně myslet. Neměl ani zdání, jestli je v tomto ohledu F'larův spěch zrovna moudrý, zvláště pak v této době. Vždyť se Vůdce Bendenského Weyru z té rány, již mu zasadil T'ron, ještě docela nezotavil! Vždyť si nikdo nedovedl vůbec představit, jak si T'kul vede v tom Jižním Weyru a jestli tam vůbec hodlá zůstat. A celý Pern je teď tím soubojem a smrtí obou královen otřesen! Lidé toho museli

pochopit naráz nesmírně mnoho, měli teď navíc plnou hlavu i nevypočitatelností Spadů, jež jim ztěžovaly jejich orání a setí. Ten útok na Krvavici by se měl zatím odložit. Jistě se najde vhodnější doba.
Do Fortského Weyru se slétala spousta draků. Hnědý drak, na kterém seděl Robinton, zamířil krouživě dolů. Měli přistát přímo na Kamenné Hvězdě, kde Wansor, Fandalerův odborník přes sklo, umístil dalekozor.
"Už se ti podařilo podívat se skrz to zařízení?" zeptal se Robinton hnědého jezdce.
"Mně? Kdepak, Mistře! Zájemců je strašně moc. Nejspíš tu zůstanu tak dlouho, dokud na mne nepřijde řada."
"Wansor ten přístroj tedy nechá u vás ve Fortu už natrvalo?"
"Však právě ve Fortském Weyru byl nalezen," odpověděl jezdec trochu omluvně. "Jak jistě víš, Fort je ze všech Weyrů nejstarší. P'zar měl tedy pocit, že by ta věc ve Fortu zůstat měla. Pokud jde o Mistra Kováře, ten s tím souhlasil. Ten jeho Wansor nám neustále opakuje, že ho k tomu vedla hromada dobrých důvodů. Má to něco společného s nadmořskou výškou a úhly a tak podobně. Prostě s polohou Fortského pohoří. Já tomu nerozumím."
Tak jsme na tom oba stejně, pomyslel si Robinton. Jenomže on tomu porozumět zamýšlel. S Fandarelem a Terrym sdílel přesvědčení, že Cechy by si své vědomosti měly mezi sebou vzájemně vyměňovat. Nedalo se popřít, že Pern ztratil množství nyní oplakávaných dovedností pouze vinou vzájemné žárlivosti a nevraživosti mezi Cechy. Stačila předčasná smrt Mistra Cechu, který nestihl předat všechna Cechovní tajemství svému následovníku, a soubor zásadních znalostí zanikl navždy. Ne snad, že by Robinton či jeho předchůdce takovou směšnou a přežilou pověru podporovali. V Cechu bylo pět starších Harfeníků, kteří toho znali přesně tolik, co sám Robinton, a další tři talentovaní tovaryši se právě horlivě oddávali studiu, aby ten bezpečnostní faktor ještě posílili.
Je pochopitelné, že mezi utajováním nebezpečných vědomostí a střežením Cechovních dovedností až po samý jejich zánik existuje značný rozdíl.
Hnědý jezdec přistál na římse nad Fortským Weyrem a Robinton sklouzl po hebkém dračím rameni. Poděkoval zvířeti za cestu a hnědý drak nad římsu zpola vzlétl, načež se z útesu dolů do Žlebu téměř zřítil, jak spěšně uvolnil místo jinému přistávajícímu drakovi.
Střed úzké stezičky byl vyznačen Světleny, které Robintona odvedly přímo k mohutné Kamenné Hvězdě, jejíž černé obrovité obrysy se temně rýsovaly proti světlé noční obloze. Mezi shromážděnými lidmi rozeznal medvědí postavu Mistra Kováře, hruškovité tělo Mistra Wansora a útlounkou Lessinu postavičku.
Na největším a nejplacatějším kameni Kamenné Hvězdy spatřil Robinton jakousi trojnožku, na níž byla upevněna dlouhá roura dalekozoru. Při prvním pohledu ho nenápadnost a prostota přístroje trochu zklamaly, vždyť to byl jenom tlustý válec s malou trubičkou po jedné straně. Až mu to přišlo k smíchu. Kováře musí pořádně svrbět prsty touhou tohle zařízení rozebrat a odhalit podstatu té jeho zázračně prosté výkonnosti.
"Robintone, jak se ti dneska vede?" popošla k němu s napřaženou rukou Lessa.
"Dumám nad tím, jak být stále výkonnější," odvětil a snažil se přitom o bezstarostný tón. Přesto se však neubránil, aby se nepoptal, jak je na tom Brekke, a ucítil, jak se mu Lessiny prsty v ruce rozechvěly.
"Vede si tak dobře, jak jen je možné v této situaci očekávat. F'nor si nakonec prosadil, abychom ji přestěhovali do jeho weyru. Toho člověka k ní váže silné citové pouto - je v tom mnohem víc než jenom pouhá vděčnost za to, že ho ošetřovala. Spolu s ním, s Manorou a s Mirrim nezůstává Brekke ani na vteřinku o samotě."
"A - Kylara?"
Lessa odtáhla ruku z jeho dlaně. "Žije!"
Robinton na to neřekl ani slovo a Lessa po chvilce pokračovala.
"To, že jsme v Brekke přišli o Weyrenu, nás velice mrzí -" Zarazila se a potom trochu příkřeji dodala: "A protože jsme nyní zjistili nade vší pochybnost, že člověk může Zasvětit více než jednoho draka a více než jedenkrát, při příštím Líhnutí bude Brekke zařazena mezi kandidátky. A to bude už hodně brzy."
"Vyrozuměl jsem však," volil Robinton pečlivě svá slova, "že tento odklon od starých obyčejů nevítá každý s otevřenou náručí."
Ačkoliv mu Lessa ve tmě neviděla do tváře, cítila na sobě jeho pohled.
"Tentokrát to ale nejsou Pamětníci. Předpokládám, že jsou si tak jisti tím, že k novému Zasvěcení prostě dojít nemůže, že si tím ani hlavu nelámou."
"A kdo je tedy proti?"
"F'nor i Manora se tomu brání zuby nehty."
"A co na to Brekke?"
Lessa si netrpělivě odfrkla. "Brekke neříká vůbec nic. Dokonce ani neotevřela oči. Celou tu dobu ale neprospí. Dráčci i draci nám prozradili, že je určitě vzhůru. Abys věděl," i přes to přísné sebeovládání se dalo vycítit, jak rozhořčená Lessa ve skutečnosti asi je, protože si o Brekke dělala daleko větší starosti, než byla ochotná přiznat i sama sobě, "Brekke rozumí každému drakovi. Stejní jako já. Ze všech ostatních Weyren je v tomhle ohledu jediná. A všichni draci zase naslouchají jí." Lessa sebou neklidně trhla - a Robinton si povšiml, že si své útlé bílé dlaně tře o stehna, jako kdyby ji cosi podvědomě rozrušilo.
"To by však byla určitě výhoda pro případ, že by pomýšlela na sebevraždu, ne?"
"Taková ale Brekke není - ta by sebevraždu záměrně nespáchala nikdy. Víš přece, že vyrůstala v Cechu," prohlásila Lessa důrazně a také nesouhlasně.
"Tak to jsem tedy netušil," zamumlal Robinton po chvilce, aby Lessu povzbudil k dalšímu vysvětlování. V duchu si říkal, že v podobném případě by Lessa o sebevražedném řešení vůbec neuvažovala, a divil se, co má Brekkino Cechovní "vychování" s přístupem k sebevraždě asi společného.
"V tom je celé to její trápení. Nemůže sama jít vyhledat smrt, takže tam u nás prostě jenom leží. Mám neodolatelné nutkání," a Lessa zaťala pěstičky, "ji třeba uhodit, nebo štípnout nebo plácnout - cokoliv, jen aby nějak zareagovala.

Koneckonců, pro ni to konec světa rozhodně neznamená. Vždyť může slyšet ty druhé draky. Není přece zbavena veškerého spojení s dračím plemenem, jako se to stalo Lytolovi."
"Zřejmě nějakou dobu potrvá, nežli se z toho svého šoku probere..."
"Já vím, to já všechno vím," přerušila ho Lessa podrážděně, "jenže my tolik času nemáme. A nijak ji nemůžeme přinutit, aby si uvědomila, že je lepší konat..."
"Lesso..."
"Ty si to své lessování můžeš taky strčit za klobouk, milý Robintone!" V záři Světlenů se Weyreniny oči blýskly hněvem. "F'nor vyvádí jako weyrlinek, Manora je starostmi o ty dva hrůzou celá bez sebe, Mirrim skoro celý den propláče, takže ti její tři dráčci jsou z toho celí špatní, a to zase trápí všechna mrňata a werlinky z celého Weyru. A aby toho ještě nebylo dost, tak F'lar..."
"Co je s F'larem?" Robinton se k ní naklonil tak blízko, aby její odpověď nikdo z ostatních nezaslechl.
"Leží v horečkách. S tou otevřenou ránou neměl tehdy na Výšiny vůbec jezdit. Nemusím ti přece vykládat, co chlad v mezimezí se zraněním dokáže!"
"Doufal jsem, že se tu s ním dneska večer setkám."
Lessa se kysele zasmála. "Když se nedíval, nasypala jsem mu do klahu uspávadlo."
Robinton se zachechtal. "A já bych se navrch ještě vsadil, žes ho k tomu nalila i lišejníkovým čajem."
"Navíc jsem mu ho naplácala i na tu ránu."
"Je to silný, zdravý muž, Lesso. Uzdraví se co nevidět."
"To bych mu radila. Jen kdyby ten F'nor -" a najednou se Lessa odmlčela. "Kňourám tu jako wherýs, co?" S povzdechem se na Robintona usmála.
"Ani v nejmenším, drahá Lesso, to mi věř. Nicméně, Benden je zde zastoupen zcela dostatečně," vysekl jí dvornou úklonu, nad níž sice mohla pohrdavě pokrčit rameny, ale rozhodně ji alespoň pobavila. "Mám-li se ti přiznat," pokračoval Robinton, "vlastně se mi trochu ulevilo, když jsem se dozvěděl, že tady F'lar nebude. Alespoň nebude pěnit zuřivostí na to všechno, co by mu bránilo sežehnout každičké Vlákno, které by tím přístrojem mohl zahlédnout."
"Pravda pravdoucí." Robinton dobře postřehl, jak to pronesla jedovatě. "Nevím však jistě..."
Větu ale nedokončila a tak prudce se otočila, aby viděla na přistání dalšího draka, že Robinton ani na okamžik nezapochyboval, že s F'larovým záměrem uskutečnit výpad přímo ke Krvavici z hloubi duše nesouhlasí.
Najednou celá ztuhla a zprudka se nadechla. "Meron! Jak se tu vůbec opovažuje ukázat?"
"Jenom klid, Lesso. Jeho blízkost nesnáším stejně jako ty, ale pořád je lepší, když ho má člověk na očích, jestli mi tedy rozumíš, co tím chci říct."
"Vždyť ale na ty ostatní Pány Držeb nemá sebemenší vliv..."
Robinton se řezavě rozesmál. "Moje milá Weyreno, když uvážíme, jakého vlivu požívá v jiných směrech, potom podporu ze strany Pánů rozhodně nepotřebuje."
Drzost tohoto člověka, s jakou si troufl objevit se na veřejnosti pouhých šest dní poté, co zavinil smrt dvou dračích královen, Robintona ovšem značně udivila.
Pán Nabolské Držby se neomaleně prodral až do samého středu shromáždění. Na předloktí mu seděl malý bronzáček a třepetal křidélky, aby udržel rovnováhu. Když zvířátko vycítilo to nepřátelství, které na Merona čišelo ze všech stran, začalo zlobně syčet.
"Cože, tohle - tahle obyčejná trubička má představovat ten zázračný a nevídaný přístroj, který mám ukáže Krvavici zblízka?" zeptal se Meron z Nabolu jedovatě.
"Nesahej na to, buď tak laskav!" vrhl se dopředu Wansor a chytil Merona za ruku.
"Cos to povídal?" Ani dráček nesyčel víc než Meronův hlas. Pánovy vychrtlé rysy, vztekem celé zkřivené, získaly v záři Světlenů navíc výraz plný zlomyslnosti.
Ze tmy se vynořil Fandarel a postavil se vedle svého Řemeslníka. "Přístroj je už nastaven na pozorování. Jediný pohyb by zničil pečlivou, mnohahodinovou práci."
„Pokud je nastaven na pozorování, proč tedy nepozorujeme?" otázal se Nabol, bojovně se rozhlédl po kruhu přihlížejících tváří a poté prošel kolem Wansora. "Tak co? Jak se s tímhle krámem zachází?"
Wansor se ohlédl tázavě po mohutném Kováři, který nepatrně pokývl na znamení, že může ustoupit. Wansor se vděčně stáhl nazpátek a přenechal hlavní slovo Fandarelovi. Kovář do dvou zahnutých prstů uchopil oblou část přístroje, která vyčnívala ven nahoře nad tím menším válcem.
"Tohle je kukátko. Přitiskni k němu to oko, na které vidíš líp," vyzval Merona.
Meronovi neušlo, že Mistr záměrně opomenul jeho šlechtický titul. Bylo na něm jasně vidět, že by za to Kováře nejraději pokáral. Kdyby si tohle troufl Wansor, neváhal by Meron ani vteřinku, pomyslel si Harfeník.
Meron však jenom zkřivil rty do úšklebku a pyšně přikročil až k dalekozoru. Lehce se předklonil a přiložil oko na označené místo. V tom samém okamžiku však sebou prudce trhl a odskočil. Ve tváři se mu mihl úlek a zděšení. Neklidně se zachechtal a potom se podíval znovu a déle. Podle Robintonova úsudku se díval až přespříliš dlouho.
"Jestli snad potřebujete z toho obrazu něco vysvětlit, Pane Merone -" zkusil ho odlákat Wansor.
"Sklapni!" Nabolesan Mistra netrpělivě odmávl a dál si užíval výsadního práva u přístroje.
"Tak to by snad, Merone, už mělo stačit!" ozval se Groghe, Pán z Fortu, když se ostatní už začali nepokojně ošívat.
"Tentokrát sis vybral svůj díl více než spravedlivě. Teď uhni. Nech podívat i další."
Meron se drze zadíval na Grogha a potom se opět sklonil ke kukátku.
"To je ale vážně moc zajímavé. Doopravdy moc zajímavé," opakoval a hlas měl zlomyslným potěšením celý kluzký.
"Tak už dost, Merone!" zamířila k přístroji Lessa. Ten chlap si tu nesmí osobovat nějaká výjimečná práva.
Meron si ji změřil jako obtížný hmyz, s odporem a výsměšně.

"Dost čeho - Weyreno?" Pronesl její titul jako tu nejsprostší nadávku. Jeho otázka v sobě navíc skrývala tolik oplzlé důvěrnosti, že se Robinton přistihl, jak zatíná pěsti. Zběsile zatoužil vymlátit ten výraz z Meronovy tváře a trochu mu to v obličeji zpřeházet.
Mistr Kovář byl však ještě rychlejší. Rukama velkýma jako lopaty přitiskl Meronovi paže k bokům a jediným plavným pohybem zdvihl Pána z Nabolu do výšky, až mu nohy bimbaly půl dračí stopy nad zemí, načež ho odnesl od Kamenné Hvězdy až na samý konec římsy. Tam potom Fandarel postavil Merona na skálu tak zprudka, až zlotřilec vykvikl bolestí a chvíli se potácel, než se mu podařilo najít znovu rovnováhu. Nad hlavou mu skřehotal poplašený dráček.
"Prosím, má paní," naklonil se Mistr Kovář k Lesse a dvorně ji vybídl, aby zaujala své místo.
Aby dosáhla ke kukátku, musela se Lessa vytáhnout na špičky.
V duchu si přitom přála, aby Mistři předtím vzali v úvahu, že ne všichni diváci tady dnes přítomní musejí být pouze dlouháni. V okamžiku, kdy jí do mozku vnikl obraz Krvavice, se jí však tyto plytké myšlenky z hlavy vypařily. Tak tady byla Krvavice, zdánlivě tak blízko, že stačilo natáhnout paži, aby se jí Lessa dotkla. Na šťavnatě černém pozadí plula jako duhová koule, jako nádherná cvrnkací kulička. Ty zvláštní růžovobílé závěje budou nejspíš mraky. Pomyšlení na to, že Krvavice má mraky stejně jako Pern, člověka téměř děsí. V místech, kde se oblačná pokrývka protrhla, zahlédla Lessa šedavé obrysy, z jejichž šedi probleskovaly jiskry a oslnivý třpyt. Póly lehce vejčité planety byly bílé, ale zato zcela bez mraků. Úplně stejné jako ty ledové čepice v severních oblastech Pernu. Temnou slitinou prokukovala šedavá místečka. Je to pevnina? Nebo snad oceány?
Proti své vůli Lessa pohnula hlavou a vzhlédla k rudému kolečku na noční obloze, které v dalekozoru představovalo tu kouzelnou dětskou hračku. Potom honem, dřív než by někoho stačilo napadnout, že od přístroje odchází, opět pohlédla skrze kukátko. Neuvěřitelné! Znepokojivé! Pokud ta šeď představovala pevniny - jak by ji kdy dokázali zbavit všech Vláken? A pokud je pevninou ta černá záplava…
Rozčileně ucouvla. Zčistajasna zatoužila, aby se s jejich odvěkým nepřítelem takto zblízka střetl ještě i někdo jiný.
Dopředu sebevědomě vystoupil Pán Groghe. "Je libo, Sangeli?"
To je celý ten Pán z Fortu, pomyslela si Lessa, hrát si na hostitele ve Weyru, kde je ve funkci Vůdce Weyru P'zar, který nemá dost ostré lokty, aby si uhájil svoje práva. Lessa vášnivě zatoužila, aby se tohoto pozorování mohl zúčastnil i F'lar. Ačkoliv je docela dobře možné, že P'zar se k Pánu Fortské Držby chová pouze diplomaticky. Ať už je to jak chce, Pán Groghe by potřeboval přitáhnout...
Ustoupila - a moc dobře přitom věděla, že se tím vlastně vzdává - až k Robintonovi. Harfeníkova přítomnost na ni odjakživa působila uklidňujícím dojmem. Dychtivostí sice zrovna hořel, ale přesto trpělivě čekal, až na něho přijde řada. Groghe dá ostatním Pánům Držeb před Harfeníkem zcela přirozeně přednost, přestože jde o Mistra Harfeníka celého Pernu.
"Moc bych si přála, aby odešel," podívala se Lessa úkosem po Meronovi. Nabolesan zatím neučinil ani sebemenší pokus, aby se znovu vmísil do skupinky lidí, odkud byl tak stroze vyhoštěn. Tato urážlivá tvrdošíjnost, s níž Pán z Nabolu setrvával ve společnosti, jež o něho zřetelně nestála, představovala vítaný protilék na její starosti a na znovuzrozený strach z Krvavice.
Proč se vlastně musí zdát tak - tak nevinná? Proč má ta mračna? Měla by přece vypadat jinak. Jak jinak, to si Lessa netroufala odhadnout, ale měla by prostě vyhlížet - no, zlověstně. A to tedy nevyhlíží. Tato skutečnost v člověku vyvolávala ještě větší strach než předtím.
"Když já vůbec nic nevidím!" stěžoval si Sangel z Bollské Držby.
"Okamžíček, pane!" Wansor přiskočil a začal otáčet kolečkem. "Upozorněte mě, až uvidíte ostře."
"No a co bych měl podle vás asi vidět?" rozčiloval se vztekle Sangel. "Není tam nic jiného než jasný - ach! Óch!"
Sangel ucouvl od kukátka tak překotně, jako kdyby ho popálilo Vlákno. Než ale Groghe stačil poslat na jeho místo dalšího Pána, skokem se ocitl nazpátek.
Při Sangelově reakci se Lesse trochu ulevilo a dokonce pocítila i jistou samolibost. Kdyby ti nebojácní Pánové jednou okusili, jak chutná čirá hrůza, pak možná...
"A proč vlastně tak žhne? Odkud se bere to její světlo? Tady je přece tma!" vyžbleptl Pán z Bollské Držby.
"To je přece sluneční zář, můj Pane," odvětil Fandarel a jeho hluboký a věrný hlas rázem učinil z toho zázraku nejobyčejnější věc na světě.
"Jak je to možné?" namítal Sangel. "Slunce je teď přece na opačné straně naší planety! Tohle ví každé dítě."
"Pochopitelně, ale my pro jeho světlo dopadající na Krvavici nepředstavujeme žádnou překážku. Na nebi jsme hezký kus pod ní, takže sluneční svit na ni dopadá přímo."
Začínalo se zdát, že Sangel bude dalekozor okupovat také výhradně sám.
"To by snad stačilo, Sangeli," zabručel Groghe podrážděně. "Pusť k tomu také Oterela."
"Ale vždyť jsem se začal dívat teprve teď a ten mechanismus se musel seřizovat celou věčnost," žaloval Sangel. Když si však povšiml Oterelova pohledu a když ho Groghe začal ramenem odstrkovat stranou, Sangel neochotně ustoupil.
"Dovolte, Pane Otereli, abych vám seřídil čočku," zamumlal Wansor zdvořile.
"Ale jo, klidně. Nejsem totiž ani způlky tak slepý, jako támhle Sangel," popíchl Pán z Telleku.
"Tak hele, Otereli..."
"Je to úžasný pohled, že, Pane Sangeli," zeptala se Lessa. V duchu si kladla otázku, co ten člověk chce svým žvaněním vlastně zakrýt.
Sangel si popuzeně odchrchlal. Očima těkal kolem sebe a byl zřejmě rozrušený na nejvyšší míru.
"Že úžasný, to bych zrovna neřekl, ovšem já měl na podívání sotva vteřinku!"
"Máme na pozorování celou noc, Pane Sangeli."
Muž se zachvěl a přitáhl si plášť těsněji k tělu, jako kdyby v tom chladném jarním vzduchu kolem jiskřil mráz.

"Vždyž je to jako kulička na cvrnkání!" vykřikl Pán z Tilleku. "A okraj má celý rozmazaný. Nebo to snad má takhle být?" zdvihl oči od kukátka a ohlédl se na Lessu.
"Kdepak, můj Pane," pospíšil si s odpovědí Wansor. "Hvězda by měla jasně zářit a měla by být pozorovatelná natolik ostře, aby bylo vidět mračna."
"Odkud to vlastně víš?" vyštěkl vztekle Sangel.
"Přístroj k dnešnímu sledování seřizoval právě Wansor," poukázal Fandarel.
"Tak mračna, říkáte?" ujišťoval se Tillek. "No ano, už je vidím. Ale co je pevnina? Ty tmavé skvrny nebo ta šeď?"
"To ještě nevíme," přiznal se Fandarel.
"Když člověk vylétne na drakovi kam až může nejvýše, pevniny takhle rozhodně nevypadají," ozval se Vůdce Fortského Weyru P'zar, který promluvil vůbec poprvé.
"A předměty, které sledujete z ještě větší dálky, se zdají proměnné ještě mnohem víc," sdělil Wansor suše jako člověk, který ví, o čem mluví. "Například právě Fortské hory, které nás obklopují, se při pohledu z Ruathských Štítů či z Cromských plání dokážou změnit přímo neuvěřitelně."
"Znamená to tedy, že všechna ta čerň je zem?" Pán Oterel jen s obtížemi potlačoval svůj úžas. A taky svoje zklamání, napadlo Lessu. Pán Tillekské Držby zřejmě doufal, že bude moci naléhat, aby drakeni Vlákna vyhubili přímo na Krvavici.
"Tím si právě ještě nejsme jisti," odvětil Wansor, aniž by jeho vystupování ztratilo na sebejistotě a rozhodnosti. Lesse se začínal Wansor zamlouvat víc a víc. Muž se nesmí bát přiznání, že také něco neví. A pro ženy to platí zrovna tak.
Pánovi z Tilleku se od přístroje nechtělo. Skoro to vypadá, říkala si v duchu Lessa, jako kdyby doufal, že když se bude dívat hodně dlouho, přece jen nějaký ten důvod, který by mu umožňoval navrhnout průzkumnou výpravu na Krvavici, nakonec objeví.
Potom však přece jen Tillek vyslyšel kyselé poznámky Pána Nessela z Cromu a poodstoupil stranou.
"Tak co, Sangeli, co je podle tvého názoru pevnina? Že bys nakonec přece jen něco viděl?"
"Samozřejmě, že jsem viděl. Mraky jsem viděl právě tak jasně, jako teď tebe."
Oterel z Tilleku pohrdavě zafrkal. "Což nic moc není, pokud vezmeme v úvahu tu zdejší temnotu."
"Viděl jsem totéž, cos spatřil ty, Otereli. Šedivé chuchvalce a černé chuchvalce a ty mraky. Hvězda, která má mračna! To mi nedává žádný smysl! Mračna má přece Pern!"
Lessa svůj smích nad Sangelovým rozhořčením spěšně skryla zakašláním, ale přesto se jí podařilo zachytit Harfeníkovo pobavené mrknutí. Zauvažovala, jak se při pohledu na Krvavici bude asi tvářit on. Jestlipak bude pro tu výpravu nebo proti ní? Jaký postoj by jí od něho vlastně vyhovoval?
"Nu ano, Pern má skutečně mračna," opakoval Oterel, kterého tahle poznámka trochu překvapila. "Ale pokud má Pern mraky a více moří než pevniny, potom je na tom Krvavice hodně podobně..."
"Tím si přece nemůžeš být jistý," nedal se Sangel.
"Jistě se najde způsob, kterým se podaří rozlišit oceán od pevniny," nedal se Oterel Bollským Pánem v nejmenším vyrušit. "Ukaž, Nesseli, já se kouknu ještě jednou," odstrčil Pána Cromské Držby.
"No tak, chvilku počkej, Tilleku," natáhl se Oterel majetnicky po přístroji. Jak se s ním Tillek začal strkat, trojnožka se zakymácela, dalekozor se drkotavě zhoupl a najednou mířil do úplně jiného směru.
"No tys to vyvedl!" rozčílil se Oterel. "A já se chtěl jenom podívat, jestli se dá rozeznat pevnina od oceánu!"
Wansor se pokusil mezi oběma rozvaděnými Pány prodrat, aby mohl ten svůj drahocenný přístroj opět seřídit.
"Nedíval jsem se stejně dlouho, jako ti ostatní!" trucoval Nessel a snažil se dalekozor pevně popadnout.
"Jenomže teď neuvidíte zhola nic, Pane Nesseli. Wansor musí nejprve opět zaměřit zpátky na Krvavici," upozornil ho Fandarel a zdvořile Pánu z Cromské Držby pokynul, aby nepřekážel.
"Tys hloupý jako ten přituplý wherýs, Nesseli," ušklíbl se Pán Groghe, odtáhl Cromského Pána k sobě a mávl na Wansora, aby se pustil do práce.
"Hlupák je Tillek a ne já!"
"Viděl jsem natolik dobře, abych mohl prohlásit, že té černi tam není ani zdaleka tolik jako těch šedavých chuchvalců," hájil se Oterel. "A Pern má přece víc vody než pevniny. A Krvavice to má zrovna tak!"
"Že by ti jedno jediné podívání prozradilo takhle hodně, Otereli?" Meronův zlomyslný pošklebek odvedl pozornost všech přítomných k Pánovi Nabolské Držby, který se skrýval v temnotě.
Když pokročil kupředu a majetnicky přitom laskal svého ohňového bronzáčka, Lessa významně uhnula. Zvířátko broukalo rozkoší, ale Lessu to nesmírně uráželo.
"Bude to chtít mnoho očí a spoustu pozorování," zarachotil hrdelně Fandarel, "než budeme moci alespoň s trochou jistoty prohlásit, jak ta Krvavice vlastně vypadá. Jeden společný rys s naší planetou ani zdaleka nestačí. Kdepak, ani náhodou nestačí!"
"No to tedy ne. To tedy určitě ne," přizvukoval Wansor Mistrovi svého Cechu a s očima přilepenýma ke kukátku pomalu obloukem propátrával noční oblohu.
"Jak to, že ti to trvá takhle dlouho?" vztekal se nedočkavě Nessel z Cromu. "Krvavice je přece támhle! Všichni ji vidíme pouhým zrakem!"
"Myslíš si, že vylovit z Igenských písčin zelený oblázek, který ti tam upadne v pravé poledne, je záležitost hodně jednoduchá?" zeptal se ho Robinton.
"Uf! Už ji tam mám!" vykřikl Wansor. Nessel se vrhl kupředu a chňapl po válci. Okamžitě však ucukl, protože si připomněl, co může způsobit jediný nerozvážný pohyb. S rukama složenýma okázale za zády se tedy v předklony opět zadíval na Krvavici.
Nessel však u dalekozoru dlouho nezůstal. Když dopředu vykročil opět Oterel, Mistr Harfeník ho předběhl.

"Řekl bych, že teď jsem na řadě já, protože všichni Pánové Držeb se už jednou podívali."
"Tak je to spravedlivé," přisvědčil hlasitě Sangel a zachmuřeně se podíval na Oterela.
Lessa pozorně sledovala Mistra Harfeníka. Neušlo jí tedy, jak se mu na širokých ramenou napjaly svaly, když prožil první úlek při pohledu na odvěkého nepřítele Pernu. Dlouho se však nedíval, či jí se to možná jenom zdálo. Zvolna se zvedl od kukátka a zadumaně se zahleděl na Krvavici, která jim nad hlavou vykukovala z temných mračen.
"Tak co, Harfeníku?" zaútočil na něho pánovitě Meron. "Ty přece máš vhodnou průpovídku pro úplně každou příležitost!"
Robinton upřel na Nabolesana pohled, který trval dokonce ještě déle nežli ten, který věnoval Krvavici.
"Já osobně se domnívám, že nejmoudřejší ze všeho by bylo, kdybychom si ten současný odstup od Hvězdy zachovávali i nadále."
"Ha! Právě z toho jsem tě podezříval!" Meron se nechutně zašklebil na znamení svého vítězství.
"To jsem netušil, jak se vyznáš v lidech," poznamenal Robinton nevzrušeně.
"Co tím chceš naznačit, Merone?" otázala se Lessa hlasem, který se chvěl potlačovanou výhrůžkou. "Z čeho jsi Harfeníka podezříval?"
"Ale to přece musí dojít úplně každému!" Pán z Nabolu se nikterak nesnažil, aby svůj postoj vůči Lesse po té první urážce nějak pokrotil. "Harfeník přece skáče podle toho, jak Bendenský Weyr píská, ne? A jelikož Bendenský Weyr po příležitosti, jak zlikvidovat Vlákna přímo u jejich zdroje, dvakrát nebaží..."
"Kdopak ti tohle prozradil?" vyslýchala ho Lessa mrazivě.
"A na základě čeho jsi, Pane z Nabolu, oprávněn tvrdit, že Pernský Harfeník skáče podle libovůle Bendenského Weyru? Co nejrozhodněji trvám na tom, abys toto své obvinění buď okamžitě dokázal, nebo odvolal!" Robintonova ruka sklouzla k jílci jeho dýky.
Bronzáček na Meronově paži zasyčel a poplašeně roztáhl křidélka. Pán Nabolské Držby ho začal okázale konejšit a přitom se rádoby vědoucně uculoval.
"No tak, Merone, odpověz!" kázal mu Oterel.
"Ale vždyť to přímo bije do očí! To přece musí být každému z vás jasné," odvětil Meron se zlomyslnou ochotou a nad nedovtipností všech přítomných sehrál překvapeného. "Harfeník má bezmeznou slabost pro - Bendenskou Weyrenu!"
Chvíli byla Lessa ohromená natolik, že na toho člověka dokázala jenom nehnutě zírat. Robintona obdivovala a ctila. Zřejmě ho měla skutečně ráda. Každé jejich setkání jí působilo potěšení a Lessa se nikterak neobtěžovala se zakrýváním svých skutečných pocitů, ale - Meron podle všech známek zešílel. Pokoušel se podkopat důvěru, kterou celá planeta chová k drakenům, naprosto nesmyslnými a zlovolnými pomluvami. Nejdřív Kylara a teď... Jenomže právě ta Kylařina slabost, její nevybíravost v lásce a vůbec, současný přístup Držeb a Cechů k Weyrským obyčejům pravděpodobnosti tohoto obvinění jenom nahrával...
Výbuch Robintonova srdečného smíchu ji polekal. Ovšem kromě toho způsobil, že z Nabolovy tváře zmizel vítězný úsměv.
"Bendenská Weyrena pro mě nemá ani zpola takovou přitažlivost, jako to Bendenské víno!"
V obličejích, které ji obklopovaly, se objevil výraz nesmírné úlevy, až si Lessa znechuceně a s pocitem ponížení uvědomila, že Pánové Držeb byli na nejlepší cestě Meronovu nenávistnému obvinění málem uvěřit. Kdyby Robinton reagoval jen trochu jinak, kdyby se obvinění začal bránit... I ona se tedy usmála a podařil se jí dokonce i smích, protože vášeň Mistra Harfeníka pro víno, a pro Bendenské víno obzvláště, byla všeobecně známá a byla mnohem přijatelnějším vysvětlením než Meronova pomluva. Výsměch je někdy lepší obrana než čistočistá pravda.
"A navíc ještě," pokračoval Harfeník, "je to tak, že Mistr Harfeník planety Pernu nemá na tuhle - tuhle dětskou kuličku na cvrnkání názor ani takový ani makový, protože už pouhý pohled na ni ho k smrti děsí a budí v něm touhu po tom slavném Bendenském vínu, které by potřeboval právě teď a v obrovském množství." V Robintonově hlasu teď nebylo po smíchu ani stopy. "Příliš podléhám vlivu historie a obyčejů našeho milovaného Pern. Přezpíval jsem už příliš mnoho Balad o zlověstné a smrtící Krvavici, než abych teď mohl toužit po její blízkosti. Dokonce i tohle -" ukázal na dalekozor - "tu věc přibližuje na můj vkus až přespříliš. Ovšem lidé, kteří musejí denodenně bojovat s Vlákny, mohou na Hvězdu pohledět s menší bázní než ubohý Harfeník. A ty, Merone, Pane Nabolské Držby, ty můžeš vsadit každičké pole a chýšku a Síň na svém panství, že by se drakeni ze všech Weyrů s největší radostí vzdali povinnosti chránit zrovna tebe před Vlákny - i kdyby to pro ně znamenalo, že musejí vymýtit Vlákna z každé čtvereční dračí délky na povrchu této Krvavice!" Rázný důraz Harfeníkova proslovu způsobil, že Meron o krok ucouvl a přiklopil dlaněmi dráčka tlukoucího zběsile křidélky. "Jak jenom můžete, kterýkoliv z vás," teď se Harfeníkovo kárání sneslo rovným dílem i na hlavy ostatních čtyř Pánů, „jak jenom můžete pochybovat, že by se drakenům neulevilo stejně jako vám, kdyby se dočkali konce toho po staletí se táhnoucího úsilí věnovaného právě vaší ochraně a bezpečnosti? Vždyť oni vás před těmi Vlákny vlastně chránit nemusí! Ty, Groghe, ty, Sangeli, Nesseli a Otereli, vy všichni byste si to měli konečně uvědomit! Už jste přece jednali s T'kulem i s T'ronem.
Všichni moc dobře víte, co Vlákna mohou člověku způsobit. A stejně dobře víte, co se stane, když zahyne drak. Nebo že bych vám musel připomínat i tohle? Jste ještě pořád vážně přesvědčeni, že drakeni touží tuhle hrozbu za každou cenu protahovat, i když jsou sami v neustálém nebezpečí? Co by tím vlastně získali? Moc dobrého ne, na to vemte jed! Stojí vůbec všechna ta bolestivá zranění za těch pár pytlů obilí nebo nůž od Kováře? Dokáže snad případnou smrt jejich draka vynahradit hromada desátků nebo nějaký ten vychrtlý bezel?
A teď mi vysvětlete, jak to, že člověk tento přístroj, který pomáhá jeho nedostatečnému zraku spatřit tu třpytnou hračku na obloze, sestrojil zřejmě už pradávno, a přitom se Vlákna klidně a nerušeně snášejí dolů? Jak je to možné, když k tomu skoku stačí jenom najít souřadnice? Nemohlo by to být náhodou i tak, že drakeni se o něco podobného už kdysi pokusili? Co když selhali čistě jen kvůli tomu, že ta šedavá masa, kterou dokážeme tak hezky pozorovat, není ani

voda, ani pevnina, ale právě ta nevypočitatelná Vlákna, vřící a svíjející se tak dlouho, až se ta nejhořejší zásluhou nějakých záhadných sil úspěšně osvobodí, aby nám přinášela zkázu? A nemohlo by to být tak, že mračna tam sice jsou, ale nesestávají se z vodních par jako u nás na Pernu, ale z nějaké smrtící látky, která je nám ještě nebezpečnější než Vlákna? Jak můžeme vědět, jestli bychom tam na těch černých skvrnách planety nenašli kosti dávno zmizelých ztracených jezdců a draků? Nevíme toho tak strašně moc, že bych osobně považoval za úplně nejmoudřejší nepřibližovat se Krvavici ani o krůček. Bohužel, dospěl jsem rovněž k názoru, že čas, kdy stačilo chovat se moudře, už dávno pominul, takže nám nezbývá než spoléhat na pošetilost hrdinů a přitom doufat, že jim i nám to tak bude vyhovovat. Neboť já doopravdy věřím," a tady se Harfeník pomalu obrátil k Lesse, "přestože to říkám s těžkým srdcem a přestože jsem vystrašený jako ten největší zbabělec, že drakeni z Pernu se ke Krvavici skutečně vydají!"
"Takový je F'larův záměr!" potvrdila silným, zvučným hlasem Lessa. Hlavu měla při tom prohlášení vztyčenou a ramena držela zpříma. Na rozdíl od Harfeníka se nesměla ke svému strachu přiznat, a to dokonce ani sama před sebou.
"No ano," brumlal Fandarel a pokyvoval svou mohutnou hlavou nahoru a dolů, "vždyť proto mně a Wansorovi přikázal pozorovat Krvavici co nejvíce, aby se výprava mohla hodně brzy uskutečnit."
"A jak dlouho si tedy na její vyslání ještě počkáme?" dotíral Meron, jako kdyby předtím Harfeníka vůbec neslyšel.
"Ale jdi, snad bys nechtěl, aby ti tu někdo určil přesné datum?" zeptal se ho Groghe.
"Proč by ne, když je Bendenský Weyr v určování času a místa a vůbec všeho takhle zběhlý?" odsekl mu Meron s tak průhledně falešnou líbezností, že by mu Lessa nejraději vjela nehty do obličeje.
"Ale zachránili ti majetek, Nabole," přisadil si Oterel.
"Máš o tom nějakou představu, Weyreno?" otázal se Sangel Lessy s úzkostí.
"Nejprve musím dokončit pozorování," vložil se do hovoru nervózně se zajíkající Wansor. "Vždyž by to byla hloupost - šílenství by to bylo - dokud jsme si ještě neprohlédli celou Krvavici a nezobrazili všechny hlavní podoby těch různobarevných chuchvalců. Jenom se podívejte sami, mraky jí povrch v jednom kuse zakrývají! Ach, ještě máme před sebou spoustu předběžných pozorování. A potom musíme vymyslet nějaký způsob ochrany..."
"Chápu," skočil mu do řeči Meron.
Cožpak ten člověk nepřestane s tou svou jízlivostí ani na chviličku? Jenže Lessu pak napadlo, že jim ta jeho ironie nakonec může vlastně posloužit.
"Takové přípravy mohou být docela klidně i celoživotní," pokračoval drze.
"Pokud znám F'lara dobře, tak jistě ne," odpověděl mu Harfeník suše. "Poslední dobou zastávám přesvědčení, že ty poslední výstřelky našeho odvěkého nepřítele vztáhl F'lar na sebe jako svou osobní urážku, neboť jsme se už nechali ukolébat ve víře, že jsme si Vlákna v čase i v prostoru pohodlně rozškatulkovali."
V Harfeníkově hlase zazněl takový dobromyslný úšklebek, že si Oterel z Tilleku musel odchrchlat. Pán Groghe vyhlížel mnohem zadumaněji, zřejmě se po nedávné F'larově přednášce ještě nevzpamatoval.
"Urážka pro Benden?" divil se Sangel celý zmatený. "Ale vždyť ty jejich tabulky byly přesné po kolik Oběhů! Sám jsem se řídil výhradně podle nich a až donedávna se jim nedala vytknout jediná chybička."
Meron si dupl. Jeho afektovaná póza byla rázem tatam.
„Jste tedy samí hlupáci! Necháte se Harfeníkovými řečičkami úplně oblbnout! V životě se nedočkáme toho, že by se Vláknům učinila přítrž! Během jeho nebo našeho života rozhodně ne! A dokud se tahle planeta nepřestane otáčet kolem slunce, pořád budeme odvádět desátky těm neschopným Weyrům, vy udatní a mocní Pánové! Není mezi vámi ani jediný, který by našel dost kuráže a prosazoval konečné vyřešení. My se na ně můžeme docela dobře vykašlat! Máme přece ohňové dráčky, kteří dokážou požírat Vlákna..."
"To tedy znamená, že T'bora z Weyru na Výšinách mohu poučit, že jeho letky už nemusí dále hlídkovat nad Nabolem? Jsem přesvědčená, že se mu neuvěřitelně uleví," ozvala se Lessa co možná nejmileji a nejlíbezněji.
Nabolský Pán na ni upřel pohled, z něhož čišela ryzí nenávist. Ohňový dráček začal syčet a přichystal se vzlétnout. Jediný zřetelný Ramothin výkřik však lidi na vrcholku hory téměř ohlušil. Ohňový dráček zaječel a zmizel. Meron se dusavě rozběhl po osvětlené stezce k úpatí hory, přičemž se kletbami doslova zalykal. Vztekle se rozeřval, aby mu poslali draka. Zelená samička se objevila tak hbitě, že Lessa ani na okamžíček nezapochybovala, že jí to nařídila Ramoth. Ostatně to právě ona před vteřinou, varovala ohňového dráčka, který se chystal Lessu napadnout.
"Viď, že T'borovi nenařídíš, aby přestal s hlídkami nad Nabolem, je to tak, Weyreno?" zaprosil Nessel, Pán z Cromu. "Moje pozemky totiž sousedí s jejich..."
"Pane Nesseli," začala Lessa, aby mu za prvé vysvětlila, že takovou moc ani nemá, a za druhé... "Pane Nesseli," opakovala však místo toho oslovení a začala se na Držebníka usmívat, "dobře si povšimněte, že o tohle Pán z Nabolu nakonec přece jen nepožádal. Ačkoliv," povzdechla si trochu dramaticky, "my jsme byli ve velkém pokušení nějak ho potrestat za jeho podíl viny, který má na smrti dvou našich dračích královen." Věnovala Nesselovi unavený, ale povzbudivý úsměv. "Na jeho pozemcích však žijí stovky nevinných lidí a spousta dalších pak žije na jeho sídle, a my nesmíme dovolit, aby všichni trpěli jenom kvůli jeho - jeho - jak bych to vyjádřila - jeho nerozvážnému vystupování."
"Což mi na mysl přivádí otázku," odkašlal si honem Groghe, "co se stane s tou - s tou ženskou Kylarou?"
"Nic!" prohlásila Lessa přísně a rozhodně. Doufala, že tím by se celá ta událost dala uzavřít.
"Nic?" rozzlobil se Groghe. "Způsobila smrt dvou královen a vy s tím neděláte ale vůbec nic..."
"Chystají se snad Pánové Držeb provést něco s Meronem?" otázala se a přísně se rozhlédla po čtyřech přítomných Držebnících. Rozhostilo se dlouhé ticho. "Musím se teď vrátit do Bendenského Weyru. Co nevidět tam začne svítat a bude zapotřebí vyslat nové hlídky. Navíc tu Wansora a Fandarela zdržujeme v pozorování, které nám umožní výpravu ke Krvavici."
"Než si ten přístroj zaberou výhradně pro sebe, rád bych se ještě jednou podíval," požádal Oterel z Tilleku hlasitě. "Mám bystrý zrak..."

Když Lessa k sobě přivolávala Ramoth, cítila nesmírnou únavu. Toužila po návratu do Bendenského Weyru, ne však kvůli spánku, ale potřebovala se ujistit o F'larově stavu. Jistě, byl s ním Mnementh a ten by nepochybně každou změnu ve zdravotním stavu svého jezdce okamžitě hlásil...
A já bych ti to taky řekla, připomněla jí trochu ukřivděně Ramoth.
"Lesso," zazněl jí do ucha Harfeníkův přitlumený hlas. "Tys té výpravě příznivě nakloněna?"
Zdvihla k němu oči. Tvář jí ozařovaly Světleny lemující cestu. Robinton měl v obličeji nezúčastněný výraz a Lessa se v duchu ptala, jestli ten svůj proslov u Kamenné Hvězdy vůbec myslel vážně. Umění přetvářky používal totiž tak často a tak zjevně bez námahy, přestože kolikrát tím šel proti svému vlastnímu přesvědčení, až se Lessa někdy zvědavě podivovala, co si tak Mistr Harfeník vlastně myslí ve skutečnosti.
"Děsí mě to. Ta výprava mě skutečně děsí, protože - jak to vypadá - někdo to prostě bude muset zkusit. Někdy. Prostě to nedává smysl..."
"Zachovala se nějaká zpráva o tom, že by někdo kromě tebe skočil tak daleko mezi časy?"
"To ne." Těžko tvrdit opak. "Nic takového jsme zatím nenašli. Ovšem nezapomeň, že taková potřeba zřejmě nikdy předtím nevyvstala."
"Což teď nevyvstala potřeba učinit tento další nevídaný skok?"
"Prosím tě, přestaň, jsem rozrušením už takhle bez sebe," Lessa si nebyla jistá ani tím, co sama cítí a jak uvažuje, nebo jak jsou na tom v tomto ohledu ti druzí, a co by všichni vlastně měli cítit a co by si měli myslet. Potom si povšimla, jak laskavě a ustaraně se na ni Harfeník dívá, a podvědomě se ho přidržela za paži. "Jak bychom to mohli vědět? Odkud bychom měli načerpat jistotu?"
"Odkud se tenkrát brala ta tvoje jistota, že na Tázací Píseň existuje odpověď - a že ji znáš zrovna ty?"
"A ty snad pro mě máš novou Tázací Píseň?"
"Otázky, ano, ty mám." S úsměvem sevřel její ruku ve svých dlaních. "Ale odpověď?" Zavrtěl hlavou a když Ramoth začala stoupat do výšky, ucouvl dozadu.
Jenomže zapomenout na ty jeho otázky bylo stejně obtížné jako zapomenout tenkrát na tu Tázací Píseň, která ji odvedla mezi časy. Po návratu do Bendenu Lessa zjistila, že F'larova pleť je na dotyk celá rozpálená. Neklidně sebou házel ze spaní. Ačkoliv se Lessa toužila vyspat na širokém lůžku po F'larově boku, za těchto okolností to nepřicházelo v úvahu. Celá zoufalá touhou nalézt alespoň trochu útěchy v tom svém strachování o F'lara i děsu z nevypočitatelného neznáma, které na ně čeká, odplížila se Lessa z lůžka do weyru. Ramoth ospale zamžourala a potom z předních pazourů sestavila kolébku. Zkonejšená hřejivou, důvěrně známou přítomností své dračice, Lessa konečně začala dřímat.

Do rána se však F'larovi nijak neulevilo. Z horečky byl popudlivý a z Lessina hlášení o průběhu sledování Krvavice celý ustaraný.
"Nedovedu si vůbec představit, cos čekal, že asi uvidím," vybuchla podrážděně, když mu už po čtvrté trpělivě vylíčila, co v tom dalekozoru vlastně viděla.
"Očekával jsem," a F'lar udělal významnou pauzu, "že najdeš nějaké - nějaké výrazné znaky, podle kterých by se drak při skoku do mezimezí mohl řídit jako podle souřadnic." Vztekle škubl kožešinovou přikrývkou a potom se zatahal za vzpurnou kadeř, která mu pořád padala do očí, "Tenhle slib, který jsme dali Pánům Držeb, dodržet prostě musíme!"
"A proč? Jenom proto, abychom Merona usvědčili z nepravdy?"
"To ne. Ale abychom dokázali, jestli je nebo není možné zbavit se Vláken už napořád." Mračil se na ni, jako kdyby ji to mělo samu napadnout.
"Jenomže já si myslím, že už to zkusil někdo dávno před námi," namítla Lessa unaveně. "A Vlákna stejné nezmizela."
"To ale vůbec nic neznamená," odvětil F'lar tak zuřivě, že se z toho rozkašlal, což mu v místě přeťatého svalstva vyvolalo v pase ostrou bolest.
Lessa k němu mžikem přiskočila a podávala mu číšku destilovaného vína, oslazeného a ochuceného šťávou z felysových plodů.
"Chtěl bych tu mít F'nora!" prohlásil Weyren nedůtklivě.
Lessa ustaraně pozorovala, jak po tom záchvatu kašle zůstává její druh ležet celý zemdlený.
"Nevím, jestli se nám ho od Brekke podaří vůbec odlákat."
F'lar sevřel rty do úzké čárky.
"Snad si nemyslíš, že pouze ty, F'lar, Vůdce Bendenského Weyru, smí čachrovat s Tradicemi?" zaryla do něho Lessa.
"Ale to přece..."
"Pokud si lámeš hlavu kvůli tomu svému zamilovanému plánu, tak se uklidni. Poslala jsem N'tona, aby nachytal nějaká Vlákna."
"A...?"
"A? No, až ve Fortském Weyru vzlétne k zásnubnímu letu další královna, nepochybně se N'ton ujme Vůdcovství. Ostatně, přesně tak jsi to zamýšlel, nebo ne?"
Při té vzpomínce se ještě teď Lesse zvedal žaludek. „Jak jsi předpokládal, ponravy se vynořily na povrch v té samé vteřině, kdy jsme Vlákna položili na hlínu. Za chvilku po nich nezbylo ani stopy."
F'larovi se zajiskřilo v očích a rty se mu roztáhly vítězným úsměvem.
"A proč jsi mi to hned neřekla?"
Po této výčitce si Lessa zapřela obě pěsti do pasu a upřela na něho jeden ze svých nejpřísnějších pohledů.
"Protože tou dobou jsem měla na starosti ještě pár dalších věcí. Tahle záležitost se přece nedá rozebírat na veřejnosti. Vždyť dokonce i takoví oddaní a věrní jezdci jako..."
"A jak se k tomu vyjádřil N'ton? Uvědomuje si dosah toho, co se tu snažím dokázat?"

Lessa se přemýšlivě zahleděla na svého Weyrena. "Ano, to si uvědomuje. Proto jsem si ho také vybrala, aby nahradil F'nora."
Tohle ujištění zřejmě F'lara upokojilo, protože se s hlubokým povzdechem konečně opřel do polštářů a zavřel oči. "Ano, pro tohle se hodí skutečně výborně. Zvládne víc, než jenom velet Fortskému Weyru. Bude totiž v naší práci pokračovat. Tohle potřebujeme, Lesso, ze všeho nejvíce. Lidi, kteří dokážou myslet, kteří budou umět navázat na to, co my jsme načali. Takhle to přece chodívalo už předtím." Otevřel oči. Seděl mu v nich stín neučitého strachu a až příliš hmatatelné starosti. "Kolik teď mají ve Fortském Weyru hodin?"
Lessa v duchu provedla bleskový výpočet. "Za čtyři hodiny tam začne svítat."
"Aha. Přál bych si, aby sem N'ton dorazil, jak může nejrychleji."
"Ale no tak, počkej, F'lare, vždyť je to Fortský jezdec..."
F'lar ji drsně chytil za ruku a strhl ji k sobě na lůžko. "Cožpak ti to vážně nedošlo?" naléhal chraptivě. Lessa se téměř polekala. "On to prostě musí všechno vědět! Všechno, co mám v plánu! Kdyby se něco stalo, tak..."
Lessa na něho zůstala nechápavě zírat. Po chvilce však do ní vjela zuřivost. Vztekala se na F'lara, že ji takhle vystrašil, zuřila na něho, že se vyžívá v sebelítosti, a současně se děsila, že je třeba smrtelně nemocný.
"No tak, F'lare, seber se trochu, člověče!" zalomcovala s ním napůl pohněvaně a napůl škádlivě; jeho pokožka mu pod jejími dlaněmi jenjen hořela.
F'lar padl záhy na lože a hlavou zazmítal ze strany na stranu.
"Takhle se to přihodilo tehdy, já to vím! Vykašli se na to, co ti bude F'nor vykládat, a okamžitě mi ho sem přiveď."
Přilétá Lioth a zelený drak z Telgaru, ohlásil Mnementh.
Když Lessa zjistila, že F'larovo blouznění zřejmě Mnementha nevyvádí ani trochu z míry, pořádně se jí ulevilo.
F'lar polekaně vykřikl a vrhl na Lessu obviňující pohled.
"Jenom se na mě nekoukej, já jsem pro N'tona neposlala. Vždyť tam u nich nezačalo ještě ani svítat!"
Ten zelený drak přináší posla a jeho jezdec je rozčilením úplně bez sebe, oznamoval dále Mnementh a znělo to trochu zvědavě.
Ramoth, která se po Lessině probouzení vypravila do Líhniště, zaburácela bronzovému Liothovi na pozdrav.
Chodbou připochodoval N'ton doprovázený Wansorem, což byl ten poslední člověk, kterého by tu Lessa očekávala. Kulaťoučký mužíček měl tváře vzrušením celé zardělé a oči, orámované krvavými žilkami a s bělmem zarudlým únavou, mu doslova sršely.
"Ach, Paní Weyru, nesu vám novinku tak neuvěřitelnou, že si ji ani ve snu nedokážete představit! Je to něco nevídaného!" jásal Wansor a přímo pod nosem jí potřásal velikým archem. Lessa měla dojem, že na něm zahlédla jakési kružnice. Potom si však Wansor povšiml F'lara. Uvědomil si, že Vůdce Weyru je nesmírně nemocný člověk a všechno to radostné vzrušení mu naráz vyprchalo z obličeje. "Pane, já netušil - nemohl jsem přepokládat..."
"Nesmysl, člověče," odbyl jeho omluvy mrzutě F'lar. "Co tě sem přivádí? Co to je za kresby? Ukaž! Našli jste souřadnice pro dračí skok?"
Wansor však s vysvětlením váhal. Nakonec si ho vzala na starost Lessa a odvedla ho až k posteli.
"Co je na tom archu? Aha, tohle je Pern a tohle je Krvavice. Co ale znamenají ty další kružnice, kterés tu nakreslil?"
"Sám si nejsem jistý, jestli tomu správně rozumím, má paní, ale když jsem si včera v noci prohlížel noční oblohu, tak jsem je čirou náhodou objevil - nebo že by to bylo až dneska k ránu? Krvavice totiž není jedinou planetou, která putuje po pernském nebi. Tady je další, kterou je možno pozorovat až k ránu, je to tak, N'tone?" Bronzový jezdec vážně přikývl, ale v očích mu pohrávalo šibalství, protože Wansorův způsob výkladu mu připadal zábavný. "Dále jsem zahlédl sice nezřetelný, ale přesto viditelný kulovitý tvar našeho třetího nebeského souseda tady na severovýchodě, hodně nízko nad obzorem. A potom přímo jižním směrem - to byl N'tonův nápad, že bychom se měli rozhlédnout kolem dokola - jsme narazili na tuhle větší planetu s hroznem podivných předmětů, které se kolem ní hemžily se značnou rychlostí. Je to tak, na Pernské obloze je pěkná tlačenice!" Wansorovo zděšení bylo tak směšné, že Lessa musela násilím potlačit zahihňání.
F'lar si od Mistra Sklenáře vzal ten arch a začal si ho prohlížet. Lessa zatím Wansora násilím usadila na židli vedle lože nemocného. F'lar zadumaně poklepával na zobrazené kružnice prstem, jako kdyby se tím dotykem pro něho stávaly věrohodnější.
"Takže na obloze jsou celkem čtyři hvězdy?"
"Nepochybně jich tam bude mnohem víc, Vůdče Weyru," odvětil Wansor. "Ovšem jenom tyhle," namířil potřísněným ukazováčkem na tři nově objevené sousedy, "se v dalekozoru jeví jako kulatá tělesa. Všechny ostatní jsou dál stejně zářivými tečkami, jak se nám hvězdy jevily odjakživa. Řekl bych proto, že tato tři tělesa spadají do vlivu našeho slunce a obíhají ho stejně jako tahle naše planeta. Není totiž možné, aby se z moci, jež k našemu slunci poutá nás i Krvavici, mohly jen tak zničehonic vymanit - vždyť víme, že ta síla musí být obrovská..."
F'lar vzhlédl od nákresu a při pohledu na jeho tvář stydla všem přítomným krev v těle.
"Pokud jsou tahle tělesa tak blízko, jak můžeme vědět, že Vlákna padají skutečně z Krvavice?"
"Ach božíčku, bóžíčku!" zasténal Wansor polohlasně a začal si drobnými trhanými pohyby třít bříška prstů palci.
"Ale, hloupost!" prohlásila Lessa tak sebevědomě, že se na ni všichni tři muži překvapeně zadívali. "Nebudeme si k té naší hromadě potíží přidělávat ještě další, ne? Ti naši předkové, kteří měli dost znalostí, aby dokázali sestrojit dalekozor, určili Krvavici jako zdroj Vláken se vší jistotou. Kdyby šlo o některou z těch druhých planet, tak by se s tím určitě netajili. Vlákna se na Pern přece snášejí jenom tehdy, když se k němu přiblíží právě Krvavice!"
"V Poradní Síni Forského Weyru je kresba, a na ní je zobrazen diagram s kulovitými tělesy obíhajícími po kruhových drahách," rozpomínal se N'ton. "Jenomže tam je těch kružnic šest a," najednou překvapeně vykulil oči a rychle se podíval na arch, který teď držel Wansor,.....jeden z nich, ten předposlední, má skutečně u sebe hrozen malých

satelitů!"
"No dobře, tak proč bychom si nad tím lámali hlavu? Neděje se vůbec nic, jenom jsme to všechno prostě viděli na vlastní oči, no," uzavřela celou tu diskusi Lessa, popadla džbán s klahem a začala z něj těm dvěma novým příchozím nalévat plné číšky. "Prostě jsme se opět mohli přesvědčit, co všechno lidé ze Starých Časů znali a co to vlastně na tu zeď namalovali."
.Jenomže teď," poukázal N'tron mímě, "teď konečně víme, co ta kresba ve skutečnosti znamená."
Lessa po něm vrhla tak dlouhý pohled, že málem přelila Wansorovu číši..
"Samozřejmě. Poznání, vědění, to je ta nejlepší zkušenost, N'tone."
"Předpokládám, že oba jste strávili u toho dalekozoru celou noc, je to tak?" zeptal se F'lar. Když muži přikývli, začal vyzvídat: "A co Krvavice? Zahlédli jste tam něco, co by nás mohlo v letu k ní navádět?"
"Pokud jde o tohle, pane," odpověděl N'ton, když se pohledem nejprve tázavě obrátil k Wansorovi, "viděli jsme tam zvláštně tvarovaný výčnělek, který mě upomíná na vrcholek Neratu, jenomže to by musel ukazovat na východ místo na západ -" Nerozhodně umlkl a nespokojeně pokrčil rameny.
F'lar se s povzdechem opět uložil do kožešin. Všechna dychtivost mu z tváře vyprchala.
"Naprosto nepostačující, co?"
"To platí jenom pro včerejší večer," pospíšil si N'ton s upřesněním.
"Pochybuji, že následující noc nabídne jiný obrázek."
"Ale naopak. Vůdče Weyru!" opravil ho Wansor horlivě. "Krvavice se stejně jako Pern otáčí i okolo své vlastní osy!"
"Jenomže zůstává pořád příliš daleko, než aby se na ní daly rozpoznat nějaké podrobnosti!" prohlásila Lessa nesmlouvavě.
F'lar po ní střelil rozhořčenýma očima. "Kdybych se tak mohl přesvědčit na vlastní oči..."
Wansor zdvihl bystře hlavu. "No, tak tedy, abyste věděli, já jsem vypočítal, jak by se daly využít čočky ze zvětšovacího přístroje. Samozřejmě, že by se nedaly nastavovat tak rozmanitě, jako u toho starodávného dalekozoru, ale zase by to nové zařízení mělo tu výhodu, že bych ho mohl postavit na vaši vlastní Kamennou Hvězdu. A bylo by to navíc i docela zajímavé, protože kdybych umístil jednu čočku v Kamenném Oku a druhou postavil na Kamenný Prst, pak bys viděl - ale ne, potom bys vlastně nic neviděl, že je to tak?" Malý mužíček se najednou zhroutil celý do sebe.
"Co bych neviděl?"
"Ale ty skály jsou přece rozmístěny tak, aby se jimi dala pozorovat Krvavice pouze při zimním slunovratu, takže ve zbývající části roku ten úhel pochopitelně nevyhovuje. V tom případě bych však mohl - ale ne," vraštil Wansor tvář samým úsilím. Oči mu žily samostatným životem, těkaly doslova, jak si v hlavě bleskově prosíval nekonečné množství myšlenek, z nichž každičké věnoval zlomeček vteřiny na promyšlení. "Zkusím s tím něco udělat. Už předem tě však mohu. Vůdče Weyru, ujistit, že jsem schopen sestrojit takové zařízení, které ti umožní pozorovat Krvavici přímo tady, z Bendenského Weyru."
"Musíš být k smrti vyčerpaný, Wansore," ozvala se Lessa honem, než F'lar stačil položit další otázku.
"Ale, to nestojí za řeč," tvrdil Wansor a pomžikával, aby při pohledu na Weyrenu udržel oči vůbec otevřené.
"Podle mne to stojí za pořádnou řeč!" prohlásila Lessa přísně, sebrala mu z rukou číšku a i tak slabým tahem ho málem zvedla do stoje. "Řekla bych, že by ses měl prospat raději tady v Bendenu."
"A to by šlo? Strašně mě děsila představa, že bych mohl v mezimezí spadnout z draka. Ale to se stát nemůže, nebo snad ano? Ale já stejně zůstat nemohu. Přiletěl jsem přece na drakovi z Cechu. Opravdu bych se asi měl raději..."
Wansorův hlas stále slábl, protože Lessa ho už odváděla chodbou dovnitř weyru.
"On totiž oka nezamhouřil ani té předchozí noci," usmál se za ním N'ton přátelsky.
"Takže žádný způsob, jak se mezimezím dostat ke Krvavici, vážně neexistuje?"
N'ton pomalu zavrtěl hlavou. "Z toho, co jsme mohli zpozorovat dnes v noci a včera večer, doopravdy ne. Skoro pořád se nám při pozorování převalovaly před očima sobě se navzájem podobající temné, narudlé chuchvalce. Okamžiček před tím, než jsme usoudili, že by ses měl o těch ostatních planetách ihned dozvědět, podíval jsem se do dalekozoru naposledy a ten Neratu podobný výběžek stačil mezitím zmizet. Zbyl po něm pouze vybledlý, šedavě růžový stín."
"Ale nějaký způsob, jak bychom se mohli dostat na Krvavici, přece existovat musí."
"Až ti bude trochu líp, pane, určitě ho objeviš."
F'lar si s úšklebkem pomyslel, že hlavní vlastností tohoto mladíka je zřejmě nevtíravost. Svou důvěru ve staršího jezdce uměl vyjádřit skutečně nenásilně, neboť naznačil, že Vůdci v okamžitém úspěchu brání pouze špatný zdravotní stav a že jde o potíž, která se vbrzku vyřeší.
"Dobře, když se s tou záležitostí zatím nemůžeme pohnout kupředu, pojd mluvit o jiné, také důležité věci. Lessa mi řekla, žes pro nás obstaral Vlákna. Viděl jsi tedy, jak se ty ponravy z jižních bažin s Vlákny vypořádaly?"
N'ton zvolna přisvědčil. Oči mu jiskřily.
"Kdybychom Jižní světadíl nemuseli odstoupit těm odpadlíkům, nechal bych ihned připravit výpravu, která by to jižní území prozkoumala od začátku do konce. Vždyť my ani nevíme, jak je vlastně rozsáhlé. Na západě se s pátráním přestalo kvůli pouštím a na východě nás zarazilo moře. Ale ty larvy přece nemohou žít jenom v těch bažinách!" F'lar potřásl hlavou. Měl dojem, že se hádá sám se sebou. Nabral hluboko do plic vzduch a pokusil se hovořit pomaleji a tím tedy i méně rozčileně. "Po celých sedm Oběhů docházelo na Jihu ke Spadům a my jsme přitom nenašli jedinou brázdu! Pozemní hlídky nemusely použít ohňomet ani jedinkrát! Jenomže my přece zatraceně dobře víme, že i těm nejopatrnějším, nejzkušenějším a nejpozornějším jezdcům nějaké to Vlákno na zem přeci jenom unikne. A přitom T'bor trvá na tom, že po Spadu nenašli po brázdách ani stopu!" F'lar se ušklíbl. "Jeho letky jsou výborně cvičené a Spad bývá na Jihu velice mírný, nicméně přál bych si, abych to věděl už dávno."
"A copak by sis v tom případě asi myslel?" zeptala se Lessa se svou obvyklou příkrostí. Stačila se mezitím vrátit.

"Vůbec nic, protože dokud se Vlákna nezačala snášet mimo plán a dokud jsi nenavštívil ty bažiny osobně, nikdy by sis to nedal do vzájemné souvislosti!"
Samozřejmě měla pravdu, ale chudák N'ton teď nevěděl, čí vlastně je, protože rozum mu velel, aby s ní souhlasil, a cit mu zase nařizoval, aby stál za F'larem. Vůdce Weyru se v duchu bezmocně vztekal, protože jeho nemohoucnost ho přiváděla k šílenství. Ted by měl být na nohou a zařizovat tisícovku věcí současně, a on se v tak klíčovém okamžiku musí spoléhat jenom na všímavost a úsudky těch ostatních.
"Pane, během těch Oběhů, po které jsem jezdcem na drakovi," ozval se N'ton a při řeči rozvážně volil slova, „jsem se naučil, že nic se neděje jenom tak, bez účelu. Kdysi jsem nazýval svého otce hlupákem, neboť ten zastával názor, že člověk musí kůži barvit jedním jediným způsobem, nebo že ji může - dobře namočenou - napínat jenom po kouskách, ale docela nedávno jsem si uvědomil, že v tom všem je jistý řád, smysl, že všechno probíhá ve vzájemném souladu."
Zarazil se, ale F'lar začal naléhat, jen ať pokračuje. "Hodně jsem se zajímal o výsledky Mistra Kováře. Ten člověk dokáže přemýšlet a taky svou hlavu používá bez ustání." Mladíkovy oči zaplály takovým obdivem, že se F'lar musel pousmát. "Nerad bych tu byl s těmi svými řečmi na obtíž, ale přesto bych chtěl prozradit, že jsem se od něho hodně naučil. Rozhodně tolik, abych pochopil, že ve znalostech, které nám předaly předchozí generace, zejí povážlivé mezery. Rozhodně tolik, aby mi došlo, že Jižní Světadíl opustili lidé možná právě z toho důvodu, aby se tam mohly ty ponravy rozmnožit co nejhojněji..."
"Chceš tím snad naznačit, že když naši předkové zjistili, že se ke Krvavici nedostanou, tak začali pěstovat ty larvy, které měly poskytnout ochranu jejich pozemkům?" vykřikla Lessa.
"Vypěstovali přece z ohňových dráčků draky, nebo ne? Proč by namísto pozemních hlídek nemohly sloužit ty ponravy?" A N'ton se nad svým podivínským nápadem začal sám usmívat.
"To zní rozumně," souhlasila Lessa a s nadějí se obrátila k F'larovi. "V každém případě bychom tím mohli vysvětlit, proč draci neskočili mezimezím až na Krvavici. Nebylo toho totiž zapotřebí. Ochrana planety byla zajištěná."
"Tak mi vysvětli, proč ty larvy nežijí také u nás na severu?" zaútočil F'lar svárlivě.
"Haha! Protože někdo prostě zemřel dříve, než stačil tu zprávu vyřídit nebo ty larvy přestěhovat či vypěstovat, prostě něco na ten způsob! Tohle ti nikdo přesně neprozradí!" rozhodila Lessa pažemi. F'larovi bylo naprosto jasné, že dává přednost N'tonově teorii, i kdyby byla sebevíc nedokonalá, neboť ta nahrávala její snaze zabránit výpravě draků na Krvavici.
Ochotně by uvěřil, že ty ponravy představují hledanou odpověď, nicméně Krvavici budou muset navštívit tak jako tak. I kdyby jenom z toho důvodu, aby se Pánové na Držbách mohli přesvědčit o důvěryhodnosti drakenů.
"Stejně ještě pořád nevíme, jestli ty larvy žijí i jinde, než jenom v těch bažinách," připomněl jí Flar.
"Klidně se tam nějak propašuju a zjistím to," nabídl se N'ton. "Jih znám docela dobře, pane. Rozhodně alespoň tak dobře, jako spoustu ostatních včetně F'nora. Dovolte mi odletět na Jih a přesvědčit se, prosím." Když si N'ton povšiml, jak F'lar váhá a Lessa že se mračí, honem dodal: "T'kulovi se dokážu vyhnout, na mou duši. Ten člověk neumí nic podniknout potajmu, všechno dělá s co největší parádou."
"Tak tedy dobrá, N'tone, dobrá. Leť tam. Máš pravdu, že nemám, koho jiného bych poslal," snažil se F'lar nedat najevo své hořké zklamání nad tím, že F'nor se teď dokáže věnovat pouze té své dívce. Potom však F'lar takové nelítostné odsouzení rychle potlačil. Vždyť Brekke bývala Weyrenou; a nikoli vlastní vinou (F'lar si doposud nepřestal v duchu spílat za to, že pozorněji nesledoval, co to Kylara vlastně vyvádí - varovali ho přece dost a dost) přišla o svoji královnu. Pokud jí F'norova přítomnost mohla přinést trochu útěchy, potom by jeho odvolání bylo neodpustitelným hříchem. "Leť tam, N'tone. Zjisti to všechno přímo na místě. A z každé lokality dones ponravy na ukázku. Škoda, že Wansor ten druhý přístroj rozebral, mohli jsme ta stvoření pozorovat zvětšovacím přístrojem. Mistr Pastýř je pěkný hlupák. Ty ponravy se mohou místo od místa pořádně odlišovat."
"Červi jsou červi," zabrumlala Lessa.
"Bezelové chovaní v horách se od těch, kteří žijí ve stádech v nížinách, rozhodně liší," poznamenal N'ton. "Felysové stromy, které rostou na jihu, jsou větší a rodí mnohem lepší ovoce nežli ty nejlepší stromy v Neratu."
"Ty toho nějak moc víš," řekla mu Lessa s úsměvem, aby trochu otupila hrot svého porýpnutí.
N'ton se zazubil. "Proto jsem také bronzový jezdec, Weyreno."
"Koukej raději vypadnout. Nebo ne, počkej. Jsi si jistý, že při boji s Vlákny se Fort bez tebe a bez Liotha obejde?" otázal se F'lar, protože tohoto zdravím kypícího mladíka, který mu jeho chorobu bolestně připomínal, by měl už nejraději z očí.
"Nějakou dobu to beze mne vydrží, pane. U nás je ještě hluboká noc."
Tahle odpověď však jeho mládí ještě podtrhla, takže ho F'lar mávnutím honem propustil a snažil se žárlivost nahradit pocitem vděčnosti. Jakmile mládenec zmizel, zasyčel F'lar zuřivou kletbu, která však měla za následek, že se Lessa, celá ustaraná, skokem ocitla po jeho boku.
"Uzdravím se, musím se uzdravit!" běsnil. Přitiskl si k tváři její prsty, a když mu obemkly tvář, s povděkem vychutnával jejich chladivý dotek.
"Samozřejmě, že se uzdravíš. Vždyť přece nebýváš nikdy nemocný," konejšila ho něžně a druhou rukou ho hladila po čele. Najednou ho však začala škádlit. "Vždyť ty nejsi nemocný, tys jenom hloupý! Jinak bys se svým zraněním sotva lezl do mezimezí, aby se ti do rány dostal mráz a aby sis tak vykoledoval pořádnou horečku."
Její jedovatá poznámka F'lara upokojila stejně jako její osvěžující a láskyplné hlazení. Položil se na záda a silou vůle se nutil do spánku, který ho o kousek přiblíží uzdravení.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

XIV. KAPITOLA

- Časné ráno na Ruathské Držbě
- Poledne v Bendenském Weyru

Když na Držbu dorazila onoho zářijového jarního dne zpráva, že má zřejmě co nevidět dojít k Líhnutí, Jaxom se nemohl rozhodnout, jestli se těší nebo ne. Od okamžiku, kdy se před deseti dny navzájem zavraždily dvě královny, nořil se Lytol do tak hlubokých a černočerných chmur, že se Jaxom plížil Držbou doslova po špičkách. Jeho poručník býval vážný odjakživa, nějaké škádlení či vtipkování se od něho nikdy čekat nedalo, ale tohle bylo mlčení natolik nezvyklé, že celá Držba byla znepokojená. Ani to nové miminko si netroufalo zaplakat.
Přijít o jednu královnu, to je hrozné, doopravdy hrozné, to už Jaxom věděl. Ale přijít rovnou o dvě a ještě ke všemu takovým příšerným způsobem! Skoro se zdálo, že události směřují k ještě děsivějšímu vývoji. Jaxom byl k smrti vyděšený, v kostech se mu usídlil němý, svíravý pocit. Ze setkání s Felessanem měl doslova strach. Po tom, co tajně vnikli do Líhniště, nikdy se nedokázal úplně zbavit pocitu, že se rouhal, a teď se v duchu ptal, jestli snad tohle není trest. Protože si však uměl dát dvě a dvě dohromady a dobře si uvědomoval, že ke smrti obou královen nedošlo u nich na Ruathě ani nad Fortským Weyrem, pod nějž Ruatha spadala, trochu se nakonec uklidnil. S Kylarou nebo s Brekke se v životě nesetkal. F'nora neznal a přesto - pokud byla pravdivá jen polovina těch zvěstí, které na jejich Držbu dorazily - vzbuzoval v Jaxomovi hlubokou lítost, protože dopravil Brekke do svého weyru, vzdal se svých povinností Zástupce Velitele Letky a staral se výhradně o tu dívku, která byla vážně nemocná. To je zvláštní, že Brekke litují úplně všichni, zatímco o Kylaře nepadlo jediné slovo, a přitom i ona přišla o královnu.
Jaxomovi to bylo divné, ale dobře viděl, že ptát se na to nesmí. Zrovna tak nesměl ani položit otázku, jestli s Lytolem vážně poletí sledovat Líhnutí. Ale proč by jim to Vůdce Weyru jinak vzkazoval? Vždyť přece Talina z Ruathy byla jednou z kandidátek pro královské vejce! Při Líhnutí by zástupci Ruathské Držby prostě měli být! Bendenský Weyr umožnil při Zasvěcení přístup veřejnosti, přestože ostatní Weyry to nedělaly. A on už neviděl Felessana snad celé věky. Ostatně, od té svatby na Telgaru všichni pouze hlídali, jestli snad nepadají Vlákna, takže se toho moc nedělo.
Jaxom si povzdechl. Tenkrát to byl, panečku, den! Při vzpomínce na to, jak špatně mu bylo, jakou cítil zimu a - ano, i strach, se celý rozechvěl. (Lytol ho učíval, jak se muž nesmí bát přiznání, že má z něčeho strach.) Celou tu dobu, co sledoval F'larův zápas s T'ronem, se Jaxom příšerně bál. Opět se otřásl a po zádech mu sklouzlo nepříjemné zamrazení.
Na Pernu teď bylo všechno na levačku. Dračí královny se začaly pobíjet mezi sebou, Vůdcové Weyrů zápasí na veřejnosti, Vlákna se snášejí hned tu a hned tam, bez jakéhokoliv smysluplného řádu. Soulad se ze všeho už nenávratně vytratil, jistoty, které poskytovaly oporu pravidelnému běhu života, tály jako sníh, a Jaxom nemohl udělat vůbec nic, aby ten neúprosný pád k chaosu alespoň trochu zabrzdil. Nebyla v tom žádná spravedlnost. Dřív přece všechno šlapalo přesně jako hodiny. Všichni se rozplývali nad tím, jak Ruathská Držba neustále vzkvétá. A teď během těch šesti posledních dní přišli o severovýchodní orné pozemky, a jestli to takhle bude pokračovat dál, všechna ta Lytolova předchozí dřina přijde vniveč. Třeba zrovna tohle je ten důvod, proč se teď poručník chová tak - tak podivně. Ale spravedlivé to v žádném případě není. Lytol se přece tolik snažil. A jak to vypadá, Jaxom to Líhnutí propase a neuvidí, kdo vlastně Zasvětí to mrňavé vajíčko. Na světě nezbyla ani špetka spravedlnosti.
"Pane Jaxome!" přiřítila se ke dveřím jedna z nádenic celá bez dechu. "Pán Lytol vám vzkazuje, abyste se převlékl do svých nejlepších šatů! Líhnutí má začít za chviličku! Ach, pane, co myslíte, má naše Talina nějakou naději?"
"Víc než naději!" odsekl jí Jaxom, který se samým vzrušením začal chovat pánovitě. "Koneckonců, vyrostla přece na Ruathě! A teď zmiz!"
Když si zapínal kalhoty a halenu, které mu nově pořídili na Telgarskou svatbu, měl prsty rozčilením celé neohrabané. On sám si tu pěknou látku nepobryndal, ale na pravém rameni měl stále ještě znát mastný otisk prstů rozrušeného hosta, který Jaxoma stáhl z jeho výhodné pozorovatelny na schodech Telgarské Držby v průběhu toho souboje. Zachumlal se do pláště, zpod postele vylovil druhou rukavici a pádil dolů na Hlavní Nádvoří, kde už na ně čekal modrý drak.

Pohled na modráka mu však nevyhnutelně připomněl skutečnost, že Groghův nejstarší syn dostal vajíčka ohňového dráčka. Dvojici vajec, na které měla Ruatha právo, Lytol záměrně odmítl. I tohle byla do nebe volající křivda! Přece mohl Jaxomovi vajíčko ohňového dráčka dopřát, i když sám Lytol odmítal zvířátko Zasvětit! Jaxom byl Pánem Ruathské Držby a na vajíčko měl tedy právo! Tenhle dárek správně Lytol neměl odmítnout!
"Byl by to šťastný den pro Ruathu, kdyby se vaší Talině podařilo Zasvěcení, co říkáš?" přivítal ho modrý jezdec D'wer.
"To ano," přisvědčil Jaxom, ale i jemu samotnému ta odpověď připadala pěkně mrzoutská.
"Trochu se rozvesel, mládenče," snažil se ho potěšit D'wer. "Vždyť mohlo být ještě hůř!"
"Ale jdi, vážně?"
D'wer se uchechtl. Přestože si Jaxom připadal ublíženě, těžko mohl drakenovi říci, ať se stará sám o sebe.
"Dobrý den, Trebithe," pozdravil Jaxom modrého draka, který k němu otočil hlavu. V očích se mu bleskově přelévaly všechny barvy duhy.
Oba zaslechli Lytola, jak vyhaslým, ale přesto zřetelným hlasem vydává sloužícím příkazy a rozděluje povinnosti pracovního dne.
„Za každé pole, které sežehla Vlákna, budeme osévat dvě další tak dlouho, dokud nám vystačí zrno. Na severovýchodě je spousta neobdělané půdy. Přestěhujeme tam Držebníky."
"Ale pane Lytole..."
"Nezačínejte zase s těmi vašimi věčnými nářky kvůli prozatímním obydlím, protože jestli nebudeme mít trochu předvídavosti, budou i naše zásoby pouze prozatímní. A to by bylo horší než následky jednoho či dvou neúrodných let!"
Lytol si zevrubně prohlédl Jaxoma a roztržitě mu popřál dobrého jitra. Jakmile se Zástupce Pána Držby vyšplhal Trebithovi na plece, aby se opřel o zádové výčnělky, okamžitě mu začal tváří přebíhat křečovitý tik. Krátkým pokývnutím vybídl svého chráněnce, aby se usadil před ním, a potom pokynul D'werovi.
Modrý draken se místo odpovědi jen pousmál, jako kdyby více výřečnosti od Lytola ani neočekával, a zčistajasna se všichni vznášeli ve vzduchu. Ruathská spaliště začala mizet v dálce. A pak už byli v mezimezí a Jaxom v tom strašidelném mrazu zatajil dech. A už byli nad Bendenskou Kamennou Hvězdou a pluli tak blízko ostatním drakům mířícím rovněž do Weyru, až se Jaxom začal obávat, že se draci vzájemně co nevidět srazí.
"Odkud - jak vlastně vědí, odkud se vynoříme?" zeptal se D'wera.
Jezdec se na chlapce zazubil. "Prostě to vědí. Draci se ve vzduchu nikdy nesrazí." Přes D'werovu obvykle veselou tvář kmitl stím chmurné vzpomínky.
"Chlapče, tohle neštěstí se nám na každém kroku připomíná samo," svěřil se modrý jezdec. "Dokonce i draci nemají tu správnou zdravou barvu. Ale," doplnil spěšně, "Zasvěcení nám hodně pomůže."
Jaxom v to doufal také, ale současně pesimisticky předvídal, že dneska se také spousta věcí pokazí. Potom se zoufale zachytil D'werovy bundy, protože se mu náhle zazdálo, že se jejich drak řítí přímo do skalního průčelí Weyrského Žlebu. Vlastně to bylo ještě horší, protože navzdory D'werovu ujišťování se zřejmě řítili přímo na zeleného draka, který jim přikormidloval do cesty.
Zčistajasna se však bezpečně ocitli uvnitř širokého ústí horního vchodu, který pokračoval temnou chodbou až k obrovité prostoře Líhniště. Víření křídel, silný pach mnoha draků, a najednou se vznášeli nad slabounce dýmajícím pískem uprostřed rozlehlé kruhové arény, kolem níž se terasovitě zvedaly hřady pro draky a plošiny pro stojící lidi.
Jaxomovi se před očima míhala pestrá mozaika obrazů; vejce na podlaze Líhniště, křiklavá duha různobarevných oděvů shromážděných lidí, řada dračích těl, žhoucích očí a svinutých křídel, mohutných a přitom půvabných, modrých, zelených a hnědých. Ale kde jsou bronzáci?
"Na těch přiletí kandidátky, pane Jaxome. A hele, tady máme toho uličníka," zasmál se D'wer a Trebith slétl pozpátku na římsu tak šikovně, že Jaxomovi jenom hlava poskočila. "Tak upaluj!"
"Jaxome! Tys přece jenom přiletěl!"
A Felessan bušil do Jaxoma rozjařeně pěstí. Šaty měl tak nové, že ještě voněly barvou, a když Jaxom plácal kamaráda přes záda, chrastily mu pod rukama.
"Jseš, D'were, strašně hodný, žes ho přivezl! Dobrý den, přeji, Pane Zástupce Lytole! Vůdce Weyru a Weyrena vám vzkazují svoje pozdraveni a prosí, abyste se po Zasvěcení zdržel na hostinu, tedy jestli jim můžete věnovat chvilku ze svého drahocenného času."
Tohle všechno zadrmolil Felessan takovou rychlostí, že se D'ram neubránil úsměvu. Lytol vzal zprávu na vědomí tak prkennou poklonou, že se Jaxom na svého škrobeného pěstouna v duchu pořádně rozmrzel.
Ovšem Felessan měl zřejmě vůči takovým jemnůstkám hroší kůži. Dychtivě odvlekl Jaxoma stranou od dospělých. Jakmile se dostali kousek dál, začal chlapec repetit tak hlasitým šeptem, že je lidé na dvou horních římsách mohli slyšet docela zřetelně.
"Byl bych přísahal, že ti sem zakážou přijít. Od té doby, co se to - však víš, co - přihodilo, stojí všechno za starou bačkoru, všechno je úplně děsné, fakt!"
"Ty vážně nic nevíš, Felessane?" zasyčel Jaxom vyčítavě, takže jeho kamarád úlekem zmlkl a vykulil na něho užaslé oči.
"Jé? Udělal jsem snad něco špatně?" začal pak naléhat opatrnějším šepotem a přitom se kolem sebe zvědavě rozhlížel. "Neříkej, že na Ruathské Držbě máte nějaké potíže!"
Jaxom odtáhl kamaráda od Lytola tak daleko, jak jen to v té řadě sedadel šlo, a potom ho usadil tak zprudka, že mladší chlapec bolestí až vykvikl. Ihned však svoje zasténání zdusil v dlaních přiklopených na ústa. Jaxom se podezíravě znovu ohlédl po Lytolovi, ale ten právě opětoval pozdravy diváků z horních řad. Dovnitř proudili stále noví hosté,

někteří na dracích, jiní se sami vyšplhali po schodišti zvedajícím se od rozžhaveného písku. Najednou Felessan se zahihňáním ukázal na důstojně vyhlížejícího muže, který se svou ženou právě přecházel po písčité ploše Líhniště. Podle všeho měli oba střevíce s tenkými podrážkami, protože neustále ucukávali chodidly od podlahy a zase je pokládali v drobných legračních poskocích, což se k jejich vzhledu nehodilo ani dost málo.
"To mě nenapadlo, že i po tom neštěstí sem přijde tolik lidí," zabrumlal Felessan vzrušeně a očka mu jenom hrála., Jen se na ně podívej!" ukázal na trojici chlapců. Každý z nich nesl na hrudi znak Neratu. "Tvářej se, jako kdyby to tu ohavně páchlo. To ty si nemyslíš, že draci smrdí, že jo?"
"Jasně, že ne. Smrdí jen trošičku a je to docela příjemné. Nejsou to náhodou kandidáti, co myslíš?" otázal se znechuceně Jaxom.
"Neee! Kandidáti jsou přece oblečeni do bílého!" Felessan nad Jaxomovou hloupostí jen zdvihl oči k nebi. "Ti přijdou až nakonec. Jů! Ono to nakonec může být každou chvíli. Hele, zírej, támhleto vejce se už kolíbá!"
Houpavého pohybu si povšimli i ostatní, protože draci začali broukavě prozpěvovat. Lidé, kteří se opozdili a teď utíkali honem na svá místa, vzrušeně pokřikovali. Najednou se ve vzduchu roztřepetalo tolik dračích křídel, že Jaxom na vajíčka skoro neviděl. Zrovna tak nečekaně se mu zase otevřel volný výhled a on zjistil, že teď už se kolébají úplně všechna vejce. Vypadalo to, jako kdyby ten žhavý písek už nadále nedokázaly snášet. Nehybné zůstalo jenom jedno vajíčko, to nejmenší, které se dál osaměle opíralo o zadní stěnu.
"Že by snad tamto nebylo v pořádku?" ukázal Jaxom.
"Myslíš to mrňavý?" polkl Felessan, ale tváří se k Jaxomovi neotočil.
"Vždyť my jsme mu přece nic neudělali!"
"Já jsem mu nic neudělal!" prohlásil Felessan přísně a upřeně se na Jaxoma zadíval. "To ty jsi ho osahával."
"Jo, třeba jsem si na něj i sáhl, ale to přece neznamená, že jsem s ním něco provedl!" žadonil mladičký Pán Držby o rozhřešení.
"To ne, sáhnutím mu skutečně neublížíš. Kandidáti hladí ta vejce po celé týdny a přitom se kolíbají všechna, koukni!"
"Tak proč to malé to nedělá?"
Jaxom musel křičet, aby mu Felessan vůbec rozuměl, protože dračí pobroukávání sílilo, až se proměnilo v hlasitou, neklesající a vzrušující melodii, která se rozléhala mezi skalními stěnami celého rozlehlého Líhniště.
"Já nevím," pokrčil Felessan obezřetně rameny, "Třeba se z něj ani nic nevylíhne. V každém případě to všichni tvrdí."
"Ale já s ním nic neprovedl!" trval dál Jaxom na svém, teď už hlavně proto, aby ukonejšil své vlastní svědomí.
"Vždyť jsem ti to potvrdil, ne? Hele, támhle přicházejí kandidáti!" Felessan se k příteli naklonil a přitiskl ústa Jaxomovi těsně k uchu. Začal mu šeptem cosi vykládat natolik nesrozumitelně, že to musel zopakovat celkem třikrát, nežli to Jaxom pochopil.
"Znovu Zasvětit Brekke, říkáš?" vykřikl Jaxom mnohem hlasitěji, než sám zamýšlel, a ohlédl se po Lytolovi.
"Ty tupče!" zasykl Felessan a strhl Jaxoma zpátky na sedadlo. "Vždyť ty o tom, co tady u nás proběhlo, nemáš ani páru! Počkej, já ti to vyložím, to ale budeš mrkat!" Felessan valil důležitě oči, protože věděl obrovské tajemství.
"Tak honem! Povídej!"
Felessan se podíval na Lytola, ale ten na oba chlapce zřejmě zapomněl. Pozorně sledoval mladíky, kteří pochodovali směrem k rozkolébaným vejcím. Pobledlé obličeje měli plné odhodlání, těla v bílých halenách napjatá nedočkaným vzrušením.
"Jaks to myslel s tím Brekkiným Znovuzasvěcením? A proč? A jak?" dotíral Jaxom. V představách se mu svářily následující obrázky: Lytol na hřbetě svého vlastního draka, Znovuzasvěcující Brekke a Talina, plačící nad svým Ruathským původem, který jí však k získání draka nijak nepomohl.
"Jednoduše. Už jednou se jí draka Zasvětit podařilo a je ještě hodně mladá. Všichni říkají, že jako Weyrena byla mnohem lepší než ta Kylara." Felessanův hlas vyjádřil obecně rozšířené odsouzení bývalé Weyreny z Jižního Weyru.
"Tak by se Brekke mohla uzdravit. Abys věděl," pokračoval Felessan opět potichu, "F'nor ji miluje! A já jsem zaslechl -" tady se dramaticky odmlčel a opatrně se kolem sebe rozhlédl (jako kdyby je někdo mohl slyšet!), "zaslechl jsem, že F'nor se chystal poslat Cantha, aby naletěl na její královnu!"
Jaxom se užasle zahleděl na druha. "Ty ses snad zbláznil! Hnědí draci přece na královny nenalétávají!"
"Ať, ale F'nor to chtěl vyzkoušet!"
"Ale, ale..."
„Jo, je to tak!" souhlasil s ním vřele Felessan. "Měls slyšet, jak se F'lar s F'norem dohadovali!" Oči mu doslova vylezly z důlků, takže je měl dvakrát tak velké než obvykle. "Teprve Lessa, moje matka, jim poradila, co by se mělo udělat. Přinuťte Brekke k Znovuzasvěcení. Je příliš dobrá, než abychom ji mohli nechat takhle živořit, říkala Lessa."
Oba hoši se provinile koukli směrem k Lytolovi.
"Takže oni - oni si myslí, že Brekke se dokáže Znovuzasvětit?" ujišťoval se Jaxom, který si zamyšleně prohlížel přísný profil svého poručníka.
Felessan jenom pokrčil rameny. "To se za chvilku dozvíme. Tady už přicházejí."
A opravdu, z černého jícnu horního tunelu vyletěli bronzoví draci v tak těsném sledu, že se zdáli být navzájem propojeni čumáky k ocasům.
"Támhle je Talina!" zajásal Jaxom a vyskočil. "Hele, vidíš Talinu, Lytole?" Přeběhl k poručnlkovi, aby ho zatahal za rukáv. Lytol si však nevšímal ani Jaxomovy nevychovanosti ani Talinina příchodu. Měl oči jenom pro dívku, která přišla dolním vchodem v úrovni písčité plošiny. U širokého ústí chodby zůstaly stát další dvě postavy, mužská a ženská, jako kdyby ji směly doprovodit jenom tam a dál už ani krok.
"Tak to je Brekke," šeptl Felessan Jaxomovi, který znovu usedal na svoje místo po kamarádově boku.
Dívka trochu klopýtla a zastavila se. Zdálo se, že ten nepříjemně sálající písek pod svými chodidly ani nevnímá.

Naprímila se v ramenou a pomalu zamířila přes volný prostor, aby se připojila k pěti dívkám, které už u zlatého vejce čekaly. Zastavila se vedle Taliny, která se k nově příchozí otočila a vybídla ji, jen ať se ke kandidátkám, tvořícím kolem královského vejce půlkruh, směle zařadí.
Dračí kvílení utichlo. V tom náhlém zneklidňujícím tichu se hlasitě ozvalo slabounké lupnutí skořápky a hned nato začaly praskat i ty další.
Mokře se lesknoucí, neohrabaná a dojemně šeredňoučká dráčata se začala s pískotem a štěbetáním třepotavě osvobozovat ze svých tvrdých pouzder. Klínovité hlavy se na jejich tenké, šlachovité krčky zdály nepoměrně veliké a těžké. Chlapci stáli tiše a bez pohnutí, svaly na celém těle k prasknutí napjaté tím mocným duševním úsilím "kterým" se snažili dráčky přilákat přímo k sobě.
První dráče se mezitím vyprostilo ze svých pout a přebatolilo se kolem prvního chlapce, který mu mrštně uskočil z cesty. Mládě se rozpláclo čumáčkem k zemi přímo u nohou vysokého tmavovlasého mladíka. Chlapec přiklekl, pomohl dráčkovi najít ztracenou rovnováhu a znovu ho postavil na roztřesené pařátky, přičemž pohlédl přímo do těch duhových oček. Jaxom si povšiml, že Lytol pevně stiskl víčka, a uvědomil si, že v šedavé tváři má tento muž vyryto všechno zoufalství té své nesmírné ztráty, že trpí pořád stejně strašně, jako trpěl toho dne, kdy jeho Larth zahynul na popáleniny fosfinovými plameny.
"Koukni!" vykřikl náhle Jaxom. "Královské vejce, vidíš? Už se houpe! Já bych si tolik přál..."
Nemohl však dál pokračovat, pokud nechtěl svého přítele nějak urazit. Pravda, zoufale toužil po tom, aby královnu Zasvětila Talina, protože to by znamenalo, že ve Weyrech budou žít už tři Weyreny původem z Ruathy, ale současně si uvědomoval, že Felessan sází na Brekke.
Felessan však sledoval scénu dole s takovým zaujetím, že Jaxomovu nedopovězenou větu ani nevnímal.
Zlatavá skořápka najednou rozpraskla přímo v prostředku vejce, a její obyvatel se s chraplavým pískotem překulil na záda do horkého písku. Talina a spolu s ní i dvě dívky honem přiskočily, aby stvořeníčku pomohly na nohy. Sotva se však královnička ocitla na všech čtyřech, děvčata zase spěšně ustoupila. Skoro by člověk myslel, že na svém nároku netrvají, že chtějí poskytnout příležitost nejprve Brekke.
Jenomže ta se tvářila jako duchem nepřítomná. Jaxom měl pocit, že její všechno úplně jedno. Připadala mu celá zhroucená, zlomená a trpící, hluboce ponořená sama do sebe. Dráček potichu zakrákal a Brekke potřásla hlavou, jako kdyby si teprve teď uvědomila svoje okolí.
Malá královna se dívala přímo na Brekke. Třpytivé oči se v její nepoměrně veliké hlavě zdály doslova obrovské. Královna postoupila o krůček kupředu.
V tom okamžiku se však Líhništěm kmitla bronzová šmouha. Nad hlavou malé královny se do vzduchu zavěsil bronzový dráček a začal vyrážet vzdorné a nesouhlasné skřeky. Přiletěl k mláděti tak blízko, až dráče s polekaným vykviknutím ucouvlo nazpátek a zacvakalo naprázdno čelistmi, přičemž instinktivně rozpřáhlo křidélka, aby si chránilo svůj nesmírně zranitelný zrak.
Z dračích hřadů se ozvalo nespokojené mručení. Mezi královničku a drobounkého útočníka se honem vklínila Talina.
"Berde! Zpátky!" Brekke přiskočila s napřaženou paží a snažila se rozvztekleného bronzáčka polapit. Královnička poplašeně povykovala a ukryla hlavu v Talininých sukních. Obě ženy si pohlédly do tváře. Stály tu proti sobě, číhavě se pozorovaly a těla měly ztuhlá napětím.
Potom Talina s úsměvem podala Brekke svoji dlaň. Toto gesto ovšem trvalo pouze maličký okamžik, protože královnička jí naléhavě šťouchla do stehen. Talina poklekla a konejšivě objala dráče kolem krku. Brekke se otočila. To už nebyla socha zmrazená žalem! Vrátila se k těm dvěma postavám, jež na ni čekaly u vchodu. Celou tu dobu jí bronzáček vířivě obletoval kolem hlavy a přitom vyrážel skřeky, které vyjadřovaly jednak výčitku, jednak žadonění a prosbu. Takhle podobně vydírala své strávníky v době oběda kuchařka na Ruathské Držbě. Jaxom se při tom srovnání zakřenil.
"Ona tu královnu nechtěla!" říkal mu právě ohromeně Felessan. "Ona se o ni ani nepokusila!"
"Ten ohňový dráček jí to nedovolil," namítl Jaxom a v duchu se podivil, proč vlastně tu Brekke brání.
"Kdyby uspěla, bylo by to špatné, moc špatné," ozval se Lytolův vyhaslý hlas. Zástupce Pána Držby se najednou scvrkl, ramena mu poklesla, ruce se mu bezvládně komíhaly mezi koleny.
Někteří z nově Zasvěcených chlapců začali odvádět svá mláďata ven z Líhniště. Jaxom se obrátil zpátky k pískem pokryté aréně, aby o nic nepřišel. Všechno se to semlelo moc naráz. Za pár minut už bude po všem.
"Viděls, Jaxome, jo?" potahoval ho Felessan rozčileně za rukáv. "Viděls, že jo? Birto má bronzáka a Pellomar Zasvětil akorát zeleného! Draci si na vejtahy moc nepotrpěj a Pellomar je ten největší vejtaha z celého Weyru! Bod pro tebe, Birto!" pozdravil Felesan jásavě kamaráda.
"To nejmenší vajíčko ještě nepopraskalo," šťouchl Jaxom Felessana a ukázal prstem. "Nemělo by se už líhnout?"
Lytol se zamračil. Úzkostný výraz ve tváři jeho chráněnce ho rozrušil.
"Jezdci říkali, že se třeba ani nevyklube," připomněl Jaxomovi Felessan, kterého mnohem více zajímalo sledovat, jakého dráčka který z jeho přátel Zasvětil.
"Ale co když se nevylíhne? Nemohl by někdo tu skořápku rozbít a pomoct tomu chudáčkovi drakovi ven? Tak jako to dělá porodní bába, když se děťátko nemůže samo narodit?"
Lytol se prudce obrátil k Jaxomovi. Tváře mu zalil hněvivý nach.
"Copak chlapec tvého věku může vědět o rození?"
"O tom svém vím moc dobře!" odpověděl Jaxom nebojácně. "Málem jsem to nepřežil. Vyprávěla mi to Lessa a ta byla přímo u toho. A co dráče, to taky může umřít?"
"Může," přisvědčil Lytol neochotně, jenomže si navykl říkat chlapci čistou pravdu. "Dráčata skutečně umírají, a pokud je zárodek nějak zmrzačený, je to nejlepší možné řešení."

Jaxom si bleskově prohlédl vlastní tělo, ačkoliv věděl velice dobře, že je v naprostém pořádku; byl dokonce ještě mnohem urostlejší, než většina ostatních chlapců na Držbě.
"Vajíčka, ze kterých se nic nevylíhlo, jsem viděl už mockrát. Ostatně - co by měl takový mrzáček za život?"
"Jenže tohle vejce je živé!" namítl Jaxom. "Koukni, právě teď se zakolíbalo!"
"Máš pravdu, hýbe se! Ale skořápka mu pořád nepraská!" ozval se Felessan,
"Tak proč všichni odcházejí?" rozzlobil se zčistajasna Jaxom a rázně vyskočil. Vedle rozkomíhaného malého vejce teď nebylo ani živáčka.
Po Líhništi se to hemžilo jezdci, kteří naváděli svá zvířata dolů, aby pomohli novým weyrlinkům či aby dopravili hosty nazpátek do jejich Držeb. Většina bronzáků už pochopitelně odešla s novou královnou. Přestože rozloha Líhniště byla obrovská, s tou spoustou mohutných zvířat se znatelně zmenšila. Dokonce ani ti zklamaní neúspěšní kandidáti se však neobtěžovali pohledem na to poslední malé vejce.
"Támhle je F'lar! Mělo by se mu to říct, Lytole. Prosím!"
"On to ví," upozornil ho Lytol, neboť F'lar k sobě mávnutím přivolal několik hnědých jezdců a teď všichni společně hleděli směrem k malému vajíčku.
"Honem, Lytole! Řekni jim, ať mu pomůžou!"
"Každá královna může v některé ze svých snůšek narazit na malé vejce," bránil se Lytol. "Tohle přece není moje starost! A tvoje také ne."
Obrátil se a zamířil ke schodišti, přičemž zřejmě ani na okamžik nezapochyboval, že ho chlapci budou následovat.
"Ale oni s tím zřejmě nic dělat nechtějí!" zahučel vzdorně Jaxom.
Felessan jen bezmocně pokrčil rameny. "Tak pojď. Když to takhle odsejpá, začne hostina co nevidět. A dneska bude spousta zvláštních lahůdek!" Odklusal za Lytolem.
Jaxom se ohlédl po vajíčku, které se teď houpalo už přímo zběsile. "To přece není vůbec spravedlivé! Všem je jedno, co se s tebou stane! Starají se akorát o tu Brekke, ale o tebe už ne! No tak, vajíčko! Rozpraskni se konečně! Ukaž jim! Stačí jedna pěkná puklina a určitě pak s tebou něco udělají!"
Jaxom oběhl terasu se sedadly, až se ocitl přímo nad vajíčkem. To se teď houpalo poslušně podle jeho naléhání, ale na dračí délku od něho nestál kromě Jaxoma vůbec nikdo. V tom houpání bylo něco téměř šíleného, takže Jaxom měl dojem, že malý dráček zoufale prosí o pomoc.
Bez rozmýšlení se tedy Jaxom přehoupl přes pažení a dopadl na písek. Na skořápce ted zřetelně rozeznával jemňounké rýhy a zevnitř slyšel horečné ťukání; všiml si, jak se droboulinké prasklinky rozšiřují. Položil ruku na skořápku a ta mu připadala jako kámen, tak byla tvrdá a nepoddajná. Už vůbec nepřipomínala měkkou kůži jako tenkrát, když podnikali tu svou výpravu.
"Takže on ti nikdo nepomůže? Ale já to udělám!" rozkřikl se Jaxom a kopl do skořápky.
Objevila se prasklina, která se po dalších dvou pořádných kopancích ještě rozšířila. Z vajíčka se ozvalo žalostivé zanaříkání a hned nato se objevila svítící špička dráčkova čumáčku, která bušila do tuhé skořápky.
"Ty se chceš narodit, viď! Stejně jako já! A potřebuješ k tomu jenom trošku pomoct, jako jsem to potřeboval i já!" povzbuzoval dráče Jaxom a bušil do skořápky oběma pěstmi. Na zem odpadávaly těžké úlomky, mnohem silnější a tvrdší nežli u rozlomených skořápek ostatních mládat.
"Co to děláš, Jaxome?" zaječel kdosi na chlapce, ale mezitím už bylo příliš pozdě.
Objevila se silná vnitřní blána, která byla zřejmě tou hlavní překážkou dráčkova vylíhnutí. Jaxom tu slizkou membránu rozpáral svojí dýkou a ze splasklého vaku se vykulilo drobné bílé tělíčko, které nebylo mnoho větší než Jaxomův vlastní trup. Jaxom se bez rozmýšlení natáhl a pomohl zvířátku, rozpláclému bezmocně na zádech, postavit se na všechny čtyři.
Než stačil F'lar či kdokoliv jiný zasáhnout, bílý dráček pozdvihl své zbožňující a oddané oči k Pánovi Ruathské Držby a Zasvěcení bylo hotovo.
Jaxom, který si ani na vteřinku neuvědomil, jak obrovský problém jeho přičiněním náhle vznikl, upřel na ohromené diváky užaslý pohled.
"Říká, že se jmenuje Ruth!"

XV. KAPITOLA

- Večer v Bendenském Weyru
- Hostina u příležitosti Zasvěcení

Je to úplně stejné, jako když se člověk vynoří z nejhlubších skalních útrob Držby, pomyslela si Brekke. A cestu ven jí ukázal právě Berd. Opět se při té hrozné vzpomínce otřásla. Kdyby se smekla a sklouzla tam zase nazpátek...
Rázem si uvědomila, že F'norovo sevření, kterým ji přidržoval za paži, ještě zesílilo, pak ucítila závan Canthových myšlenek a zaslechla štěbetání dvou ohňových dráčků. Berd ji z Líhniště odvedl k F'norovi a Manoře. Brekke se zděsila, jak unaveně a posmutněle oba dva vypadají. Pokusila se cosi říci, ale oni ji umlčeli. F'nor ji odnesl do svého weyru. Když pak otevřela oči a zjistila, že se nad ní sklání, usmála se a vztáhla dlaň k té předrahé a ustarané tváři svého milence. Teď už mu tak mohla říkat, byl to její milenec, její vlastní Weyren, protože teď tomu tak skutečně bylo. Od vysokého kořene nosu se F'norovi táhly ke rtům dvě hluboké rýhy, které mu stahovaly koutky úst směrem dolů. Oči měl temně zakalené, bělmo protkané krvavými žilkami, vlasy, které mu obvykle spadaly ve vymydlených kadeřavých vlnách z vysokého čela dozadu, měl zcuchané a umaštěné.
"Měl by tě někdo dát trochu do pořádku, můj drahý," řekla tichým, rozskřípaným hlasem, který jí vůbec nepřipadal povědomý.
F'nor zasténal tak, že to zaznělo málem jako vzlyknutí, a popadl ji do náruče. Zpočátku opatrně, jako kdyby se obával, že by jí mohl ublížit, ale potom, když ucítil, jak pevně ho Brekke pažemi objímá -neboť cítit pod šátrajícíma rukama jeho svalnatá záda, to byla přímo rozkoš - ji začal v objetí málem drtit, takže musela blaženě vykřiknout, ať je, probůh, trošku opatrný.
F'nor zabořil rty do Brekkiných vlasů a v návalu láskyplné úlevy jí ústy sklouzl k hrdlu.
"Už jsme se báli, že jste tě ztratili, Brekke," opakoval pořád dokola, zatímco Canth k tomu nadšeně pobroukával.
"K tomu jsem také byla pevně odhodlaná," přiznávala se Brekke třesoucím se hlasem a zavrtávala se mu hlouběji do náruče, jako kdyby se k F'norovi potřebovala dostat co nejblíže. "Byla jsem polapená uvnitř svojí mysli a nad svým tělem jsem neměla ani tu nejmenší vládu. To asi byla se mnou celá ta potíž. Ach, F'nore," a teď jako by se z dívčiných úst vyřinul gejzír toho nesmírného zármutku, jemuž před tím nemohla dát volný průchod, "vždyť já jsem dokonce nenáviděla i Cantha!"
Po tvářích se jí začaly valit slzy a tělo, už takhle zesláblé dlouhým půstem, jí roztřásly křečovité vzlyky. F'nor ji k sobě pevně přitiskl, hladil ji po ramenou a utěšoval ji tak dlouho, až se začal bát, že ji ty křeče zlomí v půli. Celý zoufalý přivolal Manoru.
"Ale ona se musí vyplakat, F'nore. Hodně se jí tím uleví."
Manořina tvář plná úzkosti a způsob, jakým spínala a zase rozpřahovala ruce, působil na F'nora podivně konejšivě. Vždyť i jí na Brekke velice záleželo, dokonce tolik, že odhodila tu svou masku neprůstřelného klidu a dovolila, aby se jí na tváři objevily stopy starostí a účasti. Byl Manoře vděčný i za to, že vystupovala proti pokusu o Znovuzasvěcení, ačkoliv v duchu pochyboval, že jeho pokrevní matka zná synovy důvody, proč s tím také nesouhlasil. Nebo je naopak znala až příliš dobře. Její chladná odtažitost umožňovala Manoře prokouknout téměř každou vytáčku či výmluvu.
Brekkino křehké tělo se teď v záchvatech šíleného žalu doslova svíjelo. Ohňoví dráčci se nad ní úzkostlivě roztřepotali a Canthovo bručení začalo vyjadřovat nezastírané zoufalství. Brekke F'norovi sice prosebně zatínala prsty do ramen, ale dusivé vzlyky jí nedovolovaly pronést jediné slůvko.
"Ona s tím nemůže přestat, Manoro. Sama nemůže."
"Tak jí dej políček."
"Políček?"
"Ano, musíš ji zpolíčkovat," předvedla Manora svoji radu názorně a uštědřila Brekke několik prudkých úderů do tváře ještě dřív, nežli jí v tom F'nor stačil zabránit. "A teď s ní pospěš do koupacího jezírka. Voda je tam dostatečně teplá, aby ta svalová křeč povolila."
"Mlátit jsi ji ale nemusela!" hněval se F'nor.
"Ale ano, musela," vyrazila ze sebe přerývaně Brekke a otřásla se, protože ji vhodili do ohřáté vody v jezírku. Cítila, jak jí teplo zvolna prostupuje a uvolňuje svaly zaťaté do tvrdých uzlíků, což byl následek toho pustošivého vzlykotu. Jakmile měla Brekke tělo zase vláčné a poddajné, Manora ji osušila nahřátými ručníky a pokynula F'norovi, aby ji odnesl k lůžku a zachumlal ji do kožešin.
"A teď se potřebuje pořádně najíst, F'nore. A ty jakbysmet," nakázala mu s přísným pohledem. "Navíc by sis měl laskavě připomenout, že dnes večer tě čekají povinnosti i vůči ostatním. Je přece den Zasvěcení."
F'nor si při Manořině napomenutí jenom mrzutě odfrkl a všiml si, že Brekke k němu vzhlíží s unaveným úsměvem.
"Tak se mi zdá, že ses ode mne nehnul ani krok, od té doby, co..."
"Canth i já jsme tvoji přítomnost potřebovali, Brekke," skočil jí do řeči, když zaváhala s dokončením své věty. Odhrnul jí vlasy z čela tak důležitým pohybem, jako kdyby to pohlazení představovalo tu nejvýznamnější činnost pod sluncem. Brekke ho přidržela za dlaň a zadívala se mu do očí.
"Já vás u sebe cítila, oba dva, dokonce i tehdy, kdy se mi nejvíc ze všeho chtělo umřít." Potom jí však útroby sevřel hněv. "Jak jste se ale mohli opovážit přimět mě vstoupit do Líhniště, abych se pokusila získat novou královnu?"
Canth nesouhlasně zavrčel. Brekke na draka viděla do chodby, protože závěs byl odhrnutý. Canth k ní měl otočenou hlavu a z očí mu šlehaly drobné blesky. Se zděšením si povšimla nezdravě nazelenalého odstínu jeho kůže.
"My sami jsme to nechtěli, šlo o F'larův nápad. A taky Lessin. Mysleli, že ti to třeba pomůže. A my se tolik báli, že tě ztratíme!"
Tupá bolest, na kterou se snažila Brekke zapomenout, náhle hrozila stát se propastí, do níž se bude muset vrhnout, aby tu stravující trýzeň nad vědomím své ztráty konečně ukončila.
Ne! vykřikl Canth.
K šíji a na tvář se jí zoufale přitiskla dvě teplá tělíčka ohňových dráčků. Láska a starost z nich vyzařovaly tak

hmatatelně, že jí to připomínalo skutečný dotyk.
"Brekke!" Hrůza, prosba i zoufalství zazněly ve F'norově hlase tak hlasitě, že zatlačily tu její bolestnou závrať do pozadí a rozehnaly její hrozbu jako mlhu.
"Neopouštěj mě! Nikdy mě nenech samotnou! Samotu bych nesnesla ani na vteřinku!" zanaříkala Brekke.
Přece jsem s tebou já, konejšil ji Canth, zatímco F'nor dívku pevně tiskl k sobě. Oba ohňoví dráčci hnědákova slova opakovali v myšlenkách čím dál tím hlasitěji, to jak v nich narůstala odvaha. Brekke se k té jejich nečekané vyspělé zralosti přimkla jako ke zbrani, která jí pomůže zahnat tu zničující bolest.
"Ale, tak Berdovi a Grall na mně taky záleží," podivila se.
"Samozřejmě, že záleží!" Zdálo se, že F'nora její pochybnosti málem rozhněvaly.
"Ne, já tím chci říci, že mi to prozradili oni sami."
F'nor jí pohlédl do očí a přitom ji majetnicky drtil v objetí. "Ano, to všechno se učí z lásky."
"Ach F'nore, kdybych tehdy nezasvětila Berda, co by se se mnou vlastně stalo?"
F'nor mlčel. Držel ji u sebe a kolem panovalo ticho prodchnuté láskou. Vyrušila je teprve Mirrim, která se přiřítila s podnosem plným jídla jako blesk. Kolem hlavy jí rozverně poletovali dráčci.
"Manora tam musí dohlížet na práci s kořením, Brekke," pravilo děvčátko poučeně. "Však víš, co kolem toho nadělá. Ale mám se postarat, abys vypila ten vývar do poslední kapky, a tady máš čaj na spaní. Potřebuješ se hezky celou noc prospat a potom si zase budeš připadat ve své kůži."
Brekke dívenku sledovala a s pobavením si všimla, jak Mirrim hbitě odstrčila F'nora, který jí stál v cestě, a natřásla na lůžku polštáře. Potom uvázala pacientce kolem krku ubrousek a začala jí do poddajných rtů rázně strkat lžíce plné výživného vývaru z wheryse.
"A ty bys mohl přestat na mě zírat, F'nore z Bendenu!" nakázala Mirrim. "Radši se pusť do toho jídla, než ti stačí vychladnout! Ukrojila jsem ti kus kořeněných wherýsích prsíček, takže se postarej, ať taková lahůdka nepřijde vniveč."
F'nor se poslušně zvedl. S úsměvem si uvědomil, že z chování malé holčičky vyčuhuje směsice Manořiných a Brekkiných způsobů.
Ke svému vlastnímu překvapení Brekke zjistila, že polévka jí chutná přímo báječně, že jí zahřívá rozbolavělý žaludek a dokonce poněkud tiší i tu neujasněnou touhu, kterou si začala uvědomovat až v tomto okamžiku. Bez námitek vypila uspávací nápoj, ačkoliv felysová šťáva trpkou pachuť bylinek tak zcela neskryla.
"A teď mi pověz, F'nore, ty hodláš nechat Cantha vyhubnout na velikost hlídacího whera?" popíchla Mirrim, když ukládala Brekke k nočnímu spánku. "Z toho tvého hnědáka už zbyl jen politováníhodný stín."
"Ale vždyť jedl -" hájil se F'nor svárlivě.
"Cha!" Teď Mirrim pro změnu připomínala Lessu.
Budu muset to dítě vzít pořádně do parády, pomyslela si Brekke lenivě, ale tělem se jí rozlila únava blížící se mdlobám, takže nedokázala hnout ani malíčkem.
"Vytáhni ten líný ranec hnědých kostí z pelechu a šupej s ním na Krmiště, F'nore! A trochu sebou hoď! Za chvíli se lidé začnou scházet k hostině a ty moc dobře víš, jak se pohled na dračí krmení může podepsat na chuti k jídlu u obyčejných návštěvníků. Tak poběž, Canthe, ať už jsi z toho svého weyru venku!"
Poslední, co Brekke zahlédla, když F'nor, poslušně následující malou Mirrim ze spací místnosti, procházel vchodem, byl Canthův užaslý pohled, protože děvčátko se na něj vrhlo, popadlo ho za ucho a začalo ho tahat ven.
Oni mě tu nechávají, pochopila Brekke s náhlým děsem. Nechávají mě o samotě...
Ale já jsem s tebou dál, ujistil ji okamžitě Canth.
Oba ohňoví dráčci, každý vedle jejího jednoho spánku, se k ní v mžiku láskyplně přitiskli.
Já jsem tu taky, ozvala se Ramoth. A stejné tak i já, zazněl Mnementhův hlas. Do těchto jasných, zřetelných hlasů se mísila spousta dalších, tichých, ale stejně přítomných.
"Tak," prohlásila samolibě Mirrim, když se vrátila do spací místnosti. "Půjdou se nakrmit a hned zase přiletí nazpátek."
Tichounce pobíhala po jeskyni a obracela stínítka košíků se Světleny, aby se ve vzniklém přítmí dalo dobře spát. "F'nor povídal, že se bojíš samoty, takže tu s tebou počkám, dokud se nevrátí."
Jenomže já už nejsem sama, chtěla jí prozradit Brekke, ale namísto toho pouze přivřela víčka a upadla do spánku.

Když se tak Lessa rozhlížela po Žlebu, po stolech, u kterých se hosté zdržovali ještě dlouho poté, co hostina už dávno skončila, pocítila mocnou touhu, aby mohla být stejně bezstarostná jako oni. Smích rodičů nových jezdců, kteří vyrostli v Ceších a na Držbách, chování weyrlinků, kteří se mazlili se svými mládaty, dokonce i vystupování zdejších weyřanů, to všechno nebylo ani dost málo zkaleno pocitem hořkosti či žalu. Přesto však ona sama prožívala pronikavý smutek, který neuměla setřást a k němuž vlastně neměla ani žádný důvod.
Brekke už byla opět v pořádku, sice zesláblá, ale nikdo si kvůli ní už nemusel dělat starosti. F'nor ji dokonce opustil na tak dlouho, aby stačil povečeřet spolu s hosty. F'lar zvolna nabíral síly a dokonce si i uvědomil, že některé ze svých nových povinností bude muset někomu předat. A Lytola, který od okamžiku, kdy Jaxom Zasvětil to malé bílé dráče - jak se to jenom mohlo pro všechno na světě stát? - představoval ten nejpalčivější problém, se díky starostlivé péči Robintona, jenž s ním v počtu číšek vína držel statečně krok, podařilo opít do naprosto neškodného stavu.
Ti dva teď prozpěvovali jakousi zcela nevhodnou písničku, jakou mohl znát jedině Harfeník. Zástupce Pána Ruathské Držby co chvíli sklouzl do falešné tóniny, ačkoliv jinak vládl překvapivě příjemným tenorem. Zvláštní, Lessa by ho tipovala spíš na bas; měl sklon k pochmumosti a bas přece zní tak temně a neradostně.
Weyrena si chvíli pohrávala se zbytkem koláče, který jí ležel na talíři. Manořiny ženy se skutečně překonaly; drůbež měla nádivku z vonných ovocných plodů a chlebové střídy, která potlačila pachuť divočiny, jež byla pro maso

wherýsů jinak příznačná. Říční obilky uvařily v páře tak dovedně, že každé sousto chutnalo přejemně a na jazyku se doslova rozsýpalo. Ty čerstvé bylinky musel někdo dopravit z Jižního Světadílu. Lessa si v duchu připomněla, že si o té tajné loupežné výpravě musí s Manorou pohovořit. Nějaký střet s T'kulem jim za to všechno přece nestojí. Ale třeba je nasbíral N'ton na té své "ponraví" výpravě. Ten mladý bronzový jezdec se jí odjakživa zamlouval. Měla by ho poznat trochu víc...

V duchu zauvažovala, co asi ten mládenec s F'larem teď podniká. Odešli od stolu a zamířili do Síní. Znepokojeně si uvědomila, že se v nich poslední dobou zdržují téměř bez přestání. Zřejmě čistí nádoby s ponravami. Nemohla by se vytratit i ona? Ale ne, radši tu zůstane. Nebylo by zdvořilé, aby se oslav této šťastné události nezúčastnil ani jeden z obou Vůdců Weyru. Lidé by se stejně měli začít každou chvíli rozcházet.

Co si teď počnou s malým Jaxomem? Rozhlédla se a chlapce snadno vystopovala podle bělostné kůže jeho dráčka. Byl v houfu weyrlinků, kteří svá dráčata právě napájeli na břehu jezera. Zvířátko bylo skutečně kouzelné, to je pravda, ale má vůbec nějakou budoucnost? A proč to musel být právě Jaxom? Byla moc ráda, že pro dnešek se Lytol nechal takhle opít, ale to neznamená, že bývalý draken bude zítra tu skutečnost snášet nějak líp. Třeba by ta dvojice mohla zůstat tady až do té doby, dokud to mládě nepojde. Obecně se totiž soudilo, že dospělosti se malý Ruth nedočká.

Na druhém konci dlouhého stolu s "urozenými" seděl Larad, Pán z Telgaru, Sifer z Bitry, Raid z Bendenské Držby a Asgenar z Lemosu se svojí Paní Famirou (která se celou tu dobu nepřestávala neskrývaně zardívat). Manželé z Lemosu s sebou přinesli své ohňové dráčky - naštěstí šlo o hnědého a zeleného - kteří byli předmětem nepředstíraného zájmu Pána Larada, jemuž páreček vajec právě zatvrdal v horkém popelu jeho krbu, a tajného zkoumání ze strany starého Raida a Bitranského Sifera, kteří z F'norova posledního nálezu rovněž obdrželi vajíčka. Ani jeden z těchto starších Pánů Držeb si nebyl jistý, co si má o pokusu s ohňovými dráčky vlastně myslet, nicméně celý večer nespustili Lemoské manžele z očí. Nakonec Sifer přece jen roztál alespoň natolik, že se vzmohl na otázku, jak že se má o ty dráčky vlastně pečovat. Neovlivní právě tato skutečnost jeho názor v záležitosti Jaxoma a jeho Rutha?

U Velkého Vejce, přece nevyvolají rozkol mezi jednotlivými Držbami a Weyry jenom proto, že Jaxom Zasvětil nepovedené dráče, které by v boji s Vlákny stejně nemělo ani tu nejmenší šanci na přežití! Ostatně, což by se z chlapcova jména vůbec dalo vytvořit čestné drakenovo jméno? Jak že by to znělo? J'xom nebo J'om? Většina Weyrských žen volí pro své syny taková jména, která lze zkracovat bez potíží. Lessu najednou její starost, jak zkrátit Jaxomovo jméno, upřímně pobavila. Vždyť v celé té záležitosti zrovna tohle hrálo tu nejmenší roli. Kdepak, Jaxom na Ruathské Držbě prostě zůstat musí! Zanechala dědičná práva své Krve jemu, Gemminu synkovi, protože právě jako Gemmin syn měl v sobě alespoň krůpěj skutečné Ruathské Krve. Rozhodně by nikdy nesvolila, aby Ruaha přešla do vlastnictví jiné Pokrevní Linie. Skoda, že Lytol nemá žádné syny. Ne, právě Jaxom musí na Ruathě zůstat jako její Pán!

Zkrátka, lidé musejí z něčeho tak jasného dělat vědu! To zvířátko dlouho nepřežije. Dráček byl příliš droboučký a i ta jeho barva - kdo kdy slyšel o bílém drakovi - napovídala, že to s ním nebude v pořádku ani po jiné stránce. Manora se zmiňovala o nějakém dítěti z Neratské Držby, které se narodilo s bílou pletí a s růžovýma očima a nedokázalo snášet sluneční zář. Že by to byl noční drak?

Je nepochybné, že Ruth nikdy do skutečné dračí velikosti nedoroste; teď, těsně po vylíhnutí, připomínal spíše přerostlého ohňového dráčka.

Na vrcholku kopce zarachotila Ramoth, kterou myšlenky její jezdkyně zřejmě rozrušily, a Lessa k ní honem vyslala celé stovky omluv.

"To přece není žádná narážka na tebe, ty moje lásko," vysvětlovala Lessa. "Jdi ty, vždyť ty jsi přece snesla mnohem víc královen, než ty ostatní tři dohromady. A ta největší zvířata z jejich snůšek se nemohou rovnat ani těm tvým nejmenším. Opravdu, miláčku."

Ruthovi se bude dařit, odbroukla Ramoth.

Z římsy zabroukal Mnementh a když Lessa zdvihla hlavu, spatřila, jak nad šerem Žlebu, s nímž bojovaly jenom Světleny, žhnou zářivé dračí oči.

Vědí snad ti draci něco, o čem ona nemá ani tušení? Poslední dobou ji ta myšlenka napadala stále častěji, ale stejně, vždyť je to úplně vyloučeno! Draci si přece nad zítřkem nikdy hlavu nelámou, ani nad včerejškem ne, dokážou žít jenom v přítomnosti. Což ovšem nemusí ani zdaleka být špatný způsob života, dumala Lessa trošičku závistivě. Její roztoulané oči se opět zavěsily na bělostnou skvrnku, která se jmenovala Ruth. Proč jen se ti dva museli Zasvětit? Jako by neměla dost starostí i bez nich!

"A proč by mi to mělo vadit? No řekni, proč?" zahučel najednou Lytol útočně.

Harfeník se k němu obrátil s přihlouplým, dobrosrdečným úsměvem. "Moje řeč! Proč by mělo, viď?"

"Mám toho chlapce rád. Mám ho ještě radši, než kdyby byl má vlastní krev, než kdyby byl vlastní krev mne, Lytola z Ruathské Držby! A už jsem tu svoji lásku i dokázal. Dokázal jsem, že mi na něm moc záleží. Ruatha je bohatá. Je bohatá stejně, jako když na ní vládla Ruathská Krev. Napravil jsem všechny ty škody, které napáchal Fax. A to všechno jsem přece nedělal pro sebe. Já už mám život za sebou. Už jsem byl vším. Býval jsem jezdec na drakovi. Ach, Larthi, můj přenádherný Larthi! Býval jsem Tkalcem, takže se znám i s Cechy. A teď se vyznám i v Držebnických záležitostech. Poznal jsem všechno, všeličko. Vím, jakou péči ten bílý zakrslík potřebuje. Proč by si tedy chlapec neměl toho draka ponechat? U První Skořápky, vždyť o něj nikdo jiný stejně nestál! Nikdo se s nim nechtěl Zasvětit! Je zvláštní, povídám vám, že je výjimečný!"

"Počkej, na chvilku zmlkni, Pane Lytole," ozval se Raid z Bendenu. Opustil své místo na druhém konci stolu a zamířil přímo k Lytolovi. "Ten chlapec přece Zasvětil draka. To ovšem znamená, že musí zůstat tady, ve Weyru."

„Ruth není žádný pořádný drak," namítl Lytol. Najednou nemluvil ani nejednal zdaleka tak opile, jak podle množství vypitého vína musel být.

"Není to pořádný drak?" Na Raidově tváři se dal přečíst úžas nad takovým rouháním.

"Nikdy předtím se žádný bílý drak nevylíhl," pokračoval Lytol kazatelsky a postavil se v celé své výšce vedle Raida. Pána z Bendenské Držby sice příliš nepřevyšoval, nicméně budil vedle něho dojem člověka mohutného vzrůstu.
"Nikdy!" Zřejmě zatoužil po doušku, ale nahmátl jenom prázdnou číši. Na to, jak neustále opilecky vrávoral, se mu podařilo nalít víno ještě poměrně zručně. Harfeník k němu zbrkle přistrčil svou číšku, aby mu ji Lytol rovněž naplnil, ovšem měl co dělat, aby ji pod proudem tekoucího vína udržel zpříma.
"Běláček nebyl ještě nikdy!" škytl Harfeník a přiťukl si s Lytolem.
"A třeba i umře," pokračoval Lytol poté, co se zhluboka napil.
"Třeba ne."
"A proto," nadýchl se Lytol pěkně zhluboka, "musí chlapec zůstat na své Držbě! Na Ruathské Držbě!"
"To rozhodně musí!" Robinton pozvedl číši do výšky, jako kdyby tímto gestem Raida vyzýval, jen ať se pokusí mu v tomhle odporovat.
Raid na něho upřel dlouhý, nevyzpytatelný pohled.
"Musí zůstat ve Weyru!" prohlásil nakonec, ačkoliv moc rozhodnosti v tom nebylo.
"Ne! Musí se vrátit na Ruathskou Držbu!" trval na svém Lytol a pevně se zachytil okraje stolu. "Až to dráče zemře, musí být chlapec tam, kde mu závazky a povinnosti umožní najít nový smysl života. Já to musím vědět nejlíp!"
Raid neměl, co by na tohle odpověděl, ale nesouhlasně se zachmuřil. Lessa zatajila dech a začala na starého Pána Držby nenápadně v duchu "naléhat".
"Já vím, jak tomu chlapci pomoci," pokračoval Lytol a pomalu se spouštěl zpátky na svoje sedadlo. "Já vím, co je pro něho nejlepší. Já vím, jaké to je, když člověk ztratí draka. V tomto případě my však předem víme, že Ruthovy dny jsou sečteny."
"Dny jsou sečteny," zopakoval Harfeník jako ozvěna. Náhle položil hlavu na desku stolu a začal slabě chrápat.
"Hele, neusínej! Ještě jsme nedorazili tuhle láhev!" Když však Harfeník neodpovídal, Lytol pokrčil rameny a vypil svou číšku až do dna. Potom se začal zvolna hroutit, až se mu hlava ocitla na stole vedle Harfeníkovy a do pauz mezi Robintonovým pochrupováním se ted ozývalo i chrápání Lytolovo.
Raid tu dvojici chvíli nerudně pozoroval, potom se obrátil na podpatku a vrátil se nazpátek do čela stolu.
"Já tedy nevím, ale co když ve víně není pravda," poznamenal Larad, když Raid opět usedl. Lessa se honem "napřela" na Larada. Nebyl ani zdaleka tak nevnímavý jako Raid. Když potřásl hlavou, povolila a zaměřila se na Sifera. Kdyby tak dokázala, aby tihle dva dali svůj souhlas...
"Drak i jeho jezdec patří jednoznačně do Weyru," opakoval Raid. "Těžko změníte to, co je pro člověka a jeho zvíře odjakživa přirozené."
"No dobře, ale vezmi si ty ohňové dráčky," začal namítat Sifer a pokývl na ty dva na druhé straně stolu, kteří se choulili v náručí Pána a Paní z Lemoské Držby. "Svým způsobem to jsou přece taky draci."
Raid posměšně zafrkal. "Dneska jsme mohli všichni vidět, jak to dopadá, když člověk jedná proti přirozenému řádu věcí. Ta dívka - jak se honem jmenuje - přišla o svoji královnu. Vidíte, a dokonce i ten její ohňový dráček ji varoval před novým Zasvěcením! Ti tvorečkové vědí mnohem víc, než sami máme tušení. Jenom si vezměte tu spoustu let, po které se lidé pokoušeli je chytit..."
Jenomže teď je chytáme ještě v hnízdě," přerušil ho Sifer. "A jsou moc roztomilí. Musím se přiznat, že se vylítnutí těch mých už nemohu ani dočkat."
Tenhle svár Lesse něčím připomněl hádky starého R'gula se S'lelem, což byli její první "učitelé" v Bendenském Weyru. Ti dva se při její výuce "všemu, co jako správná Weyrena musí znát", hádali kvůli každému slovíčku. Nakonec z ní Weyrenu učinil teprve F'lar.
"Chlapec tady musí s tím svým dráčetem zůstat!"
"Chlapec, o kterého se tady jedná, je Pánem Držby, Raide," připomněl mu Larad z Telgaru. "A hádky s jeho Držbou, to je ta poslední věc, o kterou stojíme. Kdyby měl Lytol mužského dědice, vypadalo by to všechno možná úplně jinak. Nebo kdyby měl už delší dobu nějakého osvojence, i to by bylo řešení, pokud by šlo o slibného chlapce. Ale teď musí Pánem Ruathské Držby zůstat Jaxom!" Pán Telgarské Držby se rozhlédl Žlebem a pátral po chlapci. Přitom zavadil o Lessin pohled a roztržitě jí věnoval zdvořilý úsměv.
"Já s tím nesouhlasím! Nesouhlasím!" vrtěl Raid důrazně hlavou. "To je proti všem zvyklostem."
"Některé zvyklosti už po změně přímo volají," zamračil se Larad.
"A mě by zas zajímalo, co vlastně chce přímo ten chlapec," vložil se do sporu svým mírným způsobem Asgenar. Přitom pohlédl Laradovi do očí.
Telgarský Pán Držby zvrátil s veselým řehotem hlavu dozadu. "Nedělej věci ještě složitější, než jsou, bratříčku! Právě jsme rozhodli o jeho osudu, ať už chce nebo nechce."
"Chlapec má právo vyjádřit svůj názor," trval Asgenar na svém a všechna ta jeho mírnost byla rázem tatam. Pohledem sklouzl z Larada na oba starší Držebníky. "Když vycházel z Líhniště, zahlédl jsem jeho tvář. Moc dobře chápal, co to vlastně provedl. Byl v obličeji bílý jako ten jeho drak." Potom Asgenar pokývl směrem k Lytolovi. "Je to tak. Jaxom si moc dobře uvědomuje, co všechno způsobil."
Raid si mrzutě odchrchlal. "Mládeže se člověk na nic neptá! Mladým se jenom nařizuje!"
Asgenar se obrátil ke své paní a zlehka se dotkl jejích ramen. Jeho výraz, s kterým ji žádal, aby k nim pozvala malého Jaxoma, však o jeho láskyplných citech hovořil dostatečně výmluvně. Opatrně, aby nevzbudila svého podřimujícího zeleného dráčka, se dívka zvedla, aby manželovi vyhověla.
"Nedávno jsem pochopil, že kladením otázek ostatním lidem se toho člověk může spoustu dozvědět," poznamenal Asgenar, který s podivným úsměvem hleděl za svojí odcházející manželkou.
"Lidem, to ano, ale ne dětem!" Tato věta vyjadřovala všechnu míru toho hněvu, který Raid v sobě dusil.

Lessa se na něho "napřela". Takhle rozrušený by jejímu vlivu mohl být mnohem přístupnější.
"Proč to zvíře jednoduše nevezme do náruče?" mrzoutil Pán Bendenské Držby, když sledoval, jak okázale pomalu se k nim blíží Paní Lemoské Držby, malý Pán Ruathy a čerstvě vylíhlý bílý dráček jménem Ruth.
"Já bych řekl, že ti dva si právě vytvářejí ten správný vztah," poznamenal Pán Asgenar. "Jisté je, že kdyby to mládě vzal chlapec do náruče, bylo by to snazší a rychlejší, ovšem nikoliv moudřejší. Dokonce i takhle malý drak má svoji hrdost."
Raid z Bendenu jen něco zavrčel, ovšem Lessa nepoznala, jestli tím chtěl vyjádřit souhlas či pravý opak. Začal se ošívat a dlaní jedné ruky si třel zátylek, proto raději svého "naléhání" nechala.
Její pozornost upoutalo víření dračích křídel, která pozpátku bušila do vzduchu při přistání. Otočila se a v šeru u nového vchodu do Síní zahlédla záblesk bronzové kůže.
Lioth přivezl Mistra Farmáře, prozradila jí Ramoth.
Lessa si nedokázala představit, co tady na Andemonovi může kdo chtít, ani proč by ho měl N'ton záměrně přivážet. Cech Mistra Farmáře měl teď přece svého vlastního draka na hlídce. Začala se zvedat.
"Uvědomuješ si vůbec, cos to vlastně spískal, mladíku?" otázal se Raid chlapce koženě.
Lessa se zase obrátila nazpátek. Nemohla se rozhodnout, které z těch dvou dění v ní budí větší zvědavost. Samozřejmě, že kdyby za Jaxomem nestál Asgenar a Larad, vypadala by situace úplně jinak, přesto však Lessu zajímalo, jak hoch Raidovi odpoví.
"Ano, můj dobrý Pane Raide, následků svého jednání jsem si skutečně plně vědom a stejně tak i skutečnosti, že ostatní Pánové Držeb teď budou muset vyřešit vážný problém." Bez nejmenšího náznaku omluvy či kajícnosti Jaxom tak Raidovi nepřímo připomínal, že i on sám je Pánem Držby.
Starý Raid se posadil zpříma a vypnul hruď, jako kdyby... Lessa začala obcházet svou židli.
"Počkej..."
Zašeptání bylo tak tichounké, že Lessa měla nejdřív dojem, že se přeslechla, ale potom si všimla, že Mistr Harfeník na ni upírá oči stejně bdělé a pozorné, jako kdyby byl naprosto střízlivý. A to on, podvodník jeden, určitě byl, ať už tu sehrál jakékoliv divadýlko.
"Tak plně vědom, povídáš?" opakoval Raid a najednou zprudka vyskočil. Starý Pán Držby s přibývajícími Oběhy ztratil trochu na výšce, ramena mu mírně poklesla, břicho se zakulatilo a v těsných rourách nohavic vězely vychrtlé nohy. Tváří v tvář vzdorně stojícímu štíhlému hochovi vypadal jako směšná karikatura. "Jestlipak sis také vědom toho, že když jsi Zasvětil draka, budeš teď muset zůstat v Bendenském Weyru? Uvědomuješ si, že Ruatha zůstane bez Pána?"
"Při vší úctě, kterou k vám, pane, chovám, bych chtěl připomenout, že vy i s těmi přítomnými Pány netvoříte Konkláve, neboť nepředstavujete dvě třetiny Pánů Držeb na planetě Pernu," upozornil ho Jaxom. "Pokud nebude zbytí, rád předstoupím před náležitě shromážděnou Konkláve a pokusím se svůj případ vysvětlit. Myslím si však, že je nade vší pochybnost, že Ruth není pořádný drak. Byl jsem upozorněn, že má pramalou naději dosáhnout dospělosti. Z toho důvodu není Weyru nikterak k užitku, neboť zde nemají místo pro nepotřebné. Dokonce i ti staří draci, kteří už nemohou dál žvýkat Ohňovec, se stěhují do Jižního Weyru - nebo to alespoň dělávali." Tohle šlápnutí vedle Jaxoma trochu rozrušilo, když si však povšiml Asgenarova souhlasného úsměvu, zase se uklidnil.
"Bylo by moudřejší považovat Rutha spíše za přerostlého ohňového dráčka než za zakrslého draka." Jaxom s láskyplným omluvným pousmáním shlédl na Rutha a polaskal dráčkovu hlavu, obrácenou k němu nahoru. Bylo to gesto tak dospělé, tak překrásné, až se Lesse sevřelo hrdlo. "Moje hlavní závazky spočívají v povinnosti vůči mé Krvi a vůči Držbě, na níž mi záleží. Tady v Bendenském Weyru by si s Ruthem a se mnou nevěděli rady. Zato Ruathské Držbě můžeme posloužit stejně, jako to dělají ostatní ohňoví dráčci."
"Výborně, mladý Pane z Ruathy, výborně jste to řekl!" zvolal Asgenar z Lemoské Držby a zatleskal tak hlasitě, až se jeho dráček rozvřeštěl.
Larad z Telgaru přikývl vážně na souhlas.
"Hmmm. Na můj vkus trochu příliš uhlazená odpověď," brblal Raid. "Ta dnešní mládež by měla nejdřív přemýšlet a teprve potom jednat!"
"V tomto ohledu jsem se nepochybně provinil, Pane Raide," přisvědčil Jaxom líbezně. "Ale pravdou zůstává, že jsem dnes musel jednat velice rychle - jinak bych život toho dráčka nezachránil. Učili jsme se ctít dračí plémě a mně byla tato úcta vštěpována ještě více než ostatním." Jaxom mávl rukou směrem k Lytolovi. Nechal ruku napřaženou a v obličeji se mu usadil výraz hlubokého soucitu.
Jestli ho probudil Jaxomův hlas či jestli se mu poloha jeho hlavy stala nepohodlnou, to se dalo určit jen velice těžko. V každém případě však Zástupce Pána z Ruathské Držby už nespal. Vstal, přidržel se okraje stolu a potom se od této opory rázně odsunul. Pomalu, jako kdyby se musel soustředit na úplně každičký pohyb, přešel Lytol podél délky celého stolu a přistoupil až ke svému chráněnci. Zlehka ho uchopil paží okolo ramen. A jako kdyby z tohoto doteku načerpal novou sílu, napřímil se a obrátil k Raidovi z Bendenské Držby. Tvářil se hrdě a vystupoval mnohem zpupněji nežli Pán Groghe, který byl v tomto směru nepřekonatelný.
"Za vývoj těch dnešních událostí nenese Pán Jaxom vůbec žádnou vinu. Za to jsem zodpovědný jako jeho poručník jen já - tedy pokud je záchrana života skutečně zločin. Jestliže jsem však při chlapcově výchově kladl důraz na úctu k dračímu plemeni, měl jsem k tomu pádný důvod!"
Pán Raid před Lytolovým upřeným pohledem neklidně uhnul očima.
"A jestli," podtrhl Lytol tohle slovo, jako kdyby jiná možnost nepřipadala v úvahu ani náhodou, „jestli se snad Pánové rozhodnou svolat Konkláve, pak budu důrazně trvat na tom, aby si dnešní jednání Pána Jaxoma nikdo nevykládal špatně, neboť on jednal čestně a podle zásad, jež mu vštípila moje výchova. Pernu však bude nejvíc platný, když se zas vrátí na svoji Držbu. Na Ruathě se malému Ruthovi dostane veškeré péče i úcty, kterou si zasluhuje - a to po

všechny dny, kdy zůstane s námi."
Nedalo se ani v nejmenším pochybovat o tom, že Larad a Asgenar s Lytolem naprosto souhlasí. Starý Sifer se vsedě potahoval za spodní ret a pečlivě se střehl pohledu na Raida.
"Stejně mě nikdo nepřesvědčí! Dračí plémě patří do Weyrů!" huhlal vzdorně a ponuře Raid.
Jelikož se zdálo, že tento problém je konečně vyřešený, Lessa se zdvihla k odchodu a málem vběhla F'norovi do náruče.
Zachytil ji. "Weyr je všude tam, kde je drak," poznamenal škádlivě polohlasem. Ve tváři měl sice stále ještě stopy vypětí z toho minulého týdne, ale oči mu jasně svítily a rty už nesvíral do úzké, soustředěné čárky. Brekkina statečnost prospívala zřejmě i jemu.
"Teď spi," prozradil. "Však jsem ti říkal, že nebude chtít Zasvětit."
Lessa jen netrpělivě hodila rukou. "V každém případě ji ten zážitek probudil z toho šokového stavu."
"Ano," přisvědčil tiše, ale v hlase se mu vzdouval oceán úlevy.
"Takže by bylo nejlepší, kdybys se mnou zašel do Síní. Potřebuju zjistit, proč musel právě teď přiletět Mistr Farmář Andemon. A navíc je stejně načase, aby ses vrátil ke svým povinnostem!"
F'nor se uchechtl. "To máš pravdu. Jestlipak někdo tu moji práci dělal místo mne? Donesl někdo F'larovi ta jeho Vlákna?" Podle zabarvení jeho hlasu Lessa usoudila, že si s tím dělal starosti.
O to se postaral N'ton."
"Ale já myslel, že P'zarovi ve Fortském Weyru dělá Zástupce Velitele Letky!"
"Jak jsi tuhle ráno trefně poznamenal, kdykoliv se vytratíš a přestaneš na F'lara dohlížet, vždycky všechno od základu změní." Povšimla si F'norova sklíčeného výrazu a popadla ho za loket. Chlácholivě se na něho usmála, protože na nějaké žertování ještě nebyl dost ve své kůži. "Nikdo na světě by tě F'larovi nenahradil - ani mně ne. To jenom že tě Canth a Brekke na čas potřebovali víc, než my dva." Pevně mu stiskla dlaň. "To ale přece neznamená, že bys propásl něco, co se už nedá dohonit a napravit. N'tona jsme do těch našich plánů zasvětili jenom proto, že F'lar prožil záchvat strachu ze smrti, když byl tak vážně nemocný, a rozhodl se, že je třeba s tajnůstkářstvím rychle přestat. Jinak by totiž mohlo uběhnout dalších čtyři sta Oběhů, než by lidé začali znova uvažovat, že ovládnou Vlákna."
Podebrala si sukně, aby mohla po písčitém dně Žlebu kráčet rychleji.
"Můžu jít s vámi?" zeptal se Harfeník.
"Ty? A jsi dost vystřízlivělý, abys tu dálku dokázal urazit po svých?"
Robinton se zakřenil a uhladil si rozježené vlasy zpátky na šíji. "Lytol mě v životě nemůže přepít, Paní Lesso. Tuhle - hm, schopnost - má jedině Kovář."
A skutečně, když všichni tři zamířili k Světleny ozářenému vchodu do Síní, držel se Harfeník na nohou zpříma a bez námahy. Na hebkém sametu černé jarní oblohy se třpytily hvězdy a Světleny, umístěné mnohem níž, vrhaly na písek zářivé pruhy svého svitu. Nad hlavami, vysoko na římsách, je sledovaly lesklé opalizující oči draků, kteří si chvilkami spokojeně pobrukovali. Nahoře u Kamenné Hvězdy rozeznala Lessa tři dračí siluety. Napravo od hlídkujícího draka hřadovala Ramoth s Mnementhem. Křídla měli svěšená dolů. Oba dnes večer vypadali velice spokojeně. K Lesse dnes mnohokrát dolehlo Ramothino libozvučné prozpěvování. Byla to nádhera, mít zase načas královnu v příjemné náladě. Lessa v duchu zadoufala, že s dalším pářením si dá Ramoth tentokrát trochu načas.
Když vstoupili do Síní, šlachovitá postava Mistra Farmáře se právě skláněla nad největším ze žlabů. Prsty Andemon prohraboval listy z mladého felysového stromku. Vedle něho ustaraně přihlížel F'lar, zatímco N'ton se zubil od ucha k uchu. Vážnost celé té chvíle mu zřejmě unikala.
Jakmile však F'lar zahlédl F'nora, široce se usmál a rychle přešel Síní, aby nevlastního bratra sevřel do náruče.
"Manora tvrdí, že Brekke se ze svého šoku probrala. To je pro mne dvojnásobná úleva, věř mi. I když nejraději bych byl, kdyby znovu Zasvětila..."
"To by nikam nevedlo," namítl F'nor s natolik důrazným nesouhlasem, že až F'larův úsměv trochu pohasl.
Rychle se však vzpamatoval a odvlekl F'nora blíž ke žlabům.
"N'tonovi se podařilo nachytat Vlákna. Nasadili jsme je do tří z těch velkých žlabů," ukazoval mu F'lar. Mluvil tlumeně, jako kdyby nechtěl Mistra Farmáře rušit při jeho zkoumání. "Ty ponravy zhltaly každičký kousek, každou třásničku. A tam, kde Vlákna propálila listy toho felysového stromku, začínají se zčernalé dírky už hojit. Doufám, že nám Mistr Andemon dokáže říci, jak k tomu dochází a proč."
Andemon se napřímil, ale mračil se na žlab tak usilovně, až se mu kuželovitá brada tiskla na prsní kost. Rychle zamžikal a přelízl si své úzké rty. Těžké, kloubnaté pěsti se mu zvolna zarývaly do záhybů ušpiněné haleny. Když pro něho přiletěl posel z Weyru, vydal se na cestu tak, jak se vrátil z polí.
"Já ale nevím jak ani proč, můj dobrý Vůdče Weyru. A jestliže všechno, cos mi vyložil, je skutečně pravda," odmlčel se a po chvilce zdvihl oči k F'larovi, "potom se přiznám, že mám strach."
"Ale proč by ses měl, člověče, bát?" F'lar se užasle zachechtal. "Ty si snad neuvědomuješ, jaký to má význam? Kdyby si ty ponravy mohly navyknout na severní půdu a klima a pokračovaly v tom, co jsme - my všichni," mávl rukou k Harfeníkovi, svému Zástupci i k Lesse, "tady právě viděli, pak už by se Pern nemusel Vláken vůbec obávat."
Andemon se zhluboka nadechl a vypjal hruď, ovšem nebylo jasné, jestli tím chce vyjádřit proti tomu převratnému názoru námitku, nebo jestli ho tak chce podpořit. Ohlédl se po Harfeníkovi, jako kdyby jeho názor považoval za spolehlivější, než u těch ostatních.
"Tys také viděl, jak ponravy požírají ta Vlákna?"
Harfeník přikývl.
"A od té doby uplynulo už pět dní?"
Harfeník to potvrdil.

Farmářova halena se zavlnila, jak se její majitel náhle otřásl. S bázlivou neochotou se zahleděl dolů do žlabu. Potom však rázně vykročil a opět prozkoumal mladý felysový stromek. Nabral do plic vzduch a zatajil dech, načež na vteřinku vztyčil jeden ze svých pokroucených prstů a potom ho rázné zarazil do hlíny. Vylovil hrst plnou vlhké hlíny a se široce rozevřenýma očima ji obrátil, čímž obnažil hrozen svíjejících se larev. Vyvalil oči a se znechuceným výkřikem hlínu odhodil, jako kdyby se o ni popálil. Ponravy se na kamenné podlaze bezmocně svíjely.
"Co se stalo? Přece není možně, aby tam bylo Vlákno!"
"Tohle jsou paraziti!" vyprskl Andemon a upřel na F'lara pohled plný hněvu a hlubokého rozčarování. "Už celá staletí se snažíme zbavit náš Jižní poloostrov těchto odporných příživníků!" Samým odporem se až zašklebil, protože F'lar larvy ze země pečlivě posbíral a vrátil je nazpátek do nejbližšího žlabu. "Jsou stejně škodliví a nezničitelní jako píseční červi z Igenu, ale užitečností se jim nevyrovnají. No vážně, nasaďte si je na pole a každičká rostlinka tam začne usychat a hynout."
"Tady však všechny rostliny vyhlížejí velice zdravě," namítal F'lar a ukázal na bujnou zeleň ve všech žlabech.
Andemon na něho zůstal překvapeně koukat. F'lar z každého žlabu nabral hrst hlíny, a po řadě mu předvedl, že ponravy žijí v každičkém z nich.
"To není možné!" trval Andemon na svém. V hlase mu opět zazněl náznak jeho dřívějšího strachu.
"Což ty si nevzpomínáš, F'lare," ozvala se pro změnu Lessa, "že když jsme sem ty ponravy zpočátku nasadily, zdálo se, že rostliny začínají uvadat?"
"Ale brzy se vzpamatovaly. Potřebovaly jenom zalít!"
"To je vyloučeno!" Andemon dokonce pozapomněl na svůj odpor natolik, že zarýpal v jiném žlabu. Zřejmě se chtěl přesvědčit, že se F'lar mýlí. "Tak tady není ta larva ani jediná!" zvolal vítězně.
"Tam také nikdy žádná nebyla Ty žlaby slouží k porovnání s těmi ostatními. Ale mám-li říct pravdu, rostliny v nich nevyhlížejí ani zdaleka tak zeleně a zdravě, jako v těch dalších žlabech."
Andemon se rozhlédl. "Tyhle ponravy, to je přímo mor! Už celé stovky Oběhů se je pokoušíme vymýtit."
"V tom případě mám tedy, dobrý Mistře Andemone, dojem," pravil F'lar s lítostivým pousmáním, "že Farmáři touto činností poškozují životně důležité zájmy Pernu."
Mistr Farmář začal toto obvinění s ohnivým rozhořčením odmítat. Robinton musel vzít na pomoc všechno své diplomatické umění, aby se mu Andemona podařilo zklidnit alespoň do té míry, že F'lar mohl přednést svoje vysvětlení.
"Tak ty mi tedy chceš tvrdit, že tyhle larvy, tyhle odporné ponravy, byly vypěstovány a rozsévány naprosto záměrně?" zaútočil Andemon na Harfeníka, jemuž ze všech přítomných zřejmě důvěřoval jako jedinému. "Že je pěstovali a postupně jimi zamořovali planetu ti z našich předků, kteří vypěstovali draky?"
"Právě tomu věříme," odvětil Robinton. "Jistě, tvé nedůvěře rozumím až příliš dobře. Já sám jsem po tom zjištění nedokázal pár dní usnout bez bylinek. Jenomže když se pořádně začteme do Letopisů, shledáme, že zatímco o výpravě drakenů na Krvavici, jež by ji měla zbavit Vláken, nenajdeme ani zmínky, všeobecně v zápisech převládá mocná a uklidňující víra, že jednoho dne nebudou Vlákna už představovat takovou hrozbu jako v současnosti. F'lar se tedy důvodně..."
"Kdepak důvodně, Robintone! Já jsem si stoprocentně jistý," skočil mu do řeči Flar. "N'ton se vrátil na Jižní Světadíl - skočil mezi časy celých sedm Oběhů nazpátek, aby zjistil, jak to tam se Spady tenkrát vypadalo. Kdekoliv zkoumal, všude narazil na ponravy, které se při Spadu vynořily na povrch a hltaly Vlákna. To je ten důvod, proč tam na Jihu nebyly nikdy vůbec žádné brázdy! Ta půda je totiž vůči Vláknům sama o sobě imunní!"
Andemon se mlčky zahleděl na špičky svých zablácených holínek.
"V Letopisech Cechu Framářů existují důrazné připomínky, abychom ty ponravy nespouštěly z očí, abychom na ně dávali pozor." Pozdvihl k přítomným ustarané oči. "A my jsme to odjakživa dodržovali. Patřilo to mezi naše samozřejmé povinnosti. Kdekoliv se ty larvy objevily, všude začaly rostliny scházet a uvadat." V zoufalém zmatku pokrčil rameny. "Odjakživa jsme je hubili, ničili jsme celé chuchvalce červů -" tady si povzdechl - "pomocí ohně a ledkovce. Jinak se to jejich šíření zastavit nedalo.
Dávejte pozor na ponravy. Letopisy to říkají jasně," opakoval Andemon, ale najednou se mu ramena rozechvěla a za okamžik se ten třas přenesl i na jeho trup. Lessa zachytila F'larův pohled. Začala se o toho člověka bát. Jenomže on se smál, přestože šlo o krutou ironii. "Ty Letopisy nám říkají, abychom na ty larvy dávali pozor! Ovšem o jejich hubení tam nepadlo ani jedno slovo! Napomínají nás nesmírně důrazně, ať "dáváme pozor na ponravy!" Tak jsme ho dávali, no. Ach, jaký my jsme si na ně dávali pozor!"
Harfeník napřáhl k Mistru Farmáři ruku se svojí lahví vína.
"Tohle mi pomůže, Harfeníku. Vřelé díky," poděkoval Andemon, když si po předlouhém doušku otíral rty hřbetem ruky.
"To tedy znamená, že kdosi opomněl přidat zmínku, proč na ty ponravy máte ten pozor vlastně dávat, že je to tak, Andemone?" zeptal se F'lar. Soucitně hleděl na zoufalého Mistra. "Škoda, že takhle rozumný nebyl i Sograny! Kdysi byla zřejmě znalost toho, proč je zapotřebí dohlížet na ponravy, rozšířená tak všeobecně, že se další podrobné vysvětlování zdálo zbytečné. Potom však začaly vznikat nové Držby a počet obyvatel stoupal.
Letopisy se ztratily nebo podlehly zkáze, lidé umírali dřív než stačili dědicům předat ty životně důležité vědomosti." Rozhlédl se po svých žlabech. "Kdoví, třeba ty ponravy vypěstovali přímo tady, v Bendenském Weyru. A třeba tohle nám prozrazuje ten nákres na zdi. Taková spousta znalostí se nenávratně ztratila!"
"Ovšem k dalšímu ztrácení už nedojde, o to se postarají svým vlivem Harfeníci!" prohlásil Robinton. "Kdyby tak všichni lidé, ať už z Držeb, Cechů nebo Weyrů, měli volný přístup ke každé kůži..." Andemon začal něco namítat, ale Harfeník ho zarazil zvednutou dlaní. "Tak tedy, na psaní a uchovávání Letopisů teď máme něco mnohem lepšího než kůže. Bendarek vynalezl z té své dřevité drti výrobu pevných tuhých archů, na kterých drží inkoust, odolávají vlhku a

zničit se dají jedině ohněm. Můžeme dát všechny naše znalosti dohromady a začít je šířit mezi lidmi."
Andemon se na Harfeníka zmateně zahleděl. "Mistře Robintone, v každém Cechu jsou jisté znalosti, které se musí udržet v tajnosti, nebo..."
"Nebo tu bitvu s Vlákny prohrajeme, tos chtěl říct, Andemone? Člověče, kdyby se s tou pravdou o ponravách nenakládalo jako s Cechovním tajemstvím, pak bychom se už celé stovky Oběhů nemuseli těch Vláken vůbec bát!"
Andemon najednou křečovitě lapl po vzduchu a ohromeně se otočil k F'larovi. "A co drakeni - to bychom tedy nepotřebovali drakeny?"
"Inu, kdyby si během Spadů lidé své Držby sami ohlídali a kdyby všechna Vlákna, která by dopadla na zem, zhltaly ty ponravy, pak byste se bez drakenů skutečně mohli obejít," odpověděl mu F'lar s neotřesitelným klidem.
"Ale od drakenů se přece očekává, že - že bojují s Vlákny -" koktal popleteně Farmář.
"Ale jistě, ještě nějakou dobu s nimi bojovat určitě budeme, na to můžeš vzít jed. Rozhodně nám žádná nezaměstnanost nijak bezprostředně nehrozí. Ještě je před námi obrovská spousta práce. Pokus se například odhadnout, jak dlouho asi potrvá, nežli se ponravy rozšíří na celé území Pernu?"
Andemon několikrát naprázdno otevřel a zase zavřel ústa. Robinton ukázal na láhev ve své dlani a předvedl nápodobu dlouhého doušku. Farmář, celý omámený, se vděčně podvolil. "To já nevím. Jednoduše nemám tu sebemenší představu. Jenom si vezměte, že Oběh po Oběhu jsme na ty ponravy číhali, hubili jsme je, vypalovali jsme každé pole, v kterém se nákaza objevila. Larví kokony se rozprasknou až na jaře a potom my..."
Najednou klesl na sedadlo a nešťastně potřásal hlavou ze strany na stranu.
"Tak se přece trochu seber, člověče!" vybídl ho F'lar, ale právě tento jeho přístup uvedl Andemona do ještě černějšího zoufalství.
"Co - co ti drakeni hodlají udělat?"
"Zbavit se Vláken, co jiného. Zbavit se Vláken."
Kdyby se F'lar choval jen o chloupek méně sebevědomě, měl by F'nor co dělat, aby si udržel rozvahu. Ovšem takhle bylo jasné, že jeho nevlastní bratr musí mít přichystaný nějaký plán. A Lessa se dívala tak vážně, jak to dokázala jenom Manora.
Naštěstí se Andemon kromě inteligence vyznačoval i poměrně značnou houževnatostí. Právě mu byla předložena řada důkazů, které stará pravidla jednak popírala, jednak jim dávala nový smysl. Po celé věky zavedené jednání Cechu se teď bude muset obrátit úplně naruby. Musí se zbavit vrozeného a pečlivě vštěpovaného předsudku a musí se připravit na případné zmizení autority, kterou z mnoha důvodů ctil a jejíž trvání si stejně důvodně přál.
Farmář se pevně rozhodl, že tohle všechno vyřeší ještě před svým odletem z Weyru. Vyptával se postupně F'lara, F'nora, Harfeníka, N'tona a nakonec i Manory, protože zjistil, že o tom plánu je rovněž informovaná. Prozkoumal pečlivě všechny žlaby, nejpozorněji ten, do něhož nebyly ponravy vůbec nasazeny. Dokonce přemohl i svůj odpor a prohlédl si larvy hezky zblízka, přičemž ty velké exempláře trpělivě natahoval, jako kdyby se jednalo o úplně nový druh. V jistém ohledu tak tomu skutečně bylo.
Ponořený v myšlenkách Andemon pozoroval, jak se nezraněná larva hbitě zarývá zpátky do hlíny ve žlabu, odkud ji před chvílí vytáhl.
"Člověk by si horoucně přál," pravil, "abychom se z té odvěké nadvlády Vláken konečně vymanili. To jenom, že ty prostředky, které nás mají dovést k osvobození, jsou tak - tak..."
"Odpudivé?" navrhl Harfeník úslužně.
Andemon Harfeníka chvilku pozoroval. "Nu ano, ty jsi v užívání slov kovaný, Mistře Robintone. Člověk se prostě musí vyrovnat s tím, že jeho vděk zasluhují taková - primitivní stvoření. To jsem mnohem raději vděčný drakům." Zahanbeně se na F'lara zazubil.
"Protože nejsi Pánem Držby!" poznamenala Lessa a všichni se zasmáli.
"Ale stejně," pokračoval Andemon a přesíval přitom dlaní hlínu, "příliš jsme si navykli počítat s těmi obrovskými lány úrodné půdy jako se zcela samozřejmou věcí. Jsme její součástí, vzešli jsme z ní, živí nás. Předpokládám tedy, že je jedině správné, pokud nás všechny rovněž ochraňuje. Tedy, za předpokladu, že všechno je, jak má být."
Utřel si dlaň o svoje kalhoty z wheří kůže a s odhodlaným výrazem se obrátil k Flarovi. "Rád bych provedl několik vlastních pokusů, Vůdče Weyru. V Síni Farmářského Cechu máme také žlaby a všechno potřebné..."
"Ale pochopitelně," rozzářil se F'lar samou úlevou. "Budeme s tebou v každém ohledu spolupracovat. Ponravy a Vlákna dodáme na požádání. Ovšem tys vyřešil jeden z velikých problémů, jehož jsem se obával."
Andemon na znamení údivu povytáhl zdvořile obočí.
"Jde o otázku, jestli jsou ponravy schopné žít i v našich severních podmínkách."
"To jsou Vůdče Weyru, to samozřejmě jsou." Znělo to jako jízlivý žert.
"Nenapadlo mě, že právě tohle by mohl být hlavní problém, F'lare," ozval se F'nor.
"Ale?" To tiché slůvko v sobě skrývalo pro hnědého jezdce výzvu. F'nor zaváhal. Napadlo ho, jestli snad nepřišel o F'larovu důvěru, navzdory tomu všemu, co mu vykládala Lessa.
„Při pozorování Mistra Andemona jsem si připomněl, jak jsem na ty ponravy zpočátku reagoval já sám. Jedna věc je říkat a vědět, že znamenají řešení problémů s Vlákny. Druhá - a naprosto odlišná věc - je však dokázat, aby na tuhle pravdu přistoupil i prostý člověk. I obyčejný jezdec na drakovi."
Andemon souhlasně přikývl. Podle výrazu na Harfeníkově tváři F'nor usoudil, že se svými obavami není ani zdaleka sám.
Ale F'lar se uvelebil na okraji jednoho žlabu a začal se zeširoka zubit.
"Vždyť právě proto jsem Andemona nechal přivést sem a právě proto jsem mu vysvětlil celý ten náš plán. Potřebujeme pomoc a tu nám může poskytnout jedině on sám, samozřejmě, jakmile se o všem pořádně přesvědčí. Jak dlouho asi tak,

Mistře Farmáři, potrvá, nežli se ponravy rozmnoží na jednom poli?"
Andemon spustil v zamyšlení bradu na prsa. Potom však potřásl hlavou a přiznal, že nemá potuchy. Jakmile začalo nějaké pole vykazovat známky nákazy, vypálili okamžitě území široko daleko, aby zamezili jejímu šíření.
"Dobře. Tak nejprve musíme zjistit tuhle dobu?"
"Budete ale muset počkat až do jara," připomněl Farmář.
"A kdepak je asi usadíte?" zeptal se Harfeník kousavě.
F'lar se jen uchechtl. "Na Lemoské Držbě."
"Cože? V Lemosu!"
"A kde jinde?" tvářil se F'lar vykutáleně. "Ty zalesněné plochy se ochraňují ze všeho nejhůře. Asgenar a Bendarek jsou natolik přizpůsobiví, aby dokázali přijmout jakékoliv novátorství a taky se jím řídili. To ty, Mistře Farmáři, ty budeš mít ten nejtěžší úkol, protože budeš muset přesvědčit příslušníky svého Cechu, aby s tím zabíjením okamžitě přestali..."
Andemon zdvihl ruku. "Nejprve musím uskutečnit několik vlastních pokusů."
"Ale samozřejmě, Mistře Andemone," prohloubil se F'laiův úsměv ještě o poznání víc. "O výsledku nemám totiž těch nejmenších pochyb. Jenom bych ti ještě rád připomněl tvoji první cestu do Jižního Weyru. Zmiňoval ses tenkrát o té bujné zeleni, o nevídané velikosti stromů i keřů, které rostou i na našem kontinentu, i o neobvykle hojné úrodě, o sladkosti tamního ovoce. A to nemůže být jenom tím teplejším počasím. Tady u nás máme totiž místa s podobným podnebím. To všechno je práce," a F'lar ukázal prstem nejprve na Andemona a potom na žlaby, "příznivého vlivu spásonosných ponrav."
Andemon se sice netvářil stoprocentně přesvědčeně, ale F'lar už v tomto směru dál nenaléhal.
"Takže, Mistře Andemone, tady Harfeník ti bude pomáhat, seč mu síly stačí. Ty znáš své lidi lépe nežli my - sám budeš nejlíp vědět, komu se můžeš svěřit. Naléhavě tě žádám, abys tento problém prohovořil se svými Mistry, kterým lze důvěřovat. Čím víc jich bude, tím líp. Nesmíme propást tuhle příležitost jenom proto, že se nám nebude dostávat stoupenců! Taky by to mohlo dopadnout tak, že bychom byli nuceni čekat, dokud vaši vlastní Pamětníci konečnou nevymřou." F'lar se kysele zasmál. "Hádám, že Weyry nejsou jediná místa, která se musejí vypořádat se staromilci. Na nás na všechny čeká spousta práce s opětným získáním dávno zapomenutých vědomostí."
"No, ano, s tím budou určitě potíže." Na Mistra Farmáře teď naráz dolehla nesmímost jejich úkolu.
"Spousta potíží," ujistil ho F'lar rozjařeně. "Ale konečným výsledkem bude naše trvalé osvobození se od Vláken."
"Bude to trvat celé Oběhy," bědoval Andemon, ale potom pohlédl F'larovi do očí. Jako by se tím trochu uklidnil, napřímil ramena. Byl ten úkol připraven plnit okamžitě.
"Tak ať to trvá celé Oběhy! Záleží snad na tom?" uličnicky se šklebil F'lar. "Nejdřív ze všeho musíme zabránit farmářům, aby dál hubili ty naše zachránce."
Přes Andemonovu větrem ošlehanou tvář přeletěl výraz čirého děsu a rozhořčení. V mžiku jej však vystřídal náznak úsměvu, to jak si Farmář uvědomil, že F'lar si z něho pouze utahuje. Zřejmě šlo v případě Mistra Farmáře o zcela novou zkušenost.
"Když si představím, co na mě čeká přepisování," naříkal Harfeník. "Mám sucho v hrdle už při pouhém pomyšlení."
Žalostně se zahleděl na svoji láhev, ze které už všechno víno zmizelo.
"Tohle chce ale doopravdy zapít!" poznamenala Lessa a úkosem přitom mrkla po Robintonovi. Uchopila pak Andemona pod paží, aby mu ukázala cestu.
"Jsem poctěn, má paní, ale musím dohlížet na práci a mám před sebou hromadu pokusů," odtáhl se Farmář.
"Ale jednu skleničku snad stihneš, ne?" prosila Lessa a usmívala se co nejneodolatelněji.
Mistr Farmář si prohrábl vlasy. Odmítnout se mu zřejmě nechtělo.
"Tak jednu snad."
"Abychom zpečetili smlouvu ohledně osudu našeho Pernu," doplnil Harfeník, který poklesl hlasem do hrobově dunivého basu, přičemž se svým ponuře zlověstným výrazem pozoruhodně připomínal Pána Grogha z Fortu.
Když vyšli všichni společně ze Síní, shlédl Andemon k Lesse.
"Snad to nebudete ode mne brát jako přílišnou troufalost, ale pokud jde o tu mladou ženu, která ztratila svou královnu - mohu se zeptat, jak se jí daří?"
Lessa váhala s odpovědí sotva vteřinku. "Tady F'nor ti může odpovědět mnohem líp než já. Jsou tady ve Weyru druh a družka."
F'nor musel po tomhle úvodu přikročit blíž. "Byla nemocná. Přijít o draka, to je obrovský šok. Teď už se s tím ale vyrovnala. Život si nevezme v žádném případě."
Mistr Farmář zůstal stát a překvapeně se na F'nora zadíval. "To je hrozná představa."
Lessa honem zachytila F'norův pohled, aby mu připomněla, že mluví s obyčejným člověkem.
„Pochopitelně, ale ta ztráta dokáže člověka nesmírně rozrušit."
"To jistě. Ale bude mít ve Weyru vůbec nějaké postavení?" Farmář tu větu tázavě protáhl, ale hned nato spěšně dodal: "Pochází z mého Cechu, víte, a my..."
"Příslušníci všech Weyrů ji ctí a milují," vložila se do řeči Lessa, když Andemon zaváhal. "Brekke patří mezi ty vzácné lidi, kteří mají schopnost naslouchat všem drakům. Nadosmrti se u drakanů bude těšit výjimečnému a vysokému postavení. Ovšem, kdyby se rozhodla, může se také vrátit domů..."
"To ne!" Farmářovo odmítnutí zaznělo se vší rozhodností.
"Brekke teď patří mezi drakany," dodal F'lar ihned po Andemonově protestu.
Lessu tahle naléhavost společná pro oba muže velmi překvapila. Podle Andemonova přístupu by spíše usuzovala, že Cech bude chtít Brekke nazpátek.
"Omlouvám se za tu svou příkrost, má paní. Ale návrat k obyčejnému životu by asi nesla nesmírně těžce." Teď mu hlas

zpřísněl a pozbyl veškeré váhavosti. "A co je s tou prostopášnou hříšnicí?"
"Ta - žije," a v Lessině hlase se ozvalo stejně mrazivé odsouzení, s jakým se předtím ptal Farmář.
"Cože? Žije?" Mistr Farmář se opět zastavil, pustil Lessinu paži a rozhněvaně se na ni zadíval. "Žije? Hrdlo jste jí měli podříznout, tělo..."
"Žije, Mistře Farmáři, ale myšlenkami se vyrovná sotva batoleti. Živoří uvězněná ve vědomí své viny! Drakani životy neberou!"
Farmář ještě chvíli na Lessu hněvivě pohlížel, ale pak pomalu přikývl. S pečlivou zdvořilostí nabídl Lesse opět své rámě, protože Weyrena naznačila, že by měli jít dál.
F'nor se k nim nepřipojil, protože bouřlivý sběh událostí celého dne si u něho vybíral daň v podobě únavy. Sledoval, jak se Andemon s Lessou připojili k ostatním hostům u hlavního stolu, uviděl, jak k nim přicházejí Pánové z Lemosu a Telgaru. Lytol s malým Jaxomem a jeho bílým Ruthem však nikde v dohledu nebyli. F'nor zadoufal, že Lytol odvedl hocha zpátky do Ruathy. Od okamžiku, kdy na něho zlatá Grall poprvé zamžourala, nebyl ještě nikdy tak vděčný za tu náhodu, která mu umožnila objevit ohňové dráčky. Rázně zamířil ke schodišti do svého weyru, aby se u svého mazlíčka ocitl co nejdříve. Canth pochrupoval ve svém weyru, všechna víčka kromě jediného měl zatažená přes oči. Sotva F'nor vstoupil dovnitř, spustilo se ztěžka dolů i to poslední, víčko. F'nor se celým tělem opřel o drakovu šíji a prsty na jeho hebkém hrdle vyhledal místečko, které tep rozechvíval nejsilněji. Teplá kůže ho uklidňovala. Přitom "naslouchal" něžným, láskyplným myšlenkám dvou ohňových dráčků, kteří se stulili Brekke těsně u hlavy.
Nedokázal odhadnout, jak dlouho tak vlastně stál a znovu si v duchu promítal události z Líhniště, Zasvěcení, Brekkino procitnutí, Jaxomův čin, večeři, prostě všecičko, co se během toho rušného odpoledne semlelo téměř naráz.
Věděl sice, že má před sebou spoustu úkolů, nicméně nemohl se pořád odhodlat, aby se od Cantha konečně vzdálil. Opět si živě představil ten Andemonův úlek, s jakým si Farmář uvědomil, že F'lar vlastně předpověděl konec drakenů. Ale ne - tak to F'lar nemyslel. Jistě má v zásobě ještě nějakou jinou možnost.
Tyhle ponravy - no ano, skutečně požírají Vlákna ještě dřív, než ta se stačí zarýt do hlíny a rozplemenit. Ovšem pohled na ně je odporný a nevyvolává v člověku žádnou úctu nebo vděk. Nebudily strach jako draci. Lidé se na ponravy hltající Vlákna nebudou moci podívat. Nedostane se jim toho uspokojení, jež přináší pohled na draky s ohnivým dechem, kteří spalují a ničí Vlákna ještě v povětří, dříve než ten smrtonosný nepřítel dopadne na hlínu. A najednou si F'nor uvědomil, že právě tohle lidé potřebují, že musejí na vlastní oči vidět důkaz o zničení Vláken. Stanou se tedy drakeni pouhými symboly? Nikdy! Vždyť v tom případě by z nich byli větší paraziti, než jsou teď sama Vlákna! Něco takového by pro člověka F'larovy ukázněné povahy nepřicházelo vůbec v úvahu! Muselo by to v něm budit přímo odpor. Ale co měl tedy F'lar na mysli?
Ponravy mohou být jistým řešením, ale ne takovým, jež by - obzvláště po stovkách Oběhů jejich systematického hubení - mohlo být přijatelným pro všechny Držebníky, Řemeslníky, obyčejné lidi a současně i drakeny.

XVI. KAPITOLA

- Večer v Bendenském Weyru
- Pozdní večer ve Fortském Weyru

V průběhu několika následujících dní měl F'nor příliš mnoho práce, než aby si mohl připouštět nějaké starosti. Brekke se zvolna zotavovala a trvala na tom, aby se vrátil ke svým povinnostem. Přemluvila Manoru, aby i ona směla sejít do Dolních Jeskyní a být tam trochu k užitku. Manora ji tedy zaměstnala uzlováním zakončení útku u několika hotových gobelínů, takže i Brekke se mohla zapojit do činností Jeskyň. Ohňoví dráčci ji téměř neopouštěli. Kdykoliv F'nor

odcházel za svými úkoly, Grall se samou nerozhodností, s kým že má být, zoufale rozčiřikala, proto jí raději pokaždé rovnou přikázal, ať zůstane s Brekke.
F'lar správně odhadl, že Asgenar a Bendarek přistoupí na jakékoliv řešení, které jim umožní zachránit jejich lesy. Ovšem nedůvěra a počáteční odpor z jejich strany mu dosvědčily více než názorně, jak monumentální úkol si předsevzal. Pán Držby i Mistr Cechu se jeho požadavku vysmívali až do té chvíle, než se objevil R'ton s pánví plnou živých Vláken - dobře slyšeli, jak syčí, když z nich stoupal dým - a vysypal je do žlabu se zelenými rostlinkami. Za několik vteřin byl chumel Vláken, rozprsknutý po listech felysového stromečku, beze zbytku pohlcen ponravami. Celí ohromení pak dokonce oba muži uvěřili i F'larovu ujištění, že propálené listy, ze kterých se ještě kouřilo, se zacelí během pouhých několika dní.
F'lar ovšem nezapomněl důrazně upozornit, že o těch larvách nevědí drakeni ani zdaleka všechno. Například nikdo netuší, jak rychle se rozmnoží, čili kdy bude možno považovat dané území za "Vláknům odolné"; neznají délku života těchto larev ani jaká hustota těchto tvorů bude zapotřebí, aby se jimi zajistila naprosto spolehlivá ochrana.
Přesto se však dohodli, kde by se v Lemosu mělo začít nejdříve: na pláních zalesněných měkkodřevem. Po nábytku z tohoto materiálu byla obrovská sháňka a přitom měkkodřevo bylo Vlákny zranitelné nejvíce.
Jelikož dřívější obyvatelé Jižního Weyru nebyli na farmaření nijak přeškoleni, význam larválních kokonů v tamních lesích naprosto přehlédli. Na jižní polokouli byl teď sice podzim, ale F'nor, R'ton a s nimi ještě jeden jezdec se dohodli, že mezi časy skočí do předchozího jara. Pomáhala jim i Brekke, která věděla o tehdejších záležitostech tolik, že byla schopna přesně určit, kde se v minulosti s žádným obyvatelem nesetkají. Přestože vyrostla ve Farmářském Cechu, zabývala se Brekke během svého pobytu na Jihu výhradně ošetřováním nemocných. Do farmaření Weyru se nezapojila záměrně, aby tak předešla jakékoliv návaznosti na svůj minulý způsob života.
Ačkoliv F'lar na Mistra Farmáře kvůli jeho pokusům nijak nenaléhal, jednal v podstatě tak, jako kdyby měl ze strany Farmářského Cechu veškerou podporu. Andemon několikrát požádal o Vlákna i ponravy, což mu oboje bylo bez odkladu doručeno, ale o tom, jaké dělá pokroky, nic zatím nehlásil.
Mistr Kovář Fandarel a Terry byli s plánem také seznámeni a jezdci předvedli zvláštní představení jenom pro ně. Jakmile překonal svůj počáteční odpor k ponravám a hrůzu z vědomí, že stojí živým Vláknům na dosah, propadl Terry tak obrovskému nadšení, jaké si jen člověk mohl přát. Pohled na schopnosti larev však z Mistra Kováře vyloudil pouze hluboké zavrčení. Veškerý svůj komentář potom omezil na pohrdavé odsouzení pánve s dlouhým držadlem, do které jezdci chytali Vlákna.
"Nedostatečné, naprosto nepostačující. Při tom lapání ji přece můžete otevřít pouze jedinkrát," popadl pánev a odkráčel k čekajícímu drakovi, který teď sloužil jako poslíček.
Terry přítomné mnohomluvně ujišťoval, že na Mistra Kováře to všechno určitě udělalo nesmírný dojem a že bude jezdcům v každém směru pomáhat. Tohle je doopravdy pamětihodný den! Jeho proslov byl však přerušen Fandarelovým netrpělivým hulákáním, takže za neustálého klanění vycouval ven, přičemž lehce zrozpačitělé drakeny nepřestával uklidňovat a přesvědčovat.
"A já si myslel, že Fandarel bude ty larvy považovat za docela účinné," poznamenal F'lar.
"Třeba je tím překvapením dočista vyvedený z míry, ne?" dohadoval se F'nor.
"Ale kdepak," usmála se Lessa,, jeho naopak rozzuřila právě ta nedostatečná účinnost larev!"
Zasmáli se a pokračovali v práci. Hned toho večera dorazil ze Síně Kovářského Cechu posel s vypůjčenou pánví a s dalším, skutečně pozoruhodným zařízením. Mělo cibulovitý tvar a odnímatelné víko, které se dalo zvedat spouští ukrytou v dutém držadle dlouhatánské rukojeti. Víko samo bylo sestrojeno neuvěřitelně důmyslně, neboť se vějířovitě rozevíralo směrem nahoru a stejným způsobem se zase skládalo, takže Vlákna dovnitř nádržky pohodlně vklouzla a při opětovném otevření neměla možnost k úniku.
Posel F'larovi rovněž prozradil, že Mistr Kovář má problémy se svým dálkovým dopisovačem. Všechny dráty totiž musí být potaženy ochranným pláštěm, jinak by se tím do tenka vytaženým kovem Vlákna bez potíží prohryzala. Kovář zatím vyzkoušel povlak z vypálené hlíny a z jiného kovu, ale ani jeden z těchto materiálů nemohl sehnat dostatečně rychle a v dostatečném množství. Protože se teď Vlákna snášela na Pern téměř v jednom kuse, byly jeho Síně zaplaveny žádostmi o správku ohňometů, které se ucpaly nebo vyhořely. Pokud tahle zařízení selhala během Spadu, pozemní hlídky pak panikařily, takže odmítnout některou z těch naléhavých proseb o nápravu bylo jednoznačně vyloučeno.
Mezitím však Pánové těch Držeb, jimž byly přislíbeny dálkové dopisovače jakožto prostředky poskytující jejich osamoceným Držbám pomoc a spojení se světem začínali být netrpěliví. Stále důrazněji se domáhali řešení, a sice pro ně řešení konečného: plánované výpravy na Krvavici.
F'lar začal Radu svých důvěrných přátel i Zástupců Velitele Letky svolávat každý den, aby nepřehlédl jedinou stránku tohoto gigantického úkolu. Společně také rozhodli, kteří z Pánů Držeb a Mistrů Cechů dokážou vzít za své sebenezvyklejší novátorství, ale i tak postupovali nesmírně obezřetně.
Asgenar jim prozradil, že Larad z Telgarské Držby je ve svých názorech mnohem konzervativnější, než se doposud všichni domnívali, a že malá ukázka schopnosti ponrav v Síních nebude v jeho případě ani zdaleka tak účinným přesvědčovacím prostředkem jako celé pole ochráněné během nejhustšího útoku Vláken. Naneštěstí se však Famira, Asgenarova mladičká novomanželka, podřekla o chystaném plánu na jedné ze svých návštěv doma. Měla však alespoň tolik rozumu, aby poslala ohňového dráčka pro svého Pána, jenž svého pokrevního příbuzného násilím dovlekl do Bendenského Weyru, aby se mu tam dostalo podrobného vysvětlení i názorné ukázky. Larada to ovšem nepřesvědčilo a dále se vztekal kvůli tomu, co on nazýval "bezohledným podvodem a sprostým zneužitím důvěry" ze strany drakenů. Když však Asgenar jinak nedal, Larad se přece jenom vydal do té části měkkodřevého lesa, která byla larvami chráněna, a tam - přímo před jejich očima - vysypali na mladý stromek živá Vlákna a potom ho vytrhli i s kořeny, aby Laradovi dokázali, že je před Spadem chráněn víc než dostatečně. Teprve potom začínal hněv Pána z Telgarské

Držby pomalu ustupovat.
Široká Telgarská údolí byla Spadům vystavena téměř nepřetržitě. Pozemní hlídky z Telgaru byly vyhlídkou nekonečného strážení značně zkrušeny.
„Jenomže my ten čas nemáme!" rozkřikl se Larad, když uslyšel, že ochrana pomocí ponrav je záležitost značně dlouhodobá. "Každý den přicházíme o další lány s obilím a s kořínky. Od toho neustálého boje s Vlákny jsou moji lidé k smrti vyčerpaní, na jinou práci jim už nezbývá žádná síla! V nejlepším případě se můžeme těšit, že v zimě Spady trochu poleví, ale bohužel všechno nasvědčuje tomu, že bude ještě hůř."
"Pravda, je to hrůza, když člověk vidí pomoc takhle blízko - a přitom vzdálenou na dobu, kterou ke svému rozmnožení potřebují červi ne větší než je špička tvého prstu," souhlasil Robinton, který při těchto střetech vystupoval v roli usmiřujícího prostředníka. Přitom hladil malého ohňového bronzáčka, kterého Zasvětil před pouhými několika dny.
"Nebo na délku toho dalekozoru," doplnil Larad a s tváří zbrázděnou starostmi pevně stiskl rty. "S tou cestou na Krvavici se nic nedělá?"
"Ale ano," uklidňoval ho F'lar, který si pevně zachovával svůj trpělivý a rozvážný postoj. "Za každé jasné noci Hvězdu pozorně prohlížíme. Wansor si vycvičil celou skupinu pozorovatelů a od Mistra Tkalce Zurga a od Harfeníka si vypůjčil ty nejzručnější kresliče, kteří donekonečna zakreslují pohyb různobarevných mas na té planetě. Známe teď spoustu jejích tváří..."
"A..." vyzvídal Larad.
"Nenašli jsme dosud žádný dostatečně výrazný rys, který by mohl drakům ukázat cestu."
Pán z Telgaru sfodevzdaně povzdechl.
"Přesto však věříme," a F'lar zachytil N'tonův pohled, protože bronzový jezdec uskutečnil už stejné množství pozorování jako Wansor, "že tyto časté Spady během pár měsíců povolí."
"Že povolí? Jak to můžete tvrdit?" Ve tváři Telgarského Pána se svářila naděje s podezíravostí.
"Wansor se totiž domnívá, že Krvavici ovlivňují i další planety na Pernské obloze, zpomalují ji a působí na ni z několika různých směrů. Abys věděl, máme několik hodně blízkých sousedů; jeden z nich je kousek pod rovníkem naší planety, dva jsou výš a trochu za Krvavici, takže nyní dochází k velice vzácné konjunkci. Jakmile se však planety dostanou o kus dál, pak - podle Wansorova tvrzení - se opět vrátí zavedený řád ve Spadech Vláken."
„Za pár měsíců, říkáš? To nám však není příliš platné. A můžeš si tím být jistý?"
"Ne, spoléhat na to skutečně nemůžeme - a to je také ten pravý důvod, proč jsme Wansorovu teorii veřejně nerozhlásili. Ale za několik týdnů to budeme vědět najisto." F'lar zdvihl ruku, aby zarazil Laradovy námitky. "Určitě ti neušlo, že ty nejjasnější hvězdy, které jsou ve skutečnosti našimi sesterskými planetami, se v průběhu roku přesunuly od západu na východ. Když se podíváš, jak je to dneska, uvidíš, že ta modrá září kousek nad tou zelenou a že se třpytí skutečně oslnivě. A Krvavice je přímo nad nimi. Vzpomínáš si ještě na ten nákres v Poradní Síni Fortského Weyru? Jsme naprosto pevně přesvědčeni, že jde o zobrazení nebeských těles kolem našeho slunce. Často jsi sledoval, jak si tví osvojenci hrají s míčky na provázku. Jako dítě jsi tu hru také znal. Dosaď si tedy místo míčků planety, místo dítěte, které míčky točí, si postav slunce, a dostaneš tak povšechnou představu, jak to vypadá. Některé míčky se roztočily rychleji než ostatní, to závisí na rychlosti švihu a na délce a napětí provázku. V základu jsou principy, které řídí pohyb hvězd okolo slunce, úplně stejné."
Robinton mezitím něco črtal na list a teď nákres podal Laradovi.
"To bych se musel přesvědčit na vlastní oči," necouvl Telgarský Pán ani o píď.
"Ten pohled skutečně stojí za to, věř mi," ujišťoval ho Asgenar. "Mě osobně tyhle poznatky dočista uchvátily a," zazubil se, takže ve spleti veselých vrásek mu bylo z obličeje vidět jenom zuby, „jestli si Wansor někdy najde chviličku, aby sestrojil ještě jeden dalekozor, pak bych ho moc rád měl na Lemoských spalištích. Z naší zeměpisné šířky je výborně vidět na severní oblohu. Ty přepršky padajících hvězd, které se objevují každé léto, ty bych si v dalekozoru prohlédl moc rád!"
Při tom nápadu Larad jen podrážděně zafrkal.
"Ba ne, je to okouzlující," trval Asgenar na svém a oči se mu roztěkaly nadšením. Potom však dodal už jiným tónem: "A nejsem jediný, kdo tomu pozorování takhle propadl. Pokaždé, když jdu do Fortu, musím se o možnost podívat se skrz dalekozor handrkovat s Meronem z Nabolu."
"Cože? Nabol?"
Asgenar byl tou reakcí na svoji celkem nevinnou poznámku trochu překvapený.
"No ano, Nabolesan trčí u okuláru jako přibitý. Zřejmě je víc odhodlaný než kterýkoliv jezdec na drakovi, že ty souřadnice najde stůj co stůj."
F'lar se tázavě zadíval na N'tona.
"Pravda, pořád se tam motá. Kdyby to nebyl Pán Držby -" a N'ton jenom pokrčil rameny.
"Ale co tam dělá? Prozradil, co vlastně sleduje?"
Opět následovalo jenom pokrčení ramen. "Tvrdí, že hledá souřadnice. Jenomže my je hledáme přece taky. Žádné z těch obrysů nejsou dostatečně výrazné. Jsou to jen beztvaré šedé a tmavě šedozelené chuchvalce. Sice se nemění, ale i když je jasné, že trčí na jednom místě, jde vůbec o pevninu? Nebo je to moře?" N'ton vycítil, že v místnosti narůstá podezřívavé napětí a neklidné zašoupal chodidly. "Když ten povrch je skoro pořád zastřen těmi hustými mračny. To člověka odrazuje."
"Odradilo to snad Merona?" zeptal se F'lar významně.
"Tak se mi zdá, že tvůj přístup se mi dvakrát nezamlouvá, Bendene," ozval se s přísným výrazem Larad. "Nevypadá to, že bys po odhalení těch souřadnic nějak příliš dychtil."
F'lar pohlédl Laradovi zpříma do očí. "Měl jsem dojem, že jsme si ten zmiňovaný problém už vysvětlili. Než si můžeme

dovolit vyslat draky, musíme vědět, kam je to vlastně posíláme." Ukázal na zeleného dráčka, který Laradovi hřadoval na rameni. "Přece ses snažil svého dráčka vycvičit. Měl bys mít tedy pro naše potíže větší pochopení." Larad při té výtce celý ztuhl a jeho dráček zakoulel očkama a výstražně zasyčel. Tohle však F'lara neodradilo. "Skutečnost, že o nějakém dřívějším pokusu dostat se na Hvězdu neexistuje v Letopisech jediný zápis, téměř s jistotou vypovídá o tom, že naši pradávní předkové - kteří sestavili dalekozor a kteří měli dostatečné znalosti, aby zakreslili naše nebeské sousedy - ten skok neučinili. Museli mít pro to důvod, skutečně pádný důvod. Co ode mne vlastně čekáš, Larade?" naléhal F'lar a rozhořčeně přitom přecházel sem a tam. "Mám snad vyzvat dobrovolníky? Ty a ty a ještě ty," otočil se prudce F'lar a prstem vybíral z pomyslné řady drakojezdců, "vy se seberte a skočte mezimezím přímo na Krvavici. Souřadnice že byste chtěli? Lituji, pánové, tím vám nemohu sloužit. V půli cesty můžete poradit drakům, ať se pořádně podívají. Na druhou stranu ovšem, pánové, zemřete s vědomím, že jste pro nás vyřešili zásadní otázku. Lidé na Krvavici odletět skutečně nemůžou."
F'larova jízlivost přiměla Larada k uzardění.
"I když předkové nezanechali žádný přesný popis Krvavice," pronesl do napjatého ticha nevzrušeně Robinton, "přesto nám nabídli možnosti řešení tady, na naší planetě. Myslím tím draky a ponravy."
"Ovšem žádný z těch způsobů nenabízí účinnou ochranu právě teď, když ji skutečně potřebujeme," postěžoval si Larad trpkým poraženeckým tónem. „Pern teď postrádá něco víc než jenom sliby - a nějaký hmyz!" Prudce vyrazil ze Síní ven. Asgenar, s námitkou na rtech, chtěl vyběhnout za ním, ale F'lar mu v tom zabránil.
"Na rozumné důvody teď není Larad naladěný, Asgenare," pravil F'lar. Tvář měl staženou úzkostí. „Pokud ho nepřesvědčily ani ty důkazy, co jsme mu dneska předvedli, potom sám nevím, co bychom mu měli ještě říkat a ukazovat."
"Má starosti, aby nepřišel o letní úrodu," vysvětloval Asgenar. "Víš přece, jak se Telgarská Držba rozrůstá. Larad přetáhl spoustu menších Držebníků, kteří byli nespokojeni v Neratu, Cromu a Nabolu, a přijal jejich slib věrnosti. Jestli tu úrodu ztratí, bude mít v zimě víc hladových krků - a taky víc ostatních potíží - než je v lidských silách zvládnout."
"Což ale můžeme dělat víc, než děláme?" naléhal F'lar a z hlasu mu čišelo zoufalství. Pořád se ještě snadno unavil. Po těch horečkách nemohl plýtvat silou a tohle vědomí ho deptalo mnohem víc než všechny ostatní problémy dohromady. Laradova zatvrzelost pro něho představovala neočekávané zklamání. Jinak u všech, kterým se svěřili, naštěstí pokaždé uspěli.
"To já přece vím, že nemůžeš nechat své lidi skočit na Krvavici jenom tak naslepo," konejšil ho Asgenar, jemuž F'larova úzkost dělala těžkou hlavu. "Sám jsem se pokoušel vysvětlit svému Rialovi, aby skočil tam, kam chci já, ale občas začal šíleně vyvádět, protože neměl jasnou představu místa. Jen počkej, až Larad začne takhle vysílat ty svoje dráčky! Pak mu to všechno dojde. Pochop, nejvíc ho štve, že ty ten útok na Krvavici naplánovat opravdu nemůžeš."
"Ta prapůvodní chyba, milý F'lare," ozval se Harfeník svým nejrozjařenějším hlasem, "bylo obstarání spásy při posledním velkém ohrožení Pernu v průběhu necelých tří dnů, neboť tehdy jste přivedli všech pět zmizelých Weyrů. Pánové Držeb teď pochopitelně očekávají, že podobný zázrak zopakuješ ve stejně krátkém čase."
Ta poznámka byla tak nesmyslná, že se F'lar neudržel a hlasitě se rozchechtal. Nicméně úzkost a napětí se smíchem odplavily a všichni ti ustaraní lidí našli opět trochu své ztracené sebedůvěry.
"Nejvíc ze všeho teď potřebujeme čas," opakoval F'lar pořád dokola.
"Jenomže čas je právě tím, co nemáme," odpověděl mu Asgenar unaveně.
"Tak tedy pojďte využít alespoň tu trochu času co nejlepším způsobem," prohlásil rázně F'lar. Všechny své pochyby a sebepodceňování teď hodil za hlavu. "Pusťme se do té práce na Telgaru. F'nore, kolik jezdců by T'bor asi tak mohl postrádat? Pošleme jesbírat larvální kokony mezi časem na Jižní Světadíl! Ty a N'ton můžete spolu s nimi vypočítat souřadnice."
"Neoslabí se tím ochrana na Jihu?" staral se Robinton.
"Ne, protože N'ton má oči dokořán. Povšiml si, že spoustu kokonů na podzim stejně odvane vítr nebo je během zimy něco sežere. Tomu jsme tedy přizpůsobili i svoji metodu. Prozkoumáme území na jaře, abychom určili místa, kde kokony přežily, potom se vrátíme zpátky na podzim a sesbíráme jenom ty, které se jara nedočkaly. Pravda, pár wherýsů přijde několikrát o večeři, ale řekl bych, že tu rovnováhu zas nenarušíme přespříliš."
F'lar začal chodit sem a tam a nehty se přitom roztržitě škrábal na žebrech, kde ho svrběla čerstvě zhojená rána.
"A taky potřebuju někoho, kdo by dohlédl na Nabola"
Robinton pobaveně zachrčel. "My se opravdu zabýváme těmi nejpodivnějšími tvory. Ponravami. A Meronem. No ano," uchechtl se nelibosti ostatních. "Ten pro nás přesto jednou může představovat přínos. Jen ať si tedy dál namáhá oči a napíná krk při svém nočním pozorování Krvavice. Dokud se bude bavit tímhle způsobem, alespoň víme, že ještě máme čas. Pohled člověka planoucího touhou po pomstě nepřehlédne vůbec nic, co by mohl využít ve svůj prospěch."
"Výborný nápad, Robintone. Hej, N'tone," obrátil se F'lar k mladému bronzového jezdci. "Chci se dozvědět o každičké poznámce, kterou ten člověk utrousí, chci vědět, co na té Krvavici vlastně sleduje, co zřejmě vidí a jak na to reaguje. Příliš dlouho jsme si toho zločince nevšímali a potom jsme splakali nad výdělkem. Třeba mu nakonec budeme ještě vděční."
"To už bych byl raději vděčný těm ponravám," vyprskl N'ton zaníceně. "Upřímně, pane," dodal a vůbec poprvé od té doby, co byl přijat mezi F'larovy poradce, kvůli něčemu zaváhal, "to bych radši lovil ponravy nebo bojoval s Vlákny."
F'lar si mladého jezdce na okamžik zamyšleně změřil. "Ber tuhle úmluvu, N'tone, tak, jako by šlo o závěrečný hon na Vlákna."

Jakmile Brekke trochu zesílila, prosadila si, že se o ty rostliny v Síních bude starat sama. Vytasila se s tím, že koneckonců vyrostla v Cechu Farmářů a je tedy v této práci cvičená. Během pokusů s Vlákny se však odtud raději

vytrácela. Ve skutečnosti se snažila uhnout z cesty každému, kdo nepatřil mezi Weyřany. Jejich soucit snést dokázala, ale lítost od kohokoli zvenku se jí hnusila.
Tento přístup však nikterak neumenšil její zvědavost a ona neustále nutila F'nora, aby ji seznamoval s každičkým detailem toho, co ona sama nazývala nejznámějším Cechovním tajemstvím Pernu. Když jí F'nor vypověděl o Laradově zahořklém zavržení všeho, čeho se Weyry pokoušely dosáhnout, viditelně ji to rozrušilo.
"Larad se mýlí," pronesla svým pomalým, rozvážným způsobem, který si osvojila teprve v poslední době. "Ty ponravy jsou skutečně řešením, tentokrát tím pravým. Pravdu má ovšem v tom, že ani to nejlepší řešení nemusí člověk přijmout za své úplně nejsnadněji. A výprava ke Krvavici žádné řešení nepředstavuje, ačkoliv právě po takovém instinktivně dychtí celý Pern. Je totiž nápadné, je vidět stejně zřetelně, jako bylo před těmi sedmi Oběhy možno uvidět ty dvě tisícovky draků nad Telgarskou Držbou." Poté překvapila F'nora mírným pousmáním, prvním od Wirenthiny smrti. "Já sama, podobně jako Robinton, bych se nejraději spolehla jen na ty ponravy. Nejsou tak problematické. Ovšem já jsem vyrostla v Cechu, víš."
"Poslední dobou na to upozorňuješ v jednom kuse," připomněl jí F'nor. Natočil její tvářičku k sobě a pátrávě se jí zahleděl do zelených očí. Jako vždycky se dívaly vážně, ale v jejich líbezném pohledu se zřetelně odrážel stínek žalu, který ji nikdy neopustí.
Propletla si prsty s jeho rukama a něžně se usmála, ale ten úsměv její bolest ani dost málo nezaplašil. "Byla jsem z Cechu," opravila se. "Teď ale patřím mezi Weyřany." Berd souhlasně začiřikal a Grall k tomu dodala svůj vlastní trylek.
"Než se tento Oběh přehoupne, můžeme taky ztratit pár Držeb," postěžoval si F'nor trpce.
"To by nebylo žádné řešení," odpověděla mu Brekke. "Ale spadl mi kámen ze srdce, když se F'lar rozhodl nechat sledovat toho Nabolesana. Ten člověk má zvrácené myšlení."
Najednou překvapeně polkla a sevřela F'norovy prsty tak pevně, až se mu nehty zarývala do kůže.
"Copak se stalo?" objal ji pažemi, jako kdyby ji chtěl chránit.
"On má opravdu zvrácené myšlení," zašeptala Brekke a upírala na něho poplašený pohled. "A kromě toho vlastní také ohňového dráčka, bronzáčka, který je stejně starý jako Grall a Berd. Má někdo vůbec potuchy, jestli ho cvičí? Myslím tím, jestli ho cvičí skákat do mezimezí!"
"Všem Pánům Držeb jsme přece ukázali, jak -" F'nor se zarazil, protože si uvědomil, kam její myšlenky vlastně směřují. Berd i Grall reagovali na Brekkino zděšení neklidnými skřeky a třepotáním křidélky. "Ale ne, Brekke. To přece nemůže," ujišťoval ji F'nor. "Asgenar má dráčka jenom asi o týden mladšího a vyprávěl, jak je obtížné vysílat Riala třeba jen po té jeho vlastní Držbě.""Ale Meron má toho svého déle! Mohl udělat mnohem větší pokrok..."
"Nabol?" F'nor tomu moc nevěřil. "Ten člověk nemá ani páru, jak by s tím ohňovým dráčkem měl zacházet."
"Tak mi tedy vysvětli, proč ho ta Krvavice tolik uchvátila? Co jiného by asi mohl zamýšlet, než že tam toho svého bronzáčka pošle?"
"On přece ale ví, že drakeni se o vyslání draků ani nepokusí. Jak by ho tedy mohlo napadnout, že by tam mohl nechat skočit toho svého dráčka?"
"On totiž drakenům nevěří!" zdůraznila Brekke, kterou ta její myšlenka dočista posedla. "Proč by měl tedy důvěřovat jejich tvrzení? Musíš to ihned říci F'larovi!"
Souhlasil s ní, protože jiným způsobem by se upokojit rozhodně nedala. Pořád ještě byla až k pláči vyhublá. Oční víčka měla úplně průsvitná, ačkoliv na rty a do tváří se jí začínal vracet jemný ruměnec.
"Slib mi, že to F'larovi oznámíš!"
"Povím mu to, opravdu. Povím mu to, ale ne teď, málem o půlnoci."

Následujícího dne však měl F'nor na starosti vedení Letky při skoku mezi časy, aby sesbírali larvální kokony, takže mu ten slib vyklouzl z paměti, a on si na něj vzpomněl až hodně pozdě večer. Aby Brekke svou zapomětlivostí netrápil, požádal Cantha, aby si promluvil s N'tonovým Liothem, který by ten nápad měl předat N'tonovi. Pokud bronzový jezdec usoudí, že na tom Brekkině podezření něco je, potom se půjdou svěřit F'larovi.
Příští den měl pak příležitost rovnou si s N'tonem promluvit, protože se setkali na poli v opuštěném údolí, které Larad z Telgaru vybral jako vhodné pro nasazení larev. Pole, jak si F'nor trochu žárlivě všiml, bylo osázeno novým druhem křížené zeleniny, po níž byla jako po lahůdce veliká poptávka a které se dařilo jenom v několika náhorních oblastech Telgaru a Držby na Výšinách.
"Možná že Brekke přece jen na něco kápla, F'nore," připustil N'ton. "Hlídkující jezdci se skutečně zmiňovali o tom, že Nabol do toho dalekozoru čučí nekonečně dlouhou dobu a najednou se zadívá svému ohňovému dráčkovi přímo do očí, dokud to zvířátko nezačne vyvádět jako šílené a nezačne se pokoušet o vzlétnutí. A včera dokonce s jekotem skočilo do mezimezí. Nabol odkráčel celý vzteklý a přitom proklínal celé dračí plemeno."
"Zkusil jsi vyhledat, na co se to vlastně díval?"
N'ton pokrčil rameny. "Včera v noci moc jasno nebylo. Spousta mraků. Jediné, co se dalo spatřit, byl takový šedivý výběžek - takové to místečko, které připomíná Nerat, ale místo západně směřuje na východ. A i to bylo pouhé mihnutí."
F'nor si na ten výběžek dobře vzpomínal. Chuchvalec šedi vytvarovaný do podoby dračího ocasu ukazující na opačnou stranu, než kam směřovala rotace planety.
"Občas se stává," uchechtl se N'ton, "že mračna nad Hvězdou jsou mnohem zřetelnější než to, co můžeme spatřit na povrchu. Tuhle v noci se tam kupříkladu objevil mezi mračny vír, který je zformoval do tvaru dívky," a N'ton několika pohyby rukou načrtl ve vzduchu hlavu a potom několikrát naznačil do stran obliny, "jak si zaplétá copy. Jasně jsem viděl její hlavu nakloněnou k levému rameni, napůl upletený vrkoč a volný pramen rozpuštěných vlasů. Bylo to neuvěřitelné."

F'nora ten rozhovor docela zajímal, protože i on si povšiml té různorodosti věrohodných obrazců v mračnech kolem Krvavice, a kolikrát se do té podívané zabral víc než do pozorování toho, co sledovat bylo jeho povinností.
N'tonova zpráva o chování ohňového dráčka byla nesmírně zajímavá. Ti tvorečkové nebyli na svých pečovatelích závislí tolik jako draci. Dokázali se bez potíží ztratit v mezimezí, kdykoliv se začali nudit nebo když pán na nich vyžadoval něco, co se jim nezamlouvalo. Za nějakou dobu se zase vynořili, většinou v době podávání večeře, protože podle všech známek spoléhali, že lidé zapomínají hezky rychle. Grall a Berd z tohoto dětinského chování už zřejmě vyrostli. V každém případě pociťovali k Brekke docela sympatickou zodpovědnost. Nikdy se nestalo, že by ji opustili oba dva naráz. F'nor byl dokonce ochotný se vsadit, že Grall s Berdem spolu tvoří ten nejspolehlivější párek ohňových dráčků na celém Pernu.
Ať už je to jak chce, Merona by neměli spouštět z očí. Nikdo nemohl vyloučit, že svého ohňového dráčka skutečně ovládá. Jak řekla Brekke, měl zvrácenou mysl.
Když toho večera vstoupil F'nor do chodby vedoucí k jeho weyru, zaslechl zevnitř živý rozhovor, ačkoliv slovům na tu dálku rozumět nemohl.
Lessa má starosti, prozradil mu Canth, který následoval svého jezdce a přitom se oklepal, aby si na zádech hezky srovnal křídla.
"Když žiješ s jedním člověkem celých sedm Oběhů, tak prostě víš, co si právě myslí," říkala Lessa naléhavě, když F'nor procházel dveřmi. Obrátila se s výrazem téměř provinilým, ale když rozeznala F'nora, vystřídala jej zřejmá úleva.
Fnor se podíval za její záda na Brekke, která se tvářila podezřele netečně. Dokonce se nevzmohla ani na to, aby ho uvítala úsměvem.
"U koho víš, co si myslí, Lesso?" zeptal se F'nor a sundal si opasek ze své jezdecké bundy. Na stůl hodil rukavice a potom přijal číšku vína, kterou mu Brekke nalila.
Lessa se rozpačitě spustila do sedadla vedle Brekke. Oči jí těkaly všude kolem, jenom o F'nora nezavadily.
"Lessa se bojí, že se F'lar třeba pokusí skočit na Krvavici sám," prozradila mu Brekke a přitom ho upřeně pozorovala.
F'nor se nad tím zamyslel, zatímco upíjel víno, „F'lar přece není, milá děvčata, takový hlupák! Drak musí přesně vědět, kam to vlastně skáče. A my nevíme, co bychom jim měli říct. A Mnementh se určitě taky nezbláznil." Když však podal Brekke svou číšku k dolití, najednou se mu hlavou mihla představa té N'tonovy dívky zaplétající si vlasy.
"On tam letět nemůže!" vyhrkla příkře Lessa. "Vždyť jenom na něm závisí jednota Pernu. On je jediný, kdo dokáže sjednotit Pány Držeb, Mistry Cechů i drakojezdce. Vždyť teď mu důvěřují i Pamětníci! Jemu a nikomu jinému!"
Lessa byla rozrušená, což u ní nebývalo zvykem, uvědomil si F'nor. Grall a Berd se klouzavě snesli na opěradlo Brekkiny židle, tichounce tam štěbetali a protahovali si křidélka.
Lessa však jejich kašpařiny nebrala vůbec na vědomí. Naklonila se přes stůl a uchopila F'nora za ruku, aby lépe připoutala jeho pozornost. "Doneslo se mi, co Harfeník povídal o těch zázracích. Spása během tří dnů!" V očích jí seděl pohled plný zatrpklosti.
"Cesta na Krvavici přece nikoho nespasí, Lesso!"
"Ano, ale s naprostou jistotou to tvrdit nemůžeme. My totiž pouze předpokládáme, že tam skočit nemůžeme, protože ani naši předkové ten skok neuskutečnili. A dokud Pánům Držeb nedokážeme, jaké že tam jsou vlastně podmínky, na žádné jiné řešení nám nepřistoupí!"
"Larad zase dělá nějaké potíže?" otázal se F'nor účastně a třel si přitom zátylek. Svaly měl nečekaně zatuhlé.
"S Laradem to není vůbec lehké," připustila Lessa hořce, "ale pořád ho mám radši než Raida a Sifera. Kdovíjak se k nim ty pověsti donesly, ale oni se teď dožadují okamžité akce."
"Tak jim ukažte ponravy!"
Lessa prudce pustila F'norovu dlaň a rozhořčeně ohrnula rty. "Jestliže ponravy nepřesvědčily ani Larada z Telgaru, tak na ty tvrdohlavé mezky neudělají už vůbec žádný dojem! Kdepak, oni totiž," a tím zdůrazněným zájmenem vyjádřila všechno pohrdání, které ke starým Pánům Držeb pociťovala, "oni totiž zastávají názor, že Meronovi z Nabolu se po nocích strávených pozorováním Krvavice podařilo ty souřadnice vyhledat a že je záměrně a škodolibě před zbytkem Pernu tají."
F'nor se zazubil a potřásl hlavou. "N'ton má Merona z Nabolu pořád na očích. Ten člověk nenarazil vůbec na nic. Bez našich znalostí se jednoduše z místa nepohne. A pokud jde o toho jeho ohňového dráčka, ani s ním ještě žádnou díru do světa neudělal."
Lessa zamžikala a potom mu věnovala nechápavý pohled.
"Se svým ohňovým dráčkem, říkáš?"
"Brekke se domnívá, že Meron se třeba pokusí vyslat svého dráčka ke Krvavici."
Lessa vyskočila ze sedadla tak prudce, jako kdyby se jí v páteři narovnala pružina. Černýma očima vyvalenýma úžasem zůstala civět nejprve na něho a potom na Brekke.
"Ano, to by mu bylo skutečně podobné! Zřejmě by mu vůbec nevadilo obětovat kvůli této záležitosti toho svého bronzáčka! Ten je stejně starý jako vaši dráčci." Překvapeně si přitiskla dlaň na ústa. "Jestli Meron..."
Ve F'norově smíchu se dala rozeznat sebejistota, ovšem najednou by nedokázal přísahat na svou čest, že ji skutečně cítí. Na ten nápad, který se jemu samému zdál velice nepravděpodobný, reagovala Lessa až příliš vážně. Jistě, ona sama přece žádného ohňového dráčka nemá a nemůže tedy posoudit, kam až sahají schopnosti těch tvorečků. "Zkoušet to může," musel připustit. "Ale N'ton ho má pod dohledem. Meron ještě ničeho nedosáhl. Myslím si, že nemá žádnou šanci. Zacházet slušně s ohňovým dráčkem, to prostě nemá v povaze. Člověk jim nemůže vydat příkaz tak jednoduše, jako když prohání nádeníky."
Lessu přemohlo zoufalství a ona jen bezmocně zaťala pěsti.
"Nějaké řešení, které je v našich silách, přece existovat musí! Říkám ti, F'nore, že je mi jasné, co teď F'lar zamýšlí. Vím, že

se snaží najít způsob, jak by se mohl dostat na Krvavici, i kdyby jenom proto, aby Pánům Držeb dokázal, že jiné východisko než ty ponravy prostě není!"
"On třeba může být ochotný dát svůj vlastní krk v sázku, ale je s tím srozuměný i Mnementh?"
Lessa po F'norovi blýskla vrcholně znechuceným pohledem. "Já vím, zeptám se a nasadím tomu ubohému zvířeti do hlavy představu, že F'lar o to tolik stojí, viď? Robintona bych nejraději zaškrtila! Ať se jde s tou svojí spásou do tří dnů vycpat! F'larovi to teď leží v hlavě od rána do večera. Ale F'lar nebude tím, kdo tam poletí!" zarazila se najednou, skousla ret a úkosem pohlédla na Brekke.
„Já jsem to pochopila, Lesso," pronesla Brekke nesmírně pomalu a neuhýbavýma očima oplácela Lesse její pohled. "Ano, já ti rozumím."
F'nor si začal opět třít pravé rameno. Zřejmě se poslední dobou dostával do mezimezí až příliš často.
"Vždyť je to jedno," pravila Lessa zčistajasna. Znělo to neobvykle důrazně. "To se na mně jenom podepsala ta nejistota. Ty moje řeči pusť klidně z hlavy. Je to obyčejné fantazírování. Jsem přetažená stejně jako - jako my všichni."
"V tomhle máš tedy pravdu, Lesso," přizvukoval F'nor. "My všichni teď hledáme potíže i tam, kde vůbec nejsou. Koneckonců, do Bendenu se zatím nedostavil ani jediný Pán Držby, aby nám snad dal ultimátum. Co by mohli namítat? Vždyť F'lar se před nimi s ničím netají, plán na ochranu pomocí těch ponrav vysvětloval už tolikrát, že jestli to budu muset poslouchat ještě jednou, tak mi z toho naskočí vyrážka. Není jistě pochyb, že i s ostatními Vůdci Weyrů a Mistry Cechů jednal otevřeně a bez vytáček, aby si zajistil, že jeho hlavnímu plánu všichni porozumí. Tentokrát bude všechno klapat bez všech zádrhelů. Ten plán, to je Cechovní tajemství, které nemůže upadnout v zapomenutí jenom proto, že někdo neumí číst v Letopisech!"
Lessa se zdvihla. Tělo měla napjaté jak strunu. Neklidně si navlhčila rty. "Podle mého názoru," řekla tiše, "mě právě tohle děsí ze všeho nejvíc. F'lar se o to, aby ten plán znal úplně každý, stará až přespříliš. To zřejmě pro případ..." Odmlčela se a vyřítila se z weyru ven.
F'nor za ní zůstal nechápavě koukat. Tento výklad F'larovy otevřenosti začínal nabývat děsivého významu pravdy. Rozčileně se obrátil k Brekke a zjistil, že dívce tonou oči v slzách. Vzal ji do náruče.
"Hele, tak já si chvilku odpočinu, najíme se spolu a potom se vypravím do Fortského Weyru. Radši se na Merona podívám sám. A možná by bylo lepší," tiskl ji k sobě konejšivě, "kdybych vzal s sebou i Grall. Je ze všech dráčků nejstarší. Přesvědčím se, jestli ona by si na takový skok troufla. Pokud tam má letět ohňový dráček, bude to jedině ona. No tak? Že to není špatný nápad?"
Brekke se k němu přisála celým tělem a políbila ho tak žádostivě, že se mu z hlavy v mžiku vypařily Lessiny znepokojivé domněnky, zapomněl i na svůj hlad a únavu a její dychtivé laskání opětoval s překvapeným nadšením.
Grall se z polštáře, kde se spolu s bronzáčkem choulila vedle Brekkiny hlavy, vůbec nechtělo. Ovšem na druhou stranu ani F'norovi se nechtělo od Brekke. Poté, co se vášnivě pomilovali, mu připomněla, že oba mají své povinnosti. Jestliže se Lessa strachovala o F'lara tak silně, že se s tím dokonce svěřila Brekke a F'norovi, Brekke měla mnohem větší strach, než byla ochotná přiznat. Ona i F'nor musí ze svých závazků dostát všem, které jsou v jejich silách.
V dodržování závazků je Brekke přeborník, říkal si v duchu s láskyplnou shovívavostí F'nor, když budil Cantha. Však zkontrolovat Merona zas celou věčnost nezabere stejně jako zjištění, jestli by Grall byla ochotná skočit ke Krvavici. Pořád to bylo lepší řešení, než kdyby tu cestu podnikl F'lar. Tedy, pokud ta královnička nebude mít námitek.
Nejdřív zakroužili nad Bendenským Weyrem a potom se vynořili z mezimezí přímo nad Kamennou Hvězdou Fortského Weyru. Celou tu dobu byl Canth v povznesené náladě. Horní linii Weyrských skal lemovaly Světleny a za Kamennou Hvězdou se rýsovaly siluety několika draků.
Canth a F'nor z Bendenského Weyru, odpověděl hnědý drak na otázku hlídkujícího jezdce. Je tu i Lioth a ten zelený drak, který se má zdržovat v Nabolu, dodal ještě Canth, když zpětným vířením křídel zlehka kormidloval k přistávací římse. Grall se vznesla F'norovi nad hlavu, počkala, až Canth vzlétl, aby se připojil k ostatním drakům, a teprve potom se svému pánovi usadila na rameni.
Ze stínu vykročil N'ton. V záři Světlenů se jeho úsměv na přivítanou zdál trochu pokřivený. Trhl prudce hlavou dozadu ve směru, kde stál dalekozor.
"Je tady a jeho ohňový dráček je ve formě. Jsem rád, že ses objevil. Právě jsem se chystal požádat Liotha, aby si promluvil s Canthem."
Bronzáček z Nabolu začal v zoufalství vyrážet skřeky, které Grall rozčileně opakovala. Roztáhla křidélka. F'nor jí je zase přihladil zpátky ke hřbetu a přitom pobrukoval člověčí nápodobu dráččího čiřikání, které ji obvykle uklidnilo. Napětí z křídel však královničce nezmizelo a ona začala poskakovat z nožky na nožku, zatímco očka se jí koulela vzrušením.
"Kdo je tam?" ozval se Meron z Nabolu naléhavě. Jeho stín se odloupl od velkých stínů skal, mezi nimiž byl dalekozor postaven.
"Tady F'nor, Zástupce z Bendenského Weyru," odvětil chladně hnědý jezdec.
"Tady ve Fortském Weyru nemáš co pohledávat!" osopil se na něho drsně Meron. "Koukej odtud vypadnout!"
"Pane Merone," postavil se před F'nora N'ton. „F'nor z Bendenu má ve Fortském Weyru úplně stejná práva jako vy!"
"Jak se opovažuješ takhle mluvit k Pánovi Držby?"
"Nenašel třeba něco?" zeptal se F'nor potichu N'tona.
Ten však jen pokrčil rameny a vykročil směrem k Nabolesanovi. Maličký dráček začal ječet. Grall opět roztáhla křidélka. V hlavě se jí převalovaly myšlenky plné nechuti a rozhořčení, navrch zabarvené ještě strachem.
"Pane z Nabolu, vy jste se od toho dalekozoru nehnul od samého setmění."
"Já se tím dalekozorem budu koukat tak dlouho, dokud se mi bude chtít, drakene! Zmiz a nech mě na pokoji!"
N'ton se k dalekozoru skutečně obrátil zády, neboť byl až příliš vycvičený okamžitě uposlechnout rozkazu. Mezitím si F'norovy oči na tu tmu stačily navyknout a on viděl, že se Pán Držby sklonil a přitiskl oko ke kukátku. Rovněž

zpozoroval, že ten člověk pevně svírá svého ohňového dráčka, ačkoliv se zvířátko svíjí a vší silou se snaží osvobodit. Jeho zběsilé pištění drásalo nervy.
Ten maličký je hrůzou bez sebe, prozradil Canth svého jezdci.
"Grall že se bojí?" zeptal se F'nor hnědého draka polekaně. Bylo mu sice jasné, že Grall je vrcholně rozrušená, ale v jejích myšlenkách na žádný pocit hrůzy nenarazil.
Ale ne Grall. Ten bratříček. Je k smrti vyděšený. Ten člověk je surovec.
To bylo poprvé, co F'nor uslyšel od svého draka takové odsouzení.
Zčistajasna ze sebe Canth vyrazil neuvěřitelně silné zařvání. Polekali se jak oba jezdci, tak i druzí dva draci, a Grall se zděšeně vznesla do vzduchu. Dříve než se ve Fortském Weyru polovina draků tázavě roztroubila, Canthova taktika sklidila své ovoce. Meron přestal svého dráčka na okamžik držet a ten se mu rychle vyprostil a skočil do mezimezí. Meron se nad tou drzostí vztekle rozhulákal a vrhl se k oběma drakenům, ovšem shledal, že v cestě mu varovnou překážku vytváří Canthova mohutná hlava.
„Jezdec ti přidělený tě nyní odveze zpátky na tvoji Držbu, Pane Merone," oznámil N'ton Pánovi Držby. "Do Fortského Weyru se už nevracej."
"Na to nemáš právo! Přístup k dalekozoru mi zakázat nemůžeš! Nejsi žádný Vůdce Weyru! Svolám Konkláve! Řeknu jim, co vlastně děláte! My už vás přinutíme něco podniknout! Svými vytáčkami a odklady Nabola neošálíte! Zbabělci! Celá ta vaše sebranka jsou samí zbabělci! Vždycky jsem si to myslel! Na Krvavici se může dostat úplně každý! Každý, slyšíte? Však já všem řeknu, jak lžete, vy vymiškovaní zvrhlíci!"
Zelený drak, jemuž oči samou zlomyslností plály doruda, naklonil k Meronovi plece. Aniž by ve svém chrlení urážek sebeméně polevil, Pán z Nabolu vyšplhal po postroji a usadil se dračí samičce na šíji. Ještě ani nestačila z Kamenné Hvězdy pořádně vzlétnout a F'nor už stál u dalekozoru a vyhlížel Krvavici.
Co to Meron asi viděl? Nebo snad vyřvával samé nesmysly, jen aby je urazil a rozčílil?
Ačkoliv Krvavici s její vřící pokrývkou šedavě rudých mračen F'nor viděl už mnohokrát, pokaždé prožíval stejně bolestivé bodnutí primitivního strachu. Dnes jej strach proklál od hýždí k hrdlu jako neuvěřitelně ledová páteř. Dalekozor opět odhalil šedý a k západu otočený výběžek ve tvaru dračího ocasu, který připomínal ten vcelku nezajímavý Neratský štít obrácený naruby. Přečnívající okraje mračných vírů jej neustále zamlžovaly. Vřící mraky opět vytvářely obrazce - tentokrát to však nebyla dívka zaplétající si vlasy, spíše to připomínalo obrovskou pěst, jejíž palec tvořila pomalu se převalující temná šeď, která se hrozivě tyčila nad zaťatými prsty, jako kdyby po té šedé mase chňapaly i mraky. Pěst se pomalu zavřela a ztratila svůj pevný tvar, takže teď začala připomínat jednu z plošek mnohočetných dračích očí, s víčkem před spaním napůl spuštěným.
"Co tam jenom mohl vidět?" vyzvídal N'ton netrpělivě a poklepal F'norovi na rameno, aby upoutal jeho pozornost.
"Mraky," odpověděl F'nor a ucouvl, aby se ke kukátku dostal i N'ton. "Vypadaly jako pěst. A ta se proměnila na dračí oko. Nad tím převráceným Neratem jsou vidět jen mraky a nic jiného!"
N'ton k němu vzhlédl od kukátka a povzdechl si úlevou. "Obrázky z mraků nám cestu neukážou!"
F'nor vztáhl ruku po Grall. Poslušně se k němu snesla a když mu začala hopsat na rameni, uklidnil ji něžným laskáním na hlavičce a křidélka jí uhladil těsně k zádům. Zdvihl ji do úrovně svých očí a - aniž by přestal s mazlením - začal k ní přenášet představu oné pěsti lenivě se převalující nad Neratem. Načrtl barvy, šedavě rudou s bílými odlesky tam, kde se na horních ploškách pomyslných prstů odráželo slunce. Představil si prsty svírající se nad Neratským poloostrovem. Potom královničce předal představu malé Grall letící dlouhým skokem v mezimezí přímo ke Krvavici, do té oblačné pěsti.
Hrůza, děs a pestrá změť pocitů žáru, divého vichru, ohně v udušených plících, to všechno jím mrštilo N'tonovi do náruče, zatímco Grall se mu se zděšeným výkřikem odrazila od ruky a zmizela.
"Co se jí stalo?" naléhal N'ton a pomáhal hnědému jezdci najít ztracenou rovnováhu.
"Požádal jsem ji o skok," a F'nor nabral zhluboka vzduch do plic, protože ta její reakce ho vyvedla z míry. "Požádal jsem ji o skok na Krvavici."
"Tak vidíš, to by odpovídalo Brekkinu podezření!"
"Proč se ale ta malá chovala tak přehnaně? Canthe?"
Bála se, odpověděl Canth poučně, ačkoliv byl stejně překvapený jako sám F'nor. Ukázals jí jasné souřadnice.
„Jasné souřadnice že jsem jí ukázal?"
Ano.
"A co vlastně Grall tak vyděsilo? Tys ty souřadnice zachytil také a stavíš se k tomu úplně jinak než ona!"
Je mladičká a hloupá. Canth se odmlčel, zřejmě uvažoval. Pamatuje si něco, z čeho jde na ni strach. Tahle vzpomínka hnědého draka podle všeho mátla.
"Co to Canth povídá?" zeptal se N'ton, který jejich rychlou výměnu myšlenek nestačil zachytit.
"Neví, co ji tak rozrušilo. Říká, že to bude nějaká její vzpomínka."
"Vzpomínka? Vždyť se vylíhla teprve před pár týdny!"
"Počkej, N'tone." F'nor položil bronzovému jezdci ruku na rameno, aby ho umlčel, protože dostal zčistajasna nápad.
"Canthe," nadýchl se zhluboka, "tys povídal, že ty souřadnice, co jsem jí ukázal, byly jasné. Byly dost jasné i na to, abys - abys mě odnesl k té pěsti, kterou jsem zahlédl v oblacích?"
Ano, dobře vím, kam chceš, abych skočil, odvětil Canth tak sebejistě, že to F'norovi doslova vyrazilo dech. Teď ale na nějaké dlouhé uvažování neměl čas.
Pevně si stáhl halenu opaskem a rukavice nacpal do příchytných pásků na zápěstí.
"Tak už se vracíš?" zeptal se N'ton.
"Řekl bych, že dneska tu bylo legrace ažaž," pravil na to F'nor tak bezstarostně, že ho to samého překvapilo. "Potřebuju

se ujistit, že se Grall dostala bezpečně zpátky k Brekke. Jinak bych musel tajně zaletět dolů na Jih, do té zátoky, kde se vylíhla."
"V takovém případě by sis měl dát pozor," radil mu N'ton. "Ale můžeme si alespoň říct, že dneska v noci jsme jeden z těch problémů vyřešili. Meron svého ohňového dráčka ke skoku ještě před námi rozhodně nepřinutí."
F'nor nasedl na Cantha. Řemení u postroje si utáhl tak pevně, že si málem zaškrtil krevní oběh. Zamával N'tonovi i hlídkujícímu jezdci a svoje narůstající vzrušení potlačoval až do toho okamžiku, kdy se mu podařilo vzlétnout s Canthem vysoko nad Weyr. Potom se naplocho přitiskl ke Canthově šíji a uzdu si ovinul dvojnásobnou smyčkou kolem zápěstí. Spadnout v průběhu skoku mezimezím by rozhodně nebylo nic pěkného.
Canth stoupal rovnoměrně pořád vzhůru, přímo k zlověstné Krvavici, vysoko zčernalou oblohou, téměř jako kdyby zamýšlel doletět k Hvězdě přímou cestou.
Mraky se skládají z vodních opar, to F'nor věděl. Přinejmenším pro Pern to platilo. Ale k tomu, aby se udržely nad zemí, potřebují mraky atmosféru. Jakoukoliv atmosféru. Atmosféra může ovšem obsahovat ty nejrůznější plyny. Nad Igenskými pláněmi, kde ze žlutých hor vyvěrá jedovatý plyn, že člověk se může tím zápachem i jeho nedýchatelností docela dobře udusit. Nové sopky, které vznikají v mělkých západních mořích a chrlí přitom oheň a roztavené kameny, plivají rovněž ty nejrůznější plyny. Horníci zase vyprávějí o plynech, které jsou uvězněny v důlních prostorách. Jenže drak dokáže být rychlý jako blesk. Vteřinka či dvě v tom nejjedovatějším plynu mu na Krvavici nemůže sebeméně uškodit. Canth s nimi totiž dokáže mezimezím okamžitě skočit zpátky do bezpečí.
Stačilo, aby se dostali jenom k té pěsti, protože z té výšky už Canth svým bystrým zrakem na povrch planety přes přikrývku mračen dohlédne. Jediný pohled a všechno bude už navždycky jasné. Jediný pohled, který však uskuteční F'nor - a ne F'lar.
Začal si znovu tu nehmotnou pěst vybavovat, její prsty zlovolně se zatínající nad západním výběžkem šedi na neprobádaném povrchu Krvavice. "Řekni to Ramoth. Ta vyřídí, co my uvidíme, úplně každému, ať je to drak, jezdec nebo ohňový dráček. Musíme se taky trochu posunout mezi časy, abychom se vynořili v okamžiku, kdy na Krvavici bylo vidět tu pěst. Vzkaž to i Brekke." Ale zčistajasna si F'nor uvědomil, že Brekke to už stejně dávno ví, že jí to bylo jasné už v tu chvíli, kdy ho tak neočekávaně svedla. To byl totiž ten pravý důvod, proč se Lessa jim a zvlášť Brekke vůbec svěřila. Na Lessu se ovšem hněvat nedokázal. Vždyť ta sama v sobě našla před sedmi Oběhy tolik odvahy, aby podstoupila úplně stejné nebezpečí, když tehdy objevila způsob, jak se vrátit nazpátek a přivést do přítomnosti těch pět ztracených Weyrů.
Nadechni se, poradil mu Canth a F'nor ucítil, jak drakovi hrdlem stéká dovnitř mohutný proud vzduchu.
Neměl však čas jakkoliv nad Lessinou taktikou rozvažovat, protože je zahalilo chladno v mezimezí. Necítil vůbec nic, ani tu hebkou dračí kůži, na niž se tiskl tváří, ani popruhy, které se mu zadíraly do masa. Necítil nic, jenom mráz. Černočerná temnota v mezimezí ještě nikdy netrvala tak dlouho.
A potom vtrhli do žáru, kterým se až zalkli. Propadli tunelem zavírajících se oblačných prstů k šedavým chuchvalcům, které měli najednou stejně blízko jako vrcholek Neratu při boji s Vlákny ve velkých výškách.
V šíleném klubku se kouleli dozadu. Canth přitom ječel mučivou bolestí a pokoušel se roztáhnout křídla. V ohlušujícím řevu tornáda žhavého jako výdechy vysoké pece nebylo pleskání jeho perutí vůbec slyšet. Proud rozpálených plynů je vyhoupl z poměrně klidné tišiny spodních větrných vírů. Krvavici skutečně obklopovala atmosféra - z planoucích plynů, doruda rozžhavená zběsile krutými vichrnými víry. Bezmocný drak s jezdcem v ní poletovali jako peříčko, propadali se o sto dračích délek, aby se opět vyhoupli na sloupu svištícího žáru nahoru a zase nazpátek, jako kdyby si ty děsivé síly s nimi krutě a záměrně pohrávaly. Jak se tak potáceli, s mozky tím prožitkem zkázy dočista ochromenými, jako ve zlém snu se F'norovi zazdálo, že dole vidí šedavou pevninu, od níž byli neustále vymršťováni a k níž byli zase sráženi; ten Neratský výběžek byl tvořen jakousi vlhkou vazkou hmotou, která se svíjela, bublala, jak odkudsi prudce vyvěrala. Potom byli oba vystřeleni do narudlých mračen, jež místy probodala odporná šed a běl a tu a tam ji rozervaly mohutné oranžové planoucí vodopády blesků. Do F'norovy nechráněné tváře se zaryly tisíce rozžhavených jehel, které tetovaly i Canthovu kůži a pronikly každičkým víčkem na drakových očích. Ohlušující burácení větrných smrští, které na ně v této rozbouřené atmosféře doráželo tou slitinou nesčíslných zvuků ze všech stran, v nich roztříštilo jakoukoliv souvislou myšlenku a surově je srazilo do bezvědomí.
A potom už se jen bezvládně řítili děsivou tišinou hořícího, pískem prosyceného komínu, a padali přímo na povrch - zmrzačení a neschopní sebemenšího odporu.
F'nor, omdlévající bolestí, dokázal v okamžiku, kdy ho opouštěly smysly, myslet jen na jedinou věc: Weyr! Někdo musí varovat Weyr!

Grall se vrátila.k Brekke a se žalostným nářkem se jí zaryla do podpaží. Třásla se zděšením, ale její myšlenky, to byl takový propletenec nesmyslů, že Brekke příčinu jejího strachu vůbec nedokázala vydělit.
Hlazením se snažila královničku uchlácholit, ale nezmohla nic ani lákavými sousty masa. Maličký ohňový dráček se prostě upokojit nechtěl. Potom Berd Grallinu úzkost zachytil také a když ho za to Brekke pokárala, Grallino rozčilení a úzkost ještě vzrostly.
Najednou do weyru proklouzli dva Mirrimini zelenáčci a poletovali kolem s hlasitým čiřikáním, neboť i oni podlehli nevysvětlitelnému rozrušení malé královny. Mirrim se za nimi přiřítila dovnitř v doprovodu svého bronzáčka, který svými hedvábnými křidélky třepetal tak rychle, až z nich bylo vidět jenom rozmazanou skvrnu.
"Co se vlastně stalo? Jsi v pořádku, Brekke?"
"Naprosto v pořádku," ujistila ji Brekke a odstrčila ručku, kterou Mirrim natahovala k jejímu čelu. "Jsou jenom rozrušení, to je všechno. Je půlnoc, vrať se zpátky do postele."
"Rozrušení a nic víc?" Mirrim ohrnula rtíky přesně tak, jako to dělávala Lessa; když jí bylo jasné, že se před ní něco tají.

"A kde je vůbec Canth? Proč tě v jednom kuse nechávají samotnou?"
"Mirrim!" Brekkin tón dítě zarazil. Zrudlo, sklopilo hlavu a shrbilo ramínka, jako kdyby se chtělo udělat co nejmenší. Brekke to mohlo srdce utrhnout. Zavřela oči a přestože zoufalství všech pěti ohňových dráčků jí doslova rvalo nervy, ze všech sil se snažila zachovat si chladnou hlavu. "Buď tak hodná a dones mi trochu silného klahu."
Zdvihla se a začala si navlékat jezdecký úbor. Pět dráčků se teď pustilo do pištivého nářku, zběsile obletovali místnost a šílenými skoky jako by chtěli uniknout nějakému neviditelnému nebezpečí.
"Dones mi trochu klahu," opakovala, protože Mirrim tu stála a dívala se na ni jako slabomyslná.
Než si Brekke stačila uvědomit svůj omyl, následovala dívenku trojice jejích dráčků. Tím svým zděšením vzbouří celé Dolní Jeskyně. Křikla do chodby, ale Mirrim ji už nezaslechla. Brekke rozechvělo takové mrazení, až z toho měla prsty úplně neohebné.
Kdyby Canth tušil, že by ten skok nějak ohrozil F'nora, tak by se určitě nedal přemluvit! Canth má přece rozum, opakovala si Brekke a snažila se sama sebe přesvědčit. On přece moc dobře ví, co dokáže a co ne. Canth je přece ten největší, nejrychlejší a nejsilnější hnědák na celém Pernu. Je velký málem jako Mnementh a skoro stejně chytrý.
V okamžiku, kdy od Cantha přebírala tu neuvěřitelnou zvěst, zaslechla, jak Ramoth břeskně troubí na poplach.
Skočili na Krvavici? Podle souřadnic, ktreré jim ukázaly mraky? Dovrávorala ke stolu a s nohama roztřesenýma se ho zachytila. Pak se jí přece jenom podařilo se posadit, ale ruce se jí chvěly tak silně, že si ani nedokázala nalít víno. Nakonec si oběma rukama přidržela u úst láhev a horkotěžko se přiměla k polknutí. Trochu to pomohlo.
Pořád nemohla uvěřit, že našli způsob, jak tam skočit. Že by právě tohle tolik vyplašilo Grall?
Ramoth pokračovala ve vyhlašování poplachu a k Brekke se teď donesl řev ustaraných a vystrašených draků.
Tápavě zapnula poslední knoflík na své bundě, s úsilím se vytáhla do stoje a zamířila na římsu. Dráčci se kolem ní nepřestali míhat jako šipky a vřískavě přitom hořekovali. Byl to pronikavý dvojhlasný neutuchající nářek, který jí drásal nervy.
Nahoře na schodišti se však zastavila a s úžasem sledovala vření v zešeřelém Žlebu. Římsy obsypali draci a v rozčilení vířivě třepetali křídly. Další zas kroužili krkolomnou rychlostí nahoře. Na několika z nich seděli jezdci, většina zvířat však nenesla nikoho. Na Kamenné Hvězdě seděl Mnementh s Ramoth s rozpřaženými křídly; pohněvaně šlehali jazyky a s očima rozpálenýma do žhavě oranžova svolávali troubením své Weyrské druhy. Jezdci a ostatní obyvatelé Weyru pobíhali zmateně sem a tam, ječeli, přivolávali svoje letoně a jeden druhého se vyptávali na důvod tohoto neočekávaného vzbouření.
Brekke si přitiskla dlaně na uši a snažila se v tom shonu vypátrat Lessu nebo F'lara. Najednou se oba dva vynořili na schodišti a řítili se přímo k ní. F'lar k Brekke dorazil jako první, protože Lessa se zdržela vzadu a dlaní opřenou o stěnu se pokoušela obnovit úprkem ztracenou rovnováhu.
"Víš vůbec, co teď F'nor s Canthem provádějí?" vykřikl Vůdce Weyru. "Každičké zvíře v celém Weyru ječí jako pominuté co mu jen síly stačí!" Teď si sám přiklopil uši rukama a vztekle se na ni podíval, jak že mu to vysvětlí.
Brekke se ohlédla na Lessu a zjistila, že Weyrena má oči postrašené a provinilé.
"Canth s F'norem jsou právě na cestě ke Krvavici."
F'lar ztuhl a oči mu zoranžověly stejně jako Mnementhovi. Zíral na ni se směsicí strachu a odporu, takže Brekke před ním podvědomě až uskočila. A jako by ho ten její pohyb probudil, F'lar otočil hlavu k bronzovému drakovi, který halasně vytruboval z horských štítů.
Vypjal hrud a ruce zaťal tak pevně, až se mu pod kůží žlutavě rýsovaly kosti.
V tom okamžiku ve Weyru zmlkl každý hlásek, protože všichni obyvatelé vycítili prudký nápor varování, které se snažili do okolí vysílat ohňoví dráčci.
Vír, surový, bezohledný, ničivý vír; nesnesitelný, smrtící tlak. Žhnoucí masa vazkého, nechutně šedavého povrchu, která se vzdouvala a zase propadala. Žár mohutný jak přílivová vlna. Strach! A děs! Nesrozumitelná touha!
V tom tichu se ozval výkřik pouze z jediného hrdla, výkřik, který po obnažených nervech přejel jako nůž.
"Nenechávejte mne tu samotnou!" Nářek se prodral hlasivkami rozervanými pocitem vrcholné úzkosti, byl to rozkaz, prosba, kterou jako by opakovala ozvěnou všechna černá ústí weyrů, všechny dračí mozky a lidská srdce.
Ramoth se ihned vrhla do výšky. Ve vteřince se jí po boku ocitl i Mnementh. A potom už byli ve vzduchu naráz všichni draci z Weyru včetně ohňových dráčků; vzduch kolem sténal úsilím udržet ten letící nápor.
Brekke neviděla. Oční důlky jí zalila krev ze žilek popraskaných prudkostí jejího pláče. Dobře však věděla, že na obloze se dá rozeznat nepatrný bod, který se v kotrmelcích řítí k zemi rychlostí, jež se násobí každou dračí délkou pádu; že jde o pád stejně osudný jako ten, který se Canth pokoušel zastavit nad skalnatými štíty pohoří na Výšinách.
A v té tečičce, která se propadala k zemi jako kus olova, nebyla ani stopa po vědomí, žádná odezva, jakkoliv slabá, nezazněla na její zoufalé otázky. Obrovský klín z dračích těl s mohutným bušením křídel stoupal vzhůru. Jak přilétali stále noví a noví draci, přibývaly klínovité formaci postupně další a další vrstvy, až nakonec draci vytvářeli na obloze širokou řeku usilovně se valící vstříc té klesající skvrnce.
Z dálky to vypadalo, jako kdyby draci vytvořili záchrannou plachtu, která pojala bezvědomé tělo jejich druha z Weyru, zachytila a vlastními těly zarazila jeho k smrti směřující propad, a společným tlukotem namáhaných křídel spustila to zkrvavené klubíčko polámaných perutí, jež kdysi bývalo hnědým drakem, až na samé dno Žlebu.
Přes to své poloviční oslepení byla Brekke první, kdo se dotkl Canthova rozedraného těla. F'nor, připoutaný postrojem, se nepřestával tisknout k drakově sežehnuté šíji. Brekke nahmátla F'norův krk a našla šlachu, u níž by měl tepat jeho puls. Kůži měl chladnou a lepkavou. Ani led nemohl být tvrdší.
"Už nedýchá!" vykřikl kdosi. "Rty má celé promodralé!"
"Je naživu, žije," opakovala Brekke jako zaklínadlo. A hle, pod pátrajícími prsty se jí jemňounce zatřepetal záchvěv. Ne, to se jí vážně jenom nezdá. A znovu.

"Na Krvavici nebyl dýchatelný vzduch. Je celý modrý. Udusil se."
Nějaká dávno zasutá vzpomínka Brekke přiměla, aby vypáčila F'norovy čelisti dokořán. Zakryla mu ústa svými rty a ze všech sil se nadýchla. Prudce mu vdechla vzduch do plic a zase ho vysála ven.
"To je ono, Brekke!" zvolal někdo z přítomných. "To by mu mohlo pomoci. Pomalu a pravidelně! A dýchej i za sebe, ať nám tady neomdlíš!"
Čísi ruce ji bolestivě sevřely v pase. Přitiskla se k bezvládnému F'norovi, ale pak si uvědomila, že obě jejich těla jezdci pomalu sundávají z dračí šíje.
Potom zaslechla, jak někdo naléhavě a povzbudivě promlouvá ke Canthovi.
"Canthe! Zůstaň tady!"
Drakova bolest vězela v Brekkině hlavě jako žíravý uzel. Vdechla a vydechla. Ven a zase dovnitř. Za F'nora, za sebe, za Cantha. Jako nikdy předtím teď prožívala ten prostý rytmus dýchání, vnímala, jak se jí břišní svaly napínají a opět smršťují kolem sloupce vzduchu, který se nutila vydechovat a zase vtahovat nazpátek.
"Brekke! No tak, Brekke!"
Nějaké ruce jí hrubě tahaly do stoje, ale ona se k té wheří bundě pod svým tělem doslova přimkla.
"Brekke! On už dýchá sám! Slyšíš? Brekke!"
Násilím ji od něho odtrhli. Chtěla se bránit, ale všechno kolem ní byla jedna obrovská, rozmazaná, krvavá skvrna Zapotácela se a dlaní se dotkla dračí kůže.
Brekke. Ten hlas, bolestí prosáklý hlas zněl tak slabounce, jako by se k ní nesl z nedozírné dálky, ale byl to Canth. Brekke?
"Já nejsem sama!" A Brekke omdlela s vyčerpanou myslí i tělem, neboť to byla její daň za úsilí, s nímž zachránila dva životy.

Neutuchající drsná odstředivá síla odtrhávala žhavé výtrusy od jejich zdroje ve vířící atmosféře žárem roztavené planety a hnala je směrem k Pernu, postrkované a urychlované gravitační silou trojité konjunkce ostatních planet této soustavy.
Spory kanuly skrze atmosférický obal planety Pernu a - tím třením při pádu poněkud oslabeny - pršely na povrch planety jako deštík rozpálených třásní.
Draci vzlétli a hubili je svým plamenným dechem. Ta Vlákna, která létajícím tvorům unikla, byla pozemními hlídkami spálena na neškodné saze, nebo je zhltali píseční červi či ohňoví dráčci.
Výjimku však představovalo jedno severní horské úbočí, které bylo pokryto porostem tvrdodřeva. Tam se muži před Čelem Spadu opatrně stáhli stranou. Všichni pak přihlíželi, jeden z nich s neskrývaným úděsem, jak stříbřitý déšť propaluje listí a se sykotem se snáší do hlíny. Když se Čelo Spadu konečně přehouplo přes horský hřeben, muži se k zasaženým místům přiblížili s krajní obezřetností. Přitom nesli ohňomety, kterým v chrlení ohně bránilo pouhé pootočení spouští.
Železnou tyčí prorýpali díru po nejbližší vyryté brázdě, ze které se ještě kouřilo. Jednomu z mužů sletěl z ramene hnědý ohňový dráček a se štěbetáním se přibatolil k otvoru. Zkoumavě zastrčil dovnitř nosík, načež se závratnou rychlostí vznesl opět do vzduchu a vrátil se na svoje bidýlko, které pro něho představovala zvláštní vycpávka na rameni jeho pána.
Tam se pak zhýčkaně pustil do sebekrášlení.
Jeho majitel se na ostatní muže zazubil.
"Ani Vlákýnko, F'lare! Ani Vlákýnko, Cormane!"
Bendenský Vůdce Weyru Asgenarovi jeho úsměv oplatil a záhákl si palce rukou za široký jezdecký opasek.
"A tohle už je čtvrtý Spad bez jediné brázdy a bez jediného zásahu naší ruky. Pane Asgenare?"
Pán Lemoské Držby přikývl. Oči mu jiskřily. "Na celém tom svahu není ani jedna brázda!" Vítězně se obrátil k muži, který přihlížel s pochybovačným vzezřením a řekl: "Což vy stále ještě nevěříte ani svědectví svých vlastních očí, Pane Groghu?"
Pán Fortské Držby vrtěl hlavou. Jeho drsná tvář vypadala odmítavě.
"Ale jdi, člověče," pravil bělovlasý muž s výrazným orlím nosem. "Jaké další důkazy od nás čekáš? Totéž, co tady, jsi viděl i v dolním Keroonu a potom v Telgarském Údolí. Dokonce i ten přituplý Vincet z Neratské Držby přiznal porážku."
Groghe z Fortské Držby jen pokrčil rameny, čímž dal najevo, jak nevalné mínění o Vincetovi, Pánovi z Neratu, vlastně má.
"Prostě nedokážu hrstce těch mrskavých červů důvěřovat, no. Spolehnout se na draky, to přece dává mnohem více smyslu."
"Ale viděls přece, jak ty ponravy hltají Vlákna!" nedal se F'lar. Pomalu s tím zabedněncem ztrácel trpělivost.
"Jenže pro člověka se nehodí," vypjal Groghe hruď, "aby musel být vděčný nějakým červům."
"Já si nevzpomínám, že bys to se svou vděčností k drakům nějak přeháněl," popíchl ho s nezastřenou zlomyslností Asgenar.
"Červům jednoduše nevěřím!" opakoval Groghe a vystrčil bojovně bradu. Zlatý ohňový dráček na jeho rameni tiše zabroukal a něžně se mu hlavičkou otřel o tvář. Mužův výraz poněkud změkl. Ihned se však vzpamatoval a otočil se na F'lara. "Celý svůj život jsem důvěřoval dračímu plemeni. Na stará kolena se už měnit nebudu. Ale v čele této planety teď stojíš ty. Jednej podle toho, co uznáš za vhodné! Stejně by to tak dopadlo!"
Odkráčel pryč směrem k čekajícímu hnědému drakovi, který byl na Fortskou Držbu přidělený jako stálá hlídka a posel. Groghova zlatá královnička rozpřáhla křidélka a s broukáním se snažila při jeho rázné chůzi udržet rovnováhu.

Pán Corman z Keroonu si prstem ucpal nosní dírku a frkavě se vysmrkal. Měl totiž rozčilující zvyk čistit si tímto způsobem ucpané zalehlé uši. "Je to starý hlupák. Však on ty ponravy použije. Dejte na mě, použije je. To si jen nemůže přivyknout na myšlenku, že vypravit se na Krvavici a zničit Vlákna na jejich mateřské planetě se prostě nedá. Groghe je bojovník. Jemu prostě nesedí představa, že by se měl zatarasit na té své Držbě jako dosud a čekat, až nebezpečí venku samo pomine. On má v oblibě rvát se s nepřítelem, prosadit svoje vlastní řešení."
"Weyry tvou pomoc oceňují, Pane Cormane," spustil F'lar.
Corman zavrčel a opět si smrkáním pročistil uši. Teprve potom mávnutím odmítl F'larovy díky. "To dá člověku zdravý rozum, že si má chránit půdu. Naši předkové byli o moc chytřejší než my."
"To jsem ani nevěděl," poznamenal s úsměvem Asgenar.
"Já ano, mladíku," ukončil Corman příkře tuto rozmluvu. Potom se váhavě optal: "A jak je F'norovi? A tomu, no, jak se honem jmenuje - Canthovi?"
Ty dny, kdy se F'lar přímé odpovědi na tuto otázku vyhýbal, patřily minulosti. Spokojeně se pousmál. "Už je na nohou. A nijak zvlášť ho to nepoznamenalo," ačkoliv F'norovi nadosmrti zůstane zjizvená tvář v místě, kde mu žhavé částice pronikly až na kost. "A Canthova křídla se už také hojí, ačkoliv nová blána roste pomalu. Po návratu vypadal jako stažený z kůže, abyste věděli. Pokud se nepočítá plocha, kde na něm ležel F'nor, nenašli byste na jeho těle místečko na dlaň široké, které by nebylo seškvařené až na maso. Když ho to teď svrbí a potřebuje natřít olejem, obskakuje ho celý Weyr. A že je u tak velikého draka pořád co olejovat, to mi tedy věřte." F'lar se uchechtl, aby uchlácholil Cormana, který při vypočítávání Canthových zranění stejně jako při vzpomínce na Canthem zaměstnané osazenstvo Weyru vyhlížel značně nejistě.
"Takže to zvíře bude přece jenom létat?"
"Pevně v to doufáme. A bude zase bojovat i s Vlákny. A bude mít pro to mnohem více důvodů než kdokoliv z nás."
Corman se zadíval F'larovi do očí. "Dokážu si představit, že ještě potrvá mnoho a mnoho Oběhů, než rozšíříme ty ponravy na celou planetu. Tenhle les," a Pán Držby mávl k plantáži tvrdodřevých kmínků, "jeden cípek mých pozemků na Keroonských pláních a jedno údolí v Telgharu spotřebovaly všechny ponravy, které se daly z Jižního Světadílu přestěhovat bez nebezpečí, že tam ohrozíme přírodní rovnováhu. Ta práce bude završena až dlouho po mé smrti. Přesto však jednou dojde k tomu, že chráněna bude všechna orná půda. Co se pak, vy drakeni, chystáte dělat dál?"
F'lar Držebníkovi z Keroonu pohled neuhýbavě opětoval a na Asgenara, který na odpověď čekal značně netrpělivě, se dokonce usmál. Potom se Vůdce Weyru začal tiše pochechtávat.
"To je Cechovní tajemství," pravil a sledoval, jak se v Asgenarově obličeji ukázaly zklamané vrásky. "No tak, nač ten smutek, chlapče," pleskl Pána z Lemosu přátelsky do zad. "Zkus se nad tím zamyslet. Teď už přece sám víš, v čem jsou draci nepřekonatelní."
Na malé mýtině právě opatrně přistával Mnementh, který poslušně vyplnil F'larův příkaz. F'lar si zapínal bundu a připravoval se k odletu.
"Draci se umějí přemisťovat nejlépe ze všech obyvatelů Pernu, milí Pánové Držeb. Jsou nejrychlejší a překonávají ty největší vzdálenosti. Až skončí toto Míjení, bude potřeba probádat celý Jižní Světadíl a nechat jezdce opět pořádně odpočinout. A obloha je plná planet, které čekají na naši návštěvu."
Ve tvářích obou Držebníků se zrcadlil úžas a děs. Když F'nor s Canthem uskutečnili mezimezím svůj meziplanetární skok, měli už oba svoje ohňové dráčky, takže okamžitě z první ruky věděli, k jaké hrůze tam došlo.
"Všechny přece nemohou být tak nehostinné jako Krvavice," přesvědčoval je F'lar.
"Draci patří na Pern!" prohlásil Corman a nesmlouvavě zatroubil nosem.
"To nepochybně patří, Pane Cormane. Buď si jist, že ve Weyrech Pernu budou draci sídlit už navěky. Koneckonců, je to přece jejich domov." A jak ho Mnementh vynášel do vzduchu, F'lar zdvihl paži k pozdravu i k rozloučení zároveň.

DRAKODEX

WEYRY V POŘADÍ,
V NĚMŽ BYLY ZALOŽENY

Fortský Weyr

Bendenský Weyr
Weyr na Výšinách
Igenský Weyr
Istanský Weyr (Weyr Ista)
Telgarský Weyr
Jižní Weyr

HLAVNÍ DRŽBY V POŘADÍ,
V NĚMŽ JSOU PODŘÍZENY WEYRÚM

Fortský Weyr
Fortská Držba (nejstarší držba), Pán Držby Groghe
Ruathská Držba (druhá nejstarší), Pán Držby Jaxom
Pán Správce Lytol
Držba v Jižním Bollu, Pán Držby Sangel

Bendenský Weyr
Bendenská Držba, Pánové Držby Raid a Toronas
Bitranská Držba (Bitra), Pánové Držby Sifer a Sigomal
Lemoská Držba, Pán Držby Asgenar

Weyr Na Výšinách
Držba Na Výšinách, Pán Držby Bargen
Nabolská Držba, Pánové Držby Fax, Meron a Deckter
Tillekská Držba, Pán Držby Oterel

Igenský Weyr
Keroonská Držba, Pán Držby Corman
Části Horního Igenu
Jižní Telgarská Držba

Istanský Weyr
Istanská Držba, Pán Držby Warbret
Igenská Držba, Pán Držby Laudey
Neratská Držba, Pánové Držby Vincet a Begamon

Telgarský Weyr
Telgarská Držba, Pán Držby Larad
Cromská Držba, Pán Držby Nessel

Jižní Weyr
Jižní Držba, Držebník Toric
HLAVNÍ PÁNOVÉ DRŽEB
(A JEJICH DRŽBY)

Asgenar (Lemos)
Banger (Igenské Planiny)
Bargen (Na Výšinách)
Begamon (Nerat, 2)
Corman (Keroon)
Deckter (Nabol, 3)
Fax (Nabol, 1)
Groghe (Fort)
Jaxom (Ruatha)
Larad (Telgar)

Laudey (Igen)
Lytol (Ruathský Správce)
Meron (Nabol, 2)
Nessel (Crom)
Oterel (Tillek)
Raid (Benden)
Sangel (Boll)
Sifer (Bitra, l)
Sigomal (Bitra, 2)
Toric (Jižní)
Toronas (Benden, 2)
Vincet (Nerat, l)
Warbret (První)

ŘEMESLNÍCI A MISTŘI CECHŮ
Z ŘEMESLNICKÝCH KAST

Řemeslník	Hodnost / řemeslo	Místo pobytu
Andemon	Mistr Farmář	Neratská Držba
Arnor	Mistr Cechu, Písař	Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
Baldor	Harfeník ve Weyru	Istanský Weyr
Belesdan	Mistr Koželuh	Igenská Držba
Bendarek	Mistr Cechu, Truhlář	Lemoská Držba
Benelek	Řemeslník	Síň Kovářů
Briaret	Mistr Pastýř	Keroonská Držba
Brudegan	Harfeník	Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
Chad	Harfeník	Telgarský Setr
Domick	Mistr Cechu, Skladatel	Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
Elgin	Harfeník	Držba u Půlkruhového moře
Facenden	Mistr Cechu, Kovář	Síň Kovářského Cechu, Telgarská Držba
Fandarel	Mistr Kovář	Síň Kovářského Cechu
Idarolan	Mistr Rybář	Tillekská Držba
Jerint	Mistr Cechu, Výrobce nástrojů	Síň Harfenického Cechu , Fortská Držba
Ligand	Koželuh	Fortská Držba
Menolly	Harfeník	Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
Morshall	Mistr Cechu, teorie	Hudební síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
Nicat	Mistr Těžař	Cromská Držba
Oharan	Harfeník ve Weyru	Bendenský Setr
Oldive	Mistr Ranhojič	Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
Palim	Pekař	Kovářská Síň
Petiron	Harfeník	Držba u Půlkruhového Moře
Piemur	Tovaryš	Síň Harfenického Cechu
Robinton	Mistr Harfeník	Fortská Držba
Sebell	Mistr Harfeník	Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
Sharra	Ranhojič	Jižní Držba
Shonegar	Mistr Cechu, zpěvák	Síň Harfenického Cechu. Fortská Držba
Digram	Mistr Pastýř	Keroonská Držba
Tasolail	Harfeník	Síň Harfenického Cechu. Fortská Držba
Talmor	Harfeník	Síň Harfenického Cechu. Fortská Držba
Terry	Mistr Cechu, Kovář	Síň Kovářského Cechu, Telgarská Držba
Timareen	Mistr Cechu, Tkadlec	Telgarská Držba
Wansor	Mistr Cechu, Brusič skla	Síň Kovářského Cechu, Telgarská Držba
Zamis	Mistr Cechu	Telgarská Držba
Zurg	Mistr Tkadlec	Držba v Jižním Bollu

MAJITELÉ OHŇOVÝCH DRÁČKŮ

Majitel	Dráček z dráčci
Asgenar	hnědý Rial
Baner	-
Bargen	-
Branci	modrý
Brekke	bronzový Berd
Corman	-
Deelan	zelený
Famira	zelený
F'nor	zlatá Grall
Groghe	královna Merga
G'sel	bronzový
Kylara	zlatý
Larad	zelený
Menolly	královna Kráska; bronzový Skalník, Skokan, Hlaváček; hnědý Lenoch, Šašek, Hnědáček; zelený Tetka Jedna, Tetka druhá; modrý Strýc
Meron	bronzový
Mirrim	zelení Reppa, Lok; hnědý Tolly
Nessel	-
Nicat	-
N'ton	hnědý Tris
Oterel	-
Piemur	královna Farlir
Robinton	bronzový Zair
Sangel	-
Sebell	královna Kimi
Sharra	bronzový Meer, hnědý Talia
Šifer	-
Toric	královna; dva bronzoví
Vincet	-

NĚKOLIK ZAJÍMAVÝCH TERMÍNŮ

Bezel: domácí zvíře, něco mezi beranem a kozlem
Denní Sousestří: trojice hvězd viditelných z Pernu
Dlouhé Mezidobí: časové období, trvající většinou dvakrát tak dlouho co Mezidobí, kdy nepadají žádná Vlákna a drakenů početně ubývá; poslední Dlouhé Mezidobí mělo podle všeobecně rozšířeného názoru ohlašovat konec Spadu Vláken
Držba: místo, kde žijí prostí lidé; původně byly Držby vytesány do skal a úbočí kopců
Felys: pernský strom
Felysová šťáva: šťáva, vyráběná z plodů tohoto stromu; uspávací droga
Hlídací wher: noční plaz vzdáleně příbuzný s dračím plemenem
Hořlavý kámen: obdoba pozemského uhlí
Jitřní Sousestří: jiný název pro Denní Sousestří
Klah: horký povzbudivý nápoj vyráběný ze stromové kůry se slabou chutí skořice
Krvavice: nevlastní dvojče Pernu; má nepravidelnou oběžnou dráhu
Ledkovec: na Pernu běžná chemikálie HNO3
Měsíc: čtyřikrát sedmidenní
Mezidobí: časové období mezi Míjeními, obvykle 200 Oběhů
Mezimezí: prostor mezi zde a tam, kde vládne pouze nicota a smysly nereagují
Míjení: časové údobí, během něhož se Krvavice přiblíží natolik, že spouští na Pern Vlákna
Oběh: pernský rok
Ohňovec: minerál obsahující fosfin; draci jej žvýkají a tím dosahují planoucího dechu
Pamětník: příslušník jednoho z pěti Weyrů, které Lessa přivedla časem o čtyři sta Oběhů dopředu; používá se jako hanlivé označení pro člověka, který se přestěhoval do Jižního Weyru

Pern: třetí z pěti planet hvězdy Rukbat. Pern má dva přirozené satelity
Rukbat: žlutá hvězda v souhvězdí Střelce, má pět planet a dva pásy asteroidů
Sedmidenní: název pernského týdne
Světlen: svítící nerost, přenášený v košíku jako zdroj světla
Uspavec: léčebná mast, která po rozetření na rány umrtvuje veškerý cit; používá se jako anestetikum
Vlákno: výtrus z Krvavice, který dopadá na Pern a zarývá se do hlíny, kde pohlcuje všechny organické látky
Výšiny: pohoří na severním světadílu Pernu (viz mapa)
Werýs: druh ptáka vzdáleně připomínajícího pozemského krocana, ovšem velikosti pštrosa
weyr: dračí doupě
Weyr: domov draků a jejich jezdců
Witýs: vodní rostliny připomínající pozemské rákosí
Zasvěcení: propojení myslí draka a jeho budoucího jezdce v okamžiku drakova vylíhnutí

PERNSKÉ KLETBY

U Vejce
U Prvního Vejce
U Vejce Fáránthina
U střepin všech Skořápek
U střepin Vejce Mého Draka
U všech Skořápek
Skrze Smog, Spad a Spáleniště

OBYVATELÉ PERNU

ABUNA - Šéfkuchař v Síni Harfenického Cechu, Fortská Držba
ALEMI - třetí ze šesti synů Pána Držby u Půlkruhového Moře
ANDEMON - Mistr Farmář, Neratská Držba
ARNOR - Mistr Písař, Síň Harfenického Cechu
BALDER - Harfeník, Istanský Weyr
B'DOR - z Istanského Weyru
BEDELLA - Pamětnická Weyrena, Telgarský Weyr, dračí královna Solte
BELESDAN - Mistr Koželužského Cechu, Igenská Držba
BENDAREK - Mistr Truhlářského Cechu, Lemoská Držba
BENELEK - Mistr Strojník, Síň Kovářského Cechu
BENIS - jeden ze sedmnácti synů Pána Držby Grogha, Fortská Držba
B'FOL - jezdec, Bendenský Weyr; zelený drak Gereth
B'IRTO - jezdec, Bendenský Weyr; bronzový drak Cabenth
B'NAJ - jezdec, Fortský Weyr; dračí královna Beth
BRAND - správce na Ruathské Držbě; modrý ohňový dráček
B'RANT - jezdec, Bendenský Weyr; hnědý drak Fanth
B'REFLI - jezdec, Bendenský Weyr; hnědý drak Joruth
BREKKE - Weyrena, Jižní Weyr; dračí královna Wirenth; ohňový dráček bronzový Berd
BRIALA - učeň v Síni Harfenického Cechu
BRIARET - Mistr Pastýř (vystřídal Sogranyho), Keroonská Držba
BRUDEGEN - Sborový Zpěvák, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
CAMO - Blázen ze Síně Harfenického Cechu, Fortská Držba
CELINA - jezdkyně na dračí královně, Bendenský Weyr; dračí královna Lamanth
C'GAN - Zpěvák a Harfeník, Bendenský Weyr; modrý drak Tegath
CORANA - sestra Fidella, (Držebníka z Roviny), Ruathská Držba,
COSIRA - jezdkyně, Istanský Weyr; dračí královna Caylith
DEELAN - Jaxomova kojná, Ruathská Držba
DORSE - Jaxomův soukojenec, Ruathská Držba
D'NEK - jezdec, Fortský Weyr; bronzový drak Zagenth
D'NOL - jezdec na bronzovém draku Valenthovi, Bendenský Weyr
DOMICK - Mistr Skladatel, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
D'RAM - Pamětnický Vůdce Weyru, Istanský Weyr; bronzový drak Tiroth
DUNCA - Držebnice, oddělení dívek, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
D'WER - jezdec, Bendenský Weyr; modrý drak Trebeth

ELGION - nový Harfeník na Držbě u Půlkruhového Moře
FANDAREL - Mistr Kovář, Síň Kovářského Cechu, Telgarská Držba
FANNA - Pamětnická Weyrena, Istanský Weyr, dračí královna Miranth
FAX - Pán Sedmi Držeb, Jaxomův otec
FELENA - zástupkyně Představené Manory, Bendenský Setr
FIDELLO - Držebník z Roviny, Ruathská Držba
FINDER - Harfeník, Ruathská Držba
F'LAR - Vůdce Bendenského Weyru; bronzový drak Mnementh
F'LESSAN - jezdec z Bendenského Weyru; syn F'larův a Lessin; bronzový drak Golanth
F'LON - Vůdce Bendenského Weyru, otec F'nora a F'lara
F'NOR - zástupce Velitele Letky v Bendenském Weyru; bronzový drak Canth, ohňový dráček zlatý Grall
F'RAD - jezdec z Bendenského Weyru; zelený drak Telorth
GANDIDAN - dítě z Bendenského Weyru
GEMMA, Paní - První Dáma Faxe, (Pána Sedmi Držeb) a matka Jaxomova
G'DENED - budoucí Vůdce Weyru, Istanský Weyr, syn Pamětnického Vůdce Weyru D'rama, bronzový drak Baranth
G'NAG - ze Severního Weyru, modrý drak Nelanth
G'NARISH - Pamětnický Vůdce Igenského Weyru; bronzový drak Gyamath
G'SEL - jezdec, Jižní Weyr; bronzový ohňový dráček, zelený drak Roth
GROGHE - Pán Fortské Držby; ohňový dráček - královna Merga
H'AGES - zástupce Velitele Letky v Telgarském Weyru; bronzový drak Kerth
HORON - syn Pána Držby Grogha; Fortská Držba
IDAROLA - Mistr Rybář, Tillekská Držba
JAXOM - Pán Držby (nezletilý), Ruathská Držba, bílý drak Ruth
JERINT - Mistr pro výrobu hudebních nástrojů, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
JORA - Weyrena, po níž nastoupila Lessa, Bendenský Weyr; dračí královna Nemorth
PRALT - jezdec, Bendenský Weyr; zelený drak Palanth
KAYLA - nádenice, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
K'DER - jezdec, Istanský Weyr; modrý drak Warth
KENELAS - žena z Dolních Jeskyní, Bendenský Weyr
KERN - nejstarší syn Pána Nessela (Pán na Cromské Držbě)
KIRNETY - chlapec z Telgarské Držby; Zasvěcen bronzovému drakovi Fidirthovi
K'NEBEL - Mistr Weyrlinků, Fortský Weyr; bronzový drak Firth
K'NET - jezdec z Bendenského Weyru; bronzový drak Pianth
K'VAN - jezdec z Bendenského Weyru; bronzový drak Heth
KYLARA - sestra Pána Držby Larada a Weyrena v Jižním Weyru, která převzala Weyr Na Výšinách po Pamětnících; dračí královna Prideth
LESSA - Weyrena v Bendenském Weyru; dračí královna Ramoth
LIDITH - dračí královna před Nemorth, jezdkyně neznámá
LIGAND - Koželuh z Fortské Držby
L'TOL - jezdec z Bendenského Weyru a pod jménem Lytol, Správce Ruathské Držby; hnědý drak Larth (zahynul)
L'TREL - otec Mirrim, Jižní Weyr; modrý drak Falgrenth
LYTOL - Pán Správce Ruathské Držby namísto nezletilého Jaxoma; hnědý drak Larth (zahynul)
MANORA - Představená v Bendenském Weyru
MARDRA - Pamětnická Weyrena ve Fortském Weyru, vykázaná do Jižního Weyru; dračí královna Loranth
MARGATTA - starší Weyrena ve Fortském Weyru; dračí královna Ludeth
MAVI - Paní Yanise, Pána Držby u Půlkruhového Moře
MENOLLY - příslušnice Harfenického Cechu, Fortská Držba; deset ohňových dráčků: královna Kráska; bronzový Skalník, Skokan, Hlaváček; hnědý Lenoch, Šašek, Hnědáček; zelený Tetka Jedna, Tetka Druhá; modrý Strýc
MENOLLA - nejmladší dítě (dcera) Yanise, Pána Držby u Půlkruhového Moře
MERELAN - Robintonova matka (to je Mistr Harfeník)
MERIKA - Pamětnická Weyrena ve Weyru Na Výšinách; posléze v Jižním Weyru; dračí královna
MIRRIM - jezdkyně; osvojenkyně Brekkina, z Bendenského Weyru; zelený drak Path; ohňoví dráčci: zelený Reppa, zelený Lok, hnědý Tolly
MORETA - legendární Weyrena z Bendenského Weyru; dračí královna Orlith
MORSHALL - Mistr Hudební Nauky, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
M'REK - zástupce Velitele Letky v Telgarském Weyru; bronzový drak Zigith
M'TOK - jezdec z Bendenského Weyru; bronzový drak Litorth
NADIRA - Weyrena z Igenského Weyru
NANIRA - viz Varena
NICAT - Důlní Mistr, Cromská Držba
N'TON - Vůdce Letky z Bendenského Weyru, bronzový drak Lioth; poté Vůdce Fortského Weyru (po Tronovi), ohňový dráček - hnědý Tris
OHARAN - Harfeník z Bendenského Weyru
OLDIVE - Mistr Ranhojič, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba

PRASTRÝC - pradědeček Menolly z Držby u Půlkruhového Moře
PALIM - Pekař z Fortské Držby
PETIRON - starý Harfeník na Držbě u Půlkruhového Moře
PIEMUR - Tovaryš ze Síně Harfenického Cechu, Fortská Držba; ohňový dráček - královna Farli; běhoun (zvíře sloužící k dopravě) Hlupáček
PILGRA - Weyrena ve Weyru Na Výšinách; dračí královna Selgrith
P'LLOMAR - jezdec z Bendenského Weyru; zelený drak Ladrarth
PONA - vnučka Pána Držby Sangela, Jižní Bollská Držba
P'RATAN - jezdec z Bendenského Weyru, zelený drak Poranth
PRILLA - nejmladší Weyrena, Fortský Weyr; dračí královna Selianth
RANNELLY - Kylařina služka a chůva
R'GUL - Vůdce Weyru, než se jím stal F'lar, Bendenský Weyr, bronzový drak Hath
R'MART - Pamětnický Vůdce Weyru, Telgarský Weyr; bronzový drak Branth
R'MEL - jezdec z Bendenského Weyru, drak Soventh
R'NOR - jezdec z Bendenského Weyru, hnědý drak Virianth
ROBINTON - Mistr Harfeník ze Síně Harfenického Cechu, Fortská Držba; ohňový dráček - bronzový Zair
SANRA - pečovatelka o děti v Bendenském Weyru
SEBELL - Řemeslník (Mistr Harfeník, Robintonův zástupce, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba; ohňový dráček - královna Kimi
SELLA - Menollina sestra věkově jí nejbližší, Držba u Půlkruhového Moře
S'GORAL - jezdec, Jižní Weyr; zelený drak Betunth
SHARRA - Ranhojičský tovaryš, Jižní Držba; ohňoví dráčci - bronzový Meer a hnědý Talia
SHONAGAR - Mistr Zpěvák, Síň Harfenického Cechu, Fortská Držba
SILON - dítě z Bendenského Weyru
SILVINA - Představená v Síni Harfenického Cechu, Fortská Držba
S'LAN - jezdec z Bendenského Weyru; bronzový drak Binth
S'LEL - jezdec z Bendenského Weyru; bronzový drak Tuenth
SOGRANY - Mistr Pastýř, Keroonská Držba
SOREEL - manželka Prvního Pána Držby u Půlkruhového Moře
TAGETARL - Řemeslník v Síni Harfenického Cechu, Fortská Držba
TALINA - Weyrena v Bendenském Weyru; jezdkyně na dračí královně
TALMOR - Učitel v Síni Harfenického Cechu, Fortská Držba
T'BOR - Vůdce Jižního Weyru, později vystřídal Pamětníky Na Výšinách; broznový drak Orth
TEGGER - Držebník na Ruathě
TELA, PANÍ - jedna z Faxových žen
TERRY - Mistr Kovář, Síň Kovářského Cechu, Telgarská Držba
T'GRAN - jezdec z Bendenského Weyru; hnědý drak Branth
T'GELLAN - Vůdce Letky z Bendenského Weyru; bronzový drak Monarth
T'GOR - jezdec z Bendenského Weyru; modrý drak Relth
TKUL - Pamětník z Weyru Na Výšinách, později z Jižního Weyru; bronzový drak Salth
T'LEDON - jezdec na hlídkovém drakovi, Fortská Držba; modrý drak Serith
TORDRILL - osvojenec na Ruathské Držbě; výhledově Pán Igenské Držby
TORENE - pověstná Weyrena z Bendenského Weyru
TORIC - Pán Jižní Držby
T'RAN - jezdec z Igenského Weyru; bronzový drak Redreth
T'REB - jezdec z Fortského Weyru; zelený drak Beth
TRON - Pamětnický Vůdce Fortského Weyru; vykázán do Jižního Weyru; bronzový drak Fidranth; zvaný rovněž T'ton
T'SEL - jezdec z Bendenského Weyru; zelený drak Trenth, ohňový dráček - bronzový Rill
VANIRA - viz VARENA
VARENA - (zvaná rovnět VANIRA) – jezdkyně z Jižního Weyru; dračí královna Ralenth
VIDERIAN - osvojenec (syn Pána Držby u Půlkruhového Moře); Fortská Držba
WANSOR - Mistr Sklenář, Síň Kovářského Cechu, Telgarská Držba; rovněž zvaný Hvězdný Brusič
YANIS - Mistr Cechu a Pán Držby u Půlkruhového Moře
ZURG - Mistr Tkadlec; Držba v Jižním Bollu